

AL
TIN

KAFESİN ESİRİ

LYNETTE NONI

Kiva Meridan bir hayatta kalandır.

Sadece Zalindov Hapishanesinden değil, ölümcül Hüküm İmtihanı'ndan da sağ çıkmıştır. Geçtiğimiz on yıl boyunca Kiva'nın tek isteği ailesiyle yeniden bir araya gelmek ve hayatlarını mahveden insanlardan intikam almaktır. Ancak şimdi Zalindov'dan kaçmış, bu da görevini her zamankinden daha karmaşık hâle getirmiştir.

Kiva başkentteki yeni hayatına alışmaya çalışırken, Zalindov'dayken acı çeken tek kişinin kendisi olmadığını; kardeşlerinin ve onların inançlarının da değiştiğini fark eder. Zamanla sadece düşmanlarından değil, ailesinden de sır saklamaya başlar.

Şehrin surlarının dışında, Kuzey Krallıkları'ndan gelen tehdidin fısıltılarıyla birlikte asiler arasında da gerginlikler yaşanmaktadır. Kiva'nın bağlılık duyduğu taraf fazlasıyla önemliyken, Kiva sadakatinin hangi tarafta olduğunu sorgulamaya başlar. Bu kez hayatta kalmak için savaşın her iki tarafı da ona dönmeden ve her şeyini kaybetmeden önce, karmaşık bir yalanlar ağında yolunu bulmak zorunda kalacaktır.

11

13

12

14

15

16

17

18

19

21

20

24

23

Altın Kafesin Esiri

Lynette Noni

Duzenleme
Ny.Ozlem

GİRİŞ

Kaçıyorlardı.
Kaçmaya devam etmeleri gerekiyordu.

Gece karanlıktı, hava ise o kadar soğuktu ki kemiklerine kadar işliyordu ama yine de duramazlardı. Ölüm onların ardından gelirken yapamazlardı.

“Anne, nerede-”

Kadın, “Sessiz ol, tatlım,” diyerek kızını sustururken arkalarından gelen var mı diye bakıp duruyordu.

“Ama ya babam?” diye fısıldadı küçük oğlan. “Ya-”

“Şştt.” Kadın, çocuğun sözünü bitirmesine izin vermedi. Eli ni daha sıkı tuttu ve adımlarını hızlandırdı.

Ne küçük oğlan ne de ablası tek bir kelime daha etmemişlerdi. İkisi de annelerinin telaşını seziyor, ay ışığında annelerinin yüzünden aşağı akan sessiz gözyaşlarını görüyorlardı.

Kaçmaya devam ediyor ve hiçbiri arkalarında kimleri bıraktıklarından ya da o gece kaybettikleri şeylerden bahsetmiyordu.

Kadın, kulübelerinin yandığı, kocasının ve en küçük kızının kraliyet muhafızları tarafından sürüklenerek götürüldüğü görüntüsünü görmemek için gözlerini kapatamıyordu. Hele de en küçük oğlunun...

Durdurmayı beceremeden ağzından bir hıçkırık kaçtı.

Oğlu ölmüştü.

O ölmüştü.

Kadın, başka bir hıçkırığın kaçmasını engellemek için dilini ısırdı. Kendisi duruma bakmak için gittiğinde, en büyük iki çocuğunun onun sözünü dinleyerek saklanmış olmaları ve bu sayede sonsuza dek kâbuslarına girecek bir manzaradan kurtulmuş olmalarına minnettardı.

Kılıcın, minik oğlunun göğsünü delip geçişi...

Yardım dilenen kocası...

Kardeşine ulaşmaya ve çaresizce onu kurtarmaya çalışan, çığlıklar içindeki kızı...

Ama çok geçti.

“Anne, canımı yakıyorsun.”

Oğlunun sessiz sızlanması, kadının tutuşunun hafiflemesine ve fısıldayarak özür dilemesine neden oldu. Elinden yalnızca bu kadar geliyordu çünkü hissettiği duygular, onu daha fazlasını sunamayacak kadar sarsmıştı.

Asla yavaşlamadan kıvrımlı Aldon Nehri’ni takip ederek ilerlerken, takip ediliyorlar mı diye arkalarına bakıp dururken saatler geçti. Muhafızlardan hiçbir iz yoktu ama kadın yine de Armine Dağları’nın medeniyetten uzak eteklerinin içine girene kadar durma riskine girmede. Ona güvenli bir ev olduğu söylenmişti. Sevdiklerinin ve kendisinin başına en kötüsü gelirse, sığınabileceği bir yer.

Davet, pazar yerindeki pelerinli bir yabancından geldiği için kadın bu bir şakaymış gibi gülmüştü. Ailesinin neden böyle bir tehlike altında kalabileceğine dair bir fikri olmadığını söylemişti. Sadece halkın sıradan hizmetkârları olduklarını söylemişti kadın, kocası köyün şifacısı, kendisi ise fedakâr bir eş ve anneydi.

İzlerini nasıl sürdüklerine dair kadının hiçbir fikri yoktu. Yıllarca saklanmış, hayatı boyunca damarlarında akan kanın kime ait olduğunu reddetmişti.

Bazıları buna hainlerin kanı diyordu.

Diğerleri ise kralların kanı.

Ya da -onun durumunda- kraliçelerin.

Kadın, uzun zamandır kayıp olan hükümdarlarının soyundan gelenleri arayan ve giderek büyüyen asi grubuna dair söylentileri görmezden gelmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Yeni bir kimliği vardı ve yeni biri olmuştu, kıymetli ailesiyle sessiz bir hayat sürmekten başka bir şey istemiyordu.

Bu gece, ailesinin yarısı ondan sökülüp alınmıştı.

Çaresizce ve hiçbir şey yapamadan olanları izlerken içinde hayati bir şeyler paramparça olmuştu.

Kendini bir daha asla bu kadar çaresiz hissetmek istemiyordu.

Kendini bir daha asla bu kadar çaresiz hissetmeye *izin vermeyecekti*.

Böylece o ve geriye kalan iki çocuğu, karla kaplı ormanın derinliklerinde gizlenmiş, samandan yapılmış bir kulübe olan güvenli eve yaklaşıırken kadın bir karar verdi.

Uyuşmuş yumruğunun ahşap kapıya üç kısa vuruşu kapının açılması için yeterli olmuştu; pazar yerindeki pelerinli figür, şöminenin yanında durmuş ve merakla kadına doğru bakan küçük bir grupla birlikte, içeride yanan luminium fenerler tarafından aydınlatılmış odada duruyorlardı.

“Bu şaşırtıcı oldu,” dedi pelerinli adam, kadını ve titreyen iki çocuğu içeri buyur ederken. Pelerininin başlığı, yaralı yüz hatlarını açığa vuracak kadar geri çekilmişti.

Kadının zümrüt gözleri adamınkilerle buluştu, oğlunu ve kızını sıkıca kavrayarak konuştu: “Size katılmaya geldik.”

Odadakiler heykel gibi donakalırken adam sadece kafasını hafifçe yana eğdi ve tekrar etti: “Bize katılmaya mı geldiniz?”

“Kim olduğunuzu ve neyin peşinde olduğunuzu biliyorum,” dedi kadın net bir şekilde. “Ben olmadan başaramazsınız.”

Adamın tek kaşı havaya kalkarken arkasındaki herkes nefesini tutmuş bir hâlde bekliyordu. “Peki karşılığında ne istiyorsun?”

Kadın o gece yaşadığı her şeyi tekrar hatırladı; çığlıkları hâlâ duyuyor, *kanı* hâlâ görüyordu. Böylece tek bir kelime fısıldadı: “İntikam.”

Önünde saygıyla eğilmeden önce adamın yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. Ardından adam, “O hâlde lütfen buyurun, Tilda Corentine,” derken, odada olan herkes ayaklanıp kadının önünde sırayla eğildi. “Asileriniz uzun zamandır sizi bekliyordu.”

Kadın ve ailesinden geriye kalanlar, tereddütlerini yenerek eşikten içeri adım attı. Artık Tilda Meridan diye çağrılmayacak ve artık çocukları ya da kendisi soylarını inkâr etmeyeceklerdi.

Hainlerin kanı.

Ve kraliçelerin kanı.

Tilda ikisi de olmayı planlıyordu, hakkı olanı alabilmek için ömrü boyunca inandıklarına ihanet etmeyi...

Hiçbir şey o gece olanları değiştiremezdi. Fakat Tilda Corentine, hayatının geri kalanını bundan sorumlu olanlara bedel ödetmek için harcamazsa gözü açık gidecekti.

Öyle ya da böyle, bedeli ne olursa olsun; intikamını alacaktı.

ON YIL SONRA

BÖLÜM BİR

Adam ölmüştü.

Kiva Meridan -seçilmiş birkaç kişi tarafından bilinen ismiyle Kiva Corentine- cesede baktı. Adamın çökmüş yanaklarını ve kül rengi cildini fark etti. Şişkinlik hâli göz önünde bulundurulursa, büyük ihtimalle üç ya da dört gün önce öteâleme göçmüştü. Fiziksel çürüme emarelerini henüz göstermese de bu ölüm kokusunu yayması için yeterli bir süreydi.

“Orta yaşlı erkek, ortalama boy ve kiloda, bu sabah erken saatlerde Serin Nehri’nden çıkarıldı,” dedi Başşifacı Maddis, berak sesiyle her kelimeyi mükemmel bir şekilde telaffuz ederek. “Kim ölüm sebebini tahmin edebilir?”

Kiva, steril muayene odasına bir izleyici olarak kabul edildiğinin tamamen farkında olarak çenesini kapalı tuttu.

“Kimse yok mu?” Başşifacı Maddis, dar alanın ortasındaki metal levhanın üzerinde durarak cesedin etrafına üşüşmüş olan öğrencilerini teşvik etti. “Çırak Waldon?”

Büyük gözlükleri olan genç adam baykuş gibi gözlerini kırptırdı ve cevap verdi: “Ah, boğulmuş mu?”

“Müthiş bir çıkarımsal muhakeme,” dedi Maddis alayla, sonra yanındaki öğrenciye döndü. “Çırak Quinn?”

Genç kadın olduğu yerde kamburu çıkmış bir hâlde duruyordu, konuştuğunda sesi bir fısıltı kadar alçaktı. “Belki bir kalp krizidir? Ya da... Ya da inme inmiştir?”

Başşifacı Maddis parmağıyla dudağına hafifçe dokundu. “Belki de. Başka kimse yok mu?”

Kiva, rahatsızca kıpırdandığında bu şifacının dikkatini çekti.

“Peki ya konuğumuz?” diye sordu Maddis, bütün gözlerin Kiva’ya dönmesini sağlayarak. “Bayan Meridan’dı, değil mi?”

Yaşlı başşifacının bakışlarındaki açık ve davetkâr meydan okumayı gören Kiva, heyecanını bastırarak cesede yaklaştı. Tırnaklarının arasındaki lekeleri ortaya çıkarmak için adamın gevşek elini tuttu.

“Bu renk değişimi kendisinin, büyük ihtimalle frengi ya da cretamot gibi bir bağışıklık hastalığından muzdarip olduğunu gösteriyor,” dedi Kiva, geçmişte de benzer vakalarla karşılaştığı için. “Eğer tedavi edilmezse, ikisi de damarlarda hızlı şişkinliğe sebep olabilir.” Önceden söz verilen iki çırağa doğru baktı. “Waldon da Quinn de haklı; büyük olasılıkla, altta yatan tıbbi rahatsızlığından ötürü kalp krizi geçirdi ya da inme indi. Ardından da nehre düşüp boğuldu.” Kiva adamın elini bıraktı. “Fakat yalnızca tam detaylı bir muayene durumu kesin şekilde ortaya koyabilir.”

Başşifacının esmer, kırışık yüzüne onaylayan bir gülümseme yayıldı. “İyi yakaladın.” Ardından başşifacı yaygın bağışıklık hastalıklarıyla ilgili ders anlatmaya başladı. Fakat Kiva, dersi yarım yamalak dinliyordu çünkü hâlâ nerede olduğunun şaşkınlığı içindeydi.

Gümüşdiken Akademisi, Evalon’daki en ünlü şifacılık akademisiydi. Bütün Wenderall’ın en ünlüsü olduğu bile söyleniyordu.

Kiva çocukken, babası sıkça Gümüşdiken’den bahsederdi. Fellarion şehrinde büyüdüğü için, Vallenia’yı ziyaret etmek ve gizlice akademinin derslerine girmek için her türlü fırsatı kullandığını anlatırdı. En büyük pişmanlığı, eğitim almak için yerleşkeye hiç tam zamanlı olarak yerleşmemiş olmasıydı. Onun yerine, evine daha yakın olan usta bir şifacının çıraklığını kabul etmişti. Tabii ki bu da saygın bir mevkiydi fakat bir Gümüşdiken öğrencisi olmanın yanında sönük kalıyordu.

Faran, insanlara yardımcı olmayı hayatının amacı hâline getirmişti. Kiva'ya, bir kâbusun içinde sıkışıp kaldığında bile, ona öğrettiği her şeyi başkalarının hayatını daha iyi bir hâle getirmek için kullanmayı miras bırakmıştı.

Ardında bıraktığı uzun yıllar aklına gelince, karanlık bir his Kiva'yı ele geçirdi. Hayatının on yılı kalın kireçtaşı duvarların ve aşılamaz demir çitlerin ardında geçmişti.

Zalindov Hapishanesi.

Çoğu kişi için orası ölüm cezasıydı ama Kiva hayatta kalmıştı.

Şimdi buradaydı, başka bir yerde olması gerekirken babasının hayalinin merkezinde duruyordu. *Herhangi* bir yerde olması gerekirken.

Bugünkü davranışları için bir bahanesi yoktu. Fakat Gümüşdiken'i ziyaret etme imkânı doğunca, öncelikler sıralamasında kendi isteklerinin en altta olması gerektiğini bilmesine rağmen hayır diyememişti.

Kiva, Zalindov'dan kaçalı altı hafta olmuştu. Kiva'nın, asi kraliçe Tilda Corentine'in hayatını kurtarmak için üstlendiği dört elemental sınavdan oluşan ve hayatta kalması için veliaht prensin ona yardımcı olduğunu öğrendiği ölümcül Hüküm İmtihanı'nın üzerinden altı hafta geçmişti.

Tilda Corentine. Kiva'nın annesi.

Çabaları boşunaydı, Tilda kanlı bir hapishane ayaklanmasında hayatını kaybetmişti. Fakat ölürken bile amacı değişmemiş, bu amaç Kiva'ya ve ondan büyük iki kardeşine miras kalmıştı. Üçü birlikte, onlardan nesiller önce çalınmış olanın intikamını alacaklardı; üçü birlikte, Evalon tahtını Corentine soyu için geri alacaklardı.

Sorun şuydu ki, Kiva'nın ablasına ve abisine nasıl ulaşacağına dair hiçbir fikri yoktu. Elindeki tek ipucu, Zalindov'u terk etmeden önce aldığı şifreli mesajdaki tek kelimeydi: *Oakhollow*.

Kasaba, Vallenia'dan atla neredeyse yarım saatlik mesafedeydi. Fakat Kiva, önceki haftaları Tanestra Dağları'nda karların erimesini bekleyerek, kapana kısılmış bir hâlde geçirmişti ve iki gün

önce şehre geldiğinden beri de etrafı keşfedecek hiç zamanı olmamıştı. Dışarı kaçma fırsatı ilk defa bugün eline geçmişti ama bu fırsatı kaybettiği kardeşlerini aramak için kullanmaktansa, hayallerinin keyfini çıkarıyordu.

Tilda Corentine olsa öfkeden delirirdi.

Faran Meridan'sa çok memnun olurdu.

Kiva, babasından yana taraf tutarak annesinin görevinin bir gün daha bekleyebileceğine karar verdi.

O sabah seçimini yaptığında suçluluk duygusu onu içten içe yiyip bitirse de aynı zamanda midesinde gerginliğin sebep olduğu bir düğüm de gevşemişti. Kardeşleriyle tekrar bir araya gelişi için endişelenmesine gerek yoktu elbette ama yine de... On yıl uzun bir zamandı. Kiva artık o eski kaygısız çocuk değildi ve aynısının onlar için de geçerli olduğunu tahmin edebiliyordu. Hepsinin başına çok fazla şey gelmişti.

Tabii bir de üçünün *yapmayı* planladığı şey vardı...

Çanların çalma sesi onu düşüncelerinden kopardı. Gürültü, yerinde zıplamasına sebep olmuştu. Bu da yıllar boyu ölümünün habercisi olabilecek ufacık seslere bile kulak kesilmesinin verdiği geçmeyen etkiden kaynaklıydı. Ama Kiva artık Zalindov'da değildi, huzur dolu çanlar yalnızca dersin sonunu bildirmek için steril muayene odasının duvarlarında yankılanıyordu.

Tamamı beyaz, lekesiz cübbelere bürünmüş olan öğrenciler, Başşifacı Maddis onları serbest bırakırken ders notlarını yazmayı bitirmek için acele ediyorlardı.

“Unutmayın,” diye seslendi kadın, öğrenciler kapıya doğru harekete geçince. “Bu hafta sonu festivale gidecek olanlar, eğer aşırıya kaçarsanız pazartesi günü kimsenin gözünün yaşına bakılmayacak. Uyarmadı demeyin.”

Kadın, tehdidi yarım ağızla savururken gri gözlerinde bir parıltı vardı. Cesaretle bazı öğrenciler kapıya doğru yönelirken cevap olarak karşılıklı sırtıyor, Kiva da onların arkasından gidiyordu.

“Bayan Meridan, konuşabilir miyiz?”

Kiva küçük muayene odasının eşğinde durdu. “Buyurun, başşifacı?” dedi, kadının sahip olduğu ünvanı dile getirerek. Bunu yalnızca yaşı ve deneyimi için değil, aynı zamanda Gümüşdiken Akademisinin başı olduğu için de yapmıştı.

“Çok az kişi tırnak altındaki renk değişikliğini senin kadar hızlı fark edebilirdi,” dedi Maddis, ölü adamın üstünü bir örtüyle örterken. “Ve çok daha azı bunu düzgün eğitim olmadan yapabiliirdi.” Kadın ona baktığında göz göze geldiler. “Beni etkiledin.”

Kiva olduğu yerde kıpırdanarak, “Teşekkür ederim,” diye geveledi.

“Faran Meridan da bir zamanlar beni etkilemişti.”

Kiva aniden kıpırdanmayı bıraktı.

Başşifacı Maddis gülümseyince kırışıklıkları derinleşti. “Kapıdan içeri adımını attığın anda kimin kızı olduğunu anladım.”

Kiva, kaçması mı yoksa başşifacının ne söyleyeceğini beklemesi mi gerektiğinden emin olamazken, Maddis soru sorarak Kiva’nın seçim şansını elinden aldı. “Baban nasıl? Hâlâ tek tek hastalarla dünyayı kurtarmaya mı çalışıyor?”

Kiva’nın aklına milyonlarca cevap geldi ama basitçe şunu söylemekle yedindi: “Babam öldü. Dokuz sene önce.”

Maddis’in yüzü düştü. “Ah. Bunu duyduğuma üzüldüm.”

Kiva, babasının nasıl ya da nerede öldüğünü söylemek için geçerli bir neden göremediğinden sadece başını salladı.

Başşifacı boğazını temizledi. “Bir Gümüşdiken öğrencisi bile olmadığını görmezden gelirsek, baban en iyi öğrencimdi. Genç Faran Meridan her zaman derslerime gizlice girer, saf bir çırak rolü oynardı.” Maddis eğlenerek nefesini verdi. “O zamanlar umut vadedtiği için başşifacıya haber vermedim çünkü yerleşkeye girişinin yasaklanacağını biliyordum. O derece doğal, sezgisel kabiliyeti olan biri yeteneklerini geliştirme şansını hak ediyordu. Buna o zamanlar inanıyordum.” Duraksadı. “Ve hâlâ inanıyorum.”

Maddis’in Kiva’ya attığı bakış, kızın nefesini tutmasına yol açtı.

“Faran’ın ölümü çok üzücü ancak tutkusunun sana geçmesine sevindim,” dedi şifacı. “Eğer istersen, Gümüşdiken’de eğitim alman hoş karşılanır. Derslere gizlice girmene gerek yok.”

Kiva’nın ağzı bir balık gibi açılıp kapanıyordu. Gümüşdiken’de eğitim görmek bir hayalin gerçeğe dönüşmesi olurdu. Öğrenebileceği şeyler... Fikrin kendisi bile gözlerini doldurmaya yetmişti.

Ayrıca gözleri daha fazla yaşla dolmuştu çünkü kabul edemeyeceğini biliyordu.

Annem öldü.

Vallenia’ya gidiyorum.

Krallığımızı geri alma zamanı geldi.

Kiva, bu sözleri Zalindov’u terk ederken ablası ve abisine yazmıştı ve sözünde durmak, ailesini ön sıraya koyarak kendi arzularını reddetmek zorundaydı.

“Biraz düşün,” dedi Başşifacı Maddis, Kiva sessiz kalınca. “Ne kadar süre gerekirse. Teklifim her zaman geçerli olacak.”

Kiva, gözlerini kırıştırarak daha fazla yaşarmasına engel oldu ve kendini bu teklifi nazıkçe reddetmeye hazırladı. Fakat konuştuğunda söylediği şey, “Düşüneceğim,” olmuştu.

Ağızından çıkan söze rağmen Kiva, Gümüşdiken’de geleceği olmadığını biliyordu. Maddis, Kiva’nın son on yılda yeteneklerini nerede geliştirdiğini öğrendiği anda, davet geri alınırdı. Kiva’nın yalnızca kıyafetinin kolunu sıyırması ve elindeki Z yarısını açığa vurması bunun için yeterliydi.

Ama yapamadı. Kendini bu derece net bir şekilde sabote edemezdi. Bunun yerine sessizce veda etti ve muayene odasından çıkıp steril koridora geçti.

Aklı karman çorman olan Kiva, beyaz cübbeli şifacılar ve öğrencilerin yanı sıra aralarında sade giyimli ziyaretçilerin ve hastaların da olduğu uzun koridordan yürürken etrafına pek dikkat etmedi. Yerleşkeyi o gün erken saatte turlamış, içeride üç büyük klinik olduğunu öğrenmişti. Biri psikolojik travma ve iyileşme, diğeri uzun süreli hasta bakımı ve rehabilitasyon, üçüncüsü ise

hastalık ve sakatlıkların tanısını koymak ve tedavi etmek içindi. Ayrıca yerleşke boyunca dağılmış eczacı atölyesi, karantina bloku, morg ve şifacı konutları gibi birkaç bina daha vardı. Halka açık olanlar yalnızca ana kliniklerdi. Ayrıca bu ana kliniklerin hepsi, yerleşkenin merkezindeki kemerli taşları olan bahçe manzaralı dış yollarla birbirine bağlanıyordu. Gümüşdiken Tapınağı diye bilinen bu bahçelere, hastalar ve şifacılar rahatlamak için geliyordu. Serin Nehri'nin kıvrılarak Tetran Denizi ile buluştuğu, şehre bakan bir tepeden akan nehrin ve aromatik yaban çiçeklerinin keyfini çıkarabilecekleri bir yerd.

Kiva, en büyük klinikten çıktıktan sonra sığınağa doğru ilerledi. Kısa bir süre taş yolda yürüdükten sonra yoldan saptı. Terlikleri her adımında gür çimenlerin arasında kayboluyor, ikinci güneşi kemiklerini ısıtıyordu. Yavaşça akan suyun üstünden güvenli geçiş sağlayan küçük köprüye ulaşana dek amaçsızca dolandı ve düşüncelerini toparlama umuduyla ahşap tırabzana dayanmak için duraksadı.

“Ah, ciddi yüz ifadeni takınmışsın.”

Kiva tanıdık sesi duyunca duraksadı. Bu sesi duyunca kendisini nasıl hissettiğini... *Bütün* hislerini görmezden geldi. Kendini hazırladı ve ona doğru yürüyen figür tam yanında duracak kadar yaklaştığında onu görmek için döndü.

Jaren Vallentis ya da dünyanın büyük bir kısmının onu bildiği şekilde Prens Deverick... Kendisi gibi hapisane kaçkını, yoldaşı, arkadaşı ve bundan çok daha fazlası, ailesinin can düşmanı.

Kiva'nın can düşmanı.

“Bu benim normal yüz ifadem,” dedi Kiva, onu incelememek için çabalayarak. Boyun kısmı altın süslemeli, koyu mavi gömleği üstünde çok iyi duruyordu; tıpkı onun için dikilmiş siyah ceket ve pantolonu gibi. Bakışlarını kaçırmak inanılmaz bir irade gerektirmişti.

“Evet ve biraz fazla ciddi,” diye belirtti Jaren, rüzgârdan dağılmış koyu renkli bir bukleyi Kiva'nın kulağının ardına sıkıştırmak için uzanarak.

Kiva'nın midesi ona ihanet edercesine heyecandan zıplayınca, Kiva içten içe somurttu. Jaren'ın rahatça gösterdiği ilgisi alışılmadık değildi. Zalindov'dayken bile Kiva'ya fazla yakın davranıyordu. Kaçışlarından bu yana, Kiva onu kol mesafesinde tutmaya çalışmıştı ama iradesi zayıflamaya başlıyordu. Sanki prensin dünyaya gelme amacı onu baştan çıkarıp görevinden alıkoymak gibiydi.

Ve bu kabul edilemezdi.

“Günün güzel geçti mi?” diye sordu Jaren, kendine has ma-vi-altın renkli gözleri Kiva'ninkileri etkisi altına alırken.

Kiva, ince beyaz bir hırkayla sade yeşil bir elbiseden oluşan kıyafetini düzeltti. Ardından cevabını düşündü. Jaren sayesinde Gümüşdiken'deydi; Jaren yapılan bir iyiliğin karşılığını talep etmiş ve bunun sonucunda Kiva, şafakta uyanarak hayatı boyunca bir kez karşısına çıkacak krallıktaki en iyi şifacılık akademisinde bir gün geçirme fırsatı için hızla Nehir Sarayı'ndan çıkabilmişti.

Kiva'nın veliaht prensten nefret etmek için birçok sebebi vardı ama onu sarması gereken öfkenin alevini bir türlü canlı tutamıyordu. Bundan Jaren'ı sorumlu tutuyordu. Tanıştıkları ilk andan itibaren, düşünceli, ilgili ve kendini tamamen Kiva'ya adanmış gibi davranmıştı. Kiva, onun kim olduğuyla ilgili yalan söylediğini öğrendiğinde bile Zalindov'un altındaki tünellerde onu yaralı hâlde bırakıp ölüme terk etmeyi becerememişti. Jaren'ın ailesinin Tanestra Dağları'ndaki sarayında geçirdikleri haftalar boyunca ve sonraki uzun günler süren Vallenia yolculuğu sırasında Kiva, ona karşı *-ümitsizce-* kendini katılaştırmaya çalışmıştı ama faydası olmamıştı. Jaren fazlasıyla *sevimliydi*. Bu da Kiva'nın, ona ve ailesine yapmayı planladıklarını çok daha zor hâlde getiriyordu.

Bunu kendine bile itiraf edemiyordu.

“Günüm...” diye başladı Kiva söze, nasıl cevap vereceğinden emin olamayarak. Günü muhteşem geçmişti ve bu, umut ettiği her şeydi. Ama geleceğiyle ilgili ne yaptığını ve Maddis'in teklini geri çevirmesi gerektiğini bildiğinden, tek söylediği şu oldu: “Enteresandı.”

Jaren'in altın renkli kaşları hafifçe havaya kalktı. "Bu büyük bir övgü."

Kiva onun alaycılığını görmezden gelerek, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Tırabzanına dayandıkları köprünün çevresinde kimse yoktu ama yine de Kiva, tapınağın içinde aralıklı şekilde dağılmış ve kliniklerin arasındaki kemerli taş yollarda yürüyen insanlara tedirgin bir şekilde baktı.

"Seni almaya geldim," dedi Jaren neşeli bir şekilde göz kırparak. "Okulun ilk günü falan işte."

Kiva ona doğru başını salladı. "Burada olmamalısın."

"Ah," dedi Jaren, bir elini kalbinin üstüne koyarak. "Bu acıttı. Tam buradan."

"Eğer birileri seni tanırsa..."

Jaren utanmadan kıkırdadı. "Vallenia halkı ben ve ailemin onların arasında rahatça gezmesine alışkın. Yalnızca özel etkinlikler olduğunda maske takarız, o yüzden geri kalan zamanda kolayca tanınabilir durumda oluruz. Merak etme, düşündüğün kadar ilginç değiliz."

"Naari bu fikrini onaylar mı, emin değilim," diye karşı çıktı Kiva, onun arkasına bakarak. "O nerede?"

Zalindov'dan kaçtıklarından beri ve bir arada oldukları zaman boyunca, Jaren'ı ona sadık kraliyet muhafızı ve Altın Kalkan'ı olan Naari'den ayrı olarak nadiren görebilmişti. Naari Arell'in şu anda burada olmaması iki farklı anlama gelebilirdi: Ya Naari onlara alan tanımıştı ve uzak mesafeden izliyordu, ya da...

"Ondan kaçmayı başardığımı söylesem etkilenir miydin?"

Jaren'in kendisiyle gurur duyan sırıtışı, Kiva'nın kafasını yana yatırıp dudaklarında minik bir sırıtışla cevap vermesine neden oldu. "Eğer gazabından kurtulmayı da becerirsen etkilenirim."

Jaren'in sırıtışı söndü, yerini ekşi bir ifade aldı. "Evet. Şey." Omuzlarını dikleştirdi ve kendini topladı. "Bu daha sonra uğraşılacak bir sorun."

"Cenazende güzel şeyler söylerim," diye söz verdi Kiva.

Jaren kahkaha attı. “Çok nazıksın.” Ardından Kiva’nın elini tuttu ve onu tekrar kemerli yola doğru ilerletti. “Hadi, kaçırmak istemiyorsak gitmemiz lazım.”

Kiva, kavrayışından kurtulmaya çalıştı ama Jaren’ın tutuşu daha da sıkılaştı. Bu yüzden Kiva çabalamaktan vazgeçti ve ne kadar iyi hissettirdiğini kararlılıkla görmezden gelerek onun uzun adımlarına ayak uydurmaya çalıştı. “Neyi kaçırmak istemiyorsak?”

“Gün batımını,” diye cevap verdi Jaren.

Jaren başka bir şey söylemeyince, Kiva alayla gözlemde bulundu: “Söyleyeceğim şey seni şoke edebilir ama yarın bir gün batımı daha olacak.”

Jaren onu nazıkçe çekti. “Ukala.” Genç adamın ona attığı neseli bakış, Kiva’nın içini ısıttı ve Kiva *bunu* da görmezden geldi.

Konu Jaren olunca, bugünlerde birçok şeyi görmezden geliyordu.

“Geleneksel Nehir Festivali *bugün* gün batımda başlıyor,” dedi Jaren. “Bütün hafta sonu boyunca devam eder ama ilk akşam her zaman en iyisidir, o yüzden güzel bir görüş açısı bulmamız lazım.”

“Ne için?”

“Görürsün,” dedi Jaren gizemli bir şekilde.

Kiva hızlıca bir karar verdi. Kendine bir gece daha izin verecekti... Nehir Festivali’ni deneyimleyip Jaren’ın yanında olmanın tadını çıkaracağı bir gece olacaktı bu. Birlikte geçirecekleri günlerin sayılı olduğunu biliyordu.

Tek bir gece daha ve ardından Oakhollow’a doğru yola çıkacaktı. Sonunda Zalindov’dan ayrılırken, karar verdiği şeyin peşinden gidecekti.

Nasıl hisse derse hissetsin, veliaht prens kalbine nasıl girmiş olursa olsun, Vallentis ailesinin çökme zamanı gelmişti.

BÖLÜM İKİ

Kiva, Vallenia'ya Nehir Şehri dendiğini iki gün önce buraya vardığında öğrenmişti. Hiçbiri kudretli Serin Nehri kadar etkileyici olmayan birçok kanal, başkentin her tarafında bir yılan gibi kıvrılıp dönüyordu.

Jaren, Kiva'yı nehre doğru götürüyordu. Gümüşdiken'den, ana yola varana kadar yokuş aşağı kolay bir yürüyüş yapmışlardı. İnsanlar suyun kenarındaki kaldırımları çoktan doldurmaya başlamışken havadaki beklentinin heyecanı hissediliyordu.

Kiva, kalabalığın arasında ilerlerken Jaren'ın onu Nehir Sarayına geri götürdüğünü sanmıştı. Saray, Serin Nehri tarafından ikiye bölünmüş bir mimari harikasıydı, iki tarafı yaldızlı bir köprüyle birbirine bağlanıyordu. Dış duvara yerleştirilmiş olan luminium, göz kamaştırıcı bir parlama etkisi veriyordu. Kiva bile kraliyet binasının görkemini inkâr edemezdi.

Kiva şu ana kadar, bir kanadının tamamen Jaren'a ait olduğunu bildiği doğu sarayı dışında bir yere ayak basmamıştı. Bu kanada, Kiva'nın büyük bir odaya yerleştirildiği misafir bölümü de dâhildi. Jaren'ın kardeşleri Mirryn ve Oriel da doğu sarayında kalıyordu ama ebeveynleri nehrin batı tarafında yaşıyordu. Kiva henüz kral veya kraliçeyi görmemişti fakat hükümdarlarla ilgili hissettikleri düşünüldünce, onlarla tanışmak için acelesi yoktu.

Kiva ve Jaren Nehir Saray'ına yaklaştıkça, kalabalık rahatsız edici derecede yoğun bir hâle geldi. Bu da Kiva'ya elini Jaren'dan

kurtarmak için geçerli bir bahane vermişti. Bağları koptuğunda oluşan kayıp hissini düşünmemeye çalıştı. Bunun yerine, Jaren saray kapısına varmadan önce onu ana yoldan çıkarıp pis bir sokak arasına doğru götürürken Kiva, Jaren'ın karmakarışık altın-kahverengi saçlarına odaklandı. İki taraftaki yıkık dökük binalar da batan güneşin ışığını engelleyecek kadar yüksekti, bu yüzden yol boyunca uzun gölgeler yaratıyordu.

"Beni öldürüp cesedimi saklayacağın yer burası mı yani?" diye sordu Kiva, loş ortama gözlerini kısarak bakarken.

"Saçmalama," dedi Jaren, sonra ekledi: "O tür şeyleri benim için yapacak insanlar var."

Kiva, gülümsemesinin karanlıkta belli olmamasına minnettardı. "Sanırım o asil ellerinin kirlenmesini istemezsin."

Jaren kahkaha attı. "*Asil ellerim* başka şeylerle meşgul." Kiva'yı bir su birikintisinin etrafından geçirdi, yürürken kolları birbirine sürtünecek kadar ona yakın duruyordu. "Az kaldı, hemen şurada."

"Ne hemen orada?" diye sordu Kiva.

"Söylediğim gibi, güzel bir görüş açısı bulmalıyız."

"Nehri görmek için mi?"

"Ve sarayı," dedi Jaren, eskimiş görünen bir kapının yanında durduğunda. Eliyle çevirdiği pirinç kulp, takılı olduğu yerden işe yaramaz bir şekilde yere düştü.

Kiva, içeri bakıp merdiveni, daha doğrusu boş odada yükselen çürümüş tahta iskeleti ve köşeden yukarı doğru, görüş alanının dışına çıkan merdiveni görünce, "Şaka yapıyorsun," diye söylendi.

"Macera anlayışın nerede senin?" diye sordu Jaren, Kiva'yı kapıdan içeri çekerek.

Üstlerinden bir yerden ufacık bir ışık geliyor olmasaydı, Kiva hiçbir şey göremeyecekti. "Bir ömre yetecek kadar macera yaşadım, teşekkürler," dedi Kiva. Fakat Jaren, yine de merdivenlere doğru yürüttüğü Kiva'yı, kendi önünden yukarı doğru itekledi.

“Sadece birkaç adım gideceksin,” diye dil döktü Jaren. Bu sırada Kiva bir, iki, üç basamağa tırmandı ve yukarıya doğru çıkmaya devam etti. “Gördün mü? Tamamen güvenliler.”

Jaren bu sözleri söyler söylemez Kiva’nın ağırlığını verdiği tahta parçalandı. Kiva korkuyla ciyakladı ama direkt yere düşmektense, ayağından yakalanıp havada asılı kaldı.

Altındaki boşluğa bakakalan Kiva, dönüp arkasını bakınca Jaren’ın keyifle başını salladığını gördü. “Cidden bana güvenmeyi öğrenmen gerekiyor.”

Kiva yer çekimini hissetmemeye başladı. Bir an sonra çürümüş basamakların *üstünde* havada duruyordu, Jaren’ın elemental büyüğü ikisini de merdivenin üst kısmına doğru uçurarak diğer tehlikeleri atlatmalarını sağladı.

Kiva konuşmak için ayaklarının üzerinde durmayı bekledi: “Bunu en başında da yapabiliirdin.”

“Büyünün her zaman bir bedeli vardır,” dedi Jaren, onu çatıya çıkan yıpranmış başka bir kapıya yönlendirirken. “Yalnızca bir aptal, gücünü bir sebep olmaksızın boşuna harcar.”

“Sana bedeli ne oldu?” diye sordu Kiva merakla.

“Ne kadar kullandığıma göre değişiyor. Şöyle bir şey...” Arkalarında kalan merdiveni işaret etti. “...fazla bir şey gerektirmez. Ama daha büyük şeyler yorucu olabiliyor.”

Kiva kafasını yana eğdi. “Yani, enerji aktarımı gibi mi çalışıyor?”

Jaren başını salladı ve onu taş bacanın üst kısmına doğru yönlendirdi. “Anladığım kadarıyla öyle. Ne kadar fazla enerjim olursa, büyüm de o kadar güçlü oluyor. Tersini için de aynısı geçerli.”

“Hiç tükendiği oldu mu? Büyünün yani?”

“Küçükken birkaç kez oldu,” diye itiraf etti Jaren. “Artık bunun olmasından kaçınıyorum çünkü bir parçam eksilmiş gibi garip hissetmeme neden oluyor. Büyüm...” Duraksayıp düşündü. “Benim bir parçam, anlıyor musun? Kolum ya da bacağım gibi. Eğer çok hızlı ve fazla kullanırsam, sanki bir uzvumu kesmişim

ve tekrar uzamasını beklemem gerekiyormuş gibi oluyor. Demek istediğimi anlatabildim mi?”

Kiva, kendi damarlarında akan yasaklı şifa gücüyle, yani Corentine soyunun bir işareti olan büyüsüyle olan benzerliklerini fark ederken başını salladı.

Fakat Jaren’ın aksine Kiva, onun kendi büyüsünden bahse-derkenki istekli ses tonu, sesindeki sevinç ve memnuniyeti ile benzer hislere sahip olamıyordu. Kiva, kendi güvenliği için büyüsünü derinlerde saklı tutmak zorundaydı. Özel bir yetenekten çok, yük olduğunu düşünür hâle gelmişti. Kendini ifşa etmemek için ne pahasına olursa olsun inkâr edeceği bir şeydi. Son on yılda sadece bir kere kullanmıştı, o da gerçek bir çaresizlik anında birini kurtarmak içindi...

“K-Kiva! B-buradasın!”

Jaren, önlerinde kimin olduğunu görünce bir anda durup sessizce küfretti. Kiva’nın bakışları, zıplayarak ona doğru gelen kızıl saçlı oğlanı görünce yumuşadı fakat hemen ardından, Jaren’ın sıkıntısının nedenini görünce kıs kıs güldü. Jaren’ın Altın Kalkan’ı kollarını birbirine bağlamış, esmer yüzü memnuniyetsiz biçimde asılmış bir hâlde orada duruyordu.

Kimse bir şey diyemeden -ya da Naari’nin ifadesine bakılırsa, bağıramadan- Tipp, Kiva’ya doğru uzandı ve kollarını ona sararak sıkıca sarıldı. Kısa sürse de Kiva, Tipp’in altı hafta önce neredeyse öleceğinin acı hatırasının farkındalığıyla sarılmasının keyfini çıkardı. Eğer revire zamanında varmasaydı, eğer uzun zamandır bastırdığı büyüsünü onu iyileştirmek için kullanamasaydı...

Ama Tipp ölmemişti. Hayattaydı, sağlığı yerindeydi ve her zaman olduğu kadar neşeliydi.

Kiva, Tipp’in ölümden döndüğü deneyimden sonraki birkaç gün endişelenmeye devam etmişti. Tipp nihayet uyandığında sersemlemiş hatta dehşete düşmüştü. Kiva’nın ona, kafasını çarptığı ve hatırladığı şeylere güvenilemeyeceği konusunda hızla yalan söylemesi gerekmişti. Sonunda Kiva onu iyi ve *özgür* olduğu

konusunda temin edince, Tipp hemen eski neşeli, dünyayı keşfetmeye ve hayatı sonuna kadar yaşamaya hazır hâline geri dönmüştü. Jaren'ın bir prens olduğunu duyunca şaşırılmamıştı bile ama Vallenia'ya ulaştıklarında nasıl maceralarla karşılaşacakları konusunda daha heyecanlı görünmüştü.

“Hadi, h-h-hadi, *hadi*,” dedi Tipp, Kiva'yı binanın uzak ucuna çekştirerek.

Kiva, orada yere serilmiş bir battaniye olduğunu gördü; yan tarafında içinde davetkâr şekilde duran meyve ve hamur işlerinin olduğu bir piknik sepeti vardı. Ama oradakilere kısa bir an için bakabilmişti çünkü Tipp onu bir anda durdurdu, şehrin manzarasını görünce Kiva'nın dikkati dağıldı.

“Vay,” diye nefes verdi Kiva. Hayran kalmasına sebep olan şey sadece ışıltılı Nehir Sarayı değildi; çoğu Vallenia evinin soluk renkli çatılarına takılmış luminium sayesinde, gün ışığının son öpücüğü ufkun ötesinde kaybolurken bütün şehir parlıyor gibi görünüyordu.

“Değil mi?” dedi Tipp, sevinçten bir ayağından ötekine sekerek. “N-Naari bunun başkentteki en iyi manzaralardan biri olduğunu söyledi.”

“Haksız değil,” diyerek hemfikir oldu Kiva. Bir yandan da muhafızın Jaren'la hararetli bir tartışma içinde olduğu yere dönüp bakmıştı. Prens sırtıtmamak için elinden geleni yapıyor gibi görünüyordu ancak bunun Naari'nin öfkesini dindirme konusunda hiç faydası yoktu.

“Sence o-onu kurtarmalı mıyız?” diye fısıldadı Tipp, Kiva'nın bakışlarını takip ederek. “Naari, Jaren'ın o olmadan gittiğini fark edince gerçekten çok kızmıştı.”

“Zalindov'dan sağ kurtuldu,” dedi Kiva, battaniyenin üstüne bağdaş kurup otururken otururken. Geniş açıdan manzara, önünde engel olmadan rahatça görünüyordu. “Naari'den de sağ kurtulur.”

“...ve eğer bir kez daha böyle kaçıp gidersen, seni zindana kendim kapatırım, duydun mu beni?”

Naari'nin hiddetli sesi onlara ulaşınca, Kiva irkildi ve önceki söylemini düzeltme ihtiyacı hissetti. “Büyük ihtimalle.”

Tipp kıkırdadı fakat Naari öfkeyle yanlarına gelip oturabilmek için silahlarını düzeltince, hızla kendi ağzına bir hamur işi tıktı. Naari, Kiva'ya bir bakış attı ve tehdit edercesine konuştu: “Eğer bu durumla bir ilgin olduğunu öğrenirsem-”

Kiva hızla ellerini havaya kaldırdı. “O beni buraya sürükleyerek getirmeden önce masum bir şekilde kendi işime bakıyordum.”

“Dayanışma için sağ ol,” diye mırıldandı Jaren ve ardından onun yanına çöktü. O kadar yakınlardı ki Kiva onun vücut ısını hissedebiliyordu. Kiva uzaklaşmayı düşündü ama sabah dışarı çıkarken akşamı dışarıda geçireceğini düşünerek giyinmemişti. İnce hırkası akşam serinliğini pek engelleyemiyordu.

Bir gece, diye hatırlattı kendine. Olduğu yerde durmasının onun için sakıncası olmazdı.

“En azından b-bolca yiyecek var,” dedi Tipp, üzümlere uzanarak.

“Çok rahatladım,” dedi Jaren, alaycı bir tonla.

Kiva o anda bir şeyi fark etti: Jaren, Naari ve Tipp'i görünce küfretmişti, sanki onların orada olmasını beklemiyor gibiydi. Bunların hepsini -manzarayı, battaniyeyi, piknik sepetini- Jaren onun için hazırlamıştı.

Kiva, Jaren'a döndüğünde yüzünde mahcup bir ifade gördü. Genç adam sanki *denedim* der gibi hafifçe omuzlarını silkince Kiva'nın içinde bir şeyler eridi. Ama sonra karşısında kim olduğunu ve ona ne yapmayı -ne yapmak *zorunda* olduğunu- planladığını kendine hatırlattı. Bakışlarını kaçırdı ve kalbinin etrafına bir duvar ördü.

“Sonrası için söylüyorum,” dedi Naari, “bir dahaki sefere ikiniz yalnız kalmak için kaçacak olursanız, lütfen bunu sarayın duvarları *içinde* yapın.”

Kiva buna dâhil olmadığını söylemek üzere ağzını açtı ama Jaren ondan önce davranarak konuştu: “Bunun neresi eğlenceli?” Muhafıza bir elma fırlattı. “Bir şeyler ye, Naari. Açken normalden daha huysuz oluyorsun.”

Naari hesaplaşacaklarını söyleyen bir bakış attı ama buna rağmen meyveyi ağzına götürüp ısırdı.

Jaren, “Fazla kalmadı,” diyerek hamur işi tabağını Kiva’ya uzattı. “Ye ve rahatına bak.”

Kremalı turtadan ufak bir lokma alan Kiva, rahatça yemek yiyebilmenin tuhaflığına şaşırdı. Çocukluğundan beri ilk defa kilo almıştı. Daha önceden orada olmayan kıvrımları saymıyordu bile. Tipp de aynı şekilde, Zalindov’dan ve oranın ufak yemek paylarından uzaklaştığından beri serpilmişti. Çocuksu bünyesi gelişmişti, çilli cildi gençliğin ışıyla parlıyordu.

Kiva bu kadar uzun süre, o kadar az yiyeceklerle nasıl hayatta kaldığını merak etti. Ama Zalindov geride kalmıştı. Bir gün, Başgardıyan Rooke ve diğerleri tarafından işlenmiş olan suçlar için adalet arayacaktı. Bu adam babasının ve daha birçoklarının ölümünden sorumluydu. Ancak Kiva o günün gelmesi için beklemesi gerektiğini biliyordu.

“Her an olabilir,” dedi Jaren, tam da güneşin son ışınları ufukun ardında kaybolurken.

Tipp hevesle dizleri üzerinde doğruldu, bu sırada Naari elmayı yemeye devam ederken kehribar rengi gözleri tetikte çatıyı kolağan ediyordu. Kiva gözlerini kısarak alacakaranlığa baktı, neyi görmesi gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu, özellikle de hızla çöken karanlık düşünüldünce.

“Acaba-” Geceyi aydınlatan renk cümbüşüyle birlikte nefesi aniden kesilen Kiva sustu. Renk cümbüşüne, şehir boyunca sesi yükseltilmiş bir orkestranın çaldığı senfoni eşlik ediyordu. Müziğin geldiği yeri saptamak imkânsızdı fakat gökkuşağı şeklindeki ışık hüzmeleri sarayın gösterişli köprüsünden Serin

Nehri'nin kalbine doğru akıyor, suyun yüzeyinden âdeta başka bir gerçekliğe açılan bir sis şeklinde yansıyor.

Kalabalık, mesafeye rağmen Kiva'nın kulaklarının çınlamasına sebep olacak derecede yüksek sesle tezahürat yapıyordu. Gürültü onu direkt olarak Zalindov'a, annesinin cezasını üstlenmek için gönüllü olduğu o âna ve bunun sonucunda toplanmış mahkûmların bağırışına götürdü. Avuçları terlemeye başladı ama şehrin kalabalığı alay etmiyor, kutlama yapıyordu. Bu ses, göğsündeki ani sıkışmayı rahatlatacak kadar neşeliydi.

"İşte başlıyoruz," dedi Jaren, Kiva'nın yanında oturduğu yerden. Tam o an renkli ışıklar dönmeye başlamıştı. Jaren, az önce Kiva'nın zihninde yolunu bulmaya çalışan savaş alanının farkında değildi fakat o, Kiva'nın devam eden travmasını herkesten daha iyi anlardı; özellikle de Kiva onun kendi tarzında acı çektiğini bildiği, kış sarayında bulundukları haftalar boyunca Jaren'in gördüğü kâbusları duvarlardan duyduğu için. Kiva haberi yokmuş gibi davranmıştı. Jaren'in acı dolu sesleri dinene dek uyumadan uzandığını asla açığa vurmamıştı. Göğüslediği kendi işkence dolu rüyalarını asla paylaşmamıştı.

Kiva, düşüncelerini bir kenara itti ve Tipp'in yanında dizlerinin üzerinde doğruldu. Jaren'in bahsettiği şeyi bekliyordu.

Saniyeler sonra, ışıkların ortasında küçük bir tekne belirdi. Rengârenk ışıklar teknenin etrafında kusursuz bir çember oluşturmaya başlamıştı. Beyazlar içindeki tek bir figür teknenin kış tarafında duruyordu ve başlığı yüzüne çekilmişti. Başlığın arasından altın bir maskenin parıltısı görülebiliyordu.

Müzik şiddetlenerek yükseldi ve bununla birlikte, figürün kolları da havaya doğru uzandı. Işıklar bu defa daha düzensiz bir şekilde hareket etmeye başladı. Nehir dönmeye ve çağlamaya başlarken ortasında tamamen hareketsiz şekilde duran teknenin etrafında bir girdap oluştu. Ve sonra...

"*Yok a-artık!*" diye bağırdı Tipp, girdaptan teknenin üç katı büyüklüğünde -ve tamamen sudan oluşmuş- bir kuğu çıkınca.

Gökkuşağı ışıkları köprüden yansıyarak kuşu aydınlatmak için yayıldı. Sudan oluşan kuş kanatlarını çırparak göğe yükseldi. Aşağıda kalan Serin Nehri'ne su damlatıyordu.

Tipp, “B-bakın!” diye çığlık attığında, Kiva’nın afallamış bakışları yeniden teknedeki figüre döndü. Figür ellerini müziğe göre döndürürken yine suyu işaret ediyordu.

Suyun içinden bu defa da hepsi benzer büyüklükte görünen bir yunus sürüsü çıktı. Birçok ışık onlara döndü, bu sırada yunuslar nehrin yüzeyinden atlıyor, derine dalıyor ve havada akrobatik hareketler yapmak için tekrar yükseğe sıçıyorlardı. Birçok ışık gösteriyi aydınlatırken yunuslar nehrin yüzeyinden atlayıp derinlere dalıyor, hemen ardından havada akrobatik hareketler yapabilmek için tekrar yükseğe çıkıyorlardı.

Teknedeki figür tekrar suyu işaret ettiğinde, Serin’in büyük bir kısmı köpürmeye başladı. Uzun, düz çizgiler havaya yükseliyor, köprüden gelen parlak sarı ışıklar üst kısımları kusursuz birer ayçiçeği olarak açılmış gibi gösteriyordu. Ardından Kiva gösteriyi izlerken, ayçiçeklerinin açılan yapraklarının arasından bir at sürüsü çıktı. Rüzgârda savrulan yeleleriyle, arkalarından suyu savurarak dörtına koşuyorlardı.

“*Bunlar* da ne böyle?” dedi Kiva nefes verirken.

Jaren, “Nehir Festivali yaşamı kutlar,” diye cevap verirken sudan oluşmuş devasa bir meşe ağacı girdaptan çıkıp göğe yükseldi. Ardından beliren yanardöner kuşlar, ağacın dallarından fırlayıp hâlâ nehrin üzerinde daireler çizen kuğuya katıldı ve havada süzülerek yüzeye su damlatmaya devam ettiler. “Asırlar önce, hayatlarımızın dönemsel olduğunu ve kışı atlatanların rahatlayarak baharın tadını çıkarabileceğini hatırlatmak için kutlanırdı. Ama bugünlerde özünde parti yapmak için bir bahane hâline geldi.” Orkestranın sesi yükseldiği için Jaren da sesini yükseltmek zorunda kaldı. “Yıl boyunca bu festivallerden dört tane kutluyoruz: Baharda Nehir Festivali, yazın Çiçek Karnavalı, güz zamanı Kor Ayini ve kışın da Kristal Fırtınası. Festivallerin her biri farklı bir

elemental güce odaklanıyor; bahar için su, yaz için toprak, güz için ateş ve kış için de rüzgâr. Ayrıca halkımıza, sahip olduğumuz bü-yünün ve onlara sunduğumuz güvenliğin bir hatırlatıcısı oluyor.”

Kiva teknedeki figüre gözlerini kısarak baktı. “Oradaki krali-çe, değil mi?”

Öyle olmalıydı, ne de olsa kral Vallentis ailesine sonradan gir-miştı, dolayısıyla büyü sahibi değildi; Prenses Mirryn ateşe hafif bir yatkınlığı olsa da bir hava elementaliydi ve genç Prens Oriel ise toprak büyüünde en becerikli olandı. Yalnızca Jaren dört ele-menti de kullanma yetisine sahipti. Mirryn büyük kardeş olma-sına rağmen Jaren’ın varis ilan edilme sebebi de tam olarak buy-du. Fakat dünyanın geri kalanı onu, rüzgâr üzerinde bir miktar kontrolü olan güçlü bir ateş elementali olarak biliyordu. Halkı büyüünün gücü sayesinde taht sırasının ona geçtiğine inanıyor ve çok az kişi Jaren’ın gerçekten neler yapabileceğini biliyordu. O kişilerden biri de Kiva’ydı.

“Evet, oradaki annem,” diyerek onayladı Jaren. Sesindeki hiç-bir şey, onu yıllar boyu defalarca istismar eden ve melek tozu ba-ğımllılığı halk tarafından bilinmeyen kadına karşı ne hissettiğini ortaya koymadı.

“Annen epey güçlü,” diye dikkatli bir gözlem yaptı Kiva.

Jaren cevap veremeden, devasa bir yılan biçimlenerek Serin’den yükseldi ve meşe ağacını tek hamlede yuttu; ardından ayçiçeğı tarlasına doğru süründü ve onları da yedi. Hemen sonra bir engerek gibi yukarı doğru atıldı ve tepedeki kuşlar da yılanın sudan oluşmuş çenesinin içinde kayboldu. Onları akrobatik yu-nuslar ve koşan atlar izledi. Sonunda geriye yalnızca yılan kaldı. O da girdapla beraber teknenin etrafında döndükten sonra gir-dap durularak kayboldu.

“İster inan ister inanma, bu tarz numaralar o kadar da çaba gerektirmiyor,” dedi Jaren. “Kendini sonrasında biraz yorgun

hissedecek, hepsi o kadar.” Suyu işaret etti. “Bitirmek üzere, bu kısmı seveceksin.”

Daha fazla soru sormamak zordu ama Kiva dikkatini yeniden nehrin üstünde uçan, kanatsız bir ejderha gibi yükselen yılanlara verdi. Orkestra müziği en üst noktasına ulaştığında, Kraliçe Ariana ellerini çırpı ve yılan patlayarak parlak elmaslar gibi havada asılı duran milyonlarca su damlasına dönüştü.

“Ah...” Kiva, Nehir Sarayı canlanırken nefesini tutmadan edemedi. Luminium o kadar parlaktı ki elini gözlerine siper etmek zorunda kaldı.

Sanki bir tür işaret verilmiş gibi, kalabalık öncekinden daha yüksek sesle bağırdı. Suyu yakın olanlar lotus şeklinde fenerler yakıyor ve bunları suyun yüzeyine bırakıyordu. Önce düzinelerce, sonra yüzlerce ve ardından binlerce lotus feneri nehir üstünde yüzmeye başlamıştı.

“Hayal ettiğimden bile daha i-yi,” diye fısıldadı Tipp, sesi hayranlıkla doluydu.

Çocuk haksız değildi, parlayan sarayın tamamını arkadan aydınlatan gökkuşağı damlaları ve yüzen fenerler Kiva’nın şimdiye kadar gördüğü en güzel şeydi.

Sonra havai fişekler atılmaya başladı.

Tipp, sarayın üstünde havai fişekler patlayınca çılgınlığı bastı, Kiva ise ilk patlamanın yüksek sesi yüzünden olduğu yerde zıpladı. Müzik gürültünün boğulmasına yardımcı oluyor, kalabalık keyifle bağırırken orkestra hâlâ çalmaya devam ediyordu.

“Bunun bütün hafta sonu devam edeceğini mi söylemiştin?” Kiva, patlamalar yüzünden Jaren’a sesini duyurabilmek için neredeyse bağırarak zorunda kalmıştı.

“Önümüzdeki iki gün daha sessiz olur,” dedi Jaren, o da neredeyse bağırıyordu. “Bundan sonrası daha çok sanat, kültür ve toplumla ilgili içerikler olur. Bu kadar drama olmaz.”

Drama doğru bir kelime seçimi, diye düşündü Kiva. Gösteri, tekne suda görüldüğünden bu yana gerçekten görülmeye değeri. Tekne artık kaybolmuş, kraliçe sarayına geri dönmüş ve şenliğin tadını çıkarmaları için insanları kendi hâllerine bırakmıştı.

Kiva, havai fişek gösterisini izlemek için yerleşti. Tipp'le birlikte garip sesler çıkarak gösteriye tepki veriyorlardı. Fakat son kor kaybolduğunda havada duran su damlaları da Serin'e doğru aktı ve saray yavaş yavaş eski hâline döndü. Lotus fenerleri suyu aydınlatmaya devam ederken havai fişeklerin sonuncusuyla orkestra da sustu. Hemen ardından sokak müzisyenleri hareketli şarkılar çalmaya başladı ve resmî kutlamalar bitse de kalabalık şenliğe devam etti.

"Gitmeliyiz," dedi Naari, doğrulup Zalindov'da giydiğinin neredeyse aynısı olan deri zırhının üstündeki hamur işi tanelerini silkeleyerek. "Aşağıda olaylar şiddetlenmeden sarayda olalım istiyorum. Kral ve kraliçeye, oğlu ve arkadaşlarının neden sarhoşların sokak kavgasının ortasında kaldığını açıklamak zorunda kalmamayı tercih ederim."

"Ben s-sokak kavgası g-görmek isterim!" dedi Tipp, Naari'nin yanında zıplayarak.

Naari, kolunu Tipp'in boynuna sardı. "Başka bir zamana, ufaklık."

Tipp'in yüzü düştü ama hemen sonra tekrar gülerek konuştu: "Ori beni o k-kadar kıskanacak ki. Geri dönüp ona gösteriyi buradan izlemenin nasıl o-olduğunu anlatmak için sabırsızlanıyorum."

"Sahiden Oriel *nerede?*" diye sordu Kiva. Hayat dolu genç prens ile Tipp, iki gün önceki tanışmalarından bu yana ayrılmaz ikili hâline gelmişlerdi. Biri nereye giderse öteki ardındaydı, en azından bu akşama kadar.

"Kraliyet ailesi genelde mevsimlik festival açılışlarını saraydan izler," dedi Naari. Jaren'a baktı ve vurgulayarak, "*Hep birlikte,*" dedi.

Kiva'nın gözleri de Jaren'a doğru kaydı. "Cidden sıvıştın, değil mi?" Kibirli Prenses Mirryn ve çapkın Prens Caldon ile seyahat ederek geçen altı haftadan sonra, Kiva onu suçlayamıyordu.

"Bu ilk değildi ve son da olmayacak," dedi Jaren, pişmanlıktan uzak bir sırtışıla. "Burayı en başında nasıl keşfettiğimi sanıyorsun? Senelerdir buraya gelirim."

Naari duyulmayacak şekilde homurdandıktan sonra seslendi: "Toplanın. Gidiyoruz."

Işık gösterisi bittiğinden, kimse muhafızın kısa emrine karşı çıkmadı. Tipp, kalan yiyecekleri piknik sepetine doldurmaya yardımcı olurken sanki bir daha asla yiyecek bulamayacağından korkar gibi kraker ve peynirleri ağzına tıkiyordu. Kiva, bu çaresizlik hissini anlayarak ikisi için de bu hissin yok olup gitmesinin ne kadar süreceğini merak etti.

Çatıda esen ani bir rüzgâr, Kiva'nın ürpermesine ve kollarını ovuşturmasına neden oldu. Verdiği tepkiyi gören Jaren, ceketini çıkardı ve onun omuzlarına sardı. Kiva ceketini giyer giymez sıcaklık hemen içine işlemeye başlamıştı. Taze toprağın, deniz tuzunun, sabah düşen çiyin ve odun dumanının rahatlatıcı kokusu vardı ceketinde. Toprak, hava, su ve ateş... Jaren'a has bir kokuydu bu.

Kiva, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Jaren'ın gömleğinin baştan çıkaracak şekilde kaslarının şeklini aldığını iradeli bir şekilde görmezden geldi.

Jaren, kalan son eşyalarını almak için eğilirken göz kırparak, "Ne zaman istersen," dedi. Bu hareket genç adamın fiziğini ay ışığında daha da görünür kıldı, vücudu o kadar kusursuzdu ki...

"Öhöm." Naari boğazını temizledi, yüz ifadesi sertti ama kehar rengi gözleri gülüyordu.

Yanakları kızarmasın diye uğraşan Kiva, piknik battaniyesini kare şeklinde katladı ve Jaren'a uzattı. Jaren ise fazla hevesli olan Tipp'in elinden ağır sepeti çoktan almıştı.

“Hazırız,” dedi Jaren, Naari’ye. Naari, veliaht prensin bir yük atı gibi eşyaları sırtlamasına tepki vermedi, Jaren’in mevkisinden çok daha düşük davranışlarda bulunmasına yıllardır alışmıştı. Elinde bulunan Z şeklindeki yara izi bunun kanıtıydı. Halkına hizmetinin, onları güvende tutmak için yapabileceklerinin sınırı olmadığını kanıtı...

Kiva içinde yükselen suçluluk duygusunu görmezden gelip Naari’yi çatı boyunca takip etti. Naari, yıkık dökük kapıdan geçip direkt sokağa inen bir merdivene doğru hareket etti. Kiva, Jaren’a bir bakış attı, çok daha güvenli olan bu girişi kullanarak neden gelmediklerini merak etti. Ama Jaren özellikle göz teması kurmaktan kaçınıyordu.

Cidden bana güvenmeyi öğrenmen gerekiyor, demişti ona Jaren.

Kiva, Jaren’ın niyetinin onun yanındayken her daim güvende olduğunu ona hatırlatmak olduğunu fark edince neredeyse gülecekti.

Kiva bunu bilmiyor değildi.

Naari, onları harekete zorlayarak, “Hızlanalım,” dedi ve Kiva’nın hain düşüncelerini böldü. Onları dar sokağa inmeleri için acele ettirdi. Ortamda neredeyse izleniyorlarmış gibi hissettiren tehlikeli bir hava vardı. Ancak ana yola yaklaşırlarken Kiva’nın endişeleri az da olsa hafifledi. Festivalin ışıkları ve sesleri nehre doğru attıkları her adımda artıyordu.

Naari, sonunda yan sokaktan çıktıklarında bir sürü insanı omuz omuza, dans ederken, gülerken ve müziğe eşlik ederek şarkı söylerken görünce küfretti. Çok kalabalık bir cümbüştü ve saray kapılarına kadar yollarını tıkıyordu.

“Bu hoşuma gitmedi,” dedi muhafız, dudaklarını büzerek.

Kiva onu sokak partisinin gürültüsünden zar zor duydu.

“Şafağa kadar böyle devam ederler,” diye belirtti Jaren, söylediği şey Naari’nin keyfini pek de yerine getirmedi. “Tabii bütün gece burada kalmamızdan memnunsan...”

Jaren, Naari’nin ona attığı bakışla derhâl çenesini kapadı.

“Geçmemiz için yol açacağım. Siz içinüz *tam* arkamda kalın,” diye emir verdi Naari. Tek eli kılıcının kabzasında gergin bir şekilde duruyordu, sanki yollarına biri çıkarsa onları biçmeye niyetliymiş gibiydi. “Durmak, etrafa bakmak yok. Doğrudan kapılara gidiyoruz.”

Naari, Tipp’in dikkatini çekene dek bekledi. Tipp, önündeki kargaşaya büyük, hevesli gözlerle bakıyordu. Naari’nin ne istediğini sonunda anlayan çocuk, gönülsüzce kabul etti.

Kalabalığın içine adım atan Naari bir anda kayboldu ama Kiva, Tipp’i muhafızın ardında kalması için sağlam bir şekilde itti. Jaren da sıranın arkasında kalabilmek için Kiva’yı hafifçe öne doğru itekledi. Bu, Naari’nin hoşuna gitmeyecek bir şeydi ama Jaren önceden söylediği şeyde haklıydı; kimse veliaht prensin aralarında olmasını umursuyor gibi görünmüyordu. Festivale katılanların gözünden bakınca, onlar kendilerine yol açmaya çalışan dört yurttaştan başka bir şey değillerdi.

Saraya giden yolu yarılادıklarında müzik değişti ve etraflarında bunu yansıtan bağırışlar yükseldi. Ayakların yere çarpma sesi, terli bedenlerin zıplayarak yeri sallamasıyla devam etti. Kiva keyif dolu cıgıllıklardan dolayı hiçbir şey duyamıyordu. Naari’nin silüetinin artan kalabalık tarafından yutulduğunu zar zor görebildi. Bir yerden sonra Jaren sepet ve battaniyeyi bırakıp bunun yerine iki elini de Kiva’ya tutunabilmek ve ona yol açmak için serbest bıraktı. Kiva da aynı şeyi Tipp için yapmaya çalışıyordu.

Yüksek bir bağırış daha duyuldu ve zıplamalar arttı. Vücutlar her taraftan onlara çarpıyordu. Klostrofobi Kiva’yı etkisi altına alırken başıboş bir sarhoş onu sertçe kenara itti ve Kiva’nın parmakları Tipp’ten ayrıldı. Kiva şiddetli bir şekilde sendeledi, Jaren’in onu sıkıca tutuşu sayesinde ayakta kalabilmişti. Buna rağmen ikisi de etraflarını umursamayacak kadar kendilerini eğlenmeye kaptırmış bir grup insana çarptılar.

Kiva’nın ileriye doğru attığı bir bakış, Naari’yi hâlâ görebildiğini fakat Tipp’i göremediğini fark etmesi için yeterli olmuştu.

Klostrofobisini çoktan unutmuştu. Kiva, müziğe rağmen Tipp'in ismini bağılıyor, Jaren da yanında aynı şeyi yapıyordu. Beraber hızla ileri doğru hareket ettiler. Yerde yatan ve ayağa kalkmakta güçlük çeken çocuğu görünce telaşları arttı.

"Ezilecek!" diye bağırdı Kiva, kalbi çıkacak gibi atarken.

Kiva daha sözünü bitiremeden, Jaren hızla onun yanından geçip boğucu kalabalığın içinde yol açtı ve Naari ile aynı anda çocuğa ulaşip onu ayağa kaldırdılar.

Tam o anda birisi Kiva'ya arkadan çarptı ve bir el koluna uzanarak arkadaşlarının yanına gitmesini engelledi. Kiva kendini kurtarmaya çalıştı fakat arkasındaki kişinin tutuşu daha da sıkılaştı ve onu kabaca geriye doğru çekti. Bulundukları alan o kadar sıkıştı ki Kiva onu tutanın kim olduğunu görmek için arkasına dönemiyordu. Paniği şimdi başka bir sebepten artmaya başlamıştı. Jaren ve Naari'nin, Tipp'in yaralanıp yaralanmadığını kontrol ettiklerini görebiliyordu. Çocuğa zarar gelmediğini görünce kısa bir süreliğine rahatladı. Fakat onu tutan el tekrar vahşice çekti ve Kiva'yı sert bir vücuda bastırarak kapana kısırdı. Kiva tekrar mücadele etmeye çalışsa da çılgılık atmaya bile fırsatı olmadan ağzına bir bez tıklandı. Eter ve *kloroformun* keskin kokusu gözlerinin yaşarmasına sebep oldu. Kiva, içine çekeceği nefesin kendinden geçmesine sebep olacağını bilerek nefesini tuttu ve daha fazla mücadele etti. Jaren ya da Naari'nin o tarafa bakmasını umuyordu.

Sesinden erkek olduğunu anladığı saldırgan, Kiva'nın kolayca zapt edilemediğini fark ettiğinde küfretti. Adam bezi çıkarınca, Kiva adamın kendisinin bu kadar uğraşmaya değer olmadığına karar verdiğini umut etmişti. Fakat hemen ardından, anlık yoğun bir acı beyninde şimşekler çakmasına neden oldu. Kiva adamın kollarına yığıldı ve kendinden geçti.

BÖLÜM ÜÇ

“ ...bana başka seçenek bırakmadı.”

“Sen *delirdin mi?* Kızın yüzündeki morluğu görmüyor musun? General seni öldürecek.”

Kıpırdanma sesini mırıldanarak söylenen sözler izledi: “Komutan *onu buraya yalnız getirmek için ne gerekiyorsa yap* dedi.”

Gergin bir gülüş duyuldu. “Bahanen buysa kolay gelsin.”

Kiva yavaşça gözlerini açtı, şakağındaki sızı yüzünden inlemek için kendini zor tutuyordu. Hareket etmeye çalıştı fakat pis bir odanın ortasındaki ahşap bir sandalyeye bağlı olduğunu fark etti. İpler el ve ayak bileklerine sürtünüyordu, ağzında bir tıkaç vardı. Köşedeki tek kapı, aydınlık olan koridora açılıyordu. Kapıdan süzülen ışık, görüş alanı dışında duran ve onu uyandıran belirsiz seslerin sahibi olan iki gardiyanın gölgesini açığa vuruyordu.

Ne kadar sıkı bağlandığını dikkatlice test eden Kiva, iplerin tenine daha sıkı sarılmasına neden olmuştu. Bu sırada sandalyeden de payına birkaç kıymık düşmüştü. Yakın zamanda kaçabilecek durumda değildi. Yardım almadan yapamazdı.

Kiva neredeyse iki gündür Vallenia'daydı. Değil direkt olarak bir *komutanın* emriyle hareket eden güçlü düşmanlar, sıradan düşmanlar edinmeye bile yetecek kadar zaman geçmemişti. Fakat ya birileri onu Jaren'la yürürken gördüyse? Jaren, Wenderall'daki en zengin krallığın varisiydi, kıta boyunca her bölgeden gelen sayısız düşmanı vardı. Eğer rakip hükümdarlıklardan

biri ona zarar vermek isterse, bunu başarmanın kesin yolu ona yakın olan birilerini hedef almak olurdu.

Kiva yutkundu, ardından Jaren ve Naari tarafından bulunacağını kendine hatırlattı. Tipp'i saraya götürürlerdi, sonra Kiva'nın güvende olduğundan emin olana dek şehrin altını üstüne getirirlerdi. Kiva sadece onlara zaman kazandırmalıydı. *Kendine* zaman kazandırmalıydı.

Koridorda yankılanan ayak sesleriyle, Kiva kaskatı kesildi. Bakışları açık kapıya doğru döndü.

"Onu yakaladınız mı?" diye sordu sert bir kadın sesi.

Erkek gardiyanlardan biri Kiva'nın duyamayacağı kadar kısık sesle cevap verdi, basit bir evet ya da hayırdan daha uzun sürmüştü.

"Haklısın, hoşuna gitmeyecek," diye mırıldandı kadın, sonra yüksek sesle iç çekti. "Buraya geliyor. Vardığında onunla ben ilgilenirim."

Kiva'nın zihnine binlerce soru üşüştü fakat her biri, açık kapıdan rahatça içeri giren genç kadının görüntüsü karşısında uçup gitti.

"*Uurreega*," dedi Kiva, nefes almaya çalışarak. Ağzındaki tıkaç kelimeyi, *ismi*, anlaşılabilir hâle getiriyordu.

Ama karşısındakinin kim olduğu konusunda şüphe yoktu.

Zuleeka Meridan'ın, Zuleeka *Corentine*'in odaya adım attığı konusunda şüphe yoktu.

Kara saçları omzunun üstünde örülü şekilde duruyordu. Gözleri, babasınıninkine benzeyen, sıvı altın ve balın karışımı gibi bir renkтейdi ve bembeyaz ten rengiyle Kiva'nın onu son olarak on yıl önce gördüğü hâline çok benziyordu. Ancak Zuleeka artık o saf, masum on bir yaşındaki çocuk değildi. Artık üstünde bir sertlik vardı, yüz hatları keskin, elleri deri kıyafetinin belindeki kemere takılı olan silahların üstündeydi. Duruşu hem rahat hem de tehditkârdı. Tehditkârlığı, şahine benzeyen yüzünde yavaş ve tehlikeli bir gülümseme yayıldıkça daha da bariz hâle geliyordu. "Merhaba, kardeşim."

Kiva sadece dik dik bakıyordu, tıkaç yüzünden yapamayacak olsa bile nasıl cevap vereceğine dair bir fikri yoktu.

Zuleeka, daha yakına gelerek tıkaçı ağzından çıkardı. “Duyduğuma göre Borin’i uğraştırmışsın.” Onaylamayan bir ses çıkardı. “Sadece görevini yerine getiriyordu. İki gün önce vardığından beri gözümüz üstündeydi ama Borin’in seni yakalamasını zorlaştırdın.”

Kiva’nın sesi duygu yüklü ve boğuktu. “O da nazikçe sorsaydı.”

Zuleeka yüksek sesle bir kahkaha atsa da Kiva söylediğinde gülünecek bir şey görememişti.

Kiva kısa süre daha bekledi ama ablası herhangi bir harekette bulunmayınca konuştu: “Beni çözmeyecek misin?”

“Birazdan,” dedi Zuleeka, parmaklarını kalçasına vurarak. “Önce sana bazı sorular sormak istiyorum.” Kasıtlı şekilde duraksadı. “Duyduğum kadarıyla güçlü dostlar edinmişsin.”

Kiva’nın kanı dondu.

On yıl.

On yıl boyunca kahrolası bir ölüm hapisanesinde hapsedilmişti. Annesi ve babası orada ölmüştü ve Kiva’nın kaçacak kadar uzun süre hayatta kalmak için çekmediği şey kalmamıştı. Ancak Zuleeka, onu gördüğüne sevindiğine dair herhangi bir işaret vermek yerine, onu *sorguya* mı çekmek istiyordu?

Kiva derin bir nefes aldı ve ablasının yerinde olsa nasıl davranacağını düşünmeye çalıştı. Belki de kendisi de sadakatinin hangi tarafa olduğu konusunda dikkatli olurdu. Ancak yine de az da olsa hayal kırıklığı hissetmekten kendini alamıyordu.

Kiva sessiz kalınca, Zuleeka, “Her yerde casuslarımız var, anlarsın ya,” dedi muhabbet edercesine. “Seni Zalindov’dan kaçtığından beri izliyorlardı, bütün süreci buraya kadar takip ettiler. Gönderdiğin not sen gelmeden haftalar önce elimize geçti, *Vallenia’ya gidiyorum. Krallığımızı geri alma zamanı geldi.* Bunu bizzat sen yazdın, hakkımız olana dair açlığını resmen kendi kanınla yazmıştın.”

Zuleeka bu konuda yanılıyordu. Notun yazıldığı kan, Kiva'nın kanı değildi. Yazdığı tek şey de bunlar değildi.

Annem  ld .

Zuleeka, Kiva'nın mektubunun ilk satırından henüz bahsetmemişti. Casusları -asi casusları- Tilda'nın ölümünün detaylarını Zuleeka'yla henüz paylaşmamış mıydı, yoksa bilip bilmemek Zuleeka'nın umurunda değil miydi?

“Görünüşe göre meşgulm şs n, küçük kardeşim,” diye devam etti Zuleeka, başını yana yatırarak. “Sağ  ıkılamayan Hüküm  mtihani'ndan sağ çıktın, ka ılamayan Zalindov Hapishanesinden ka tın. Bir şekilde, seni kıymetli ailesi ve kendisiyle birlikte Nehir Sarayı'nda yaşamaya davet edeceği kadar veliaht prensle yakınlaştın.” Genç kadın sırtıttı. “Bak, işte *bu* cesur bir hamle. Stratejini takdir ediyorum. Tabii oyunculuk kabiliyetini de.”

Zuleeka'nın ağzından çıkan her sözde Kiva'nın içinde alevler yükseliyordu. Kiva, kendisine bunun sebebini düşünme fırsatı vermeden düşüncelerini bastırdı.

“şayet,” dedi Zuleeka, lafı uzatarak. “*Hepsi* bir oynusa tabii.”

Kiva sandalyede dimdik oturdu, kısılmış gözlerini ablasından ayırmıyordu.

“Duyduğuma göre Prens Deverick çok yakışıklıymış,” Zuleeka, üstündeki ceketin kime ait olduğunun farkında olduğunu gösterircesine Kiva'nın omzunda dokundu. “Ama sen ona böyle seslenmiyorsun, değil mi? Değer verdiği insanlar ikinci ismini kullanıyor. Jaren'dı, değil mi?”

“Beni tam olarak neyle su lıyorsun?” dedi Kiva kısa ve net bir şekilde.

Zuleeka sahte bir masumiyetle elini göğsüne bastırdı. “Burada suçlama yok, küçük kardeşim. Sadece önceliklerini anlamaya çalışıyorum.”

“ nceliklerim eskiden nasılsa şimdi de aynı,” dedi Kiva sert bir sesle. “Ailem her şeyden önce gelir.” Onlar için atlattığı bu

kadar badireden sonra Kiva bunun hâlâ tartışmaya açık bir konu olmasına anlam veremiyordu.

“*Krallığımızı geri alma zamanı geldi.*” Zuleeka, Kiva’nın notunda yazdığı cümleyi tekrarlardı. Sözlerine devam ederken yüz ifadesi kurnaz, hatta acımasız bir hâle dönüştü. “Kusura bakma ama bunu prensin yatak örtülerinde dönüp durarak nasıl yapmayı düşündüğünü merak ettim.”

Kiva’nın göğsündeki alevler yüzüne sıçradı ama bunun sebebi utanç değildi.

“İstihbaratının nereden geldiğini bilmiyorum,” dedi Kiva soğuk bir sesle, “ama belli ki casuslarıyla gerçeği doğru düzgün öğrenmeleri konusunda konuşmalısın.”

Zuleeka’nın kara kaşları kalktı. “İnkâr ediyorsun yani?”

“Hiçbir şeyi inkâr ettiğim yok,” dedi Kiva, öfkeden köpürerek. “Çünkü inkâr etmeme *gerek* kalmamalıydı. Ben senin kardeşimim. Bu bile bana güvenmen için yeterli olmalı.”

“Ben kimseye güvenmem,” diye karşılık verdi Zuleeka. “Hele ki on yıl önce ölmüş olabilecek birine hiç güvenmem.”

Kiva’nın başı sanki tokat yemiş gibi sarsıldı, verdiği tepki o kadar yoğundu ki Zuleeka’nın odaya girdiğinden beri ilk defa ifadesi yumuşadı. Zuleeka ağzını açtığı anda özür dileyecemiş gibi güdü fakat hızlı, gürültülü ayak sesleri ve soru soran bir erkek sesi araya girdi: “Nerede o?”

Gardiyanlardan kekeleyen bir cevap geldi ve saniyeler sonra genç bir adam hızla kapıdan içeri daldı. Kiva’yı görür görmez aniden durdu.

Kiva’yla aynı olan zümrüt yeşili gözler.

Merhum annelerinin de göz rengiyle aynıydı.

Abisi Torell aldığı tek nefesle, “*Kiva,*” diye seslendi. İsmi sanki dua eder gibi söylemişti.

Boğazındaki yumru yüzünden Kiva ona fısıltıyla karşılık verdi: “Selam, Tor.”

Genç adam ileri bir adım daha attı, bakışları Kiva'ya kilitlenmiş durumdaydı. Fakat sonra ağzına tıkanan bezi, ipleri ve Kiva'nın sol şakağında şimdiden oluşmaya başlamış olan kötü morluğu görünce, adamın gözleri kısıldı.

"*Lanet olsun*, bu ne?" diye kükredi Torell, Zuleeka'ya Kiva'nın dizlerini titreten bir bakış atarak.

"Sakin ol, kardeşim," dedi Zuleeka. "Kiva ve ben sadece yenisinden tanışıyoruz."

Tor'un yüzü daha da karardı, çene kasları kelimelerini bastırmaya çalışır gibi kasılmıştı. Bir hançer çıkarıp Kiva'nın önünde eğildi ve ipleri kesmeye başladı. Kiva serbest kalınca, Tor doğruldu. Ardından Kiva'yı ayağa kaldırdı ve doğrudan kollarına aldı.

"Kiva," diyerek yeniden nefes verdi genç adam, kavrayışı Kiva'nın nefes almasını zorlaştırıyordu. Fakat Kiva şikâyet etmedi, abisine aynı şekilde sarılarak karşılık verirken gözlerinden yaşlar akıyordu.

Hayal ettiği kavuşma *buydu* işte. Özlem duyduğu kavuşma buydu.

İkinci büyük kardeşi Torell, Kiva onu en son gördüğünde neredeyse on yaşındaydı. Dizleri hep yaralı gezen sıska bir çocuktur. O çocuktan eser kalmamıştı. Bu genç adam Kiva'dan daha uzundu, siyah saçları, delici bakışlarını tamamlayan bronz bir teni, geniş omuzları ve yılların disiplinine işaret eden sıkı bir vücudu vardı. Koyu renk kıyafetleri ve Naari'yi epey kışkandıracak sayıda silahıyla; Tor ile alakalı her şey onun bir dövüşçü, bir savaşçı olduğunu haykırıyordu. Kiva için tıpkı Zuleeka gibi, Tor'un da son on senede epey değiştiğini bilmek yeterliydi.

"Tanrılar adına, Kiva, seni ne kadar özlediğimi tahmin edemezsin," dedi Tor, tek eliyle Kiva'nın gözyaşlarını sildikten sonra çenesini tuttu ve şakağındaki morluğu inceledi. Yakışıklı yüz hatları sertleşirken ölümcül bir sesle, "Bunu kim yaptı?" diye sordu.

Kiva cevap vermeden önce, "Sadece küçük bir şişlik," dedi Zuleeka, önemsemez bir tavırla. "Onu arkadaşlarından ayırma

konusunda biraz sorun yaşandı ve festivalin bu derece kalabalık oluşu yüzünden olaylar çığırından çıktı. Ama ona baksana, Kiva'nın durumu iyi."

Her ne kadar kaba Borin'in azarlandığını görmek istese de Kiva, abisini sakinleştirmenin daha önemli olduğunu sezdi. Bu yüzden elini yüzünün yaralanmamış tarafında duran abisinin elinin üstüne koydu. "Merak etme, daha kötülerini gördüm."

Bu, söylenmemesi gereken bir şeydi. Kiva'nın böyle bir acıyı niye ve nerede yaşadığını fark edince, Torell'in zümrüt yeşili gözleri karardı.

Genç adam yutkunup kısık bir sesle fısıldarken öfkesi resmen sözlerinden akıyordu. "Seni neredeyse kurtaracaktım."

Çektiği ızdırabı gören Kiva şaşkınlıkla, "Nasıl yani?" diye sordu.

"Çok az kalmıştı," diye devam etti Torell, bakışları dalgın, zihni kilometrelerce ötedeydi. "En iyi dövüşçülerim yanımdaydı, hepimiz seni ve annemi oradan çıkarmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırдық."

Kiva derin bir nefes aldı, aniden anlamıştı.

"Dağlarda saklanıyorduk, başgardiyan ve gardiyanlarını kışkırtıyorduk," diye konuşmaya devam etti Torell. "Kurtarma numarası yaparak nöbetçilerini iki katına çıkarmasını sağladık. Bu dikkati dağıtmak içindi, gerçek niyetimizi anlamasınlar diye onları meşgul tutmak içindi."

Kiva hatırlıyordu. İkinci hükümden önceki gece yemekhane-
de yürürken bir grup mahkûmun asilerin başarısız olan kurtarma teşebbüsünden bahsettiğini duymuştu. Ama... Eğer Tor başarısız *olmadığını*, bunun sadece bir numara olduğunu söylüyorsa...

"Her şey hazırды," dedi genç adam, şimdi sesi uzaktaymış gibi geliyordu. "Saldırmaya hazırдық ama-"

"Sonra ben çekilmelerini söyleyen bir emir gönderdim," diye araya girdi Zuleeka. Bir karar vermeye çalışıyormuş gibi Kiva'yı dikkatle süzdü, ardından kendi kendine kafasını salladı

ve öncekinden çok daha açık bir şekilde konuşmaya başladı: “Asi güçlerinin generali olarak, Tor benimle aynı seviyede otoriteye sahip. Fakat annem Zalindov’a gitmek üzere yola çıkmadan önce beni geçici komutan ilan ettiği için, birbirimize karşı geliyor olduğumuzun görülmesi kimsenin işine gelmezdi. Kararım yüzünden mutsuz olsa da ona geri çekilmekten başka bir seçenek bırakmadım.”

Mutsuzluk, Tor’un yüzündeki kederli ifadeyi düşününce, biraz hafif kalıyordu.

“Annem Zalindov’a *gitmek* için mi yola çıktı dedin?” Cümle Kiva’nın ağzında garip bir tat bırakmıştı. Bu sözlerden, Tilda’nın mahkûmiyeti isteyerek seçtiği anlamı çıkıyordu. “O... O Mirraven’da yakalanmamış mıydı?”

İkisinden biri cevap veremeden, üstlerindeki tavandan yüksek sesli üç vuruş duyuldu, bu da toz ve sıvanın üstlerine dökülmesine sebep oldu.

“Zamanımız tükeniyor,” dedi Zuleeka, deri kıyafetinin üstünden beyaz tozları temizleyerek. “Belli ki *arkadaşlarının* iz sürme yetenekleri beklediğimden daha iyi.”

Kiva, tıpkı Jaren ve Naari’nin onun için geldiklerini bilmenin nasıl hissettirdiğini görmezden geldiği gibi, Zuleeka’nın ses tonundaki alayı da görmezden geldi. *Onlar* Kiva’yı kurtarmak için on yıl beklememişlerdi.

“Bana cevap vermelisin,” dedi Kiva, sesi hafifçe titreyerek. “Bilmek zorundayım...”

“Bilmen gereken çok şey var,” dedi Zuleeka. Sözleri kışkırtıcı olsa da yüzü ciddiydi. “Ama beklemek zorundasın.”

Tor, iç çekerek Kiva’nın omuzlarını rahatlatıcı bir şekilde sıktı. “Zulee haklı. Sana bu aralar kimlerin eşlik ettiğini duydum, onlar gelmeden gitmiş olmamız lazım.”

Kiva, Zuleeka’nın ona yönelttiği suçlamalardan daha fazlasını duymak için kendini hazırladı ama Torell sadece sırıttı ve ekledi: “Veliaht prens ve Altın Kalkan’ıyla arkadaş olmak, ha?

Çok akıllıca. Özel istihbarat edinmenin daha etkili bir yolunu düşünemezdim.”

Sözleri övgü dolu olsa da abisinin gözlerinde Kiva'nın tanımlayamadığı bir şey vardı. Yargılama, şüphe ya da Zuleeka'nın ona bakma şekline benzer bir şey değildi bu. Fakat gördüğü şey içinde bir yerlerde Kiva'yı dürttü, sanki aynaya bakıyormuş gibi hissettirdi. Kiva bunu daha fazla inceleme şansı bulamadan, Torell gözlerini kırpı ve o his kayboldu.

Kafalarının üstünden üç vuruş sesi daha geldi, kısa bir süre sonra bir tane daha duyuldu.

“Gitme zamanı,” dedi Zuleeka, parmağını Kiva'ya doğrultarak. “Sandalyeye geri otur.”

Kiva önce sandalyeye ardından ablasına baktı. “Pardon?”

Zuleeka, Torell'in kestiği ipleri toplayıp kısık sesli bir ısıklık çaldı. Kapıyı koruyan adamlardan biri geldi ve ipleri elinden aldı. Adam, Zuleeka'ya kesilmemiş yeni ipler verip odadan geri çıktı.

Zuleeka, “Sandalyeye geri otur,” diye emrini tekrar etti. “Hatırlarsan kaçırıldın? Rolünü oynaman lazım, o yüzden kendini hazırla.”

“Ben...” Kiva ne diyeceğini bilemedi. Kardeşlerini aramak için ertesi gün Oakhollow'a gitmeyi planlamıştı ama artık buna gerek kalmamıştı. Zuleeka ve Torell karşısında duruyordu, üçü sonunda bir araya gelmişti. Kiva'nın onlara soracağı ve üçünün enine boyuna konuşacağı çok şey vardı. Bu yüzden Kiva, boğuk bir sesle ve kafası karışmış şekilde, “Ben sizinle gelmiyor muyum?” diye sordu.

Zuleeka homurdanarak güldü. “Asi kampından prensini biraz zor gözetlersin.”

Kiva durdu.

Zuleeka konuşurken kara kaşları kalkmıştı. “Bana şaşırdığını söyleme. Sarayın içinde zaten adamlarımız var ama Deverick, pardon, *Jaren* başkalarına güvenme konusunda benden daha kötü. Kaynaklarımın söylediğine göre, kraliyet konseyiyle hatta

ailesiyle bile paylaşmadığı şeyler var. Ama seni dinliyor. *Sen* ona kimsenin yapamadığı şekilde ulaşabilirsin. Kendisiyle ilgili, planlarıyla ilgili veya en savunmasız olduğu noktalarla ilgili bir şeyler öğrenebilirsin. Sırlarını öğrenebilirsin.” Düşünerek duraksadı, “Ardından biz de bunları ona karşı kullanabiliriz.”

Kiva, yüz ifadesini koruyup hiçbir şey söylemedi. Jaren ona güveniyordu ve bu yüzden Kiva onun bazı önemli sırlarını zaten biliyordu. Ama bir sebepten ötürü, herhangi bir şeyi açığa vurmaktan kaçındı. *Şimdi zamanı değil* dedi kendisine, neredeyse ikna edici bir şekilde.

“Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Zulee’ye katılıyorum,” dedi Torell. “Şimdilik burada kalman lazım. Senin için böylesi daha güvenli, rızan olmadan kaçırıldığını düşünmeleri daha iyi olur.”

Torell’in bakışları önce Kiva’nın yüzündeki morluğa kaydı, sonra bileklerinin etrafındaki tahriş olmuş ve kıymık batmış tenine yöneldi. Kiva’nın kimseyi ikna etmek için yalan söylemesine gerek kalmayacağını fark ederek dudaklarını büzdü.

Zuleeka’nın aksine Tor ne casuslukla ilgili başka bir şey söyledi ne de Kiva’nın sadece toplayacağı istihbarat kadar değerli olduğunu ima etti. Bunun yerine ona bir kez daha hızlıca sarıldı ve fısıldadı: “Seni yakın zamanda tekrar göreceğim. Söz veriyorum.”

Geriye çekilerek, pelerininin içinden Kiva’nın görebildiği kadarıyla gümüş bir maske çıkardı. Kiva’nın maskeyi inceleme şansı olmamıştı. Ardından Torell dönüp Zuleeka’ya şöyle dedi: “Çıkışın temiz olup olmadığını kontrol edeceğim. Burada işini bitir, *nazik ol* ve sonra benimle dar sokakta buluş. Kaçmaya hazır ol.”

Zuleeka kısaca başını salladı ve Torell, Kiva’ya son defa baktıktan, sözünü tutacağı konusunda Kiva’yı sessizce temin ettikten sonra, odadan çıktı.

Zuleeka, “Otur,” diye emretti Kiva’ya ve bu defa Kiva söyleneni yaptı.

Zuleeka hızlı hareketlerle Kiva'yı yeni iplerle bağladı ve tıkaçı tekrar ağzına geçirdi.

Üstlerinden daha fazla vuruş duyuldu. Bu, durumun aciliyetini o kadar net anlatıyordu ki Kiva bile daha fazla kalırsa ablasının yakalanma riskinin olduğunu anladı.

“Tor bunu bilmiyor ama inandırıcı bir dövüş ortaya koyacak birkaç adamımızın geride kalmasını emrettim,” dedi Zuleeka. Başını yana yatırdı ve sözünü tamamladı: “Bunun için özür dilerim. Nazik olmamı istedi ama bu kısmın da inandırıcı olması lazım.”

Kiva'nın gözleri kafa karışıklığıyla kısılrken ablası bir hançer çekti ve uyardıktan hançerin kabzasını Kiva'nın yüzünün zaten morarmış olan tarafına vurdu. Kiva'nın gözleri panikle büyümüştü. Acı yeniden şimşek gibi çaktı... ve Kiva, karanlığa bir kez daha yenik düştü.

BÖLÜM DÖRT

Koridordan gelen, birbirine çarpan çeliklerin ağır vuruş sesleri kulaklarına dolarken Kiva'nın bilinci yavaşça açılıyordu. Sessizce inledi, ablasının ayrılık hediyesi, bir kılıç beynini delmiş gibi hissettiriyordu.

Pislik içindeki oda etrafında döndüğü için midesi bulandı. Bu hissiyat tam azalmıştı ki kapı tarafından başka bir gürültülü çarpma sesi geldi. Tam o sırada bir figür içeri daldı.

“Tanrım, tatlı yanak, berbat hâldesin.”

Jaren'in kuzeni, Prens Caldon'u önünde dururken görünce, Kiva'nın içini aynıda hem rahatlama hem de hayal kırıklığı hissi kapladı.

“Biliyorum, biliyorum,” dedi prens, hızla ilerleyip iplere uzanarak. Altın rengi saçları loş ışıktaki parlıyordu, geniş omuzlarının kendi gölgesi vardı. “Beni gördüğün için heyecanlandın. Memnun oldun. Benim yerine burada başkasının olabileceğini hayal dahi edemiyorsun. Bunu söylemek bana acı veriyor, gün ışığı ama heyecanını dizginlemelisin. Utanç verici oluyor.”

Prens bütün ipleri kesip sonunda tıkaçı çıkardığında Kiva inledi. En ufak bir uyarıda bile bulunamadan, sandalyenin kenarından uzandı ve küflü halının her yerine kustu.

Caldon söverek hızla geri çekildi. Ardından saçını tutmak için Kiva'nın arkasına geçti. “Genelde insanlar beni gördüklerinde farklı tepkiler verir. Üstüme alınmamaya çalışacağım.”

“Özür dilerim,” dedi Kiva zayıf bir sesle. Ağzını silip elini başının yan tarafına koydu. Cildi yanıyordu, şişmişti ve zonkluyordu.

“Senin suçun yok,” dedi Caldon, Kiva’ya doğru dönerek. “Epey sağlam bir morluğun olmuş. Ama merak etme, güzel gözlerini daha fazla ortaya çıkarmış.”

Kiva tekrar inledi. “Benimle flört etmeyi kes, yoksa tekrar kusacağım.”

Caldon kollarını teslim olurcasına kaldırdı ve Kiva, prensin üzerinde kan olduğunu görebilecek şekilde ona odaklanabildi.

“Yaralandın mı?” diye sordu Kiva, onu yakından inceleyerek.

Caldon homurdanarak güldü. “Bana gerçekten zarar verebilmeleri için birkaç alçak asiden çok daha fazlası lazım.” Uzaktan gelen bir ses, kafasını hafifçe yana yatırıp dikkatle dinlemesine neden oldu, ardından ekledi: “Ama daha gelenler var ve sen normal hâlimden çok daha *yardıma ihtiyacı olan hanımefendi* durumunda olduğun için gitsek iyi olacak.”

Kiva, onun hanımefendi yorumuna karşı çıkamayacak kadar yoğun bir acı içindeydi. Caldon, Kiva’nın ayağa kalkmasına yardım etti ve kendi ağırlığını taşıyabilecek duruma gelinceye dek onu destekledi.

“İyi misin, gün ışıdı?” diye sordu prens, kış sarayında kalırken Kiva’ya taktığı lakabı tekrarlayarak. Kiva’nın gün ışıdıyla alakasız, neşeli olmayan karakterine bir gönderme olduğunu iddia etmişti Caldon.

“Yeterince iyiyim,” dedi Kiva, ona kendi ismiyle seslenmesini istemekten vazgeçeli çok oluyordu. Özellikle de Caldon, eğer Kiva *gün ışıdını* beğenmediyse, ona *suçlu* diye seslenebileceğini söylediğinden beri. Kiva, prensin kahkaha atan yüzüne bir kır-lent fırlatmaktan büyük zevk almıştı.

Prens diğer lakabı olan *tatlı yanak*’ın nedenini anlatınca, Kiva ona çok daha ağır bir şey fırlatmıştı.

“Ağırdan alırsız demek isterdim ama güzel kadınlara yalan söylemekten kaçınmaya çalışıyorum,” dedi Caldon. Kapağı doğru

ilerlerken Kiva'nın beline sardığı koluyla onu destekliyordu. Diğer eli ise kanlı kılıcının kabzasını sıkı sıkı tutuyordu. "Seni saraya geri götürmemiz ve diğerlerine güvende olduğun haberini göndermemiz lazım."

"Diğerleri *nerede* ki?" diye sordu Kiva, mahvolmuş koridora girdiklerinde. Parlak ışıklar irkilmesine sebep oluyordu.

"Ayrılmak zorunda kaldık," dedi Caldon, ardından Kiva'yı ararken öldürdüğü bir adamın bedenini ayağının ucuyla kenara itti. Kiva hızla bakışlarını kaçırdı; kısmen, böyle bir vahşet gördüğü son yer olan kana susamış hapisane ayaklanmasının anılarını zihninden uzaklaştırmak için bunu yapmıştı. Kısmen de ölü adama Zuleeka tarafından geride kalması emri verildiği ve hayatını asilerin davası uğruna feda ettiği içindi. Kiva'nın *ailesinin* davası uğruna.

"Seni kaçırانlar akıllıymış," diye sözüne devam etti Caldon. "Birden fazla sahte iz bırakmışlar. Seni gerçekte hangi yöne götürdüklerini anlamak zor oldu, özellikle de festivalin kargaşası içinde. Jaren ve Naari şehrin doğu kısmına gitti, Yüzbaşı Veris ve bir muhafız birliği güney ve kuzey taraflarına yayıldılar, ben de batı tarafına geldim." Prens kendini beğenmiş şekilde sırtıttı. "Her zaman daha iyi bir iz sürücü olmuştumdur. Bu arada, rica ederim."

"Buradan henüz çıkmış sayılmayız," dedi Kiva. Oynaması gereken rolü hatırlayarak ekledi: "Ayrıca beni neden kaçırdıklarını bilmek hoş olurdu."

"Hiçbir şey söylemediler mi?" diye sordu Caldon kuşkulu bir şekilde. Geniş, yüksek tavanlı, bir zamanlar mutfak olduğu belli olan bir odaya girdiler.

"Sen kapıdan girmeden saniyeler önce uyandım," dedi Kiva. Gerçeğin tamamı olmasa da yalan sayılmazdı. Rolünü oynamaya devam eden Kiva, "Onların asi olduğunu söyledin, benden ne istiyor olabilirler ki?"

Caldon'un kobalt mavisi gözleri parladı ve çenesi kasıldı ancak kendini rahatlatarak konuştu: "Sen ne biliyorsan ben de o kadar biliyorum, tatlı yanak." Prens uzanıp kılıç tutan eliyle Kiva'nın burununa hafifçe dokundu. "Ama çok daha büyük bir balık için epey lezzetli bir yem olduğun varsayımında bulunmak yanlış olmaz."

Kiva prensin eline vurmaya çalıştı ama Caldon çoktan elini geri çekmişti. Prens durup, Kiva'yı da hızla durdururken bedeni gerilmişti. Gözleri kısılmış, mutfağın uzak ucundaki kapıya bakıyordu; dikkati Kiva'nın sezebileceği şeylerin ötesindeydi.

"Ne-

Caldon eliyle Kiva'nın ağzını kapattı ve onu odanın ortasında duran bir bankın arkasına ittirdi.

Kiva'yı eğilmeye zorlayarak, "Sessiz ol," diye fısıldadı. "Misafirlerimiz var."

Zuleeka geride birkaç kişi bıraktığını söylemişti ama Kiva, Caldon'un çoktan onların çaresine baktığını düşünmüştü. Bu numarayı gerçekçi kılmak için daha kaç kişi döyüşmek ve ölmek zorundaydı?

"Görünüşe göre şansımız tükendi," dedi Caldon, kendisi için ikinci bir kılıcı kınından çekerken Kiva'ya da keskin bir hançer uzattı. "Bunu nasıl kullanacağını biliyor musun?"

Kiva kabzayı başparmağı ve işaret parmağı arasında garip bir şekilde tutuyordu. "Ben, şey... Belki?"

Caldon sessizce, "Tanrım bana acı," gibi bir şeyler mırıldandı.

"İnan ya da inanma," dedi Kiva savunmaya geçerek, "*hapishanede* bize nasıl silah kullanılacağını öğretmediler."

Prens eğlenmiş bir şekilde nefes vermişti ki yan odadan gelen bir gürültü, yüz hatlarının nadir görülen bir ciddiyete bürünmesine neden oldu.

Caldon, Kiva'nın elini tutarak parmaklarını kabzanın etrafına yerleştirdi, ardından parmaklarını sıkıca kapatmasını sağladı ve şöyle fısıldadı: "Eğer olaylar kızışırsa, kaç ve saklan. Ben seni sonra bulurum. Bunu..." Hançeri gösterdi. "...yalnızca gerçekten

zorunda kalırsan kullan. Ama ne yaparsan yap, bıçağı kendine saplama. Jaren beni öldürür.”

Sonradan aklına gelmiş gibi ekledi: “Bana da saplama, tabii ki.”

Kiva ona tatsız bir bakış attı ve *kimseyi* bıçaklama niyeti olmadığını söyleme zahmetine girmedii.

“Seslere bakacak olursak, yarım düzine asi bizi bekliyor, belki biraz daha fazladır,” dedi Caldon, sadece kendisinin duyabildiğı sesleri dinlemeye devam ederek.

“Başka bir yoldan gidemez miyiz?” diye sordu Kiva.

“Arka tarafı gözetleyen daha fazlası olacaktır,” dedi Caldon. “Ön kapı hemen yan odada, yani dışarı çıkmamız için en kolay yol orası.” Prens, Kiva’nın saçlarını karıştırdı. “Merak etme, gün ışığı. Yarım düzine adam hiçbir şey değil. Yanımda güvendesin.”

Caldon iflah olmaz bir çapkın olabilirdi ama Kiva’nın son altı haftada öğrendiğı şeylerden biri de genç adamın bütün gün saraylı rolü yapan şımarık bir prens olmadığıydı. Kiva’nın bilmediğı sebeplerden ötürü Caldon insanları öyle olduğuna inandırmıştı. Silahları aksesuar değildi; Kiva onu Jaren’la kış sarayında idman yaparken görmüştü. İkisi yıldırım hızında, güç ve beceriyle antrenman yapıyorlardı. Prens, *benim yanında güvendesin* dediğinde, Kiva ona inanmıştı fakat asıl endişe ettiği *kendi* hayatı değildi. Kiva’nın çevirdiğı oyun devam edebilsin diye Caldon’la dövüşecek olan asilerin hayatı tehlikede ydi.

“Bana bir iyilik yap ve bir daha kusmamaya çalış,” dedi Caldon, kılıçlarını kavrayıp eğildiğı yerden doğrulurken. “Hemen ardımda olduğun için, tam hedefinde kalıyorum. Kıyafetimi mahvedersin.”

Caldon’un kaliteli yeşil ceketi çoktan kanla lekelenmişti. Gümüş işleme artık pas kırmızısıydı, o yüzden Kiva prensin sadece onu sakın tutma çabasıyla böyle konuştuğunu biliyordu.

Kiva, kendini gerçekleştirmek üzere olan şeye hazırlayarak Caldon’un arkasından hızla ilerledi. Fakat asi grubu silahlarını

kaldırıp yüksek sesle bağırarak mutfağa daldığında, Caldon ve Kiva yan odanın koridoruna zar zor gelebilmişti.

Caldon küfredip Kiva'yı geri itti. İki kılıcını savurarak saldırganların hamlelerini karşıladı. Jaren'la yaptıkları idmandaki gibi değildi. O dövüş hesaplanmış ve çevik adımlarla güzel sayılabilirdi. Bu dövüş ise farklıydı. Asilerin gösterdiği öfke ve savaşçı prens-ten yayılan soğuk sakinliği de katınca karmakarışık ve kaotikti.

İlk asi, Kiva dengesini geri sağlayamadan inmiş, ikincisi ise Kiva hançeri işe yaramaz bir şekilde havaya kaldırdığında çoktan yeri boylamıştı. O bir şifacıydı. Hayattaki yegâne görevi insanlara yardım etmekti, onlara zarar vermek değil. Ama Kiva, Zuleeka'nın bu asilere ne kadar bilgi verdiğini bilmiyordu. Onun asilerden biri olup olmadığını ya da düşmanları olduğunu düşün- nüp düşünmedikleri belli değildi.

Caldon, üçüncü ve dördüncü saldırganların da kolayca hak- kundan geldi; hızla eğilip sonra savuşturma yaparken kılıçları gözle takip edilemiyordu. Beş asi daha kapıya doğru koştu. Üçü direkt prense yöneldi fakat en son gelen iki iri yarı adam çatışma- yı geçti. Gözleri Kiva'ya odaklanmıştı.

Kiva geriledi, hançeri parmaklarını acıtacak kadar sıkı kav- radı. Adamlar ona doğru sinsice ilerlerken dudaklarını yalayıp imalı şekilde bakıyorlardı, yüzlerinde karanlık bir beklenti ifa- desini oluşturmuştu.

“Sanırım seninle biraz eğleneceğiz,” dedi başı çeken asi, aksanı Mirraven yerlisi olduğunu belli oluyordu. Kiva, asilerin Evalon'un dışından adam topladığını duymuştu ama buna şahit olmak onu şaşırtmıştı. “Merak etme, tatlım. Seninle iyi zaman geçireceğiz.”

Onun acınası hâlini gördükçe gözlerine dolan neşe ve yüzle- rindeki o şehvet ifadesi karşısında Kiva'nın midesi bulandı. Eli titrese de Kiva hançeri yukarıda tutmaya devam etti. Eklemleri kabzanın etrafında bembeyaz kesilmişti.

Caldon'a attığı hızlı bir bakışla, onun hâlâ iki düşmanla uğraş- tığını fark etti. İkisi de küflü zeminde yatanlardan daha yetenek- liydi ve prensin bütün dikkatini üstlerine çekiyorlardı. Fakat bu

durum, Caldon'un Kiva'ya doğru bakıp ona yaklaşan iri adamları görmesine engel olmadı.

"Neyi bekliyorsun?" diye bağırdı prens, tepesinden gelen ve kafatasını ikiye ayırabilecek bir hamleyi engellerken. "Kaç!"

Verilen emir Kiva'nın kendine gelmesini sağladı ve onu geri dönüp mutfaktan kaçmaya yöneltti. Kiva koridor boyunca saklanacak bir yer arayarak koştu, ardından onu kovalayan iki çift ayak sesi duyuluyordu. Başında hissettiği acı, bırakın onu kovalayan devasa adamları, *kimseyle* dövüşebilecek durumda olmadığına panik dolu farkındalığıyla ikinci plana düşmüştü. Caldon bu kadar yakinken Kiva kim olduğunu açığa vuramazdı ama eğer onlar...

İşte. Büyük odanın ortasında açık bir kapı vardı.

Kiva koşarak kapıdan geçti ve kirli bir pencereden gelen incecik ay ışığının aydınlatığı karanlık odaya girdi. Başka bir çıkış göremeyince kapıyı çarparak kapadı ve kilidin dayanacağını umarak arkadan sürgüyü çekti.

Kapı kolu oynadı, adamlardan biri ağırlığını vererek kapıyı zorlayınca ağır bir *güm* sesi geldi.

Adam, "Bunun bizi durduracağını mı sanıyorsun, tatlım?" derken, menteşelerden gıcırtilar geliyordu.

Adamın bir sonraki hamlesi çürümüş ahşabın üstünde bir çatlak yaratacak kadar güçlüydü. Kiva kapıyı vücuduyla desteklemek için öne atıldı. Kapının tamamen kırılmasına saniyeler kaldığını fark eden Kiva, hançeri daha sıkı kavırırken kalbi göğsünde atıyordu.

Şimdiye kadar duyduğu en yüksek *güm* sesi kulaklarında yankılandı. Ardından kısık sesli bir küfür duyuldu ve duvarların sallanmasına sebep olan bir *bam* sesi geldiğinde Kiva, zamanının geldiğini anladı. Ne onların tarafında olduğunu söylemenin yolu vardı ne de denese bile ona inanacaklarının garantisi. Tek bir seçeneği vardı: dövüşmek zorundaydı.

Kapıya sert bir botla tekme atıldı ve kilidin etrafındaki ahşap çatırdadı. Ardından başka bir tekme daha geldi ve bu darbe Kiva'yı geriye doğru uçurdu. Kendine tereddüt etme izni vermeyen Kiva, döndü ve karanlıkta ona yaklaşan silüetin yüzüne doğru bağırdı. Hançerini kör bir şekilde savurdu ve bıçağın ete girmesiyle oluşan o mide bulandırıcı hissi derinlerinde hissetti.

"Lanet olsun, Kiva. *Ne halt ediyorsun?*"

Bir saniyeden daha kısa bir süre içinde silahı elinden alınmış ve daha aydınlık olan koridora sertçe çekilmişti. Gördüğü manzara ise Caldon'un ona öfkeyle bakışı ve bir elini kanayan omzuna bastırışydı.

"Sana bıçağı bana saplama demiştim," dedi prens öfkeyle. "Yapman gereken *tek* bir şey vardı."

"Caldon," dedi Kiva nefesi kesilerek. Otomatik olarak genç adamın yarasına uzandı. "Çok özür dilerim. Ben..."

Kiva sert bir nefes aldı ve ellerini arkasına sakladı.

Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Sadece bir göz yanılmasıydı o kadar. Sadece damarlarında dolaşan adrenalinden ve kafasındaki yara yüzünden garip şeyler görüyordu. Prense doğru uzandığında parmaklarından altın bir ışığın çıktığını görmesine bunlar neden oluyordu.

Şifa gücünün altın ışığı.

Sahip olduğunu kimsenin bilmemesi gereken gücünün.

Özellikle de bir Vallentis prensinin.

Kiva ellerini o kadar sıkımişti ki tırnakları derisine battı. Kafasını kaldırıp Caldon'un bakışlarına karşılık vermeye cesaret etti. Prens yarasına somurtarak baktığını, garip bir şey gördüğüne dair hiçbir belirti göstermediğini fark edince rahatlamış bir şekilde nefes verdi.

"İyi misin?" dedi Kiva zayıf bir sesle.

Caldon'un kobalt mavisi gözleri Kiva'ya dikildi. "Bu şekilde..." Omzunu işaret etti. "...arkadaş edinemezsin. Edinsen bile kesinlikle bu şekilde arkadaş kalamazsın."

“Özür dilerim,” diye tekrar etti Kiva, sesinde yoğun bir pişmanlıkla. Ellerini arkasında tutuyordu, şifacı dürtüleri onu prensin yarasını incelemeye zorlasa da kendine hâkim olmaya çalıştı. “Seni onlar zannettim...”

“Ne zannettiğini biliyorum,” dedi Caldon, çenesiyle yerde yatan iki adamı göstererek. Kiva’nın renginin attığını görünce Caldon iç çekti ve gözle görülür bir şekilde sakinleşerek elini Kiva’ya uzattı. “Hadi, seni buradan çıkaralım.”

Kiva onun eline baktı, göğsü yeniden korkuyla sıkıştı.

Caldon’un yüz hatları yumuşadı, Kiva’nın verdiği tepkiyi yanlış anlamıştı. “Güvendesin, söz veriyorum.” Parmaklarını oynatınca, Kiva’nın yumruklarını açmaktan başka seçeneği kalmadı. Ellerine baktığında tamamen normal olduklarını görüp rahat bir nefes aldı.

Belki de o parıltıyı kafasından uydurmuştu.

Fakat... Teninin hemen altında uğuldayan, onu heyecanlandıran ve serbest kalmak isteyen bağımlılık yapıcı güç hissini görmezden gelemezdi. Bütün gücüyle açığa çıkmaması için bastırmış, karıncalanma hissini sönüp gitmesi için kendini zorlamıştı. Anca o zaman Caldon’un elini tutma riskini alabildi. Prens in tutuşu güçlü ve sağlamdı. Tekrar koridordan geçerek birlikte dışarı çıktılar.

BÖLÜM BEŞ

Caldon, köhne binadan çıktıktan sonra, Kiva'yı dar bir sokağa soktu. Eli hâlâ Kiva'nın elini sıkıca tutuyordu. Tutma şeklinde hiçbir romantik taraf yoktu, daha çok ona gücüyle destek oluyor, Kiva'ya yanında güvende olduğunu hatırlatıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Kiva sessizce. "Beni almaya geldiğin için."

"Almak derken, sanırım 'kızımı kurtarmak' demek istedin," diye söylendi Caldon, karanlık bir sokağa doğru dönerlerken. "Bu arada bana yeni bir ceket borcun var."

"Üstüne kusmadım," diye kendini savundu Kiva.

"Hayır, sadece beni *bıçakladın*," diye karşılık verdi prens. "Beş santim genişliğinde bir delik var ve tam desenin üzerinden geçmiş. Tamamen mahvoldu."

Kiva dudağını ısırды, ne de olsa zarar görmüş olan tek şey kumaş değildi. "Canın çok yanıyor mu?"

Kiva'nın endişesini fark eden Caldon, yumuşadı. "Sadece bir sıyrık, gün ışığı," dedi rahatlatıcı bir sesle. "Beni biraz çizdin, o kadar."

Kiva prensin yalan söylediğini biliyordu. Bıçağın ete gömüldüğünü *hissetmişti* ama yine de onun rahatlatıcı bakışlarından dolayı minnettardı.

Başka bir ara sokağa döndüler. Bu sokak diğerlerinden daha aydınlıktı, Kiva Nehir Festivali'nin uzakta kalan seslerini hâlâ duyuyordu. Kraliçenin büyü gösterisine tanık oluşunun üzerinden

yıllar geçmiş gibi geliyordu. Yorgunluğun her yerini sarması ve kafasındaki artan zonklama yüzünden sarayın devasa banyo küvetlerinde uzun ve sıcak bir banyoya ihtiyaç duyuyordu. Banyodan sonra önlerindeki üç ay uyumaktan mutluluk duyardı.

“Asiler seni nehrin bu tarafına çekerek bize iyilik yaptılar,” dedi Caldon, sohbet edercesine. “Buradan sarayın arka girişini kullanarak kalabalıktan tamamen kaçınabiliriz.”

Kiva bunu Zuleeka’nın planlayıp planlamadığını merak etti. O gece çektiği her şeyi üstünden atmasını sağlayacak alaycı bir hediye gibi.

“Neredeyse geldik,” diye devam etti prens. “Devam edebilecek durumda mısın? İstersen durup biraz dinlenebiliriz.”

Kiva, Caldon’un adımlarını onun için yavaşlattığını fark etmemişti. “İyiyim,” dedi hızlanarak.

“Kafanda Wenderall büyüklüğünde bir şişlik var,” dedi Caldon alaylı bir şekilde. “Bunun *iyi olmak* anlamına gelmediğine eminim.”

Kiva yüzünü ekşitti ama yine de karşılık verdi: “Sen de birden fazla yaradan kan kaybediyorsun. Eğer dinlenmesi gereken biri varsa o da sensin.”

“Aslında sadece bir yaradan,” dedi Caldon imalı bir şekilde bakarak.

Kiva buna karşılık veremedi, kendini yeniden suçlu hissetmeye başlamıştı.

Caldon insafa gelerek Kiva’nın parmaklarını sıktı. “Affedildin, gün ışığı. İsteyerek yapmadığını biliyorum.”

Prens haklıydı. Ve Kiva bunun bir sorun olduğunu fark etti. Çünkü Caldon bir Vallentis’ti. Dürüst olmak gerekirse Kiva’nın en sevdiği Vallentis olduğu söylenemezdi. Fakat yine de onun canını yaktığını bilmek fiziksel olarak hasta hissetmesine sebep oluyordu.

Şefkatli olmanın bir şifacının en önemli özeliği olduğunu kendine hatırlattı. Hissettiği şey normaldi, kendi karakterinin asli bir parçasıydı. Ama bunu kontrol edebilirdi. Bunu kontrol edecekti. Son on yıldır, tek istediği şey kraliyet ailesinden -prens

ailesinden- intikam almaktı. Kendisi de dâhil, hiçbir şey onu bu hedefinden saptıramazdı.

“Evim evim güzel evim,” dedi Caldon. Bir sonraki köşeyi döndüklerinde karşılarına Serin Nehri çıkmıştı. Dalgalar sarayın arkasındaki taş duvara nazikçe çarpıyordu. Hem doğu hem de batı tarafının manzarası, ön kısma göre çok daha canlıydı. O kısımlarda altın kaplamalı dökme demir geçitleri olan süslü çitler vardı ama arka tarafın görüntüsü daha askeriydi. Korunaklı ve göz korkutucuydu, ana girişlerin davetkâr albenisine sert bir tezat oluşturunuyordu.

Caldon’un uzun adımları yavaşlamadı. Kiva’yı direkt olarak bir grup silahlı muhafızın durduğu, saray işçilerinin girip çıkması ve teslimat işleri için kullanılabilecek geniş bir duvar açıklığına yönlendirdi.

“İyi akşamlar,” diyerek nöbetçileri selamladı Caldon.

“Prens Caldon, her şey yolunda mı?” diye sordu genç bir kadın muhafız, onun kanlı görüntüsünü fark ederek.

“Daha iyi olamazdı,” diye yalan söyledi. “Arama birimlerine saraya dönmeleri için haber gönderir misin? Küçük suçlumuz sapa sağlam durumda.”

Kiva, çok da üstü kapalı olmayan bir biçimde Caldon’un ayağına bastı.

Kadın muhafız cilveli bir şekilde gülümsedi ve nefes nefese konuştu: “Derhâl, ekselansları.”

Caldon, Kiva’yı şaşırtacak şekilde muhafızın gözlerindeki davetkâr bakışa karşılık vermedi. Bunun yerine muhafız grubuna iyi geceler diledi ve Kiva’yı çekiştirerek onların yanından geçip çakıl taşlı dar yoldan saraya doğru yöneldi.

Kiva, yolda güçlkle ilerledikleri sırada kendini tutamadan, “Onunla flört etmemene şaşırdım,” dedi. Ortada duran luminiyum fenerleri yollarını aydınlatıyordu, ilerde bulunan bakımlı bahçeler ayın loş ışığında büyümlü bir park alanı gibi görünüyordu.

“Dikkatli ol, bayan yargıç,” dedi Caldon, kollarını çocuklar gibi sallayarak. “Yoksa kışkandığını düşüneceğim.”

Kiva başını iki yana salladı ve sırtarak cevap verdi: “Hayal görmeye devam edin, *ekselansları*.” Muhafızın nefes nefese kulandığı sözleri taklit ederken dalga geçtiği ses tonundan belli oluyordu.

Caldon’un gözleri neşeyle parladı. “Bence kuzenim seni hafife alıyor.”

Kiva da tam olarak buna güveniyordu.

Ve bu aynı zamanda nahoş bir biçimde midesinin bulanmasına sebep oluyordu.

Caldon, yolun sonuna vardıklarında Kiva’yı batı sarayına doğru yönlendirdi. Burası, kral ve kraliçenin yaşadığı bölümdü ve Kiva buraya henüz hiç ayak basmamıştı. Bir hizmetkâr ortaya çıkıp saygıyla eğilerek, Caldon’a teyzesinin onları Nehir Odası’nda beklediğini söylediğinde arka girişe daha yeni adım atmışlardı.

Caldon’un teyzesi... Kraliçe Ariana.

Caldon, Kiva’nın neredeyse hiç dikkat etmediği sanat eserleriyle dolu olan uzun koridordan genç kızı yürütürken Kiva’nın sınırları bozulmuştu. Kiva, duvarlardaki altın cilaya, yerdeki beyaz mermere veya kırmızı halıyla kaplı geniş merdivenlere de dikkat etmemişti. Hepsini sarayın doğu tarafında çoktan görmüştü, iki taraf da görkem konusunda birbirine eş değerdı. Tıpkı, Serin’in diğer tarafındaki Nehir Odası’nı çoktan görmüş olduğu gibi. Kiva’nın en beğendiği odaydı. Samimi olmaya müsaade edecek kadar küçüktü, zeminden tavana kadar olan pencereleri direkt suya ve ötesindeki şehre bakıyordu.

Batı Nehir Odası’na vardıklarında Kiva çekici mekânın ortasında sallanan zarif luminium avizesine kadar, odanın doğudaki benzerinin bire bir aynısı olduğunu gördü. Tek farkları, konforlu lüks kanepede oturarak onların gelmesini bekleyen kişiydi.

Kiva, Evalon’un hükümdarını ilk defa yakından görünce şaşkınlıkla nefes aldı.

Altın rengi saçları başının üstünde mükemmel biçimde toplanmış ve gözleri parlayan safirler gibi olan kraliçenin güzelliği

inkâr edilemezdi. Ama Kiva'yı hazırlıksız yakalayan şey, kraliçenin hızla onlara doğru gelirken yüzünde olan ifadeydi. Rahatlama, sıcaklık, *sevecenlik*. Kiva'nın kafasındaki yarayı, Caldon'un kıyafetlerindeki kanı gördüğü anda yüzüne içten bir endişe akın etmişti. Kraliçe, bekleyen hizmetkâra şifacı çağırmasını söyleme konusunda bir saniye bile beklememişti. Hemen ardından ellerini uzattı ancak yeğenine değil. Bunun yerine, Kiva'yı Caldon'un yanından çekti ve genç kızın parmaklarını rahatlatıcı bir şekilde sıkarak konuştu: "Güvende olduğuna çok sevindim, Kiva. Lütfen, gel şöyle otur. Bu akşam başından neler geçtiğini hayal bile edemiyorum."

"Ya ben?" diye sordu Caldon, yalandan gücenmiş gibi. "En sevdiğin yeğenin burada duruyor ve kan kaybetmeye devam ediyor. Hani fark etmediysen diye söyleyeyim."

"En sevdiğim yeğenim mi?" Ariana'nın altın rengindeki kaşı havaya kalktı. "Sana bu yalanı kim söyledi?"

Caldon güldü. "Çok ayıp."

Kraliçenin yüz ifadesi daha da yumuşadı. Kiva'nın kileri tutan ellerinden birini Caldon'un yanağını okşamak için kaldırırken, Caldon'un tenine sıçramış kuru kana aldırılmamıştı bile. "Onu bulduğun için teşekkür ederim, canım. Her zamanki gibi beni gururlandırdın."

"Şimdi öldü," dedi Caldon, tatmin olmuş bir şekilde.

Kiva'nın içinde anlamadığı bir şeyler oluyordu. Bunların *hiçbiri* neredeyse efsanevi olan Ariana Vallentis ile tanıştığı anda olmasını beklediği şeyler değildi. Evalon'un kraliçesi kibirli, soğuk, tehlikeli ve merhametsiz olmalıydı. O kadın Kiva'nın kâbuslarında gördüğü yüzdü, ailesinin çektiği bütün acının sorumlusu olan kişiydi.

Fakat Ariana hiç de Kiva'nın kafasında canlandırdığı gibi değildi. Jaren'ın uyarısını, annesinin melek tozu bağımlılığının nasıl yıllar süren istismara sebep olduğu gerçeğini unutmamıştı. Bunların hiçbiri, karşısında bakışları nazik ve ayakları çıplak şekilde duran bu kişiyle bağdaşmıyordu.

“Sıcak kakao geliyor,” dedi Ariana, Kiva’ya dönerek. “Ayrıca taze yaban mersinli keklerimiz de var.” Yumuşak elleri Kiva’nın kileri bir kez daha sıktı. “Hadi şifacı gelip bu korkunç şişliğe bakana dek uzan ve biraz dinlen.”

Kiva, kraliçe onu odanın derinliklerine götürürken rahatsız bir biçimde yürüdü. Zihni, Ariana’nın tanışmalarına verdiği tepkiyi anlamakta güçlük çekiyordu. Kraliçe, Kiva’nın kim olduğunu ve nereden geldiğini çok iyi biliyordu. Kiva özgürlüğünü kazanmış olsa bile, Ariana kaçak bir suçluyu bu denli kabul edecek şekilde davranacak değildi. Hiçbir hükümdar evinde eski bir sabıkasının yaşamasını istemezdi. Hele çocuklarından birinin, *varisinin*, onunla arkadaş olmasını hiç istemezdi. Fakat yine de... Dikkatini yeğenine vermeden önce Kiva’ya gülümserken kraliçenin yüz ifadesinin ne kadar samimi olduğunu görmemenin imkânı yoktu.

“Caldon, iyi bir çocuk ol ve kanepenin üzerine kan bulaştırmamaya çalış,” dedi Ariana, omzunun üzerinden seslenerek. “Geçen defa hizmetkârlar döşemeyi değiştirmek zorunda kaldılar ve ben bu kumaşı seviyorum.”

Caldon, Kiva’nın duymadığı alaycı bir cevap verdi; genç kız neler olduğunu anlayamayacak kadar uyuşmuş durumdaydı. Bir kanepenin etrafından dönüp Tipp’i kıvrılmış, hafifçe horlarken bulunca bu hissiyat daha da büyüdü.

Ariana uzandı ve parmaklarıyla çocuğun parlak kızıl saçlarını okşayarak sessizce konuştu: “Zavallı yavrucak, o kadar endişeliydi ki arama ekiplerine katılmasına engel olabilmek için moradine toniği vermek zorunda kaldık. Sen onu görüp iyi olduğunu bilmeden, onu hareket ettirmek istemedim.”

Kiva’nın kalbi sıkıştı. Tipp’in kendisi için bu kadar korkmuş olmasından nefret etmişti. Kraliçenin müdahalesi için ise zoraki de olsa minnettardı. Moradine güçlü bir yatıştırıcıydı, hızlı ve derin bir uykuya sebep olurdu. Çocuk büyük ihtimalle sabaha kadar uyanmazdı.

Tipp'i rahatsız etmek istemeyen Kiva, kraliçeyi yanında bir yemek tepsisinin durduğu ikinci kanepeye doğru takip etti. Ariana bir keki kremayla doldurup ona uzatırken Kiva'nın karnı guruldadı.

Evalon Kraliçesi'nin ona bir hizmetkâr gibi servis yaptığını gören Kiva'nın zihni boşalmıştı. Ariana, Caldon'a Kiva'yı nasıl bulduğuna dair sorular sormaya başladığında Kiva'nın keki ağzına tıkmaktan başka yapacak bir şeyi kalmamıştı. Genç bir kadının gelişiyi konuşmaları yarıda kesildi. Kadın Kiva'dan muhtemelen bir ya da iki yaş daha büyüktü, Gümüşdiken şifacılarının tanıdık beyaz cübbesini giyyordu.

"Majesteleri," dedi genç kadın, saygılı bir şekilde reverans yaparak. Soluk cildinin pembe bir tonda parlaklığı vardı. Yüz hatları klasik bir güzellik olarak yorumlanamayacak kadar keskin olsa da kalp şeklindeki yüzü, kızıl kahverengi gözleri ve dağınık bir biçimde arkada toplanmış soluk sarı saçları Caldon'un onu ilgi duyarak izleyeceği kadar cezbediciydi.

"Bu kadar çabuk geldiğin için teşekkür ederim," dedi Ariana, ayağa kalkıp, yaklaşmasını işaret ederek. "Saatin geç olduğunu biliyorum."

"Bir şifacı asla uyumaz," dedi genç kadın dostane bir biçimde, gülümsemesi odayı aydınlatmıştı. Bakışları Caldon'dan Kiva'ya kaydı ve ardından dilini şaklattı. "Belli ki festivalde biraz fazla eğlenmişiz."

"Bana soracak olursan yeteri kadar değil," dedi Caldon, geriye doğru uzanıp kadına davetkâr ve tembelce sırtarak. "Neyse ki gece hâlâ devam ediyor."

Kiva öğürmemek için direndi. Şifacı sağlık çantasını açarken Kiva, Caldon'a doğru suratını buruşturdu. Bu Caldon'un gözlerinin eğlenceyle parlamasına neden oldu.

"Ben, Rhessinda Lorin," dedi genç kadın. Kiva'yla göz göze gelince ekledi: "Dostlarım bana Rhess der."

"Tanıştığımıza çok memnun oldum, Rhess," dedi Caldon, kadının ismini neredeyse mırılayarak söylemişti. Kiva homurdansa mı gülse mi bilemedi. Şifacının, prensin dikkatinden

bihaber görünüp çantadan malzemeleri çıkarmaya odaklandığını görünce, Kiva'nın şifacıya olan saygısı daha da arttı.

“İlk kim başlamak ister?” diye sordu Rhessinda.

“O ister,” dedi Caldon. Kiva'nın karşı gelecek enerjisi olmadığı için şifacı, Ariana'nın kalktığı yere oturdu. Kraliçe onları bunaltmamak için mesafesini koruyarak Kiva'nın yanı başında duruyordu.

Rhessinda, Kiva'nın kafasını ışığa doğru çevirdi ve ardından kafasındaki şişe dokundu. “Bana ismini söyler misin?”

“Kiva.”

“Yaşın?”

“On yedi.”

“Bugün günlerden ne?”

“Cuma.”

“En sevdiğin renk?”

Rhessinda'nın soruları, içi rahatlayana dek devam etti. Sonrasında elde tutulan bir luminium feneri çıkardı ve bunu direkt olarak Kiva'nın gözlerine tuttu. Bu, Kiva'nın söylenerek geriye çekilmesine neden oldu.

“Ah,” dedi Rhess. “Bu fazlasıyla acı verici görünüyor.”

Kiva, kadına bir bakış attı ve ardından Caldon öksürüp eğlendiğini gizlemeyi başaramayınca bakışları genç adama döndü.

“Kötü bir beyin sarsıntısı geçirmişsin ama daha ciddi bir şey için endişelenmeye gerek olduğunu düşünmüyorum,” dedi Rhessinda. İltihabı gidermek için hafifçe aloe otu jeli sürdü, nasırlı parmakları Kiva'nın hassas cildinde yavaşça sürtünüyordu. “Sana ağrı için bir şeyler bırakacağım, sabaha kadar kendini çok daha iyi hissedersin. Eğer rahatsızlığın artar ya da görüş, denge, mide bulantısı gibi belirtiler yaşarsan Gümüşdiken'e haber gönderirsin.”

Kiva onaylayarak başını salladı. Kafa yaralanmaları konusunda üzerine daha fazla düşülmesine ihtiyaç duymayacak -veya bunu istemeyecek- kadar bilgisi vardı.

“Sıra sende,” dedi Rhess, Caldon'un yanına oturacak şekilde yer değiştirerek. “Üstündekini çıkar istersen.”

“Hiç sormayacaksın sandım,” dedi Caldon yavaşça. Kaslarını gererek hem yeşil ceketini hem de beyaz gömleğini çıkardı, üstünde sadece siyah pantolonu ve ayağındaki botları kalmıştı.

Bir kez daha prensin baştan çıkarma çabası -ki etkileyici vücudu apaçık ortada olmasına rağmen- Rhessinda’ya işlemedi, genç kadının dikkati tamamen işindeydi. Kiva, Caldon’un yarasına bakmak için öne doğru eğildi. Kısa bir süre için gövdesini süsleyen diğer yaralar dikkatini dağıttı. Özellikle bir tanesi, birileri onun karnını deşmek için çok uğraşmış gibi görünüyordu. Fakat sonra bakışlarını omzunun yakınındaki taze bıçak yarasına dikti. Etrafındaki deri kabarmış ve kırmızıydı, kan çoktan pıhtılaşmıştı. Biraz dezenfekte edilip birkaç dikiş atılırsa, hiçbir şeyi kalmazdı.

Rhess de aynı sonuca varmış olmalıydı ki bir tüpün tıpasını çıkarırken, “O kadar da kötü değilmiş,” dedi.

Kiva düşüncelerinin onaylandığını duyunca rahat bir nefes aldı. Ancak hemen ardından Nehir Odası’nın kapılarından içeri dalan küçük bir grup muhafızın gelişini haber veren ayak seslerini ve kısık konuşmalarını duyunca dikkati dağıldı. Başlarında Jaren vardı, Kiva’yı gördüğünde gözlerinde oluşan rahatlama ifadesi genç kızın midesinin inkâr edilemeyecek kadar hoş bir şekilde hareketlenmesine sebep oldu.

Jaren uzun adımlarla aralarındaki mesafeyi kapattı. Kiva onu karşılamak için ayağa kalkınca Jaren uzandı ve genç kızı direkt kollarına aldı.

“Çok endişelendim,” diye fısıldadı genç adam.

Kiva, onu uzaklaştırması gerektiğini biliyordu ama ne kadar denese de yapamadı. Bunun yerine Jaren’ın sarılmasına karşılık verdi. Kiva korunuyor ve değer veriliyor gibi hissetmeyi değil, reddedilmiş ya da tiksiniş hissetmeyi diledi.

“Ben iyiyim,” dedi Kiva sessizce.

Jaren onun yüzünü görmek için kendini geriye doğru itti. Bakışları başındaki yaraya odaklanırken ifadesi sertleşmişti.

“Sadece küçük bir şişlik,” dedi Kiva hızlıca. “Doğru düzgün hissetmiyorum bile.”

Caldon homurdanarak güldü. Jaren'in gözleri ona çevrildi ve Caldon, acımasız bir dürüstlikle konuştu: "Aslında bayılmasına, midesindekileri çıkarmasına ve kendi başına ayakta durmasının zorlaşmasına sebep olacak derecede kötü bir beyin sarsıntısı geçirdi. En kısık ışık bile fazlasıyla acı çekmesine neden oluyor." Prens yaralı olmayan omzunu silktilti. "Ama tabii ki, *sadece küçük bir şişlik.*"

Jaren'in bedeni tekrar gerilirken Kiva, Caldon'u tersledi. "Susar mısın? Yardımcı olmuyorsun."

Caldon'un yüzünde eğlenmiş gibi bir ifade belirdi ama Rhess yarasına gümüş tohum yağı sürünce yüzü acıyla buruştu. Odaya keskin bir antiseptik kokusu yayıldı.

Jaren kuzenine, "Sana ne oldu?" diye sordu.

Caldon, Kiva'ya muzip bir bakış atarak cevap verdi: "Kız arkadaşın beni bıçakladı."

Odadaki muhafızlar, kraliyet üyeleri ve şifacı dâhil herkesin bakışları Kiva'ya dönünce, genç kızın yüzü kıpkırmızı oldu. "Kazayla oldu," dedi Kiva, Caldon'un kız arkadaşın demesini tamamen görmezden gelerek. Yüzünü asarak Caldon'a uyarıda bulundu: "Ama böyle giderse bir sonraki öyle olmayacak."

Ukala prens genişçe sırtıttı ve Jaren'in kıkırdaması Kiva'nın kulağına geldi. Kiva arkasını döndü ve veliaht prensin gözlerinin eğlenerek parladığını gördü.

Mesafe... Onlarla arasına mesafe koymalıydı. Olacaklardan ancak böyle sağ çıkabilirdi.

Kiva, boğazını temizledi ve Jaren'in kollarından uzaklaşarak odaya yeni gelenlere baktı. Naari de oradaydı ve yüzünde Kiva'nın güvende olduğunu görmenin bariz rahatlaması vardı. Onun arkasındaysa bir sürü kraliyet muhafızı ve Yüzbaşı Veris duruyordu. Kiva, bahsi geçen son kişiyle Zalindov'daki ilk hüküm sırasında karşılaşmıştı ancak aslında onu on sene önceden tanıyordu. Adama bakıyor olmak Kiva'ya zor geliyordu; bir yanı yüzbaşının onu bir anda tanıyabileceğinden korkuyor, diğer yanı ise hayatını sonsuza dek değiştirmiş olan o korkunç kış gecesinin anılarını bastırmayı beceremiyordu.

“Pekâlâ,” dedi kraliçe yüksek sesle, muhafızlara iyi niyetle gülümseyerek. “Hepimiz nasıl bir akşam geçirdik ama... Misafirimizi ararkenki yardımlarınız için teşekkür ederiz, hepimiz minnettarız.”

Verdiği çekilme emri nazik ama apaçıktı. Buna cevaben Veris, kafasını saygılı bir şekilde eğdi ve birliklerini odadan dışarı çıkardı. Yüzbaşının sonradan tam bir rapor alacağına dair şüphe yoktu ama Kiva, kraliçenin onun bu konuyla ilişkisini kısıtlamasına minnettardı.

Muhafızların gitmesiyle, Jaren, Naari ve Ariana soru sormak için Rhessinda'nın gitmesini beklediler. Onların sabırsızlığını seven şifacı dikiş atmayı bitirdi ve Caldon'un yarasını sararak işinin bittiğini duyurdu. Odadan çıkarken Kiva'ya küçük bir şişede haşhaş sütü verdi. Onu gece boyunca birkaç saatte bir uyanması ve gerekirse yardım almak üzere haber göndermesi için uyardı.

Kraliyet üyeleri, Naari ve hâlâ uyuyor olan Tipp'le yalnız kalan Kiva'nın, akşam yaşananları anlatmaktan başka şansı kalmamıştı. İlk olarak festival kalabalığının ortasında nasıl bayıltıldığıyla başladı söze. Kardeşleriyle ilgili olan kısma değinmedi. Caldon'un onu kurtarmaya geldiği kısımlarda, prensin de araya girerek kendi detaylarıyla katkıda bulunmasıyla lafını bitirdi.

Hikâyesi bittiğinde, dinleyicileri asilerin onu kaçırarak ne amaçladığını tartışmaya başladılar. Caldon ortaya bazı enteresan -ve yanlış- teoriler attı, bunların *sadece* asiler olmayabileceğini ve son saldırıdaki Mirravenlilerin varlığının endişe verici olduğunu belirtti. Jaren, ona asilerin diğer krallıklardan da adam topladığını hatırlattı fakat Caldon ikna olmuş gibi görünmüyordu. Sanki Kiva'nın araya girip ona katılmasını bekliyor gibiydi. Fakat Kiva'nın tek yapabildiği, omzunu silkmek ve on yıldır hapistede olduğu için asilerin neyi nasıl yaptığı hakkında hiçbir bilgisi olmadığını söylemekti.

Bu yalan da sayılmazdı.

Konuşmaları devam ederken Kiva, Zuleeka ve Torell'in detayları eksiksiz isteyeceklerini biliyordu ancak son birkaç saatte

olanlar, Kiva'nın gözlerini açık tutmasını zorlaştıracak derecede etkisini göstermeye başlamıştı.

Sonrasında, elmacık kemiğinin üstünde gezen nazik parmaklar onu daldığı düşüncelerden uyandırdı. Gözlerini kırpıp kendine geldiğinde, Jaren'ı divanda bilinçsizce kıvrıldığı yerin yanında çömelmiş bir hâlde buldu.

“Uyku vakti,” diye fısıldadı genç adam.

Kiva, ayağa kalkması için yardımcı olan prensi itmedi. Jaren haşhaş sütü şişesini verdiğinde de Kiva onunla tartışmaya girmeydi. Etkisini göstermeden önce sarayın doğu kısmına dönecek ve yatağa girebilecek kadar zamanı olduğunu bilerek şişedeki haşhaş sütünü tek seferde kafasına dikti.

Kraliçe Ariana, “Yakında tekrar görüşeceğiz,” diyerek Kiva'yı sessizce yatağından öptü.

Kiva o kadar sersemlemişti ki can düşmanının ona yakın davranmasına panikle karşılık vermedi. Bunun yerine mırıldanarak, “İyi geceler,” dedi ve Jaren'ın Tipp'i kucağına almasını uykulu bir şekilde izledi.

“Hadi, gün ışığı. İçimizden biri seni nehrin karşısına taşımak zorunda kalmadan seni odana götürelim,” dedi Caldon, Kiva'yı kapıya doğru yönlendirerek.

Prens onu saray koridorlarının içinden özel bir köprüye götürdüğü sırada zorlukla düz bir şekilde yürümeye çalışan Kiva, Caldon'un söylediklerine neredeyse hiç dikkatini veremiyordu. Ancak tam şu sözleri söylerken kendine geldi: “Duymadıysan diye tekrar söylüyorum, şafak vaktinde seni talim sahasına götüreceğim. Var olmayan dövüş yeteneklerinin üstünde çalışacağız. Bir dahaki sefere elinde bir bıçak tuttuğunda, zarar gören kişi olmayı planlamıyorum.”

Haşhaş sütü Kiva'yı etkisi altına alırken prensin söylediği her şey kaybolmuştu. Yürüyüşün geri kalanı, Kiva sonunda tamamen giyinik bir şekilde yatağa yatıp anında tekrar uykuya dalana dek bulanıktı.

BÖLÜM ALTI

E rtesi sabah Kiva sertçe uyandırılmıştı. Hem de *iki kere*. İlki, Tipp odasına daldığı içindi, çocuğun yaşadığı panik ancak Kiva'nın iyi olduğunu görünce geçecek türdendi. Kiva onu yatağına çekip uyumasını söylemeden önce rahatlatıcı bir şeyler mırıldandı.

Sonraki uyandırılışı çok daha tatsızdı.

“Uyan bakalım, gün ışığı,” Caldon’un sesi kulağının dibinden gelmişti.

“Git başımdan,” diye mırıldandı Kiva uykulu bir sesle.

“Gidemem, tatlı yanak. Seni dövüşecek hâle getirmenin zamanı geldi.”

Caldon omzunu dürtünce, Kiva eliyle sinek kovalar gibi ona vurdu. Kiva bilinci yerine gelirken prensin saatler önce haşhaş sütü etkisini göstermeden önce söylediği şeyi hatırladı. Onu talim bölümünde çalıştırmakla ilgili bir şeyler söylemişti.

Kiva'nın gözleri bir anda açılınca gördüğü şey prensin sırttan yüzü oldu.

“Ben hiçbir şeye evet demedim,” dedi Kiva.

“Sana bir seçenek sunmadım.”

Ardından Caldon, çekiştirerek Kiva'yı yataktan ve etrafındaki her şeyden habersiz bir hâlde Kiva'nın yastıklarından birine sarılmış, horlayarak uyuyan Tipp'ten uzaklaştırdı.

“Giyinmek için beş dakikan var,” dedi Caldon. “Şayet tekrar içeri girmek zorunda kalırsam, bu defa kapıyı çalmayacağım. Giyinik olmama konusunda serbestsin.”

Kiva ona bir yastıkla vurmaya çalıştı ama prens eğilerek kaçındı, odadan çıkarken hâlâ gülüyordu.

Kiva, uykuya geri dönmeyi ne kadar istese de rahatsız edici prensin onu giydirmek için içeri dalma riskini almamaya karar verdi. Bunun yerine tökezleyerek elbise dolabına gitti. Etrafı çok iyi göremiyordu çünkü Serin Nehri’ne yukarıdan bakan balkonundan şafak henüz pek de yüzünü göstermiş sayılmazdı.

Saatın bu kadar erken olmasına sızlanan Kiva, en azından başının artık sızlamıyor olmasına minnettar olmaya çalıştı. Derin uyku ona çok iyi gelmişti.

Çabucak kıyafetlerinin altını üstüne getirdi. Bazıları kış sarayında Prenses Mirryn’den ödünç alınmıştı, diğerleriye Vallenia’ya vardığında onu bekliyordu. İlk başta gri hapisane tünğinden başka bir şey giymek Kiva’ya garip gelmişti. Çok uzun zamandır kendi kıyafetlerini seçme lüksünden mahrum bırakılmıştı. Bu özgürlüğe sahip olalı altı hafta olmasına rağmen hâlâ bunun tadını çıkarıyordu. Fakat Caldon’un uyarısı tekrar aklına gelince, Kiva oyalanmayı bıraktı. Bir tayt ve bej renkli bol bir kazak giydi, sade giyinmenin en iyisi olacağını düşünmüştü.

Akmakta olan sıcak suyuyla bambaşka bir lüks olan özel banyosuna geçerek işini aceleyle halletti. Odanın altın ve inci tonundaki renklerine hayranlıkla baktı. Yatak odası da sarayın geri kalanı gibi aynı renk uyumuna sahipti. Tamamı zarif, şık ve huzur vericiydi.

Kiva, yüzüne su çarptıktan sonra bir çift bot alarak odayı terk etti. Kaldığı dairenin ortasındaki oturma odasına geçti. Burası nehre bakan büyük pencereleri, kendi odasının karşısında direkt Tipp’in yatak odasına giden bir kapı ve saray koridoruna açılan diğer bir kapıyla, basit ama konforluydu.

“Altı dakika oldu,” dedi Caldon, oturduğu kanepede yayılarak. “İdmanına bir dakika ekliyorum.”

“Bu ‘idman’ konusunda-” diye lafa başladı Kiva.

“Hayır,” diye sözünü kesti Caldon. Zıplayarak ayağa kalktı ve Kiva’yı kapıya doğru yönlendirdi. “Karar çoktan verildi. Her sabah ilk iş yağmur, çamur veya dolu demeden gelip seni alacağım. Konu tartışmaya kapalı.”

Her ne kadar Caldon’un onun için planladığı şeye katılmayı istemese de Kiva bunun kaçırmaması gereken bir fırsat olduğunu da biliyordu. Özellikle de bilgi toplaması gerekiyorken. Zuleeka ve Torell bu fırsatın kaçmasına izin verdiğini öğrenirse canına okurdu. Özellikle de Zuleeka.

Saray o kadar büyüktü ki Kiva ve Caldon’un zemin kata varması epey zaman aldı. Ardından dışarı çıktılar ve sabah havasının soğuşunu hissetmemek için hareketli bir yürüyüş temposu tutturdular. Caldon neşeyle kısık sesli bir ıslık çalarken kışlaya ulaştılar. Burası muhafızlar için yatakhane, yemekhane, küçük bir revir, ahır, cephanelik ve hatta başında bir demirci ustasının bulunduğu silah yapımı için demir ocağı olan etkileyici bir yerleşim alanıydı. Yerleşkenin tam ortasında geniş talim bölümü bulunuyordu, çimenli alan kışlanın diğer tarafına ve saray arazisinin derinliklerine doğru uzanıyordu.

Talim bölümüne yaklaştıklarında Kiva kaç kişinin bu saatte silahsız dövüş, kılıç dövüşü, okçuluk, bıçak fırlatma ve sayısız diğer ölümcül teknikleri çalıştığını görünce şaşırdı.

Naari bile bir şahin gibi Jaren’ı izlemiyor, bunun yerine inanılmaz bir uzaklıktan hedeflere ardı ardına ok yağdırıyordu. Yayına okları o kadar hızlı takıyordu ki elleri seçilemiyordu.

Jaren da talim bölümündeydi, terden ıslanan gömleği bir süredir burada olduğunu belli ediyordu. Yalnızca altı hafta önce, bırakın biriyle dövüşmeyi, *hareket etmeyi* bile zar zor beceriyordu. Fakat kış sarayında uzun süre kalmaları sayesinde Jaren’ın hapishanede edindiği bütün yaralar iyileşmişti. Hızlı ve güçlü

hareketleri sağığına ne kadar çabuk kavuştuğunun göstergesiydi. Kiva'nın baktığı sırada zorlu bir rakip olan Yüzbaşı Veris ile yüzleşirken kılıçları gürültüyle birbirine çarpıyordu.

Kiva gözlerini veliaht prensten alamıyordu. Onda fazlasıyla ilgi çekici bir şeyler vardı. Hareket edişini izlemek bağımlılık yapıyordu. Vücudunun zarif ve güçlü hatları, yoğun dikkati, mükemmel...

"Biraz salyan akmış. Tam şurada."

Kiva, Caldon'un elini iterek ona sert şekilde baktı. Utancını saklamak amacıyla söylendi: "Sabahın köründe bu kadar insanın burada ne işi var?"

"Sana şaşırtıcı gelebilir ama günlerine sabah saat sekizden önce başlayan dünya kadar insan var," dedi Caldon, alaylı bir şekilde. Onu ilerlemesi için dürterken ekledi: "Sanırım malum kişiyi görüş alanının dışında tutarsak daha iyi olacak, yoksa hiçbir şey yapamayacağız."

Kiva sessiz kaldı, itibarının küçük bir kısmını da olsa korumaya çalışıyordu.

Kiva'yı talim bölümünün uzak köşesine götüren Caldon, sonunda köşedeki boşlukta durdu. "Burada bekle, geri döneceğim."

Ardından, Kiva'yı hızlı ve cesur hareketleriyle talim yapan bir grup muhafızı hayranlıkla izlerken bırakıp gitti. Görüntü Kiva'ya, mahkûmların gardiyanlara karşı silahlandığı Zalindov'daki kana susamış isyanı hatırlatmıştı. Çalışma aletleri, hantal kazzmalar, çekiçler ve keskiler çok daha ölümcül kılıçlara karşı silah olarak kullanılmıştı. Şimdi bile, tüm olanlar gerçekçi bir şekilde Kiva'nın gözünün önünde canlanabiliyordu. Çıgılları, kanı ve ölümü hatırladıkça avuçları terliyordu.

Kiva, derin bir nefes aldı ve terleyen ellerini tırtına silerek kalp atışlarını yavaşlatmaya çalıştı. Tam sakinleşmeyi başarmıştı ki Caldon arkasından gelip yere tahta bir kutu bıraktı. Kiva olduğu yerde sıçradığında, kalbi tekrar hızla atmaya başladı.

Prens genç kızın aşırı tepkisine karşı tek kaşını kaldırarak baktı fakat sonra Kiva'nın yüzünün solduğunu görünce ifadesi yumuşadı. Sanki hangi hatıraların onun dikkatini dağıttığını anlamış gibiydi. Prens, bu konuda bir şey söylemeyerek Kiva'yı rahatlatmış ve ardından konuya girdi: "Biraz esneme hareketiyle başlayalım."

Kaslarını rahatlatacak birkaç egzersizi tamamladıktan sonra Kiva en yakında bulunan muhafız çiftine baktı. Çarpışan kılıçları her darbede çığlıklar atıyordu. "Bizim yapacağımız şey de bu, değil mi?" diye sordu Kiva.

Caldon başını geriye atıp güldü. "Senin yakın zamanda bir kılıcın *yakınında* olmana izin vereceğimi sanıyorsan delirmiş olmalısın."

Kiva kollarını kavuşturdu.

Caldon kıkırdamayı keserek konuya girdi: "Neyle uğraştığımı görmem lazım. Elinden geldiği kadar dik dur."

Kiva söyleneni yaptı. Prens gözleri Kiva'nın vücudunu tartıyordu fakat her zamanki flörtöz tavrı yoktu. Ciddi duruyordu. Kiva'ya, bu eğitimin ve bunu yapmaya uygun disiplinin Caldon için önemli olduğunu açıkça ifade ediyordu.

"Düşündüğümden daha kötü," diye mırıldandı Caldon.

"Anlayamadım?"

"Dik durduğuna emin misin?"

"Tabii ki dik-"

"İzin verirsen?" Caldon, izin vermesini beklemeden Kiva'nın omuzlarını geri ittirdi. Ardından bacaklarına hafifçe vurup açmasını isterken omurgasını dikleştirmesini sağladı ve çenesini yukarı kaldırdı. "Daha iyi," dedi. "Şimdi bu duruşunu bozma."

Saniyeler sonra, Kiva'nın omuzları içeri doğru kıvrılmaya ve çenesi aşağı kaymaya başladı. Caldon onu düzeltmese, Kiva bunların hiçbirinin farkına varmayacaktı. Belinde hafif bir ağrı başladı. Aynı pozisyonda kaldığı süre boyunca, yanma hissi hem sırtına hem de beline doğru yayılmaya başladı, boynu âdeta çığlıklar atıyordu.

Kiva, dişlerini sıkarak, “Bunu yapmaktaki amaç ne?” diye sordu, bu sırada omuzlarını tekrar aynı pozisyona getirmişti.

“Dengeni iyileştirmemiz ve üst beden merkezini güçlendirmemiz lazım,” dedi Caldon, kılıcıyla hafifçe Kiva’nın karnına dokunarak. “Bırakman gereken on yedi yıllık bir kötü alışkanlığın var ama bu ikisi önemli. Temellerin sağlam olmadığı sürece...” Kılıçlarla talim yapan muhafızları işaret etti. “...daha zorlayıcı bir şeyleri nasıl yapacağını öğrenmenin anlamı yok.”

“Ama yalnızca öylesine *ayakta* duruyorum.”

“Duruşun nasıl hareket ettiğini de etkiler,” dedi Caldon. “Eğer ayakta düzgün duramazsan, asla en iyi şekilde hareket edemezsin.”

Kiva sessizce söylendi ama zihninde bir yerlerde prensin söylediklerinin mantığını anlıyordu.

Caldon bitirmesini işaret ettiğinde Kiva aniden düşmemek için epey çaba harcadı. Boynunda ve belinde hâlâ devam eden ağrıyı görmezden geldi. Bunun yerine Caldon’un eğlenmiş ifadesine dik dik bakarak karşılık verdi ve fiziksel rahatsızlığını prensin fark etmesinden nefret etti.

“Artık duruşunun nasıl olması gerektiğini bildiğine göre,” dedi prens, ahşap kutuyu yakına getirerek, “üstüne çık.”

Kiva, bunun bir numara olup olmadığını merak ederek, söyleneni tereddütle yaptı. Kutu çok yüksekte değildi ama Kiva yine de kaslarının gerilmekten dolayı kasıldığını hissetti.

“Şimdi tekrar üstüne çık ama bu defa sırtının dik duruşunu koru,” dedi Caldon.

Kiva, hareketi bu defa doğru duruşla tekrarladı. Yaptığı hareket yanma hissini oradan oraya sekerek vücudundan aşağı inmesine sebep oldu.

“Güzel,” dedi Caldon. “Tekrar.”

Böylece Kiva devam etti.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Bu anlamsız göreve devam eden Kiva, bir yandan da talim bölümünde ablası ve abisinin bilmek isteyebileceği herhangi bir şey var mı diye etrafına bakındı. Fakat çalışılan dövüş tekniklerini nasıl tasvir edeceğine dair hiçbir fikri yoktu. Kısa süre sonra, kutunun üstüne adım atıp tekrar geri inerken bacaklarının kendini bırakmaması için tamamen yoğunlaşması gerekti.

Caldon sonunda ona durmasını söylediğinde, Kiva'nın kalçaları yanıyordu. Bedeninin geri kalanını da aynı şekilde alev almış gibi hissediyor, terleyebileceğini *bile* bilmediği yerlerden ter akıyordu.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Caldon, Kiva kutunun tepesine yığılırken.

Kiva, bacaklarına masaj yaparken, “Seni öldürmek istiyordum gibi,” dedi nefes nefese.

“Mükemmel,” dedi prens. “İlerleme kaydediyoruz.”

Kiva'nın ona kaşlarını çatarak bakacak kadar bile enerjisi yoktu.

Kiva görüş alanına giren bir su matarasını hevesle kavradı.

“Yavaş ol,” dedi Caldon ve Kiva tamamını içmeden önce matarayı elinden aldı. “Çok fazla içersen pişman olursun. Daha işimiz bitmedi.”

Caldon onu çekerek ayağa kaldırırken, Kiva inlememek için çabaladı.

“Denge ve üst beden merkezinin kuvvetli olması önemli,” dedi Caldon. “Fakat şu anda hiçbir dövüşme yetin yok ve bu da bir gecede değişmeyecek. O yüzden diyelim ki başına bir şey geldi. Mesela biri *tekrar* seni kaçırmaya çalışırsa, o zaman hayatta kalmak için yapabileceğin en uygun seçim gayet basit: Hızlıca kaçmak.”

Kiva'nın içinde bir dehşet hissi artmaya başladı.

“Zalindov'da geçirdiğin zamanlar yüzünden bedeninin hiç formunda değil, bu yüzden dayanıklılığının üzerine çalışmamız lazım.” Caldon'un yüzünde bir sırırtış belirdi. “Eğer beni şu anda öldürmek istiyorsan, bekle de bir sonrakinde nasıl hissedeceğini gör.”

Yarım saat sonra Kiva, *nefretin* Caldon'a karşı hissettiği şeyi tanımlamak için fazla nazik bir kelime olup olmadığını düşünüyordu. Özellikle de talim alanının etrafındaki çalılara üçüncü kez kustuktan sonra.

"Sana o kadar su içme demiştim," dedi prens, nefesi bile ke-silmemiş şekilde.

"Sorun su değil," dedi Kiva, yarı inler yarı nefes alır hâlde. "Sorun sadist pislik bir prensin..."

"Çok ayıp," dedi Caldon, onaylamadığını belli eden sesler çıkarak.

"...ölmek üzere olduğumu söylememe rağmen durmama izin vermemesiydi."

"Ve bak, hâlâ hayattasın," dedi Caldon. "Başın nasıl?"

Kiva'nın başındaki dün gecedan kalma yara, dertlerinin en küçüğüydü. Bedeninin geri kalanı geniş talim alanının etrafında üç kez tur atmaya zorlandığı için âdeta çılgılık atıyordu. Turlar arasında sadece bir dakikalık molalar vardı ve bu tam da midesin-dekileri dışarı çıkarmaya yetecek kadar bir süreydi.

Kiva, ne kadar berbat hissettiğini kabul etmek yerine, sözü Caldon'a getirip, "Omzun nasıl?" diye sordu. İkinci tur sırasında prensin eliyle yarasına bastırıldığını, hızlı adımları üst bedenini sarsarken yüzünü buruşturduğunu görmüştü.

"Daha iyi olduğu olmuştu," diye itiraf etti prens.

Kiva ona yaklaştı. "Bir bakayım."

Caldon itiraz etmedi ve kan sıçramış bandaj ortaya çıkana dek yakasını açtı.

Sargıyı açan Kiva, dikişlerin patlatmamış olduğunu görünce rahatladı. Kiva, yıkanmamış elleriyle Caldon'un yarasına dokun-mama konusunda dikkatliydi, sadece şişmiş uç taraflarını enfek-siyon var mı yok mu diye anlamak için dürtüyordu.

“İyi durumdasın,” dedi Kiva prence. “Bir süreliğine sızlayabilir ama temiz tutarsan hızla iyileşir.”

“Bu benim ilk bıçak yaram değil, gün ışığı. Ya da en kötüsü de değil,” dedi Caldon, önceki akşam Kiva’nın da gördüğü, karındaki eski yaraları hatırlatarak. “Büyük ihtimalle sonuncu da olmayacak. Bulunduğum şartların farkındayım.”

Kiva hissettiği telaşı bastırdı ve sargıyı tekrar kapatmaya başladı.

Ta ki elleri parlamaya başlayana dek...

Hayır.

Bu defa korkusunun tetiklemiş olduğu bulantı hissi, eskisinden daha canlı bir şekilde geri dönmüştü. Kiva büyüsünü bastırmak için uğraşıyor, güneş ışığının kimsenin bunu fark etmeyeceği kadar parlak olması için dua ediyordu. Şükürler olsun ki Caldon yakındaki bir antrenman maçına odaklanmıştı ve burnunun dibinde Kiva’nın parmak uçlarından yayılan altın şifa ışığının farkında değildi.

Hayır, hayır, hayır.

Kiva karıncalanma hissine karşı dişlerini sıktı, gücünü kontrol etmeye çalışırken elleri titriyordu. Caldon’un yarasını sistemli bir biçimde bandajlamayı bitirirken, Kiva’nın paniklemesini engelleyen tek şey irade gücüydü. Caldon’un dikkati ona döndüğünde ışık tam zamanında sönmüştü.

“Büyülü bir dokunuşun var.”

Kiva neredeyse bayılacaktı. “Ne?” dedi nefes nefese, kalbi âdetâ göğsünde gümbürdüyordu.

Caldon omzunu oynattı. “Ne yaptıysan, şimdiden çok daha iyi hissediyorum. Teşekkür ederim, gün ışığı.”

“Ben...” Kiva, kendi sözünü bölse de bitkin bir şekilde devam etti: “Ben pek bir şey yapmadım.”

Aslında Kiva *hiçbir şey* yapmamıştı. En azından fiziksel olarak. Ama büyüsü...

Kiva bunu düşünemezdi çünkü bunun altın ışığın geri gelmesi için onu tetiklemesinden korkuyordu.

Bu bir tesadüf, dedi kendi kendine. Dün akşam ve bugün, ikisi de şanssız rastlantılardı; stres ve yorgunluğun sonucundan başka bir şey değildi. Bu gücü on yıl boyunca saklayabilmişti. Bir şeylerin değiştiğini düşünmek için herhangi bir sebep yoktu...

“İlk eğitim günün nasıldı?”

Kiva, Jaren onu son gördüğünden daha terli bir hâlde yanındayken belirdiğinde sessizce ciyakladı. Kiva’nın hissettiğinin aksine, Jaren sarf ettiği efor yüzünden canlı görünüyordu. Saçları nemliydi, yanakları kızarmıştı ve sabah güneşinin ışıklarıyla gözleri kristal berraklığındaydı.

Jaren’ın görünüşü yüzünden ilk defa Kiva’nın dikkati dağılmamıştı. Bunun yerine, garip bir şeylere tanıklık edip etmediğini anlamak için, yaklaşmakta olan Jaren’ın yüzünü inceliyordu. Veliht prens ona her zamankinden daha farklı bakmıyordu. O yüzden Kiva büyüyle alakalı endişelerini kenara itti ve iyi bir uykunun çözebileceği bir şey olduğunu düşünerek kendini rahatlatmıştı.

Caldon, “Sabit durma açısından en yüksek notu aldı,” diye cevap verdi Jaren’a. “Ancak geliştirmeye tamamen açık.”

Caldon cömert davranıyor, diye düşündü Kiva. Önünde yapması gereken ne kadar çok şey olduğunun tamamen farkındaydı.

“Gitmeye hazır mısınız?” diye sordu Jaren.

“Hem de nasıl,” diye cevap verdi Kiva, her kelimesini gerçekten kastederek.

“Yarın aynı saatte, gün ışığı,” dedi Caldon. Kılıcını çekti ve yaralı omzuna aldırmadan, Naari’nin kendi silahıyla hazır beklediği yere doğru ilerledi. Kiva’ya göz kırparak sözünü tamamladı: “Gününün en önemli kısmı olacak.”

Kiva, Caldon’un uzaklaşmasını izledi, ardından Jaren’a, “İkiniz ne kadar yakınsınız?” diye sordu.

Jaren kafasını yana yatırdı. “Neden?”

“Sadece onun başına bir şey gelirse nasıl hissedersin diye merak ettim,” dedi Kiva. “Bir kaza mesela.” Hızla ekledi: “Yani var sayalım diyorum tabii ki.”

Jaren, dudakları seğirirken, “Tabii ki,” diye tekrar etti.

Kiva toprağı ayağının ucuyla dürterken mırıldandı: “Boş ver.”

Jaren kıkırdadı. Ardından Kiva’yı kışlaya giden yola doğru yönlendirdi. “*Varsayıyorsak* eğer, başına gelebilecek ne şanssızlık varsa büyük ihtimalle hak ediyordur derim.”

Kiva onaylayarak başını salladı. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

Jaren tekrar kıkırdadı ancak hemen sonra ciddileşti. “Onunla çalışmak zorunda olmadığını biliyorsun.”

“Neden onunla *çalışıyorum*?” diye sordu Kiva. “Neden seninle ya da Naari ile ya da başka biriyle değil?”

“Dersi en iyisinden almak her zaman daha iyi sonuçlar verir,” diye cevap verdi Jaren. Kiva’yı silahsız dövüşen bir erkek ve kadın muhafızın etrafından geçirdi. “Cal, krallığın en iyi savaşçılarından biridir. Annesi, yani annemin kız kardeşi, ordularımızın generaliydi; babasıysa deniz kuvvetlerimizin kumandanıydı. Caldon’un çocukluğu dövüş ve stratejik savaş sanatını öğrenmekle geçti. Doğduğundan beri idman yapıyor, bu da onu sana eğitim verecek en nitelikli kişi yapar. Sadece sana değil, *herkese*.”

Kiva yüzünü astı. “Aynı kişiden mi bahsediyoruz?”

Jaren kafasını iki yana salladı, olumsuz anlamda değil de onu eğlenceli buluyormuş gibiydi. “Onun biraz şey gibi görüldüğünü biliyorum...”

“Küstah, bencil bir serseri gibi mi?” diye tamamladı Kiva.

“Ve başka sıfatlarla,” dedi Jaren sırtarak. “Ama kuzenimde görünenen çok daha fazlası var.”

Kiva da o kadarını anlamaya başlamıştı. “Annesinin general, babasının kumandan *olduğunu* söylerken ne demek istedin?”

Jaren’ın neşesi söndü. “Üç yıl önce, teyzem ve eniştem bir grup seçkin askeri gemiyle açık sularda eğitim yapmaya götürdü. Cal de onlarla olacaktı ama o sabah uyandığında çok hastaydı.

Ablası Ashlyn ona bakmak için yanında kaldı.” Jaren yutkundu. “O öğleden sonra bir anda fırtına çıktı. Şehri o kadar kötü bir hasara uğrattı ki sonrasında aylarca tamirat yapmak zorunda kaldık. Fakat bu durum karada böyleyken teyzem, eniştem ve askerleri fırtına koptuğu sırada denizdeydiler.” Tekrar yutkundu. “Geri dönen olmadı.”

Kiva talim alanının ucunda aniden durdu. “Yani sen...”

“Cal o gün anne ve babasını kaybetti,” diye onayladı Jaren, yüzü tamamen sertleşmişti. “Doğduğundan beri, annesi emekli olunca general olarak onun yerini alması için eğitilmişti. Ash de aynı şekilde babasının yerini alarak deniz kuvvetlerini kumanda edecekti ama ikisi de zamanının bu kadar erken geleceğini beklemiyordu.”

“Ne oldu?” diye sordu Kiva sessizce. Jaren’ın anlattığı üzücü hikâyeye odaklanırken arkadan gelen idman sesleri sönmeye başlamıştı.

“Eniştemin emrinde işini iyi bilen bir sürü kişi vardı. Hepsi de onun yerine donanmaya göz kulak olabilecek yetenekteydi. Ama ordular... Teyzem o kadar sevilirdi ki teğmenleri düzeni sağlama konusunda zorlandı,” dedi Jaren uzaklara bakarak. “Cal ve Ash, kederden mahvolmuş durumdaydılar ama ikisinden birinin sorumluluğu alması gerektiğini hepimiz biliyorduk. Bunu yapan Cal olmalıydı; en başından beri plan da Cal’in istediği de buydu. Ama öyle olmadı.”

Jaren nefesini verdi ve devam etti: “Yapmadı. *Yapamadı*. O yüzden Ashlyn yapmak zorunda kaldı. Caldon’dan yalnızca birkaç yaş daha büyüktü, bu da onu Evalon tarihinde atanmış genç general yaptı. Ama ordularımızın ona -ikisine de- duyduğu saygının eşi benzeri yok. Erkekler ve kadınlar onun uğruna savaşmakla kalmaz, onun için ölürlere de. Ashlyn’ın de onlar için elinden gelen her şeyi yapacağını bilirler.” Jaren daha kısık bir sesle itiraf etti: “O zamanlar Ashlyn olmasaydı, büyük sorunlar yaşayabilirdik.”

“Ordularınız mı dağılırdı?” diye sordu Kiva, bu kadar güçlü bir şeyin nasıl bu kadar yıkılabileceğini merak ederek.

“Durumun o kadar kötüye gitmesine izin vermezdik,” dedi Jaren. “Sıkıntılı olan şey zamanlamaydı. Üç yıl önce, tüm bunların yaşandığı sıralar, asilerin gerçek bir baş belası olmaya başladığı zamanlardı.”

Baş belası. Kiva neredeyse homurdanarak gülecekti, Torell’in ya da Zuleeka’nın bu tabirden hoşlanacağını sanmıyordu.

“Saldırıları daha cüretkâr bir hâle geldi. Öyle ki açık açık düşmanca davranmaya başladılar, onlara karşı gelen her kasabada zarara ve can kaybına neden oldular. Daima büyük şehirlerden kaçınmaya dikkat ettiler ki hâlâ da öyleler ama küçük kasabalar onlar için kolay hedeflerdi. O zamanlar...” Jaren başını iki yana salladı. “Eh, o zamanlar durum tamamen karmaşadan ibaretti. Ve daha da kötüleşiyordu çünkü kendi güçlerimiz dağılmışlardı ve bir liderin öne çıkmasını bekliyorlardı. Yani, Ashlyn de bunu yaptı.”

Öyle ki açık açık düşmanca davranmaya başladılar, onlara karşı gelen her kasabada zarara ve can kaybına sebep oldular... Kiva bu kelimeleri bir kenara itti. Bunların bir açıklaması olduğuna emindi. Asi güçlerini abisi yönetiyordu. Tor iyi bir sebebi olmadan amaçsız şiddete izin vermezdi.

“Ashlyn neden asileri durdurmak için ordularınızı kullanmadı?” diye sordu Kiva.

“Bunun için çok geçti,” dedi Jaren. “Asilerin tutunacak bir nokta bulmak ve takipçilerini çoğaltmak için fazlasıyla zamanı olmuştu. Yıllar boyunca sayılarını artırmış, Evalon’un her köşesine ve ötesine yayılmış, hepsinin peşine düşmeyi ve bu hareketi tamamen bitirmeyi imkânsız bir hâle getirmişlerdi. Ama Ash onlara karşı savunma yapmak ve halkımızı saldırılarından korumak için elinden geleni yaptı. Asileri bile kendilerinden korumaya çalıştı. Bunu fark etmeseler ya da umursamasalar bile.”

Kiva, kardeşlerinin Jaren'ın sözleriyle ilgili ne düşüneceğini, kendilerini savunup savunmayacaklarını merak etti. Fakat sonra idman yapan tanıdık bir çift dikkatini çekti. Akıllı, talim alanındır, karşı tarafında Naari'yle antrenman yaparken kılıçları gözle takip edilemeyen Caldon'a gitti.

“Ona ne oldu?” diye sordu Kiva sessizce.

“Hiçbir şey,” diye cevapladı Jaren, aynı kısık sesle. “Sorun da bu zaten. Hayatı için hiçbir şey yapmıyor, bir amacı da yönü de yok. Kazadan önce, zamanının tamamını bir sonraki general olmak için çalışarak ve okuyarak geçirirdi. Fakat artık ordu kamplarına bile adım atmıyor. Ayrıca kız kardeşini de üç sene önce o göreve başladığından beri görmedi. Ashlyn ne zaman Vallenia'ya gelse, Cal her zaman başka bir yerde olmak için bir bahane bulur. Sanki ona anne ve babasını hatırlatabilecek her şeyden kaçınıyor gibi.”

“Ama öyle şey görünüyor ki...” Kiva doğru kelimeyi aradı, sonra karar verdi. “Gamsız.”

Jaren, uzun süre bir şey söylemeden Naari ve kuzeninin yaptığı idmanı izledi. “Bazen umursamıyormuş gibi davranan insanlar, aslında en çok umursayanlardır. Hisleri o kadar yoğundur ki, bu onları mahveder. Altüst olmayı engellemek için hiçbir şey önemli değilmiş gibi kolay gülümsemelerin, hızlı atılan kahkahaların ardına sığınır. Bu bir savunma mekanizması, kendilerini dış dünyadan korumanın bir yolu. Canlarının daha fazla yanmasını engellemenin bir yolu.”

“Hiç sağlıklı değil,” dedi Kiva. Gerçi kendini korumak için insanları uzaklaştırmayı bir sanat hâline getirişi düşünüldünce, onun da bu yargıya varmaya hakkı yoktu.

“Belki de,” dedi Jaren. Arkasını döndü ve Kiva'ya onu takip etmesini işaret etti. “Ama insanlar hisleriyle değişik şekillerde başa çıkarlar. Cal olanlarla yüzleşebilecek duruma gelmeye hazır olana dek, tek yapabileceğimiz yanında olmak. Bazen can sıkıcı biri hâline gelse de.”

“Bazen mi?” diye mırıldandı Kiva ama bu lafı yarım ağızla söylemişti. Hovarda prensin anne ve babasını bu kadar genç yaşta kaybetmesinden nefret etmişti. Onu anlamak istemediği bir şekilde anlayabiliyordu. Aynı zamanda, ona bu derece empati duyuyor olmaktan da nefret ediyordu, ne de olsa bu durum, görevini yalnızca daha da zorlaştırmaktan başka bir işe yaramazdı.

Vallentis prensleri *neden* böyleydi? Neden bam teline bu kadar derinden dokunmak zorundaydılar? Neden böyle...

Kiva kendisine bu düşünceyi bitirme izni vermedi, zihnindeki o kısmın kapısını çarparak kapadı.

“Bu arada ciddi,” dedi Jaren, Kiva’nın dikkatini kendine çekerek. “Önceden söylediğim şeyde ciddiydim. Eğer istemiyorsan, onunla çalışmak zorunda değilsin. Hiç kimseye çalışmak zorunda değilsin.”

“Sence ne yapmam gerekiyor?” diye sordu Kiva.

Jaren, çakıl taşlı yoldan çıkarak Kiva’yı kışlanın geri kalan yoluna yönlendirirken vereceği cevap üzerine düşündü. “Eğer tekrar dün akşamki gibi bir şey olursa, kendini savunabileceğini ya da en azından kaçıp güvende olabileceğini bilirsem içim daha rahat olur,” dedi. “Ama bu benim ne istediğimle ilgili değil. *Sen* ne istiyorsun?”

Bu Kiva’nın, Jaren’a dürüstçe cevap verebileceği bir şey değildi. Belki kendisine bile veremezdi. Bu yüzden tek söylediği şey, “Katılıyorum,” oldu.

“O zaman onunla çalışmaya devam mı edeceksin?” diye sordu Jaren.

Bu ona pahalıya patlayacak olsa da Kiva yine de cevapladı: “Şimdilik evet.”

“Sevindim,” dedi Jaren görünür bir şekilde rahatlayarak. “Eğer Cal haddini aşarsa, bana söyle. Ben onunla konuşurum. Kendini rahatsız hissetmeni istemiyorum. Hiçbir zaman.”

Kiva, Jaren’ın bu sözleri karşısında içi ısınsa da bunları bir kanara itti. “Kuzeninle başa çıkabilirim.”

“Yapabileceğini biliyorum,” dedi Jaren, bu da Kiva’nın içini bir daha ısıttı. “Yine de teklifim geçerli.”

Kiva hislerini tekrar belirtmeden önce, sarayın olduğu taraftan onlara doğru bir erkek hizmetkâr yaklaştı. Jaren’ın önünde abartılı bir reverans yapıp ona bir not verdi ve aceleyle geri gitti.

Jaren balmumundan mührü kırarak, yazanlara hızla göz attı. Ardından Kiva’ya döndüğünde yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

“Ne?” diye sordu Kiva.

“Annem seni kahvaltıya davet ediyor.”

Kiva gözlerini kırptırdı ve tekrarladı: “Ne?”

“Ve kraliyet konseyi de benimle konuşmak istiyor,” diye devam etti Jaren, notu katlayarak. “Öyle görünüyor ki, sen ağırlığın kadar hamur işi yerken ben havasız bir yer altı odasında, birbirlerinden daha iyi olduklarını düşünen bir grup insanı dinlemek zorundayım.”

Merakını bastıramayan Kiva, “Yer altında mı görüşüyorsunuz?” diye sordu.

“Güvenlik,” dedi Jaren. “Pencere olmayınca, kulak misafiri olunması ihtimali daha düşük oluyor.”

Kiva o görüşmeyi izlemek için her şeyini verirdi ama Jaren’ı onu da kendisiyle götürmesi için ikna edecek bir neden bulamadı. Özellikle de kraliçe onu zaten kahvaltıya davet etmişken. Gülümsemeye çalışarak konuştu: “Kendimi feda ediyor olacağım ama eğer sen görevini yerine getirirsen ben de benimkini hallederim.”

Jaren’ın dudakları kıvrıldı. “Ne kadar da asilce.” Sonra iç çekti, neşeli hâli kayboldu. “Seni ahıra götürmeyi ve at üstünde araziyi göstermeyi planlamıştım ama sanırım ertelemek zorundayız. Dediğin gibi, görev çağırıyor.”

BÖLÜM YEDİ

Bir hizmetkâr gelip onu batı sarayının Nehir Odası'na götürene dek, Kiva kendine çeki düzen verip üstünü değiştirmek için zar zor zaman bulabilmişti. Odaya gittiğinde, Kraliçe Ariana'yı rahat koltuklardan birine yaslanmış şekilde buldu, karşısında da Prenses Mirryn oturuyordu. Kiva'nın endişesi prensesi görünce daha da arttı. Mirryn'in şefkatli ve cömert olabildiğini biliyordu ama ruh hâli hızla küçümseyici ve iğneleyici bir şekle de girebiliyordu.

Kraliçe Ariana, "Kiva, tatlım, bize katılman ne harika," derken, onu karşılamak için ayağa kalkıp yanağından öptü. Mirryn başını sallayarak selam verdi, şarap kırmızısı rengindeki elbisesini düzeltti ve Kiva'nın oturmasını izledi. Ariana da karmaşık boncukları olan lacivert bir elbise giymişti. Kiva onlara baktığında kendini fazla sade giyinmiş gibi hissediyordu.

"Davet ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi Kiva. "Burada olmak benim için bir onur."

Kraliçe içten bir şekilde gülümsedi. "Bu kadar kibar olmana gerek yok. Dostların arasındasın."

Kiva yılanla dolu bir çukurda olsa daha rahat hissedirdi ama yine de Ariana'nın gülümsemesine karşılık vermek için kendini zorladı.

"Ne yemek isteyeceğinden emin olamadım, o yüzden mutfakta seçenekler hazırlattım," dedi kraliçe, neredeyse yemekle dolup taşan masaya doğru ilerleyerek. "Sana bir tabak hazırlayalım."

Kraliçenin tıpkı dün gece yaptığı gibi ona hizmet etmesi fikri Kiva'yı rahatsız ediyordu. Ariana ısıklık çalarak işini yaparken Kiva huzursuzca kıpırdandı. Kraliçede o kadar nazik, o kadar *sevgi dolu* bir şeyler vardı ki Kiva onu on yıldır hayal ettiği kötü kraliçe olarak görmek için yeniden çaba göstermek zorunda kaldı. Fakat ona başka gözle bakma lüksü yoktu. Kiva'nın bildiği kadarıyla, bu bir tür göz boyamaydı. Kraliçenin ünvanıyla birlikte gelen gösterişli davranışları öğrenmek için yılları vardı. Nasıl görüldüğü fark etmeksizin, bu şefkatli dış görünüşün altında ne yattığını bilmenin imkânı yoktu.

Fakat bir saat sonra, özellikle de kraliçe bütün bu zamanı Jaren'ın çocukluğundan sevimli hikâyeler paylaşarak geçirdiği için, Kiva düşmanın yanında olduğunu hatırlamakta güçlük çekiyordu.

“...ve o zamandan beri kaplumbağalardan korkar,” diye bitirdi Ariana son hikâyesini.

Mirryn kıkırdadı. “Bu doğru,” dedi. “Ben de oradaydım.”

“Benim korkusuz evladım,” dedi Ariana bariz bir sevgiyle. Kiva'ya baktı ve ekledi: “Geçmişindeki bu anları seninle paylaştığımızı öğrenince dehşete düşecek.”

“Dudaklarım mühürlü,” diye söz verdi Kiva içten bir şekilde sırıtarak.

“Hayır, onu utandırmak için kesinlikle bir ara bu hikâyeyi kullanmalısın,” diye belirtti Mirryn. “Haddinin bildirilmesi ona iyi gelecektir.”

Kiva, prensesin bu yorumunu düşünerek kardeşi hakkında böyle bir şey söyleyebiliyor olmasına şaşırırdı. Aksine *Mirryn*'in egosunun sönmesi daha doğru olurdu.

“Senin de oğlum hakkında ilginç hikâyelerin vardır diye düşünüyorum,” dedi Ariana, Kiva'nın zarif çay fincanını tekrar doldururken. “Jaren, Zalindov'da geçirdiği zamana dair bize neredeyse hiçbir şey anlatmadı. İkiniz nasıl tanıştınız? Orası nasıl bir yerdi?”

Kiva'nın son bir saat içinde yediği bütün lezzetli yemekler midesine oturmuştu.

Alışılmadık şekilde düşünceli bir davranış sergileyen Mirryn, yardımına yetiştii. "Dün akşamki kaçırılma olayını duymayı tercih ederim. Kimsenin bana haber vermediğine inanamıyorum. Tüm olanları kaçırdım."

Kiva'nın kafasının yan tarafına endişeli bakışlarla göz atarak, "Sormayı unuttuğuma inanamıyorum," dedi kraliçe. "Başın bugün nasıl?"

"Çok daha iyi," diye cevap verdi Kiva.

"Gümüşdiken şifacıları ağırlıkları kadar altın edecek derecede değerliler," dedi Ariana.

"Altın demişken," dedi Mirryn, annesine dönerken gözleri tutkuyla parlamıştı. "Partimin renk düzeni için altın ve mavi renklerini düşünüyorum. Ne dersin?"

Kiva kendini bir şeyler kaçırmış gibi hissetti ama kraliçe yavaşça başını sallıyordu, yüzünde düşünceli bir bakış vardı.

"Dekoratörlere söylerim," dedi Ariana. Kiva'nın kafa karışıklığını görerek, durumu anlattı: "İki hafta içinde Mirryn'in doğum günü var. Kutlamak için sarayda maskeli bir balo düzenliyor."

"Hava durumu bizi dağlarda beklediğimizden daha uzun süre tuttu," dedi Mirryn, Kiva'ya. "Döndüğümüzden beri bütün detayları organize etmek için oradan oraya deli dana gibi koşturuyorum."

"Sadece partiyi organize etmiyordun," dedi Ariana kurnaz bir gülümsemeyle. "Gece geç saatlere kadar şu esrarengiz sevgiline mektuplar yazmak için de ayakta olduğunu duydum. Nihayet doğum gününde onunla tanışacak mıyız?"

Mirryn kucağındaki kırıntıları silkeledi. "Mektuplarıma cevap vermediğine ve son mektubunda da ayrılmamızın en iyisi olacağını düşündüğünü söylediğine göre, gelmeyeceği varsayımında bulunabilirim."

Ariana'nın yüzü düştü. "Ah, Mirry, üzgünüm. Seni ne kadar mutlu ettiğini biliyorum."

"Sadece aptallar mutluluğu başkalarında bulur," dedi Mirryn, yüz ifadesi sertti ama Kiva onun ne kadar kırılmış olduğunu görebiliyordu. Ariana da bunun farkındaydı, bu yüzden prensesin yanına oturmak için hareket etti ve ellerine uzandı.

"Ne olursa olsun," dedi kraliçe sessizce, "senin için illaki mükemmel olacak birileri vardır, güzel kızım. Seni temin ederim."

Mirryn başını çevirdi fakat çevirmeden önce Kiva gözlerinde gözyaşlarının parıltısını görmüştü. "Biliyorum," diye fısıldadı Mirryn. "Ve ben onu kaybettim."

Ariana, "Hayatım," diye fısıldayarak kızına sarılmak için uzandı.

Kiva, kıskançlık ve *özlem* hissiyle mücadele ederken bakışlarını kaçırdı. Bir annenin sevgi dolu dokunuşunu hissetmeyeli on yıldan fazla olmuştu. Ariana'nın Mirryn'i kucakladığını görmek göğsünün sıkışmasına neden oldu. Kendisinin bunu bir daha asla yaşayamayacağını acı verici hatırası da cabasıydı.

Mirryn boğazını temizleyerek geri çekildi. Gözlerini silip çay fincanına uzanırken kimseye bakmadan konuştu: "Bence yemekler için Şef Laveau'yu görevlendirmeliyiz ama pastanın Euphorium'dan gelmesini istiyorum. Nuru lezzet ve tasarım konusunda tam bir usta."

Kızının yitirdiği aşkı yüzünden ne kadar üzüldüğünü gören Ariana, konunun değişmesine göz yumarak cevap verdi: "Katılıyorum. İkisi de önceki kutlamalarımızda kendilerini fazlasıyla kanıtladı."

Kraliçe ve prenses birlikte maskeli baloyla ilgili detayları tartışmaya; dekorasyon, müzik ve menüler için beyin fırtınası yapmaya giriştiler. Kiva çoğunlukla sessiz kaldı. Mirryn'in gözlerindeki hüznü gördüğünde içinde prensese karşı oluşan sempatiyi kararlı bir şekilde görmezden geldi ve kendisine sorulan soruları kraliyet ailesinin duymak isteyeceğini düşündüğü şekilde cevapladı. Kiva, bu konuşmadan kendini en iyi nasıl kurtarabileceğini

düşünürken, Nehir Odası'nın kapısı açıldı ve gürültülü bir cuncuna içeriye daldı.

Aslında bu cuncuna iki kişiden oluşuyordu.

Tipp ve Oriel ders arasına çıkmışlardı.

Arkalarından da Caldon, Naari ve Jaren geliyordu. En arkada kalan Jaren, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış siyah bir gömleğin içinde fazlasıyla iyi duruyordu. Ön kollarındaki gerilmiş kaslar, Kiva'nın utanmadan tüm dikkatini ona vermesini sağlıyordu.

Tipp, Kiva'ya doğru koşarak, "Buradasın!" diye çığlık attı ve Kiva'nın edepsiz bakışlarını yarıda kesmesine neden oldu.

"Tipp," diye çıktı Kiva, çocuk yanında oturmak için kanepeye zıplayınca. "Görgü kurallarını hatırla."

"Ah, d-doğru," dedi çocuk, tekrar sıçrayarak kalktı. Sonra çok daha yavaş bir şekilde geri oturdu.

"Bunu kastetmemiştim..." Kiva iç çekerek sözünü yarıda kes-ti. "Neyse, boş ver."

On bir yaşından büyük olan herkes kıkırdadı ancak Kiva'nın dikkati, ona utanarak bir kar çiçeği uzatan Prens Oriel'a çevrilmişti.

"Benim için mi?" diye sordu Kiva.

Oriel başı öne eğik, yanakları kızarmış bir şekilde kafasıyla onayladı. "Büyü alıştırması yapıyordum ve Jaren bunun senin en sevdiğin çiçek olduğunu söyledi."

Kiva, Jaren'ın yüzüne baktığında hafif bir gülümseme gördü. O kış beyazı çiçeğe duyduğu sevgiyi, Jaren'a Zalindov'dan kaçtıktan sonra söylemişti. Çiçeği ne kadar sevdiğini de Jaren tünellerde çiçeği bir anda ortaya çıkardığında fark etmişti. Şimdi bile, çiçeği önceden mi sevdiğini yoksa o gün Jaren ona verdiği için mi en sevdiği çiçek hâline geldiğini hatırlayamıyordu.

"Çok güzel," dedi Kiva, Oriel'a. Kulağının arkasına takmadan önce çiçeğin taze, tatlı kokusunu içine çekti.

Genç prensin yanakları Kiva'nın bu hareketleriyle daha da kızardı.

Kiva, çocuğun rahatsızlığını gidermek için eğilip fısıldadı: “Bak sana ne diyeceğim?”

“Ne?” diye fısıldadı çocuk.

Kiva çiçeği prensin kulağına taktı ve sapını yumuşak altın rengi buklelerinin arasına sakladı. “Bence sende *çok* daha iyi durdu.” Parmağıyla çocuğun burnunun ucuna hafifçe dokunarak kıkır damasına sebep oldu. “Ona benim için göz kulak olur musun?”

Oriel hevesle başını salladı. Utanmış olmasına rağmen yüzüne canlı bir gülümseme yayıldı.

“Ben de b-bir tane istiyorum!” dedi Tipp, Kiva’nın yanında hoplayıp zıplayarak. “L-lütfen, Ori?”

Prens dikkatini toplayarak yüzünü buruşturdu ve saniyeler sonra, diğerinin aynısı olan bir kar çiçeği elinde belirdi. Tipp, prense bolca teşekkür etti ve çiçeği kulağının arkasına taktı. Yüzü mutluluktan parlıyordu.

“Artık biz ikiziz!” dedi Tipp heyecanla.

“Hem de fazlasıyla yakışıklı olan ikizler,” dedi Kraliçe Ariana, kızının yanında oturduğu yerden. “Bu çiçekler sayesinde krallıktaki en yakışıklar oldunuz desem yeridir.”

“Dikkat et, yoksa Jaren kıskanacak,” dedi Mirryn ağır ağır. Gözlerindeki kederden iz kalmamış, duygularını sıkıca bastırmıştı. “Rekabete pek alışkın değildir.”

Caldon kibirli bir tavırla, “Tabii ki alışkın,” derken, Naari ona gözlerini devirdi.

“Al bakalım, Jaren,” dedi Oriel, başka bir kar çiçeği yaratarak.

“Teşekkürler, Ori. Buna bayıldım,” dedi Jaren ve kardeşinin saçlarını karıştırdı.

“Benimki nerede?” diye sordu Caldon.

Oriel yüzünü astı. “Dün Flox’a şişman dedin. Flox şişman değil, pofuduk.”

Caldon tek kaşını kaldırdı. “Yani?”

“Ondan özür dilemezsen senin için hiçbir şey yapmam.”

Oriel'in sevgili evcil hayvanı odaya dalmak için tam da o anı seçti. Gümüş ve beyaz çizgilerden oluşan yaratık direkt Jaren'a doğru ilerledi. Yanına vardığında, prensin botlarının üzerine kendini bırakmadan önce bir kedi gibi bacaklarına süttü.

Kiva, Flox'la Nehir Sarayı'na geldiğinde tanışmıştı ve bir süre derin derin düşünmesine rağmen hâlâ onun nasıl bir canlı olduğuna dair fikri yoktu. Biraz tilki, biraz gelincik ve biraz da rakun bir araya gelerek tuhaf bir yaramazlık yığını oluşturmuş gibiydi. Kiva'nın ona dair bildiği şeyler, yaratığın en az Tipp ve Oriel kadar enerjik olduğu ve Jaren'a âşık olduğuydu. Kiva yaratığı bu konuda yargılamıyordu.

"Çiçeğin sende kalsın, ufaklık," dedi Caldon, Jaren'ın kendini Flox'tan kurtarmaya çalışmasını izlerken dudakları seğiriyordu. Jaren'ın bu çabası pofuduk yaratığın ona daha gözü dönmüş bir şekilde tutunmaya çalışmasına neden oluyordu. "Ve özüüm de bende."

"Her ne kadar burada oluşunuzdan memnun olsak da," diye araya girdi Kraliçe Ariana, "varlığınıza bizi şerefleendirme sebebi-nizi sorabilir miyim?"

Sorusu odadakilere sorulmuştu ama cevap veren Caldon oldu: "Jaren'ın biraz kafa dağıtmaya ihtiyacı var." Bakışlarını Ariana'dan Mirryn'e çevirdi. "İkinizin hızlıca aşağı inecek kadar zamanı var mı? Ori'nin öğretmeninden onay aldık bile."

Kraliçe en büyük oğluna bakarken, yüz ifadesi endişeli bir hâle gelmişti. "Konsey görüşmesi iyi geçmedi mi?"

"Görüşme hiç olmadı ki," diye cevap verdi Jaren, gergin bir şekilde. "Büyük Usta Horeth, görüşmenin öğleden sonraya ertelendiğini belirten bir not gönderdi." Flox'u kendinden ayırmak için uğraşmayı bıraktı ve tüy yumağını kucağına alıp sakinleştirilene dek salladı. Saniyeler içinde Flox gözlerini kapamış ve hafif bir uyku moduna geçmişti.

Manzara o kadar saf, o kadar *güzeldi* ki Kiva bunu şaşkınlıkla izledi.

“Bugün için hâlâ yapmam gereken epey parti planlaması var, o yüzden elimizi çabuk turalım,” dedi Mirryn, yanında kraliçeyle birlikte ayağa kalktı ve kapıya doğru yöneldi.

Neden bahsettiklerini anlayamayan Kiva, onu takip etmek için ayağa kalktı. Oriel, Flox’u Jaren’in kollarından aldığı anda, Tipp de genç prensin ardından ilerledi.

Fakat Kiva, henüz iki adım atabilmişti ki Caldon’un eli bileğine dolandı.

“Üzgünüm, gün ışığı ama bir süreliğine kendini meşgul etmen gerekecek.” Bakışları Tipp’e kaydı. “Senin de öyle, ufaklık.”

Tipp’in canı sıkılmış gibi görünüyordu.

“Sorun yok. Bırak gelsinler,” dedi Jaren.

Kapıda duraksayan Ariana ve Mirryn, kaşlarını çatarak Jaren’a baktı.

Caldon, bakışlarında bir uyarıyla kuzenine döndü. “Bilmeleri, daha doğrusu Kiva’nın bilmesi başka bir şey. Görmeleri başka.”

Açıklaması Kiva ve Tipp’in kafasını karıştırmıştı. Fakat odaklıların hiçbirisi kılını bile kıpırdatmadı.

“Caldon haksız sayılmaz,” dedi kraliçe yavaşça.

Şaşırtıcı şekilde Kiva’nın yardımına koşan Mirryn oldu. “Çoktan fazlasıyla gördü. Hatta tamamen hissetti.”

“O farklıydı,” diye karşı çıktı Caldon.

“Ben onlara güveniyorum,” diye belirtti Jaren. “Eğer herhangi birinizin bununla sorunu varsa, gelmeyebilirsiniz.”

Başka bir şey söylemeden hızla odadan çıktı.

Mirryn, “Keyfi de pek yerinde,” diye mırıldandı.

“Horeth’in notu, konseyin Jaren’in son dönemde yaptıkları için açıklama talebinde bulunacağını ima ediyordu,” diye onları bilgilendirdi Naari, dudakları bu durumu onaylamadığını belli edercesine çizgi hâlini almıştı. “Tatsız bir öğleden sonra onu bekliyor.”

Oğlunun ardından bakan kraliçenin yüzüne endişe yayılırken, ne o ne de bir başkası Kiva ve Tipp’in onlara eşlik etmesiyle ilgili başka bir itirazda bulundu. Bunun yerine Ariana yanına Mirryn ve Naari’yi alarak hızla Jaren’ı takip etti. Oriel ve Tipp de arkalarından gidiyordu.

Caldon'la yalnız kalan Kiva, prensin onu tekrar durdurmaya çalışıp çalışmayacağına görmek için bekledi.

Kiva'nın tereddüdünü gören Caldon, özür dilercesine çok da içten olmayan bir gülümsemeyle ona baktı. "Üzgünüm, gün ışığı. Söz konusu ailem olduğunda biraz korumacı olabiliyorum."

Kiva'nın aklına, Jaren'ın ona Caldon'un ebeveynlerinin trajik hikâyesini anlatışı geldi. Kalbi göğsünde acı verici bir şekilde sıkıştı. "Anlıyorum. Aile her şeydir." Tanrılar adına, Kiva *bunu* çok iyi biliyordu.

Kiva'ya şefkatle bakan Caldon'un yüzü hafifçe asıldı. "Her şey değil. Her zaman değil. Bazen gitmelerine izin vermen daha iyidir."

Ablası. Kiva neredeyse unutmuştu. Fakat Ashlyn Vallentis'in, Caldon'un son üç yıldır ondan uzak duruyor olmasını desteklediğini sanmıyordu.

"Ve bazen de onlara sınıksız tutunman gerekir," diye karşılık verdi Kiva, akli kendi ablasıyla olan sarsıcı buluşmalarına gitmişti. Aralarında sonsuza dek gerginlik olması ya da daha kötüsü, Ashlyn ve Caldon gibi bile isteye birbirlerini görmemeyi tercih etmeleri düşüncesinden nefret ediyordu. Bu düşünceden rahatsız olan Kiva, ablasıyla bir sonraki karşılaşmalarında aralarındaki bozulmuş ilişkiyi onarmak için daha fazla çabalamaya karar verdi. Zuleeka'nın da bu çabasını görüp onunla orta yolda buluşmasını umuyordu.

"Bu konuda hemfikir olmadığımızı kabullenmeliyiz, tatlı yanak," dedi Caldon, melankolisini kenara iterek. Ardından kolunu Kiva'nın omzunu atıp onu kapıya doğru yönlendirdi. "Hadi bakalım. Jaren antrenmanı izlemenizin sorun olmadığını söyledi. O yüzden tüm olayı kaçırmadan harekete geçelim."

Kiva tökezleyerek onunla beraber ilerledi. Kafasına takılan kelimeyi sorarken alnı kırıştı: "Antrenman mı?"

Caldon'un verdiği tek cevapsa, "Acele edersen görürsün," oldu.

BÖLÜM SEKİZ

Diğerleri daha ileride dururken Jaren koridorun sonunda Kiva ve Caldon'u bekliyordu. Zemin kata inerken sessizliğini korudu. Yer altına gelinceye dek yollarına devam ettiler.

Kiva ilk geldiğinde, sarayın Serin Nehri'yle ikiye bölünmüş olmasından dolayı nasıl savunulacağını sorgulamıştı. Fakat Jaren bir düşmanın burayı almasının imkânsız olduğunu iddia etmişti. Eğer bir taraf işgal edilirse, kraliyet ailesinin sadece kendi özel köprülerini kullanarak öteki tarafa kaçması yeterliydi. Eğer köprü de tehlikeli hâle gelirse, doğu ve batı konutlarını birbirine bağlayan, nehrin altına yayılmış yer altı koridor ağı vardı. Ayrıca muhafız ve hizmetçiler bu yer altı ağını günün her saati iki taraf arasında gidip gelmek için kullanıyordu.

Kiva, sarayın ne kadar korunaklı olduğunu öğrendiğinde kendini hafiften hasta hissetmişti. Ailesinin tahtı ele geçirme yolundaki başka bir zorluğu daha kabul etmek zorunda kalmıştı. Bugüne dek tünellere adımını atmamıştı ama Zalindov'un altındakilere benzer olacağını düşünmüştü: Örümcek ağı gibi yayılmış, klostrofobiye neden olacak kadar karanlık ve birçok kısmının da suya batmış hâlde olmasını beklemişti. Ancak şimdi, tünellerin, aklındakiyle alakasız olduğunu öğrenmişti. Bunların yerine, üç at arabasının yan yana sığabileceği genişlikte mermer sütunları olan, yolu taşla döşenmiş geniş bir alanla karşılaştı.

Tünel kuruydu, temizdi ve sütunlara tutturulmuş sayısız lumini-um feneri alanı parlak, davetkâr bir ışıkla dolduruyordu.

“Etkileyici, değil mi?” dedi Caldon, Kiva’nın tepkisine bakarak.

Kiva karşılık olarak sessizce kafasını salladı. Küçük gruplarını yol boyunca takip ediyor, geçtikleri her kapıyı ve ara yolu zihnine yazıyor, daha sonra keşfetme niyetiyle buraya geri gelmenin hesaplarını yapıyordu.

Kiva’nın, üstlerindeki nehrin yatağı olduğunu tahmin ettiği bir yere vardıklarında, daha dar bir yoldan ilerlemeye başladılar. Bu yol Zalindov’dakilere daha çok benziyordu. Hatıralar Kiva’nın zihnini işgal ettikçe tüyleri diken diken oldu ama Kiva hatıraları bir kenara itti ve korkusunun üstün gelmesine izin vermeyerek derin bir nefes aldı.

Yolun sonunda demirden anahtar deliği olan ahşap bir kapı vardı ama Mirryn, anahtar çıkarmak yerine parmaklarını yukarı doğru şıklattı. Bir rüzgârın *uğultu* sesinin ardından kilidin dönme sesi duyuldu. Kapı menteşeleri gıcırdayarak açıldı.

“H-harika,” diye fısıldadı Tipp, sırtışı genişlerken.

Kapının ardında zemine oyulmuş bir merdiven vardı. Bu merdiven de aşağıya doğru iniyordu ancak bunun eğimi daha dikti. İleride hiç luminiyum feneri yoktu, yol tamamen karanlıktı. Ancak yine de kimsede ufacık bir kaygı işareti yoktu. Mirryn, Jaren ve Caldon kapının yanında duran sepetin içinden birer tahta meşale çıkardılar. Jaren’in elinin bir hareketiyle, meşaleler yanarak merdiveni ışığa boğan üç parlak ateşe dönüştü.

Kiva endişesini bastırdı ve grubu aşağıya doğru takip etti. Dibe varıp toprak kokan, nemli bir odaya girdikleri sırada bacakları âdeta çılgılık atıyordu. Kaslarında sabahki eğitimden kalan yanma kendini tekrar gösteriyordu. Jaren’in elini bir kez daha sallamasıyla, ateş tüm odayı dolandı; taş duvarlara tutturulmuş birçok şamdanın içindeki meşale tutuştuğunda, ortaya Kiva’nın nefesini kesen bir alan çıktı. Heyecandan bacaklarındaki ağrıyı bir anda unutuvermişti.

Kiva'nın önünde devasa bir yer altı nehir mağarası vardı. Uzun sarkıtlar aşağı doğru sarkıyor, çevresi geniş dikitler kayalı zeminden yukarı doğru uzanıyor ve kalın kireç taşı duvarlar üzerlerinde yükseliyordu. Boş açıklığın ortasında turkuaz rengi suyla dolu bir havuz vardı. Havuzun ucu köşeden kıvrılarak gözden kayboluyordu, suyun yüzeyi ise kayalık köşelere yavaşça çarpıyor olması dışında durgundu.

“Vay canına!” diye fısıldadı Tipp mağaraya bakarak.

“Antrenman alanımıza hoş geldiniz,” dedi Caldon kolunu sallayarak.

“Neyin antrenmanı bu?” diye sordu Kiva, tahmin edebiliyor olsa da.

“Büyümüzün,” diye cevap verdi Prenses Mirryn, Kiva'nın şüphelerini doğrulayarak.

Jaren yanan meşalesini boş şamdanlardan birine yerleştirdi ve Kiva'ya yaklaştı. Gerçekleşecek olan konsey toplantısıyla ilgili hislerinden kurtulmak için gözle görülür bir çaba sarf eden Jaren, şöyle açıkladı: “Çoğu insan, büyü gücüne sahip olarak doğduğumuz için otomatik olarak nasıl kullanacağımızı da bildiğimizi sanıyor. Yani bu kısmen doğru. Dün akşam sana bunun tamamen içimize işlemiş başka bir uzuv gibi olduğunu söylemiştim. Fakat aynı zamanda da bir kas gibi. Ve her kas gibi onu da güçlendirmemiz lazım.” Mağarayı gösterdi ve konuşmaya devam etti: “Bunu yapabilmek için de halktan gizli, güvenli bir alana ihtiyacımız var.” Ayağını salladı. “En azından benim var.”

Kiva'nın gözleri anlayışla genişledi. Jaren'ın dört elementi de kontrol edebildiğini sadece bir avuç insan biliyordu, dolayısıyla tabii ki gizlice çalışması gerekiyordu. Zihninin arkasında bir yerlerden gelen kısık bir ses, kendisinin de kas gibi çalışan bir büyü olduğu ve onu kullanması, esnetmesi, büyütmesi gerektiğini hatırlattı. Fakat Kiva bu sesi duymazdan geldi. Jaren, Tipp'e dönüp göz hizasına gelene kadar eğildiğinde, Kiva tekrar onlara odaklandı.

“Birazdan bazı şeyler göreceksin ve bunları kimseye söylemeyeceğinden emin olmam lazım,” dedi Jaren ciddiyetle. “Sana güvendiğimi söylemiştim. Bunu söylemekte haklı mıydım?”

Tipp, Kiva’nın onu daha önce hiç görmediği kadar ciddi bir şekilde başını salladı ve cevap verdi: “Yemin ederim, J-Jaren. Bana gü-güvenebilirsin.”

“İşte sözünün eri bir adam,” dedi Jaren, Tipp’in omzunu sıkarak. Ardından Kiva’ya yaklaştı, kendi kulağının arkasındaki kar çiçeğini alıp nazikçe Kiva’nın kulağına yerleştirdi. “Benim için buna iyi bak, olur mu? Çok kıymetli.”

Jaren’ın ona bakışı çiçekten bahsetmediğini düşündürdü. Prensın başparmağı hafifçe yanağına değdi, bu dokunuş bile Kiva’nın bacaklarının titremesine yetmişti. Ardından Jaren arkasını dönüp mağaranın derinliklerindeki suyun kenarına doğru yürüdü.

Mirryn, Ariana ve Caldon da tek kelime etmeden onu takip etti. Oriel da hâlâ uyuyan Flox’u Kiva’nın kollarına bıraktıktan sonra aynısını yaptı.

Yavaşça horlayan yaratığa bakan Kiva, kafası karışık bir şekilde başını iki yana salladı ve kraliyet ailesini takip etmek için harekete geçti ama Naari onu durdurdu.

“Mesafeyi korursak daha iyi olur,” dedi muhafız. Hafifçe dışarı doğru çıkıntı yapmış ve hafif eğimli bir şekilde nehre bakan geniş düz bir taşı işaret etti.

Naari ve Tipp’in arasına oturan Kiva, olacakları görmeyi beklerken sessizliğini korudu. Tipp bile alışılmadık bir şekilde sessiz olsa da Kiva onun heyecandan yerinde duramadığını hissedebiliyordu.

Parmaklarını Flox’un yumuşak kürkünde gezdirdiğinde karşılık olarak uykulu bir memnuniyet sesi duyan Kiva, kalp atışının hızlandığını fark etti. Beklenti bütün bedenini sarmıştı. Neye tanık olacağına dair bir fikri yoktu fakat çok az kişinin deneyimlediği bir şey olduğunu hissediyordu.

Nehrin kenarında duran Jaren'in sırtı suya dönüktü. Annesi, ablası, erkek kardeşi ve kuzeninin yüzü ona dönüktü ama aralarında büyük bir mesafe vardı. Kiva, onları bu şekilde gördüğünde sonunda ne amaçladıklarını anlayabilmişti. Ariana su büyüsünü kontrol ediyordu. Mirryn'in en güçlü olduğu element havaydı. Oriel bir toprak elementaliydi. Caldón da anne tarafından Vallentis soyunda doğduğundan, ateş büyüsüne sahipti.

Bir de dört elementin tamamına sahip olan Jaren vardı

"Ne ya-yapıyorlar?" Tipp'in fısıltıyla sorduğu soru, bir saniye sonra mağara ışığa boğulduğunda yarıda kesildi.

Fakat bu herhangi bir ışık değildi.

Caldón'un kolları orkestra yöneten bir şef gibi öne doğru uzanmıştı. Mağaraya aralıklarla konulmuş olan duvar şamdanlarına işaret etti ve alevler gittikçe büyüyerek kireç taşı duvardan fırladı. Birçok ateş topu havaya yükseldi ve doğrudan Jaren'a yöneldi.

Veliaht prens ellerini kaldırdı. Arkasındaki nehirden yükselen sular etrafını sardı ve ona çarpan alevleri söndürdü.

Fakat sonra kraliçe öne doğru bir adım attı ve parmaklarını hareket ettirdi. Çok daha fazla nehir suyunun yükselip Jaren'ı sarmasına, devasa boyuttaki sıvının ardında neredeyse görülmez hâle gelene dek onu sıkıştırmasına neden oldu.

Kiva, kucığındaki Flox'u hoşnutsuz bir ciyaklama duyacak kadar sıkı tutuyordu. Ancak Kiva onu rahatlatacak durumda değildi çünkü Jaren'ın suyun altında boğulduğunu izlerken korkuyla dolmuştu.

Lakin çok geçmeden Jaren'ın ne yaptığını bildiği ortaya çıktı. Ellerinin dışı doğru yaptığı bir itme hareketiyle, su âdeta patladı ve ailesini ıslatan milyonlarca damlacık hâline geldi. Tüm bunlar gerçekleşirken Jaren'ın saldırıdan etkilenmediği görülüyordu. bedeninde ufak bir ıslaklık dahi yoktu.

Ve tam o anda gerçek savaş başladı.

Mirryn elini savurdu ve Jaren bir *uff* sesi çıkararak havada sert bir şekilde geriye doğru fırladı. Fakat veliaht prens kendi rüzgâr büyüsünü kullanarak nehrin ortasında havada asılı kaldı. Nehir kenarına dönme fırsatı bulamadan, mağarada kulak tırmalayıcı bir ses yankılandı. Oriel'in kontrolünde tepelerindeki tavandan bir sarkıt söküldü ve ölümcül bir mızrak gibi Jaren'a doğru fırladı. Hâlâ havada duran Jaren, korkusuzca ellerini birbirine vurdu. Ona doğru uçan sarkıtın parçalanarak kireç taşı tozu hâlinde suya dökülmesini sağladı. Fakat sonra bunun bir oyalama taktiği olduğunu fark etti çünkü aynı anda Caldon onun tarafına doğru tekrar ateş topları göndermiş, Mirryn de elleriyle dairesel bir hareket yaparak Jaren'ın minik bir hortuma yakalanıp kontrolsüzce dönmesine sebep olmuştu.

Kiva, Caldon'un gönderdiği ateşin Jaren'ı yakacağından emindi; özellikle de veliaht prens su büyüsüne başvurduğu hâlde nehrin onun emirlerine uymadığını fark ettiğinde. Bunun yerine nehir, kraliçe artık her ne yapıyorsa, onun gücünün ağırlığı altında bükülüyordu. Jaren'ı savunmasını engellemek için suyu zemine sabitlemiş gibiydi.

Kiva, aniden nefes alamaz hâle geldi. İlk başta gördükleri yüzünden endişeden ciğerlerinin çalışmayı kestiğini düşündü. Ancak hemen sonra, odadaki bütün ateşler cızırdayarak zifirî karanlık olacak şekilde söndü ve Kiva bunun sebebinin Jaren olduğunu fark etti. Ablasının hortumundan kendini kurtarıırken aynı zamanda Caldon'un alevleri ona ulaşmadan sönsün diye odadaki bütün havayı da yok etmişti.

Bu zekiceydi... hem de çok zekice. Yine de Kiva, onun stratejisini takdir edebilecek durumda değildi. Kör ve nefes alamaz durumdaydı, aynı boğulma ve panik seslerini yanındaki Naari ve Tipp'ten de duyduğu için, kucağında huysuzlanan Flox'a rağmen Kiva tamamen paniğe kapılmamak için kendini zor tutuyordu. Çünkü Jaren'ın ailesine -ya da ona- zarar gelmesine asla izin vermeyeceğini biliyordu.

Gerçekten de saniyeler sonra, Kiva yeniden temiz havayı içine çekebiliyordu. Böylece ateşler tekrar yanmaya başladı ama canlanan sadece duvardaki ateşler değildi. Jaren'ın parmak uçlarında beliren ateş de kuzenine doğru ok gibi fırlatılacak kadar uzun süre canlılığını korudu.

Caldon eğilerek saldırıdan kurtuldu ve alev arkasındaki kireç taşına çarparak etrafa kıvılcımlar yağdırdı. Jaren'dan gelen ikinci alev oku, Caldon'un darbeyi karşılamak için ateşten bir kalkan oluşturmaya çalışmasına neden oldu. Ve Caldon, bunu tam zamanında başarmıştı.

Ukala prens, "Bundan daha iyisini yapman lazım!" diyerek Jaren'ı kışkırtmaya çalıştı.

Jaren'ın ona cevap verme fırsatı olmamıştı çünkü ailenin diğer üyeleri hâlâ ona saldırıyordu. Rüzgâr saçını ve kıyafetlerini savuruyordu ama onu yerden havaya kaldıramamıştı. Kiva, Jaren'ın Mirryn her ne yapmaya çalışıyorsa onu etkisiz hâle getirdiğini fark etti. Aynı anda su tekrar yükseldi. Nehir Festivali açılışındaki yılan benzer bir şekil aldı. Yılan, Jaren'a saldırmak için harekete geçtiğinde, Jaren parmağını canavara değil yakınındaki zemine doğrulttu. Büyük bir *çatlama* sesi çıkarken yerin bir kısmı kopup ona gelen darbeye karşı siper oldu. Fakat Jaren'ın görmediği şey, Oriël'in sinsice hareket ettiğiydi. Genç prens kamufle olmuş sarmaşıkları yerde sürüklenmeleri ve abisinin bileklerine sarılmaları için yönlendiriyordu. Oriël'in hızlı bir el hareketiyle, Jaren'ın ayakları yerden kesilmişti. Kraliçenin yılanından onu koruyan tek şey topraktan yapılma siperiyken, bir yandan da vücudunda hızla ilerleyerek uzuvlarını kısıran ve ciğerlerini sıkıştırarak onu havasız bırakan bitkiye karşı mücadele ediyordu.

Bir ışık parlaması Kiva'nın geri çekilmesine neden oldu. Bu sırada Jaren, alevden yapılma bir kılıç yarattı ve sarmaşıkları kesmek için kullandı. Bitkilerden kurtulan Jaren takla atarak ayağa kalktı. Erkek kardeşine çabasını takdir eden gurur dolu bir bakış attı ama bu an çok kısa sürdü. Caldon, Mirryn ve Ariana, onlara tekrar katılan Oriël'la birlikte Jaren'a tekrar saldırmaya başladılar.

Kiva ne kadar süre devam ettiklerini bilmiyordu. Toprak, ateş, hava ve su mağarada daha önceden düşünemeyeceği şekillerde hareket ediyordu. Buz parçaları hançerler gibi fırlatılıyor, Jaren'ın durduğu yerde derin bir yarık açılıyordu; alevden oluşmuş bir at, üzerindeki binicisiyle ona doğru dörtmala koşuyor ve neredeyse onu nehre doğru deviriyordu. Bu şekilde devam etti. Saldırıları yaratıcılık ve zorluk açısından zaman geçtikçe daha da yoğun bir hâle geliyordu. Fark ettiği bu durum, Kiva'nın midesini bulan-dırmıştı. Vallentis olmak *bu* demekti ve kendi ailesinin taht için onlarla mücadele ederken yüzleşeceği şey de *buydu*.

Caldon'un birilerinin buna tanık olması konusunda dikkatli olmasına şaşırılmamak lazımdı. Böyle bir büyü gücü... Kiva'nın kafasında canlandırdığından çok daha fazlasıydı. Kraliyet ailesinin elementleri kontrol edebildiğini biliyordu. Ayrıca hem Jaren'dan hem de Mirryn'den son birkaç ay içinde bunun örneklerini görmüştü ama bunun tam olarak ne anlama geldiğini anlamamıştı. Kraliçenin parmaklarını şıklatarak birini boğabileceği, prensesin birinin ciğerlerindeki havayı boşaltabileceği, genç Oriel'in birisini diri diri gömebileceği, Caldon'un sadece düşünerek birinin alev almasını sağlayabileceği, Kiva'nın bir kere bile aklına gelmemişti.

Ve Jaren... Bunların hepsini aynı anda yapabiliyordu. Kiva'nın gördüğü kadarıyla, çok ama *çok* daha fazlasını da yapabiliirdi.

O durdurulamazdı. Ailesi nasıl saldırırsa saldırısın, Jaren kendini korumanın bir yolunu bulmuştu. Ya onların kendi elementlerini onlara karşı kullanmış ya da sahip olduğu diğer üç güçten birini devreye sokmuştu.

Jaren olağanüstüydü.

Aynı zamanda da korkutucuydu.

Onu izlerken, kraliyet konseyinin Mirryn yerine neden onu veliaht olarak seçtiğine dair Kiva'nın aklında hiç şüphe kalmamıştı. Jaren krallığı yönettiği sürece, halkı güvende olurdu. Hiçbir düşman gücü onu yenme şansına sahip değildi.

Bu durum ise Kiva için bir problemdi.

Kendi ailesi için.

Asiler için.

Kiva'nın gerginlikten sırtından ter damladığı sırada, Jaren sonunda büyümlü saldırıların durması için işaret verdi. Veliaht prens nefes nefese kalmıştı ama öncesinde ona yük olan düşüncelerden kurtulmuştu. Yüzü keyifle parlarken ailesiyle karşılıklı gülüştü. Onlar da antrenman sayesinde benzer şekilde canlanmış görünüyorlardı. Kiva birbirlerine ne dediklerini duyamıyordu ama Jaren'm, Caldon'un söylediğı bir şeye kafasını geriye atarak güldüğünü gördü. Bu manzara ve çıkan ses o kadar kaygısızdı ki Kiva'nın kalbi göğsünde tekleli.

Bunu sağlayan büyümlün kendisi miydi? Hepsi için de öyle miydi? Eğer öyleyse, Kiva anlamıyordu. Kendi büyümlü, hiçbir zaman keyfini çıkarabildiğı bir şey olmamıştı. Büyüme *sahip* olduğunu bile Zalindov'a zorla götürölmeden önce son anda öğrenmişti ve sonrasında ise babasına asla kullanmayacağına dair yemin etmişti. Kraliyet ailesine antrenman sonrası yayılan rahatlığı, yadıkları mutluluğı anlayamıyordu. Fakat kıskançlığın ona batışını -ve bir parça merak hissini- inkâr edemezdi. Onlar gibi çalışmış olsaydı, acaba kendi gücü de bir kas gibi büyür müydü? Kiva bunu yük gibi görmeyi bırakıp bir lütuf olarak kabul edebilir miydi? Genç kız bunu bilmiyordu. Sarayda yaşadığı sürece de bunu öğrenme şansı olmayacaktı. Bu yüzden düşüncelerine açılan kapıyı kapadı ve bunu daha fazla düşünmemeye karar verdi.

Kraliyet ailesi aralarında biraz daha konuştuktan sonra Jaren, grubu Kiva, Naari ve Tipp'in beklediğı yere yönlendirdi. Oriel hafiften huysuzluk çıkaran ve tamamen uyanmış olan Flox'u almak için hızla hareket etti.

"Nefes alamamaktan pek hoşlanmadı," diye açıkladı Kiva, Jaren'a dik dik bakarak. Jaren da suçluluk hissiyle yüzünü buruşturdu, Kiva'nın sadece tüy yumağının hislerinden bahsetmediğinin tamamen farkındaydı.

“Zavallı Floxie,” diye mırıldandı Oriel, yarattığı bir kedi mırılamasına benzeyen bir ses çıkarana kadar okşayarak.

Naari ve Tipp de Kiva’yla birlikte ayağa kalkmışlardı. Tipp, gözlerinde hayranlık yıldızları parlayarak kraliyet ailesine bakıyordu. “Bu mu-mu-*muhteşemdi*.”

“Eh, bu hiçbir şey değildi. Neredeyse ısınma sayılır,” dedi Caldon, altın rengi saçından ve kıyafetlerinden külleri silkeleyerek. “Bizi bir de bütün gücümüzü tamamen kullandığımız zaman görmelisin.”

Kimse ona karşı çıkmadı, bu da Kiva’ya onun böbürlenmediğini fark ettirdi. Kiva, Caldon’un yüz hatlarını inceledi; gerçekten çabalasalar neler yapabilecekleri fikri içten içe dehşete düşmesine neden oluyordu.

“Eğer burada işimiz bittiyse,” dedi Mirryn, eteğindeki suyu sıkarak. “Gidip doğum günü pastamın siparişini vermem gerekiyor.”

“Benim de gitmem lazım,” dedi Kraliçe Ariana. “Günlerdir ertelediğim bir masa dolusu evrak işi beni bekliyor.” Gözleri Oriel ve Tipp’e döndü. “Sizin de öğretmeniniz Edna’yla olan derslerinize dönmeniz gerekiyor.”

Tipp, eğer az önce tanık olduğu şeylerle ilgili milyonlarca soru sormazsa, olduğu yerde ölecekmiş gibi duruyordu. Fakat kraliçenin sert bakışı karşısında, yüksek sesle nefes vererek pes etti.

“Merak etme, Edna’nın bakmadığı zamanlarda birbirimize notlar yazabiliriz,” diye fısıldadı Oriel ona.

Ariana kınadığını belli eden bir ses çıkarınca, küçük oğlu ona utangaç bir bakış attı.

“Hımm, ders arasında yani,” diye sözlerine hızla ekleme yaptı Oriel.

Tipp, kraliçenin bakışları ona dönene dek sırtıttı, sonrasında ise dudağını ısırıp suçlu bir şekilde bakışlarını yere çevirdi.

“Eh, ben kendi adıma *açlıktan ölüyorum*, diyebilirim,” dedi Caldon yüksek sesle. Kiva’ya dönerek ekledi: “Senin de daha fazla protein tüketmen lazım, o yüzden benimle mutfağa geliyorsun.”

Prens, Kiva'nın bunu kabul etmesini beklemeden ailesinin peşinden gitti. Tipp ve Naari de onları takip ediyordu. Jaren arkada kaldığı için Kiva da onun yanında durdu, söylemek istediği bir şeyler olduğunu sezmişti.

Jaren, diğerleri gözden kaybolduktan sonra boğazını temizledi ve konuya girdi: "Tipp iyi karşılamışa benziyor. Büyüyü yani."

Kiva homurdanarak güldü. "Şayet şimdiye kadar sana hayran olmamışsa bile, artık kesin hayrandır."

"Ya sen?"

Kiva, Jaren'ın endişelendiği asıl şeyin Tipp'in tepkisi olmadığını fark ettiğinde biraz huzursuzlandı. Jaren *Kiva'nın* tepkisinden endişeleniyordu.

"Büyünün varlığını zaten biliyordum, Jaren," dedi Kiva yavaşça.

"Bu ölçüde değil."

Kiva ona dikkatle baktı ve kabul etti. "Hayır. Sanırım değil."

Jaren başını çevirdi ve elini gergin bir şekilde saçlarının arasından geçirdi.

"Hey," dedi Kiva. Ona doğru uzanmış ve son anda parmaklarıyla onun elini kavramamak için kendini geri çekmişti. "Neler oluyor?"

"Sadece..." dedi Jaren duraksayarak. "Benden korkmanı istemiyorum."

Kiva gözlerini kırptırdı. "Korkmak mı?"

"Yapabildiklerimden," diye açıkladı genç adam. "Senin canını yakıp yakmayacağımdan."

Kafası karışan Kiva, nasıl cevap vereceğini bilemedi. Ancak hemen sonra Jaren'ın gözlerindeki korkuyu gördü ve kendini konuşmaya zorladı: "Odadaki bütün havayı yok ettiğinde panikler gibi oldum. Ama neden paniklemedim, biliyor musun?"

Jaren kafasını iki yana salladı.

"Çünkü ailenin zarar görmesine izin vermeyeceğini biliyordum." Sessizce ekledi: "Ya da benim."

Jaren'ın gerginliği kayboldu. "İzin vermem. Asla."

Kiva, bir gün Jaren'ın bu sözünü tutamayabileceğinin acı verici derecede farkındaydı. Yine de ona yalan söylememişti, ondan korkmuyordu. Gücünden net bir şekilde korkuyordu. Ama ondan değil. Ondan asla korkmuyordu.

Kiva'nın başı cidden beladaydı.

Kiva dudağını ısırarak kafasını çevirdi. Fakat bunu yapınca aralarındaki durum birden değişti. Sanki aniden ikisi de ne kadar yakın durduklarını ve tamamen yalnız olduklarını fark etmiş gibiydi. Genç kızın gözleri prensin gözleriyle buluştu, yüzündeki ifadeyi görünce damarlarına sıcaklık yayıldı.

"Kiva," diye fısıldadı Jaren, ona yaklaşarak. "Ben-"

"Pardon," Caldón'un mağaranın girişinden gelen yüksek sesi, Kiva'nın geriye zıplamasına neden oldu. "Açlıktan ölüyorum dediğimi duymadınız mı?"

Kalbi hızla atan Kiva, mırıldandı: "Daha önce kuzeninden ne kadar nefret ettiğimden bahsetmiş miydim? Az değil. Çok." Bu sözlere rağmen, araya girdiği için fazlasıyla minnettardı. Eğer Caldón geri dönmemiş olsaydı, yaşanabilecek şeylerden korkuyordu.

Aptal. O kadar, *o kadar* aptaldı ki. Daha dikkatli, *daha akıllı* olmalıydı. Jaren'la yaşanmış olan ya da *neredeyse* yaşanmak üzere olan şey tekrar yaşanamazdı.

"Şu anda ben de ondan fazlasıyla nefret ediyorum," diye ona katıldı Jaren kısık sesle.

"Buranın akustiği yüzünden sizi duyabildiğimi biliyorsunuz, değil mi?" diye seslendi Caldón. "Kaldırın kıcınızı!"

Jaren ve Kiva aynı anda iç çekti, sonra eğlenmiş şekilde birbirlerine baktılar. Koridora yönelerek saraya doğru giden bitmeyen merdivenleri çıkmaya başladılar. Her yeni adımda Kiva'nın kasları acıyla çığlık atıyor; ona nerede olduğunu, kim olduğunu ve en başından beri neden orada olduğunu hatırlatıyordu.

Oynaması gereken bir rolü vardı. Yerine getirmesi gereken bir görevi vardı.

Ve ne olursa olsun, ailesini hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

BÖLÜM DOKUZ

Kiva öğleden sonra tünellere geri döndü. Yeraltındaki antrenman alanında sahte bir öz güvenle yürüyor, orada olmak onun da hakkıymış gibi davranıyordu. Planı tehlikeliydi ama kraliyet konseyi ile olan toplantı o günün ilerleyen saatlerine ertelendiği için, onları gözetlemeyi deneme fırsatını es geçemezdi.

Kiva, Jaren'ı antrenman yaptıkları mağaraya doğru yürürken dikkatle izlemişti. Yanından geçtikleri bir kapıya kaşlarını çatarak bakmıştı. Jaren'ın yüzündeki bu ifade o kadar yabancıydı ki Kiva kendini bir zafer kazanmış gibi hissetmişti. Toplantının ne zamana ertelendiğini bilmeseydi işe yarayabilecek bir şeyler duyabileceği anlamına geliyorsa, tüm öğleden sonra tünellerde oyalanmaya hazırды.

Veliaht prens o anda yerin üstünde olduğundan, konsey toplanmadan önce planını daha düzgün bir hâle getirmek için Kiva'nın zamanı vardı. Öğle yemeğini bitirdikten sonra, başındaki yaranın canını yaktığını ve biraz kestirmek istediğini söyleyerek Jaren'ı, Caldon'un yanında bırakmıştı. Jaren'ın onun için endişelenmesi, suçluluk duygusunu daha da artırmıştı ancak kendini bunu görmezden gelmeye zorladı. Onun yanındayken nasıl hissediyor olursa olsun, Jaren ona açıkça ne kadar değer verirse versin, tahtın birbirine zıt taraflarında olduklarını hatırlamak zorundaydı. Ve soyları yüzünden de hep öyle olacaktı.

Onlar için bir umut yoktu.

Hiçbir zaman da olmamıştı.
Ve Kiva bunu unutmayı göze alamazdı.

Asla.

Düşüncelerini susturan Kiva, geçitte ilerlemeye devam etti. Luminium fenerlerden gelen ışığın gölgelerle birleştiği köşelerden gizlice hareket etme dürtüsüne direndi. Nehrin altından geçen bir avuç hizmetçi ve saray işçileri haricinde ortalık sessizdi.

Neyse ki yol boyunca nöbet tutan hiç muhafız yoktu, Kiva'nın yolda gördüğü iki muhafız da baştan aşağı ter içinde talim alanından dönüyordu. İki genç muhafız da görev başında degillerdi ve ona bakmayacak kadar derin bir sohbete dalmışlardı.

Onu izleyen kimse olmadığı için Kiva'nın, Jaren'ın olumsuz tepki vermesine neden olan kapıya ulaşması kolay oldu. Hızla içeri daldığında daha fazla merdiven görünce inledi.

Antrenman mağarasına giden yola benzer şekilde, önünde aşağı doğru inen bir tünel daha vardı. Fakat bu tünel, küçük luminium kürelerle aydınlatılmıştı. Parıltı uzaklaştıkça kayboluyor ve onu daha fazla araştırmaya teşvik ediyordu.

Kiva, bu kadar uzun süre hayatta kalabilmesini, düşüncesizce hareket etmemesine borçluydu. Geçidin ne kadar aşağı indiğini ya da nereye gittiğini bilmek mümkün değildi. Ve eğer konsey üyeleri o etrafı keşfederken gelirse... Eğer *Jaren* onu aşağıda gizlice dolaşırken bulur ve yalanını yakalarsa...

Dudağını ısırdı, bir süre düşündükten sonra endişelerini bir kenara itti ve aşağıya doğru inmeye başladı. Bacakları tekrar yanmaya başlayınca içinden küfretti. Sonunda merdivenin sonuna geldiğinde, hiç de rahatlamış gibi hissedememişti çünkü bir yol ayrımıyla karşılaşmıştı.

Kiva, hangisini seçeceğine dair bir fikri olmadan iki tünele de baktı. Daha da kötüsü, iki tünel de luminium küreler tarafından aydınlatılmamıştı, bu yüzden yola devam ederse bunu körlemesine yapıyor olacaktı.

Oyalanmayı göze alamayacağını bilen Kiva, sağ tarafa doğru yola koyuldu. Bir elini sert taş duvara dayamış, diğer elini de bir şeye çarpmamak için önüne doğru kaldırmıştı. Yuvarlanabileceği başka merdiven olmaması için unutulmuş Tanrılara dua etti.

Tam da karanlık fazla boğucu gelmeye başladığı için geri dönmeye karar verdiğinde, ayağını acı verici bir şekilde taşla çarptı.

Acıdan tıslayan Kiva, bir aşağı bir yukarı zıpladı. Ardından çömelip ayağını vurduğu şeyi elleriyle yokladığında, bunun yukarı giden bir merdiven olduğunu keşfetti. Karanlıkta odaklanıp bakınca ileride ufak bir ışık görebildi, bu da yukarı tırmanma mesafesinin çok fazla olmadığını gösteriyordu.

Kısa merdivenin tepesine ulaştığında, Kiva'nın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Yolun sonuna gelmiş ve ışığın kaynağını bulmuştu. Yakın olduğu için ışık şimdi daha güçlüydü ve Kiva bunun nereden geldiğini artık anlıyordu.

Işık güneşten geliyordu.

Konsey toplantısının yapıldığı odayı bulamamıştı. Ama hayal kırıklığına da uğramamıştı çünkü başının üzerinde demir bir ızgara vardı. Kiva aralıklardan, Serin Nehri'nin kıyısına yakın bir yere açıldığını görebiliyordu. Daha da önemlisi, saray duvarlarının dışına açılıyordu.

Tamamen tesadüf eseri, tünellerden acil durumda kaçış yolu gibi görünen bir yol bulmuştu.

Muhafızı olmayan bir kaçış yolu.

Kiva bu kaçış yolunun, kraliyet konseyinin acil bir tahliye durumunda kullanılabilmesi için burada olduğu varsayımında bulundu. Bir yanı, ızgarayı kaldırıp karanlık geçitten çıkarak dışarıya bakmayı denemek istese de Kiva görevinin henüz tamamlanmadığının farkındaydı.

Çıkıştan geri dönen Kiva, dikkatlice merdivenden aşağıya doğru ilerledi. Yaptığı keşfin sonuçlarını düşünmemeye çalışarak karanlık yoldan geçti. Denetlenmeyen bir çıkış, tahliye etmek için kullanılabileceği gibi, içeri sızmak için de kullanılabildi ve

bu tehlikeli bir bilgiydi. Kiva, neredeyse bunu fark etmemiş olmayı diliyordu. Eğer fark etmeseydi, bu bilgiyle ne yapacağına ve onu kiminle paylaşacağına karar vermek zorunda kalmazdı.

Bir kayaya takılıp düşen Kiva, dikkatini dağıtan düşüncelerine küftetti. Kiva'nın keşfettiği şeyi açıklayıp açıklamayacağının sorgusu içini altüst etmişti ama bu konuda henüz bir şey yapmak zorunda olmadığını hatırlayınca bu his hafifledi. Bu bilginin paylaşmaya değer olup olmadığını ve meydana gelecek herhangi bir durumun sorumluluğunu alıp alamayacağını düşünmek için zaman harcayabilirdi.

Zihnini temizleyip hain kalbini susturan Kiva, yeniden yoldaki ayrıma geldi ve ışıksız kalmış soldaki tünele döndü. Bir kez daha tünelde körlemesine yürüyordu. Uzattığı eli sert bir yüzeyle karşılaşana dek neyse ki yolculuğu kısa sürmüştü. Buranın, sonuna geldiği bir çıkmaz yol olmasından korkmuştu fakat sonra dokunduğu şeyin bir kapı kolu olduğunu fark etti ve kapıyı açmadan önce sadece kısa bir süre tereddüt etti.

Tünel ıdııla doldu. Yüzünü buruşturmasına neden olacak ve onu gözlerinin alışmasını beklemek zorunda bırakacak kadar parlaktı. Sonunda diğer taraftaki odayı seçebilir hâle geldiğinde yüzüne muzaffer bir gülümseme yayıldı.

Önünde, yuvarlak maun bir masa, masanın altında gösterişli kıvıl bir halı ve tepede de bir luminium avizenin asılı bulunduğu mühürlenmiş bir oda vardı. Kapının sağ tarafında, askerî stratejiden siyasi tarihe, ticaret kanunlarından yabancı dinî ve kültürel geleneklere kadar her şeyi kapsayan muazzam bir kitaplık vardı.

Odaya adım atan Kiva, duvarlara asılı haritalara hayretle baktı. Sekiz krallığın her biri için ayrı bir harita vardı ve dokuzuncu haritaysa Wenderall kıtasının tamamını detaylı şekilde gösteriyordu. Ama bakışlarını asıl ayıramadığı şey, karşıdaki dışbudak ağacından yapılmış dolap ve onun üstünde Kiva'nın dikkatini çekmek için yalvarır gibi duran açılmamış parşömeni.

Sağduyusu Kiva'ya, odadan çıkmasını ve tünelin diğer ucunda Jaren ve konsey üyelerinin geldiğini görene kadar beklemesini söylüyordu. Ardından tekrar içeri girebilir ve kulağını kapıya dayayarak onları dinleyebilirdi. Tahta kapı çok kalın değildi, sözleri boğuk da gelse Kiva onları bir şekilde duyabilirdi.

Fakat o açılmamış parşömen, karşı konulamayacak kadar dikkat çekiciydi.

Kiva dışarıya kulak kesildi ama bulunduğu yöne birilerinin geldiğini belirten hiçbir şey duymadı. Acele etmeliydi, tüneldeki yol ayrımına giderken onlarla karşılaşma riskini göze alamazdı.

Yuvarlak masanın etrafından dolaba doğru aceleyle hareket ederken elleri titriyordu. Parşömene dokunmadı çünkü birilerinin parşömenin yerinden oynadığını fark etme ihtimali vardı. Fakat Kiva'nın buna ihtiyacı da yoktu. Çünkü attığı hızlı bir bakış, bunun el yazısıyla başka bir dilde yazılmış bir mektup olduğunu anlamasına yetti.

Kiva kısık sesle küfrederek anlayabileceği bir kelime var mı diye baktı. Wenderall'daki tüm vatandaşlar ortak bir dil konuşsa da diğer krallıklardan bazılarının kendi ana dilleri vardı. Zalindov'da insanlardan uzak durmuş olabilirdi ama yine de diğerlerine nazaran daha konuşkan olan hastalarından birkaç kelime kapmıştı.

Gözlerini kısarak dikkat kesilen Kiva, mektubun en alt kısmına geçti ve gönderenin adını buldu: Navok Kildarion.

Şaşkınlık tüm vücudunu ele geçirirken emin olmak için ismi tekrar okudu.

Kildarion ailesi Mirraven'ın hükümdarlarıydı. Kiva çocukken, anne ve babasının acımasız kuzey kraliyet ailesinden ve Kral Arakkis'in karısının, kocasından korktuğu için bir gece çocukları Prenses Serafine ve Prens Navok'u geride bırakarak kaçtığına dair söylentilerden bahsettiklerine kulak misafiri olmuştu.

İyi de... Bir Mirraven prensi neden Evalon'un kraliyet konseyine mektup yazmıştı ki?

Kiva, Navok'un mektubunu tekrar taradı ve içinde ne olduğuna dair herhangi bir ipucu bulmak için çaresizce bakındı. Arak-kis ve Serafine isimlerinin haricinde, uzun zaman önce duyduğu başka bir isim daha gördü: Voshell. Eğer doğru hatırlıyorsa, bu Caramor'un veliaht prensi Voshell Aravine'di. Ama başka hiçbir kelime onun için bir şey ifade etmiyordu, bu da hayal kırıklığıyla iç çekmesine neden oldu.

Kiva, bir an için parşömeni çalıp Mirravenca okuyabilen birine götürmeyi düşündü ancak görebildiği isimlere bakılacak olursa, mektubun yokluğunun fark edilecek kadar değerli olduğunu biliyordu. Mektubu alamazdı bu yüzden içinde ne yazdığını başka bir yoldan öğrenmesi gerekecekti.

Omuzları teslimiyetle çökmüş olan Kiva, dolabın geri kalanını inceledi. Dolapta neredeyse tamamen boşalmış olan ve upasını kaldıırınca içindeki kehribar rengi içkinin dalgalandığı kristal bir sürahi dışında ilginç bir şey bulamamıştı. Alkolün yoğun kokusundan gözleri sulanmıştı. Sürahiyi hızla geri kapatırken dolapta istiflenmiş ve kullanıma hazır bir dizi narin bardak olduğunu gördü. Kraliyet konseyinin bunları kutlamalar ya da belki de taziyeler için el altında tutuyor olduğu sonucuna vardı.

Oyalandığı her saniyenin yakalanma tehlikesini artırdığının farkında olan Kiva, dolap kapaklarını hızla çekerek açtı ancak içeride birkaç boş parşömen yaprağı ve birkaç tane de fazladan içki şişesi dışında bir şey olmadığını gördü.

Hayal kırıklığına uğrayan Kiva dolabı tekrar kapattı, teni âdetâ odadan çıkma isteğiyle kaşınıyordu. Konsey'in gelişini daha ne kadar beklemesi gerektiğini bilmiyordu ama endişesi gitme vaktinin geldiğini anlamasına yetecek kadar artmıştı.

Maun masanın etrafından hızla dönen Kiva'nın bakışları yeniden haritalara çevrildi. Wenderall'ın ne kadar uçsuz bucaksız bir yer olduğunu fark ettiğinde içini bir önemsizlik duygusu kapladı. Kendi krallığı olan Evalon'da bile henüz görmediği o kadar çok şey vardı ki. Daha önce başka bir yere de gitmemişti.

Uzun zaman önce, el değmemiş Nerine Ormanları'na, Valorn'un tuzlu dağlarına, Hadris'in çöl krallığına ve Jiirva'nın güneşle kavrulan topraklarına seyahat etmeyi hayal etmişti. Caramor'un zorlu topraklarında gezindiğini ve Mirraven'ın ünlü Darkwell Kalesi'nin ötesine, Issız Kuzey'e doğru maceraya atıldığını gözünde canlandırmıştı. Hatta bir gemi tutup Odon'un vahşi doğasını keşfetmeyi, belki de terk edilmiş Yılan Adaları'na kadar yelken açmayı veya okyanusun uzağındaki neredeyse efsanevi denebilecek kıtalardan birine yolculuk etmeyi bile düşünmüştü.

Çocukluk fantezileri Zalindov'da bulunduğu yıllar boyunca aklından çıkmamış, en karanlık günlerde ona zihinsel bir kaçış sunmuştu. Şimdi bile, Kiva hâlâ çocukluk hayallerini, hayal gücünün verdiği o müthiş özgürlüğü özlüyordu. Belki bir gün Evalon'un ötesine seyahat etme, Wenderall'ın harikalarını kendisinin de deneyimleme şansı olurdu. Belki bir gün bunu yapacak özgürlüğe...

Kiva, kulaklarına gelen ve onu yaşadığı nostaljiden acımasızca koparan sesle donakaldı. Panikten hızla atan nabzından başka bir şey duyabilmek için elinden geldiğince duyularını esnetti.

İşte. Uzaktan duyuluyordu.

Sesler.

BÖLÜM ON

Açık kapıya bakan Kiva'nın içi buz kesildi. Ardından aklı başına geldi ve kapıyı kapatmak için ileri atıldı. Sesler, yol ayrımına varmaları ve tünele sızan ışığı fark etmeleri için fazla uzaktan geliyormuş gibi duyuluyordu, bu yüzden Kiva'nın varlığı şimdilik fark edilmemişti.

Fakat kraliyet konseyi bu tarafa geliyordu.

Jaren bu tarafa geliyordu.

Ve Kiva, kapıyı kapatarak kendini odaya hapsedmişti.

Kalbinin duraksadığı bir saniyelik süre boyunca, tüm düşünceler Kiva'nın aklından uçup gitti.

Korku etkisini göstermeye başlamıştı ki Kiva kendini toparladı ve umutsuzca saklanacak bir yer aramaya başladı.

Kitaplarla dolup taştan kitaplığa baktı ve onu hızlıcaeledi. Sonra maun masanın altında görünmeden kalıp kalamayacağını düşündü ancak bu fikri de aynı hızla aklından çıkardı. Çılgınca etrafı tararken gözleri dışbudak ağacından yapılmış olan dolaba takıldı ve umut dolu bir nefes verdi.

Hızla dolaba doğru koştu. Kapıları çekip açarak içki şişelerini ve kullanılmayan parşömenleri bir kenara itti. Vücudunu daracık alana sığdırmaya çalışırken halihazırda ağrıyan kasları ona itiraz edercesine yanıyordu. Sığabilmek için bel kısmından kıvrıldı ve kollarını bacaklarının etrafına sardı. Dolabın kapaklarını kapatabilmek için üç kere denemesi gerekti ama sonunda kendini içeri kapatmayı başardı.

Kiva, bir an için hiçbir şey göremedi; küflü ahşap kokusu, şişelerin birinden dökülmüş olduğunu tahmin ettiği alkolün daha keskin kokusuyla birleşerek duyularını bastırıyordu. Karanlık onu mahvediyor, dolabın kenarları üstüne doğru geliyormuş gibi hissediyordu. Burası onu, iki hafta boyunca Çukur'da zifirî karanlık hücrede kaldığı döneme götürüyordu.

Kapana kısılmıştı.

Tıpkı şimdi olduğu gibi.

Çiğerleri sıkıştığı için daha yüksek sesle nefes alıp vermeye başladı. Hatırladığı korku dolu anlar alnının terle kaplanmasına neden oldu.

Göremiyordu.

Nefes alamıyordu.

Oradan çıkmak zorundaydı.

Oradan çıkmak zorundaydı.

Fakat sonra gözleri alışmaya başladı, dolap kapaklarının arasındaki küçük boşluktan sızan ufacık bir ışık, Kiva'ya tutunacak bir dal olmuştu. Titrek bir nefes verdi ve yüzünü tahtaya dayadı. Bir yandan da tek gözüyle odayı kontrol ediyordu.

Açılan kapıyla birlikte kraliyet konseyinin gelişini izlemek için tam zamanında davranmıştı. En önde Jaren vardı. Öğleden sonraki evrak işlerini bıraktığı belli olan Kraliçe Ariana da onlara eşlik ediyordu.

Kiva kendine artık Çukur'da tutulan bir mahkûm olmadığını hatırlattı. Ama yakalanırsa *öyle* olacaktı. Sakin ve sessiz kalmak zorundaydı.

Ve dikkatini vermesi gerekiyordu. Çünkü istese de istemese de kendini kraliyet konseyini gözetlemek için olabilecek en iyi konumda bulmuştu.

"...bunun pervasızca ve tehlikeli olduğunu kabul etmenizi istiyorum." Ağarmış saçlarıyla orta yaşlarda, çatılmış kaşları ve boncuk gibi gözleri olan bir adam konuşuyordu. "Hatta aptalca. Ters gidebilecek çok fazla şey vardı. Birçoğu da ters *gitti*."

“Horeth, eğer öğleden sonrası beni bir çocuk gibi azarlayarak geçireceksen, şimdiden bana haber ver,” dedi Jaren bariz bir sabbırsızlıkla. “Yapmam gereken daha önemli şeyler var.”

Kiva, Horeth’ın ismini daha önce duymuştu. Adam kraliyet konseyinin Büyük Usta’sıydı. Şimdiyse, odaya onun ardından girmiş iki kadın ve bir adamdan oluşan diğer üç kişinin yaptığı gibi, Horeth da Jaren’a kaşlarını çatarak bakıyordu. Konsey üyelerinin dördünün de kafasında parlak taşlar vardı ve kırmızı cübbe giymişlerdi. Horeth’ın tacı altın, diğer üçünün taşları ise gümüşlendi.

Jaren ve Ariana masadaki yerlerini alırken Büyük Usta ve yanındaki diğer üç kişi de aynısını yaptı. Kiva, hepsini aynı anda görebilmek için, boynunu uzatıp dolaptaki boşluktan gözlerini kısarak bakmak zorunda kalmıştı ama yine de herkesi yeteri kadar iyi görebiliyordu.

“Sanırım oğlumun söylemek istediği şey, yaptıklarının... *Sabbırsızca* olduğunun farkında olduğuydu,” dedi Ariana yatıştırıcı bir sesle. “Ancak Tilda Corentine’in her an Zalindov’a transfer edilebileceği haberini alınca, karşı koyamayacağı kadar büyük bir fırsat yakaladı.”

Annesinden bahsedilince Kiva’nın parmakları seğirdi.

“Ve bu yüzden neredeyse ölüyordu,” diye belirtti koyu tenli bir kadın. Siyah saçları ensesinde sıkı bir topuz yapılmıştı.

“Yisari haklı,” dedi Horeth, otoriter bir baş hareketiyle. Bakışları Jaren’ın üzerindeydi. “Hepimiz Naari Arell’in raporlarını okuduk, yani Eidran Ridley’in Tilda’nın gelişi için hapishaneye sızmaya gönüllü olduğunu biliyoruz. Ayrıca onun zamansız kazasının, planın iptal olması gerektiği anlamına geldiğini de biliyoruz. *Bilmediğimiz* şey ise planın neden iptal edilmediği ve sizin, *krallığınızın varisinin*, neden tamamen hazırlıksız bir şekilde tehlikeli bir ortama girerek hayatını riske atmaya karar verdiğiniz. Öteâlem aşkına, elinizin hâline bakın! O yara izini ve Tanrı bilir orada geçirdiğiniz zamandan kalma daha kaç tanesini sonsuza dek taşıyacaksınız.”

Horeth, belli ki Jaren'ı üstsüz bir şekilde hiç görmemişti. Eğer görmüş olsaydı, birkaç yeni yara izinin prensin en az endişeleneceği şey olduğunu bilirdi. Buna rağmen Kiva hissettiği utancı bastırmak zorunda kaldı. Sonuçta Jaren'ın eline Z harfini kazı-mış olan kendisiydi. Naari'nin raporlarının *bu* spesifik ayrıntıyı içerip içermediğini merak etti.

Bütün gözler prene çevrildi ama o sadece sandalyesinde geriye yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Eidran'ın durumu daha iyi, sorduğunuz için teşekkürler," dedi imalı bir şekilde. "Bacağı düşündüğümüzden daha kötü hasar almış, bu yüzden iyileşmesi biraz zaman alacak. Ancak Albree'de ailesiyle kalıyor ve onlar da iyileşme sürecine yardımcı oluyorlar. Saygılarınızı iletileceğimden emin olabilirsiniz."

Jaren'ın alaycı ifadesinin ardından ortama sessizlik çöktü ve Kiva'nın dudaklarının kenarı kıvrıldı. Bu onun daha önce hiç görmediği, hafif küstah ve prens olan yanıydı.

"Belki de bu konuyu geçmeliyiz," diye mırıldandı kafası kel, teni süt beyazı olan gümüş taçlı adam. "Hepimizin görebileceği gibi, Prens Deverick sağ salim geri döndü. Aslında Zalindov'dan kaçışına kadar orada olduğunun bile farkında değildik. Geçip gitmiş olanın üzerinde durmanın bir anlamı yok."

"Her zamanki gibi akıllıca sözler, Feldor," dedi konseydeki ikinci kadın üye. Bu kadının da cildi soluktu. Teninin görünen kısmı çillerle ve yaşından dolayı oluşan çizgilerle doluydu. Koyu kestane rengi saçlarında dağınık bir biçimde gümüş teller vardı.

"Pekâlâ," dedi Büyük Usta Horeth, yüz hatları hoşnutsuzlukla buruşmuştu. "Eğer ekselanslarının dikkatsiz davranışlarının üstüne konuşmayacaksak, o zaman Vallenia'ya bir değil *iki* tane kaçak suçlu getirmesiyle ilgili düşüncesiz kararını tartışalım. Hem de doğrudan saraya."

Kiva'nın bedenini endişe kapladı ama bunun sebebi Horet-h'in yeni tartışma konusu değildi. Jaren'ın yüzündeki öfkeli ifade, Kiva'nın dar alanda kalmış vücudunun bilinçsizce gerilmesi-ne neden oluyordu.

“Bundan sonra söyleyeceklerinize dikkat edin, Büyük Usta,” diye uyardı Jaren, soğuk bir sesle. Öne doğru eğildiğinde gözleri buz parçaları gibiydi. “Bahsettiğiniz o *suçlulardan* biri olan ufak çocuğun tek suçu, annesini çok sevmekti...”

“Annesi bir hırsızdı-”

“...ve diğer *suçlu*, sizin deyiminizle,” diye devam etti Jaren, çenesindeki kaslardan biri belli bir şekilde hareket eden Horeth’a bakarak, “daha yedi yaşındayken Zalindov’a götürülmüş. Ne dediğiniz umurumda değil, eğer *çocuklar bir ölüm hapishanesine* gönderilebiliyorsa, yasalarımızda temelden yanlış olan bir şeyler var demektir.”

“Ama o-”

“Ayrıca Kiva’nın, özgürlüğünü Hüküm İmtihanı’nın üstesinden gelerek elde ettiğini de unutmayalım. Eğer isyan çıkmış olmasaydı, zaten serbest kalacaktı.”

“İmtihanda hayatta kalmasına yardım ettiğinizi hepimiz biliyoruz.”

“Ve tüm bunları göz ardı edersek,” dedi Jaren, Büyük Usta’nın tek kelime etmesine izin vermeyerek, “Zalindov’da uyanık olduğu her ânı diğer mahkûmlara yardım ederek geçirdi ve bunu, çoğu zaman büyük kişisel fedakârlıklarda bulunarak yaptı. Bu da onu, benim bakış açıma göre bir kahraman yapar. Bir dahaki sefere siz ona *suçlu* dediğiniz zaman benim arkama yaslanıp gülümseyeceğimi düşünürseniz, bu aklınıza gelsin.”

Yanakları kızarmış ve gözleri sözünün defalarca kesilmesinden dolayı alev almış gibi görünen Horeth, bağırarak, “Babasının şüpheli-”

“Babasının durumunun tamamen farkındayım.”

Jaren’in söylediği dört kelimeyle dünya Kiva’nın altından kayıp gitti.

“Gerçekten onu araştırmayacağımı mı sandınız?” diye sordu masadakilere, inanamayarak. “Kış sarayına vardığımızda yaptığım ilk şey, Caldon’dan onun hapishane kayıtlarını bulmasını istemektir. Ama tabii ki o benden üç adım öndeydi. İlk hükümde

tanıştıkları an, Kiva hakkında araştırma yapmaya başlamıştı. Bilmem gereken her şeyi benimle paylaşarak beni bilgilendirdi.”

Kiva’nın şaşkınlığı soğuk, dehşete düşmüş bir hissizliğe dönüştü.

Horeth, “O hâlde biliyorsunuz-” diye lafına devam etmeye çalıştı ama Jaren adamın sözünü kesmeye devam etti.

“Bildiğim tek şey, Faran Meridan’ın asilerle iddia edilen ilişkisinin tamamen bir *iddia* olduğu.” Prensın sesi de yüzündeki ifade kadar kararlıydı. “Vatana ihanet şüphesiyle, suçunun herhangi bir kanıtı olmadan Zalindov’a mahkûm edildi. Tanrım, adam hayatını insanları *kurtararak* geçiriyordu. Peki ya karşılığında ne aldı? Hızlı bir ölüm ve kızını belki de hiç işlemediği bir suç yüzünden acı çekmeye terk ediyor olmasının yükü, hepsi de kız tutuklanmaya direndiği için.”

“Kesinlikle!” Horeth haykırdı. “*Tutuklanmaya direndi!* Bu ceza gerektiren bir suç-”

“*Yedi yaşındaydı!*” Jaren neredeyse bağıırıyordu, elleri masanın üstünde yumrukları sıkılmış şekilde duruyordu. “Kardeşinin anlamsız bir kazada ölümünü izlemişti ve babası gecenin karanlığında sürüklenip götürülüyordu. Tutuklanmaya *tabii ki* direndi. Kim olsa aynı şeyi yapardı!”

Kiva kulaklarındaki çınlama yüzünden Horeth’in cevabını duyamadı. Kontrolsüz kalp atışlarını sakinleştirmeye çalışarak, Jaren’a hikâyenin bazı kısımlarını aylar önce anlattığını kendine hatırlattı. Kerrin’in öldüğünü zaten biliyordu. Kiva *nasıl* olduğunu ya da buna tanık olup olmadığını ona hiç söylememişti. Jaren, Kiva’nın babasının da Zalindov’da olduğunu biliyordu ama Kiva, Faran’ın neyle suçlandığını ona hiç söylememişti. Bu, Kiva’nın art niyetli olup olmadığının sorgulanmasına neden olabilecek tehlikeli bir bilgiydi. Özellikle de kendisi tüm gerçeği açığa vurmamışken.

Ama... Eğer kış sarayındaki ilk günden beri Jaren her şeyi biliyorsa ve eğer Caldon da daha uzun süredir biliyorsa...

Kiva'nın göğsündeki sıkışma, onların bildiklerinin *bundan* ibaret olduğunu anladığında hafifledi. Caldon hapishane kayıtlarını okuduktan sonra daha derine inmemiş olmalıydı, zaten inmesi için bir nedeni de yoktu. Kiva'nın babasına karşı yapılan suçlamalar asılsızdı ve bu nedenle bir yere varmamıştı. Dahası, Başgardıyan Rooke'un arşivinde ne Kiva'yı -ya da Faran'ı-Tilda'yla bağdaştıracak bir şeyler vardı ne de kendisi ya da babası Meridan isminden başka bir isimle biliniyordu. Corentine adı, Kiva doğmadan nesiller önce annesinin büyük büyükannesi tarafından terk edilmişti. Zalindov'dan önce ailesi herhangi bir asi eylemine bulaşmamıştı, bu yüzden geçmişinde suç teşkil edecek ve kesinlikle belgelenmiş hiçbir şey yoktu.

Bu da hâlâ güvende olduğu anlamına geliyordu.

Ancak hem Jaren'ı hem de Caldon'u hafife almıştı. Kiva bunu tekrar göze alamazdı.

"Tüm bu karmaşanın tek iyi yanı," dedi Jaren, gergin bir hâlde parmaklarını saçlarında gezdirerek, "Kiva'nın, hayatını mahvedenin kraliyet muhafızları olduğunu ya da Yüzbaşı Veris'in de o gece orada olduğunu bilemeyecek kadar küçük oluşu."

İki konuda da yanılıyordu ama Kiva dolaptan çıkıp onu düzeltecek değildi. "Onları tanıdığına dair bir belirti göstermedi ancak Veris, onu sanki olay dün yaşanmış gibi hatırlıyor. *O gözleri asla unutmayacağım*, dedi bana." Jaren aşağıya baktı, fısıldarken yüzündeki ifade perişandı. "Tanrım, eğer gerçeği bilseydi, yüzüme bir daha asla bakamazdı."

Her ne kadar Kiva öyle olmamasını dilese de Jaren bu konuda da yanılıyordu.

"Bu ne büyük bir trajedi olurdu," dedi Horeth, duygusuzca. Kraliçeye döndü ve şöyle ekledi: "Majesteleri, bu Meridan kızının sarayda oraya buraya koşturmasını istiyor olamazsınız. Adı Tripper ya da artık her neyse, aynı şekilde o çocuğun da... Bu ikisi birer güvenlik tehdidi oluşturuyor. Hiç değilse, onları her daim izleyen muhafızlar olmalı."

Jaren itiraz etmek için ağzını açtı ama Ariana, elini oğlunun sıkılmış yumruğunun üstüne koyarak onu susturdu.

“Oğlumun yol arkadaşlarını ilk duyduğumda endişelendiğimi itiraf etmeliyim,” dedi kraliçe. “Ancak aynı zamanda, onun ailemizi ya da krallığımızı asla tehlikeye atmayacağını da biliyorum. Jaren onlara güveniyor ve ben de onun muhakeme yeteneğine güveniyorum.” Konsey üyelerinin her birine tek tek baktı, sözlerini bitirirken bakışları Horeth’ın üzerindeydi. “Siz de öyle yapmalısınız.”

“Güven, ihanetin tarifindeki ilk malzemedir,” diye karşılık verdi Büyük Usta başını iki yana sallayarak. İfadesi hayal kırıklığı mıydı yoksa tiksinti mi, Kiva emin değildi. Ama onun kehanete benzer sözleri karşısında tüyleri diken diken olmuştu.

“Horeth iyi bir noktaya değindi,” diye araya girdi kel kafalı Feldor. “Duyduğunuz güven *hangi* temele dayanıyor, Prens Deverick? Belki yapacağınız bir açıklama daha iyi anlamamıza yardımcı olur.”

“Kiva hayatımı kurtardı,” dedi Jaren, sözleri basitti ama odadaki herkesin durdukları yerde doğrulmasına neden olmuştu. “O olmasaydı, şu anda Zalindov’un altındaki bir tünelde ölü olurum. Bırakın oradan kendi başıma yürüyerek çıkmayı, onun yardımı olmadan ayakta zar zor durabiliyordum. Beni terk edebilirdi ama bunu yapmadı.”

Kraliçe Ariana’nın güzel yüz hatları, kaçışlarının her ayrıntısını zaten bildiği hâlde Jaren’ın söylediği her kelimeyle daha da solmuştu.

Horeth ise umursamaz bir ses çıkardı. “Naari sizi önünde sonunda bulurdu. Ve diyelim ki bulamadı, büyünüzü görmezden mi geleceğiz? Oradan *yürüyerek* çıkmanıza gerek yoktu, majesteleri ve bunu hepimiz biliyoruz.”

Kiva gözlerini kırıştıtarak karanlığa baktı ve Horeth’ın haklı olduğunu fark etti. Eğer Jaren, bir yer altı nehrinin üzerinde asılı kalabiliyorsa, kendini tünel çıkışına ve merdivenlere kadar kolayca havalandırabilirdi. Kahretsin, toprak büyüsunü kullanarak zemini yarabilir ve direkt yüzeye doğru çıkabilirdi.

“İki hafta boyunca işkence gördüğümü unutuyorsunuz. On-
dan önce de haftalarca sınırlı yiyecek ve suyla çalıştırıldığımı da,”
dedi Jaren ve annesinin renginin daha da atmasına neden oldu.
“Ayrıca büyümün çoğunu çoktan harcamıştım ve düzgün bir
şekilde yenilenmek için hiç enerjim yoktu. Elimde kıvılcım ve
korlardan başka bir şey kalmamıştı.”

Elinde kıvılcım ve korlardan başka bir şey kalmamasının sebe-
bi, büyüsünü Kiva’yı imtihanlardan korumak için kullanmış ol-
masıydı. Kalan azıcık gücünü de tünellerden çıkış yolunu aydınlat-
mak ve sonrasında da Zalindov’dan kaçmak kullanmış olmalıydı.

Horeth alay ederek, “Şu an hayatta olma sebebinizin Kiva
Meridan olduğuna gerçekten inanmamızı mı bekliyorsunuz?”
diye sordu.

“Neye inandığınız umurumda değil,” dedi Jaren. “Ama siz-
den, hem ona hem de Tipp’e saygılı davranmanızı *bekliyorum*.
Burada benim misafirim olarak bulunuyorlar ve onlara karşı tek
bir kelime daha edildiğini duymayacağım.”

Konseyn her bir üyesinin gözlerine baktı, itiraz etmeye de-
vam etmeleri için onlara meydan okuyordu.

İçlerinden sadece biri bunu yaptı fakat öncekiyle aynı şekilde
değildi.

Saçları koyu kestane renginde olan kadın, “Burada olmaları-
nın *tek* sebebi bu mu?” diye sordu, dudaklarında sinsi bir gülüm-
semeyle. “Kiva’yı sadece uzaktan gördüm ama onun hiç de fena
görünmediğini fark ettim. Demek istediğimi anlıyorsunuzdur.”

Jaren sustu. “Sözlerine dikkat et, Zerra.”

Ellerini yalvarırcasına kaldıran kadının gülümsemesi derinleşti.
“Bu yaşlı kadının merakını bağışlayın ama belki de onunla ilgili ni-
yetlerinizi bizimle paylaşsınız. Evlenmeyi mi düşünüyorsunuz?”

Kiva bu öneriye tüm vücuduyla tepki verdi. Vücudu sarsıldı,
gözleri büyüdü, yanakları kızardı ve bastırmaya fırsat bulamadığı
kısıksesli bir nefes tehlikeli bir biçimde ağzından kaçtı.

“*Evlennmek mi?*” dedi Horeth öfkeyle. “Şaka yapıyor olmalısın, Zerra. Kız halktan biri. Hayır, halktan biri *bile* değil; o bir suç-”

“Cümleli *sakın* bitirme,” diye emretti Jaren, sesi çelik gibiydi. Ancak masada aniden öfkelenen tek kişi o değildi.

“Kocam, *kralınız*, bir zamanlar halktan biriydi,” dedi Kraliçe Ariana, ses tonu Kiva’yı ürpertmeye yetmişti. “Tehlikeli bir yolda yürüyorsunuz, Büyük Usta. Dikkatli olun.”

Horeth hemen sözünü geri aldı. “Bağışlayın beni, majesteleri. Ben sadece oğlunuz ve krallığınızın geleceği için endişelerimi dile getiriyordum. Eğer öyle bir niyeti varsa-”

Jaren, “Benim niyetim bu konseyi ilgilendirmez,” dedi şimdiye kadarki en sert ses tonuyla. “Eğer konseyi ilgilendireceği bir zaman *gelirse*, işte *ancak* o zaman açıklarım. Anlaşıldı mı?” Kırmızı cüppeli dört konsey üyesinin de başını sallamasını beledikten sonra konuşmaya devam etti: “Kiva hayatının yarısından fazlasını bir kâbusun içine hapsedilmiş şekilde geçirdi. Onun için istediğim son şey, ona kendisini başka bir tür kafeste kapana kısılmış gibi hissettirmek; bu kafes altından olsa bile. Geleceğin ne getireceği hakkında hiçbir fikrim yok ama şu anda kendi hayatını yaşama ve hayallerinin peşinden gitme şansını hak ediyor. Tek umudum, bu yolculukta onun yanında olma onurunu bana bahşetmesi. Eğer o bunu yapmayı seçerse, bunu kabul etmenin bir yolunu bulmanız gerekecek. Bundan daha açık konuşabileceğimi sanmıyorum.”

Jaren’ın içten sözleri karşısında Kiva’nın göğsü yeniden daraldı. Böyle hisleri bu kadar derinden hissetmesine izin veremezdi. Ancak direnme çabalarına rağmen hisler, içine girip onu sıkıca sardı ve her yerini ısıttı.

“İnsanlar onun nereden geldiğini öğrendiklerinde onu asla kabul etmeyecekler.”

Horeth’in küçümseyici sözleri, Kiva’nın içindeki tüm sıcaklığın yok olmasına sebep oldu.

Jaren, bakışlarını Büyük Usta'dan ayırmadan, kasıtlı olarak elinin arkasındaki Z izini göstererek konuştu: "Eğer beni kabul edebilirlerse, onu da kabul edeceklerdir. Halkımızın onu sizin kadar sert bir şekilde yargılayacağını varsayarak onlara kötülük yapıyorsunuz."

Büyük Usta kaşlarını çattı ve cevap vermek için ağzını açtı fakat Ariana onun sözünü kesti.

"Sanırım bugün oğlumun özel hayatı hakkında yeterince konuştuk," dedi ve konunun kapandığını açıkça belirtti. "Gündemde başka hangi maddeler var?"

Jaren, konsey üyelerinin tereddütlerinden yararlanarak söze girdi: "Başgardıyan Rooke'un gücünü kötüye kullanmasıyla ilgili açılan soruşturma hakkında güncelleme istiyorum. Kış sarayından ayrıldığımdan beri bu konuda hiçbir şey duymadım, hâlâ suçlamalar yapılmadı mı?"

Kiva irkildi, bükülmüş eklemeleri ona itiraz ederek haykırıyordu ama tepki vermekten kendini alamadı. Rooke soruşturma altında mıydı? Yaptıklarının bedelini gerçekten de ödeyecek miydi?

Feldor cevap vermeden önce pürüzsüz kafa derisini kaşıdı. "Soruşturmanızı istediğiniz gibi yürürlüğe koyduk, majesteleri. Ancak Rooke teknik olarak bizim yetki alanımızda değil. O, Evalon'un bir vatandaşı değil. Sekiz krallığın tamamına hesap veriyor ve sadece Nerine ve Valorn krallıkları adalet talebinizi destekledi. Bu durumda, korkarım ki çoğunluğun hükmü geçerli. Yapabileceğimiz bir şey yok."

Kiva'nın umudu yeniden azaldı, ardından bir gün intikamını bizzat alacağını kendisine hatırlattı.

Jaren, hayal kırıklığını açıkça belli ederek, "Yani bu kadar mı?" diye sordu. "Mahkûmlar arasında terör estirmeye devam mı edecek? Sayılarının azaltılması gerektiğine karar verdiğinde onları dilediği gibi zehirlemesine izin mi verilecek?"

"Bunu yaptığına dair hiçbir kanıt yok," dedi Yisari, ses tonunda bir uyarı vardı.

“Ben oradaydım,” diye karşılık verdi Jaren. “Naari, Kiva ve Tipp de öyle. Hepimiz, mahkûmların birbiri ardına öldüğünü gördük. Hepimiz sıranın bize gelip gelmeyeceğini merak ediyorduk.”

“Ve yine, bu işin arkasında Rooke’un olduğuna dair hiçbir kanıtınız yok,” dedi Yisari, ellerini özür dilercesine açıp tekrarlayarak. “Zalindov’daki mahkûmları on yıldan fazla bir süredir sıkı kontrol altında tutuyor. Bu, diğer tüm başgardiyanların başara-bildiğinden daha uzun bir süre. Onun sözüne karşı seninki ve somut bir kanıt olmadan diğer krallıkları ona karşı kıskırtamayız. Bu kadar iyi bir iş çıkarırken onun yerine başkasının geçmesini istemiyorlar.”

“O bir katil,” diye hırladı Jaren.

“Kurbanları da pek masum sayılmazdı,” dedi Horeth, sonra da düzeltti: “En azından çoğu.”

Jaren annesine dönmekten önce Büyük Usta’ya ters ters baktı. “Ceza yasalarımızı yeniden değerlendirmemiz gerekiyor. Diğer krallıklar adına konuşamam ama bu toprakların herhangi bir vatandaşının adil bir yargılama olmaksızın tutuklanmasını reddediyorum. Zalindov’da *hiçbir* masum kalmamalı. *Hiç kimse*. Ve hapse atılmayı hak eden gerçek suçlular da temel insan haklarına sahip olmalı.” Masada oturan herkese hitaben, “Eğer Rooke’u ortadan kaldıramıyorsak, o zaman en azından o duvarların içinde olan kendi vatandaşlarımızı korumaya çalışalım ve orada olmaması gerekenlerin de en başından tutuklanmasını önleyelim,” diyerek sözlerini bitirdi.

Konsey, Jaren’ın açıklamasından sonra -tıpkı Kiva gibi- şaşkına dönmüştü. Ancak onun yanında oturan Ariana başını salladı, dudaklarında küçük ve gururlu bir gülümseme vardı.

“Katılıyorum,” dedi kraliçe. Ardından Horeth’a dönerek şöyle emretti: “Hukuk Loncası ile görüşün ve Kanun Kitabı’nı inceleyerek değiştirilmesi gereken yasaları not almalarını sağlayın. Buna öncelik verin.”

Büyük Usta uzun bir süre gözlerini aptalca kırıştırdı ancak o bile kraliçesinden gelen doğrudan bir emri reddedecek kadar akılsız değildi. Bu yüzden sertçe başını sallayarak onayladı.

Dudaklarından ufak nefesler alan Kiva, yasalar değişirse birçok kişinin hayatının kurtarılabilceğini fark etti. Fakat Jaren'ın neye ön ayak olduğunu ve bunun kendisine nasıl hissettirdiğini o an düşünemezdi çünkü konsey toplantısı henüz bitmemişti.

"Asilerle ilgili son durum nedir?" diye sordu Kraliçe Ariana, konuşmayı başka yöne çekerek. "Tilda'nın ölümünden beri daha sessizler ama dün akşam, muhtemelen Jaren'ı tuzağa düşürmek için Kiva'yı kaçırdılar. Yeniden mi toparlanıyorlar?"

"En yeni istihbaratımız sinir bozucu derecede sınırlı," dedi Zerra. Daha önceki gülümsemesi gitmiş, çilli yüz hatları artık ciddileşmişti. "Rhune ve Whitlock ölü bulunduğundan beri casuslarımızı yönetimin yakınında bir yerlere yerleştirme konusunda güçlük yaşıyoruz ve onlar bile ana kampın içine sızamamışlardı. Sanki Engerek ve Çakal'ın, söz konusu sadakat olduğunda altıncı hissi varmış gibi görünüyor."

Engerek ve Çakal... Kiva'nın *onların* kim olduğunu tahmin etmesine gerek yoktu ama kardeşlerinin nasıl olup da bu isimlerle tanındıklarını merak ediyordu. İki ölü adama yapılan atıf da onu rahatsız etmişti, Torell ya da Zuleeka'nın bundan sorumlu olduğu düşüncesi Kiva'nın midesini bulandırıyordu.

"Aramızda kendi casuslarının olması daha muhtemel," dedi Jaren iç çekerek. "Eğer birileri onlara bilmeleri gereken her şeyi söylüyorsa, altıncı hisse ihtiyaçları yok." Eliyle yorgun yüzünü ovaladı. "Tanrım, keşke Eidran burada olsaydı. Tam olarak ne yapmamız gerektiğini ve kime güvenebileceğimizi bilirdi."

"Rhune ve Whitlock'u o eğitmişti, değil mi?" diye sordu Feldor.

Jaren başını salladı. "Onların ölümü onu gerçekten çok etkiledi. Bu yüzden Naari'yle, onu bizimle kış sarayına gelmeye zorladık. Amacımız onu şehirden uzaklaştırmak ve düşüncesizce bir şey yapmaktan alıkoymaktı. Ama biz yanında değilken bile,

hâlâ asilerin arasına sızmanın yeni yollarını düşünüyordu.” Jaren, sanki aniden bir şey hatırlamış gibi duraksadı. “Biz ayrılmadan hemen önce, Vallenia’da gizli bir buluşma yeri bulduğunda emindi. Geri döndüğümüzde oraya gizlice girmeyi planlıyordu.”

Kara gözleri hevesle parlayan Yisari, “Size yerini söyledi mi?” diye sordu.

Jaren’dan eğlendiğini belli eden bir homurtu yükseldi. “Son yarım saat içinde hem pervasız hem de aptalca şeyler yaptığını söylendi. Sizce Eidran gerçekten ne yapacağımı bile bile bana bu bilgiyi vermiş olabilir mi?”

Kimse cevap vermedi.

Kraliçe Ariana, Zerra’ya döndü. “Albree’ye güvendiğiniz birini gönderin. Eidran’ın bildiği her şeyi bilmek istiyorum. Sonra yeni casuslarımızdan birini içeri sızması için hazırlayın.”

“Size söylemeyecektir,” dedi Jaren. “Rhune ve Whitlock’un başına gelenlerden sonra, bir yerlerde bilgi sızıntısı olduğunu biliyor ve içimizdeki herkesin afişe olduğu varsayımında bulunacaktır.”

“Başka seçeneği olmayacak,” dedi Horeth. “Eğer sağlığına kavuştuğunda muhafız birliğindeki saygın pozisyonuna geri dönmek istiyorsa tabii.”

Jaren’ın buna söyleyecek bir şeyi yoktu. Bu yüzden dört konsey üyesi Albree’ye kimlerin gönderileceği ve kimlerin yer alt toplantısına gizlice girecekleri konusunda isimler önermeye başladı. Daha sonra herhangi bir asi casusunun nasıl ayırt edilebileceği konusunda tartışmaya başladılar ve Ariana da kendi fikirleriyle bu konuşmaya katıldı.

Hiçbiri Jaren’a dikkat etmiyordu, bu yüzden hepsi onun yüzündeki sanki bir şeyi hesaplıyormuş gibi görünen ifadeyi gözden kaçırdı. Aynı şekilde, hiç kimse onun Yisari’nin sorusuna cevap vermediğini, bunun yerine kendi sorusuyla karşılık verdiğini fark etmemişti.

Sizce Eidran gerçekten ne yapacağımı bile bile bana bu bilgiyi vermiş olabilir mi?

Kiva, Jaren'ın söylediğinden daha fazlasını bildiğinden emin-di. Eğer Eidran asilerin buluşma yeriyle ilgili bildiklerini paylaştıysa, o zaman Jaren'ın bu bilgi doğrultusunda hareket edeceği neredeyse kesindi. Kiva'nın onu daha yakından takip etmesi ve bir hamle yapıp yapmayacağını görmesi gerekiyordu.

"...bu yüzden her zaman olduğu gibi asilerin durumunu elimizden geldiğince izlemeye devam edeceğiz," dedi Zerra, Kiva'yı konuşmayı tekrar dinlemeye teşvik ederek. "Ama sonuçta hepimiz biliyoruz ki zararlı olsalar da Evalon'a karşı gerçek bir tehdit oluşturmuyorlar."

Kiva'nın dudakları öfkeyle aralandı ama hemen ardından hızla ağzını tekrar kapadı.

"Bunu bir de sevdiklerini onlar yüzünden kaybeden insanlara söylemeyi deneyin," dedi Jaren, yüzünde gergin bir ifadeyle. "Ya da evlerini, bazen tüm köylerini kaybedenlere. *Onların*, asileri sadece zararlı diye geçiştireceğini sanmıyorum."

"Hiçbirimiz neden oldukları sivil huzursuzluktan ve özellikle de verdikleri zarardan hoşlanmıyoruz," dedi Büyük Usta Horeth, ses tonu ilk defa yatıştırıcıydı. "Ama Zerra haklı. Ne kadar uğraşırlarsa uğraşınsınlar, asla yenmeye yetecek kadar büyük bir güç toplayamayacaklar. Ayrıca Kraliyet Üçlüsü olmadığı sürece, tahtta hak iddia etmelerinin başka yolu yok."

Kiva, bu tuhaf sözler karşısında konuşmaya kulak kesildi. Kraliyet Üçlüsü de neydi? Ve bunun tahtla ne ilgisi vardı? Bir dahaki sefere kardeşlerini gördüğünde bunu onlara sormayı aklına not etmişti, tıpkı ayaklanmalarının neden olduğu yıkımı soracağı gibi. Haklı bir gerekçelerinin olmasını umuyordu.

"Şimdilik asilerle ilgili yapabileceğimiz başka bir şey yok," diye devam etti Horeth. "Daha doğrusu, onlarla ilgili yapmamız *gereken* başka bir şey yok. Giderek sessizleştiklerini zaten görüyoruz. Kraliçeleri gittiği için önünde sonunda pes edecekler, sadece bunu beklememiz gerekiyor."

“Engerek ve Çakal o kadar kolay pes etmeyecektir,” dedi Jaren, Kiva’nın düşüncelerini yansıtarak. “Eidran onlardan birinin, belki de ikisinin de Tilda ile doğrudan akraba olabileceğini düşünüyor. Kardeşleri, kuzenleri veya çocukları olabileceğini. Yakın çevreleri dışında hiç kimse yüzlerini görmedi, bu yüzden yaşlarını tahmin edemiyoruz. Ama eğer Eidran haklıysa ve tahmin ettiğimiz gibi liderliği onlar devraldıysa, bu demektir ki-”

“Corentine kanı taşıyor olabilirler,” dedi Ariana, safır gözlerini kısarak.

Kiva, Eidran’ın kıyının karşı tarafında olmasına şükreliyordu çünkü asiler hakkındaki bilgisi kraliyet konseyini ayakta tutan tek şeydi.

Horeth, “Bu rahatsız edici, kabul ediyorum,” diye onayladı. “Ama bu yine de hiçbir şeyi değiştirmez. Corentine kanı olsun ya da olmasın, başaramayacaklar. Asi faaliyetlerinin fazla olduğu yerlerde vatandaşlarımızı korumak için muhafızlar göndermeye devam edeceğiz. Fakat bunun dışında yapabileceğimiz tek şey onların bu hareketlerinin başarısız olmaya mahkûm olduğunu fark etmelerini beklemek olacak.”

Jaren kaşlarını çatarak masaya baktı, inisiyatif alınmıyor olmasından açık bir şekilde memnun değildi.

“Bu arada,” diye devam etti Horeth, “daha acil bir sorununuz var.”

Jaren’ın bakışları geri çekilen Büyük Usta’ya döndü. Horeth masadan kendini yavaşça itti ve ayağa kalktı. Cübbesi, sırtı gibi bedeninden aşağı bir kan dalgası misali akıyor gibi görünüyordu.

Sonra odanın içinde yürümeye başladı.

Doğrudan Kiva’ya doğru.

Adam yaklaştıkça Kiva nefes almayı bıraktı, onu ele verebilecek herhangi bir ses çıkarmaktan korkuyordu. Adam tam dolabın önünde durduğunda Kiva’nın görüş alanını kapatmıştı. Tes yapması gereken eğilip dolabın kapaklarını açmaktı ve ardından Kiva yakalanacaktı...

“Mirraven Kralı’ndan bir mektup aldık,” dedi Horeth. Kiva parşömen hışırtısını duyduğunda, az kalsın rahatlamayla birlikte ağzından bir inilti kaçırıyordu. Adam elinde parşömenle koltuğuna geri döndüğünde Kiva’nın önü açıldı.

Jaren sızlanarak sordu: “Arakkis bizi bu sefer neyle tehdit ediyor? Durun tahmin edeyim, Evalon’u ona teslim edersek hiçbiri-miz ölmeyeceğiz, değil mi? Belki bir gün yaratıcı bir şeyler bulur.”

Temkinli bir sessizlik olduktan sonra Kraliçe Ariana oğluna dönüp yavaşça, “Arakkis öldü.” dedi.

Jaren gözle görülür bir şekilde irkildi. “Ne?”

“Sana mektupta anlatmıştım,” dedi Ariana, kaşlarını çatarak. “Kış sarayına gitmek için Vallenia’dan ayrıldıktan hemen sonra gönderdiğim mektupta.”

Jaren başını sallıyordu. “Bana gelen tek mektup, Tilda’nın Mirraven’da yakalanması ve sizin onu Zalindov’a göndermek için pazarlık yaptığınıza dairdi.”

“Bu, Arakkis vefat ettikten sonra oldu. O müzakerelerin tamamı-”

“Sakın söyleme,” diye fısıldadı Jaren, yüzü solmuştu.

“Artık kral Navok,” dedi Ariana sessizce. Hatta üzülererek. “Senin de bildiğin gibi, Mirraven yasalarına göre, kraliyet soyundan gelen biri krala meydan okur ve onu dövüşte yenerse tahtta hak iddia edebilir. Navok, Arakkis’e meydan okudu. Ve kazandı.”

“Kendi babasını öldürdü,” dedi Jaren düz bir sesle.

“Arakkis de bir aziz sayılmazdı,” diye belirtti Büyük Usta.

“Oğluyla kıyaslandığında öyleydi.”

Jaren’in sert açıklamasının ağırlığı odayı doldururken Horeth boğazını temizledi ve parşömeni işaret etti. “Bu dün gece geldi. Şu ana kadar Mirraven son zamanlarda gönderdiğimiz hiçbir mektuba cevap vermiyordu. Caramor da aynı şekilde.”

Jaren mektuba uzandı ve hemen incelemeye başladı.

“Gördüğünüz gibi,” dedi Horeth, “babasının aksine Navok saldırmakla tehdit etmiyor.”

“O bunu yapmayacak kadar zeki,” diye mırıldandı Jaren, Mirravenca kelimeleri tercüme ederken yüz ifadesi odaklandığını gösteriyordu. Mektubun bir yerinde gözleri kısıldı. Başını kaldırıp, “Serafine, Voshell’le mi evleniyor?” diye sordu.

“Navok’un kral olarak ilk fermanlarından biri, kız kardeşinin Caramor’un veliaht prensiyle nişanlanmasıydı,” diye onayladı Horeth. Suratını buruşturarak ekledi: “Sanki iki bölgenin daha yakın olması gerekiyormuş gibi.”

“Gerekmiyor,” dedi Jaren, kaşları çatılmış bir hâlde. “Onlar zaten etle tırnak gibiler, yapılacak bir evlilik onları daha da güçlendirmeyecek. Hele ki Serafine’in, Voshell’le evlenmektense ölmeyi tercih edeceğini hepimiz biliyorken. Navok ne yapmaya çalışıyor? Bu hiç mantıklı değil.”

“Belki de kız kardeşinin aklına meydan okumak gelmesin diye onu yolundan çekmeye çalışıyordur?” diye öneride bulundu Yisari ve sıkıca bağladığı topuzundan çıkmış olan siyah saçlarından bir tutamı geriye itti.

Jaren, “Serafine Kildarion bir karıncayı bile incitmez,” diye karşı çıktı. “Şayet erkek kardeşine ve babasına o kadar benzemeseydi, evlatlık olduğuna yemin edebilirdim. Onlarla hiç alakası yok.”

“O zaman kişilik olarak annesine çekmiş olmalı,” diye düşündü Zerra.

“Umalım da sonu aynı olmasın,” dedi Feldor karanlık bir sesle.

Kiva’nın kaşları kalktı, belki de eski kraliçenin aslında gecenin bir vakti kaçmamış olabileceğini fark etti.

Belki de bunu denemiş ve zalim kocasına yakalanmıştı.

“Zavallı Serafine,” dedi Jaren, sözleri samimiydi. “Navok belli ki onu bir tür pazarlık için koz olarak kullanıyor. Prenses bunu hak etmiyor, kuzeydeki diplomatik görevimiz boyunca yanında olmaya katlanabildiğim tek kişiydi. Mirryn de onun arkadaşlığından hoşlanıyordu, hemen arkadaş olmuşlardı. Caldon ise...

Eh, belli ki Cal ondan hoşlanıyordu. Gerçi prenses her zaman Caldon'un tekliflerini geri çevirecek kadar zekiydi."

Jaren gözlerini devirdi ve masadakilerin kıkırdamasına sebep oldu. Fakat sonra parşömeni indirip yüksek sesle nefes verirken hepsi kendine geldi.

"Bu mektup bize aslında pek bir şey söylemiyor, değil mi? Navok bizimle hoş sözlerle yalnızca alay ediyor, bizi germeyi ve planladığı şey konusunda endişelenmemizi istiyor." Jaren parmaklarını masaya vurdu. "Ama yine de Ashlyn'e haber verin. Eğer Mirraven ve Caramor orduları harekete geçiyorsa, bizimkilerin de hazır olması gerekiyor."

"Ordularımız her zaman hazırdır," dedi Yisari gururla. "Eğer bu kuzeyli yabaniler bizi bu kadar kolayca işgal edebileceklerini sanıyorlarsa, hızla Evalon'un neden Wenderall'daki en güçlü krallık olduğunu öğrenirler."

Jaren, dikkati dağılmış bir şekilde başını salladı ve bakışlarıyla mektubu tekrar taradı. "Bu konuda bana doğru gelmeyen bir şeyler var. Serafine'in yaklaşan düğünüyle ilgili böbürlenmekten başka bir şey yapmıyor. İyi ama *neden*?" Yisari'ye bakarak, "Mirraven'ı izleyen adamlarımız var mı?" diye sordu.

"İçeride işe yarar bir şey sunabilecek kadar kimse yok," diye cevap verdi kadın.

"Ashlyn'e haber verin," diye emretti Jaren. "Ona, hızlı düşünebilen ve gerektiğinde uyum sağlayabilen, elindeki en iyi adamını göndermesini söyleyin. Navok hem kurnazdır hem de sezgileri kuvvetlidir. Bir casusun kokusunu daha Zadria'ya adım atmadan alır. Bu yüzden içeri girecek kişinin becerikli olması gerekiyor."

"Bu gece bir haberci göndereceğim," diye söz verdi Yisari.

"Ash'i tanırıysam, muhtemelen içeriye bizim bilmediğimiz birilerini çoktan yerleştirmiştir," dedi Jaren, mektubu annesine uzatarak. "Ama eğer şimdiye kadar yapmadıysa, artık gereğini yapacaktır."

"Peki o zamana kadar?" diye sordu Horeth.

“İzleyeceğiz,” dedi Jaren. “Dinleyeceğiz. Bekleyeceğiz.”

Kraliçe Ariana sert bir sesle, “Eğer harekete geçerlerse de onları durduracağız,” dedi. “Kimse ailemi ve krallığımı tehdit edip yanına kalmasını bekleyemez. *Hiç kimse.*”

Kiva, Ariana’nın sesindeki öfke karşısında titredi. Kraliçenin bu kelimelerini, kraliyet konseyi gündemlerindeki diğer konular hakkında konuşmaya başladıktan çok sonra bile zihninde tekrarlamaya devam etti. Dış ticaret görüşmeleri, şehirde yapılan bakımla ilgili yeni haberler, loncaların talepleri... Kiva için önemsiz olan konulardı. Kısa sürede sıkıldı ve fiziksel durumunun verdiği bu rahatsızlık daha belirgin hâle geldi. Kasları ağrıyor ve sırtı uyuşuyordu.

Tam da Kiva bu kapalı alanda bir dakika daha hayatta kalamayacağını düşünürken, Jaren ve Ariana ayağa kalkıp toplantının bittiğini belirttiler. Konsey üyeleri onları karanlık geçide kadar takip etti. Kapı arkalarından tamamen kapandığında, Kiva rahatladığı için neredeyse ağlayacaktı.

Yakalanma tehlikesini göze almak istemeyen Kiva, dolabı açıp sert taş zemine doğru yuvarlanmadan önce, onların yukarıya dönmesine yetecek kadar uzun bir süre bekledi. Yerde yatarken, her yerinde hissettiği batma ve karıncalanma yüzünden dudağını ısırtıp acının hafiflemesini bekledi.

Ama geçmedi.

Her ne kadar öğleden sonranın büyük bir kısmını dolapta tıkilip kalarak geçirmesi onun suçu olmasa da, Caldon’u ve onun işkence dolu sabah egzersizini suçladı.

Buna değdi, diye hatırlattı kendine. Dişlerini sıkıttı ve ayağa kalktı. Naari’nin bile odaya girmesine izin verilmemişti. Hatta *Mirryn* bile konseyin tüm sırlarına vakıf değildi. Sadece kraliçe ve onun varisi bu ayrıcalığa sahipti.

Ve şimdi, Kiva da bu hakka sahip olmuştu.

Artık tek yapması gereken öğrendiklerini Torell ve Zuleeka’ya aktarmanın bir yolunu bulmaktı.

Odadan dışarıya doğru zahmetli yolculuğuna başlayan Kiva'nın midesine tatsız bir his çöktü. Kendini, bunun açlıktan kaynaklı olduğuna ve Vallentis ailesine tamamen ihanet etmeyi planlamasıyla ilgili olmadığına ikna etmeye çalıştı.

Jaren'a tamamen ihanet etmeyi planlamasıyla ilgili olmadığına ikna etmeye çalıştı.

Onun için istediğim son şey, ona kendisini başka bir tür kafeste kapana kısılmış gibi hissettirmek.

Jaren'ın sözleri zihninde yankılanırken Kiva'nın midesi daha da bulanıyordu.

Şu anda kendi hayatını yaşama ve hayallerinin peşinden gitme şansını hak ediyor.

Keşke bu kadar kolay olsaydı, diye düşündü Kiva. Keşke son on yıl hiç yaşanmamış olsaydı. Keşke görevine, sevgisine ve ailesine bağlı olmasaydı.

Tek umudum, bu yolculukta onun yanında olma onurunu bana bahşetmesi.

Jaren onun yanında olacaktı. Ta ki tacı başından düşene kadar.

Kiva karanlık tünelin ortasında durmak zorunda kaldı. Bu görüntünün yarattığı acı, onun için neredeyse katlanılamayacak kadar fazlaydı.

Sonra yoluna devam etti.

Çünkü devam etmek zorundaydı.

Fakat görmezden gelmek için elinden geleni yapmasına rağmen, onu kıvrandıran bu acı saraya gelene dek devam etti. Bu dinmeyi reddeden, bitmeyen acı öğleden sonranın kalanı ve gece boyunca da sürdü.

BÖLÜM ON BİR

Kiva yanıyordu.
Düşüyordu.

Boğuluyordu.

Su. Çok fazla su vardı. Nefes alamıyordu.

Derisi ateşler içindeydi. Yanıyordu. *Yanıyordu.*

Aşağı düştü, rüzgâr onu parçalarken, soğuk derisini lime lime etti.

Kırbacın tene çarpma sesi. Sessiz, erkek sesine benzer bir inilti.

Gider deliğine akan kan.

Karanlık... her yer karanlık.

Nefes alamıyordu.

NEFES ALAMIYORDU...

“Uyan!”

Kiva nefes nefese yataktan fırladı ve omuzlarını kavrayan bir adamın karanlıktaki silüetiyle karşılaştı. Çığlık attı. Adamın çıplak göğsüne yumruklarını savuruyor, kurtulmak için çılgınca çırpınıyordu. Adam bir *off* sesi çıkardı ama onu daha da sıkı tutarak kollarında hapsedti. Kiva tekrar çığlık atmak için ağzını açtı. Ama sonra...

“Kiva! Kiva! Benim!”

Jaren’in sesi sonunda Kiva’ya ulaştı ve onun donup kalmasına neden oldu.

“Sadece bir kâbustu,” dedi Jaren, onu sıcak, güçlü bedenine sıkıca bastırarak. “Güvendesin. Ben buradayım.” Jaren, Kiva’nın terli saçlarını yüzünden çekerek, “Buradayım,” diye tekrarladı.

“J-J-Jaren?” Kiva çılgınca, kesik kesik nefesler alırken kekeledi. Oda karanlıktı. Ay ışığı, içeriye genç adamın endişeli yüz ifadesinin anlaşılacağı kadar ancak aydınlatıyordu.

Elini sırtında yatıştırıcı şekilde gezdirerek, “Yanımdayım,” dedi tekrar.

Kiva o kadar kötü titriyordu ki Jaren’in çıplak gövdesine sarıldı ve yüzünü prensin boynunun kıvrımına gömdü. Jaren’i itip uzaklaştırması gerektiğini unutmuş, bunun yerine ona bir çocuk gibi sarılmıştı.

Yatak odasının kapısından Tipp’in kısık sesi geldi. “O iyi mi?”

Jaren kısık sesle, “İyi olacak,” diye cevap verdi. “Sen, beni çağırarak doğru olanı yaptın. Neden gidip Ori’yi uyandırmıyorsun? Gizlice sıcak çikolata içip sonra da uyumaya devam edersiniz. Kiva’yla sabah konuşabilirsin.”

Kiva, Tipp’in tereddüt ettiğini hissetti ama sonra çocuğun odayı terk ettiğine dair kapı sesini duydu.

Hâlâ Jaren’a sarılmış şekilde duran Kiva onu bırakamıyordu. Vücudu titremeye devam ediyordu. Yatakta birbirlerine dolanmış, yarı giyinik hâldeki prensle baş başa olmalarını umursamıyordu bile. Tek bildiği, onun kollarında kendini güvende hissettiği idi. Kiva’yı bir arada tutan tek şey oydu.

Kiva’nın kendini kaybetmesini engelleyen tek şey *oydu*.

“Ben de görüyorum, biliyorsun,” diye fısıldadı Jaren, parmakları Kiva’nın saçlarının arasından geçerken. “Rüyaları yani. Zalindov’dan beri.”

Jaren’a doğru daha da gömüldü. Bir süre önce kış sarayının duvarlarından duyduğu, acı çektiğini belli eden sesleri hatırladı.

Boynuna doğru, zar zor nefes alarak sordu: “Rüyalarında ne görüyorsun?”

Kiva aralarına biraz mesafe koyması gerektiğini biliyordu.

Ama hareket etmedi.

Sadece bu seferlik, dedi kendi kendine.

Sadece bu seferlik, kendine Jaren'ın ve *kendisinin* kim olduğunu unutma izni verecek ve prensin kucağının rahatlığında dinlenecekti.

Jaren yavaşça, "Rüyalarımda karanlığı ve ölümü görüyorum," diye cevap verdi. "O kuleden düştüğünü ve benim seni zamanında yakalayamadığımı görüyorum. Krematoryuma girdiğini ve bir daha çıkamadığını görüyorum. Rüyamda..." Yutkundü. "Seni taş ocağının dibinde nefes alamaz hâlde bulduğumu görüyorum." Jaren, Kiva'yı tutarken titredi. "Rüyamda ben ölececeğim izlerken senin tekrar tekrar öldüğünü görüyorum."

Sözleri, Kiva'nın kendi kâbusunun gözünde canlanmasına neden oldu.

Düşüyordu.

Yanıyordu.

Boğuluyordu.

Ama aynı zamanda, Çukur'un ruhu yok eden karanlığı da vardı.

"Seni kırbaçlanırken gördüm."

Sözcükler ağzından istemeden çıkmıştı.

Jaren bir heykel gibi hareketsiz kaldı.

Geçirdiği günün ardından, duyduğu ve hem o zamanlar hem de şu an itibarıyla hissettiği her şeyden sonra Kiva'nın gardı tamamen düşmüştü. Bu yüzden devam etmekten kendini alamadı: "Bu benim suçumdu. Sen... Sen beni kurtardın ve o... O senin *canını yaktı*." Boğazı düğümlendi. Acı verici, keskin bir ses çıkardı.

Jaren, "Tatlım," diye mırıldanarak onun şakağını öptü.

Kiva kendini ona bıraktı. Elinde değildi.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı, özrü derinlerden geliyordu. "Sana daha önce hiç söylemedim. *Bunu* sana daha önce söylemeliydim."

“Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok.”

“Sana teşekkür de etmedim,” diye devam etti Kiva, onu duymazlıktan gelerek. Genç kız hâlâ yarı uyur durumdaydı ve kelimeleri düşünmeden dudaklarından dökülüyordu. “Hayatımı kurtardın ve ben sana hiç teşekkür etmedim. Bana yalan söylediğin için o kadar kızgındım ki... Ama sen yine de beni *kurtardın*... Senin sayende hayattayım.” Sesi boğuklaştı. “Ne tür bir insan teşekkür etmez ki?”

Jaren parmaklarıyla onu rahatlatıcı bir şekilde okşadı. “Emnim bana teşekkür etmişindir.”

“Etmedim,” diye karşı çıktı Kiva, onu daha sıkı kavrayarak. “Teşekkür *etmedim*.”

“Pekâlâ, işte şimdi söylüyorsun,” dedi Jaren, ses tonu yatıştırıcıydı.

“Bunu daha önce söylemeliydim.”

“Şimdi söylüyorsun,” diye tekrarladı Jaren.

Kiva sessizliğe gömüldü, duyguları içinde fokur fokur kaynıyordu. Gördüğü kâbus onu savunmasız bir hâle getirmişti. Çok fazla şey hissediyordu, haddinden daha fazla. *On yıldır* üstünü örtmeye çalıştığı her şey, altı haftadır yüzeye çıkıyordu.

“Özür dilerim,” diye tekrar fısıldadı sesi çatlayarak.

“Bunu zaten söyledin, güzelim,” diye fısıldadı Jaren, onu daha da yakına çekerek.

Ama Kiva, olmuş olanlar için özür dilemiyordu bu kez.

İleride olacaklar için özür diliyordu.

Ve Jaren, Kiva’ya sarılmaya devam edip, yeniden uykuya dalana dek yanında kalacağına söz verirken, durumunun her zaman-
kinden çok daha fazla tehlikeli olduğunu biliyordu.

Çünkü Kiva onu bırakmak istemiyordu.

Ve bunu daha sonra da yapabileceğinden emin değildi.

Kiva sabah uyandığında, yatak odasında bir prens vardı. Fakat bu prens, kâbustan sonra kollarında uyuyakalana kadar yanında kalan prens değildi.

“Talim zamanı, gün ışığı,” dedi Caldon. “Kalk, kalk, kalk!”

Kiva sersemlemiş bir şekilde yorganı yüzüne geri çekti. Jaren’in ne zaman gittiğini merak ediyordu ama kuzenine yatakta yakalanmadıkları için de minnettardı.

Ayağa kalkarken ağzından acı dolu bir inilti çıktı, kasları önceki gün onları zorladığı her an için itiraz ediyordu. Fakat Caldon talim alanına vardıklarında ona hiç merhamet göstermedi. İkinci ders ilkinin bir kopyasına dönmüş, buna fazladan bacak antrenmanı ve ekstra koşu turu eklenmişti.

Caldon anlayışsızca onun sınırlarını zorlarken Kiva yine mi-desindekileri çıkardı.

Kan ter içinde kalan ve her yeri ağrıyan Kiva, daha sonra odasına nasıl dönebileceğini bilemiyordu. Yalnızca uzun süren sıcak bir banyo yapıp temiz kıyafetlerini giydikten sonra kendini yeniden insan gibi hissetmeye başlamıştı. Önceki gecenin utancı içine işlemeye başlamıştı fakat Kiva buna izin vermedi. Jaren daha önce de Kiva’nın ona ihtiyacı olduğunda yanında olmuştu. Jaren, Kiva’nın ona ihtiyaç duyduğu *her zaman* yanındaydı. Kiva bunu düşünmemeliydi çünkü düşündüğü zaman...

O sabah, Jaren’ı yine karşısında Yüzbaşı Veris’le birlikte talim sahasında görmüştü. Jaren, yüzbaşının bir sonraki kılıç darbesinden kaçınmadan önce Kiva’ya doğru bakacak ve rahatlatıcı bir şekilde gülümsemeyecek kadar duraksamıştı. Ama bu gülümseme, dün gece -ve önceki gün mağarada- aralarında ne geçtiyse, bunun bir açıklama gerektirmediğini bilmesi için yeterliydi. Ya da bir tanım gerektirmediğini. Aralarında olan şey onlara özgüydü. Jaren ve Kiva. İyi ya da kötü bir şekilde birbirlerine bağlı iki insan. Bu durum, Kiva’nın üzerinde durması gereken bir şey değildi. Hatta akıl sağlığını korumak istiyorsa, üzerinde *durmaması*

gereken bir şeydi. Kiva'nın kalbi onu dinlemeyi reddetse bile planları değişmemişti.

Kiva, odasının kapısı çalınınca düşüncelerinden uyandı ve gördüğü kâbustan sonra Tipp'in ona bakmaya geldiğini düşündü. Ama kapıyı açtığı anda, hızla reverans yapan yaşlı bir hizmet-kârla karşılaştı.

"Kusura bakmayın, hanımefendi. Ama önceki gece sizi tedavi eden şifacı Gümüşdiken'de onunla buluşmanızı istediğine dair bir haber gönderdi."

"Rhessinda mı?" diye sordu Kiva.

Kadın başını salladı. "Evet, hanımefendi. Eğer isterseniz onun saraya gelmesini de sağlayabilirim?"

"Hayır, hayır, sorun değil," dedi Kiva. "Bugün hava çok güzel. Biraz dışarı çıkmak bana iyi gelecektir."

Hareket etmek kaslarının gevşemesine de yardımcı olacaktı. Jaren'dan biraz uzaklaşmak için ona bir bahane sunacağını da unutmamalıydı. Kendi tavsiyesine uyma konusunda olağanüstü derecede başarısız olsa bile, araya mesafe koymanın gerekli olduğunu kendine hatırlattı.

"Nasıl isterseniz, hanımefendi," dedi hizmetçi ve tekrar reverans yaparak ayrıldı.

Kiva, gününü sarayın etrafında dolanarak ve alanın haritasını çıkararak geçirmeyi planlamış ama dün öğrendiklerinden sonra bir molayı hak ettiğine karar vermişti. Ne de olsa edindiği bilgileri henüz aktarma şansı yoktu, kardeşlerinin ne zaman ortaya çıkacağını bilmiyordu.

Botlarını giyen Kiva, zemin kata doğru ilerledi ve bahar güneşine doğru adım attı. Vallenia'ya geldiğinde ona saraya istediği gibi girip çıkabileceği söylenmiş ve muhafızlara da Kiva'nın ön kapılardan geçişi konusunda serbest bırakılması emri verilmişti. Bu sayede araziden ayrılmakla ilgili bir sorunu yoktu. Kraliyet muhafızlarına kibarca gülümsedi ve muhafızlar da karşılık olarak saygılı şekilde başlarını salladı.

Kiva Nehir Yolu'ndan, Gümüşdiken'e doğru ilerlerken temiz havayı içine çekti ve tenine vuran güneşin keyfini çıkararak zaman geçirdi. O gün Nehir Festivali'nin son günüydü ama sokaklarda ilk akşamki kadar kalabalık da curcuna da yoktu. Etrafta yalnızca gezgin müzisyenlerin neşeli melodileri eşliğinde dans eden çocuklar vardı.

Kiva, akademiye ulaştığında neredeyse utanç içindeydi çünkü kampüsün bulunduğu dik tepeye tırmanırken kasları yeniden yanmaya başlamıştı. Acısını çoğaltmamak için tutuk şekilde hareket ederek, ana revir tarafına yöneldi. Rhessinda'nın orada olup olmayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu ama değilse bile birilerinin onu doğru yöne yönlendirebileceğinden emindi.

Kemerli taş patikadan aşağıya doğru yürüyen Kiva, binaların arasındaki gösterişli yeşil sığınağa ve mekânın dinginliğine hayran hayran baktı. Kendini o kadar kaptırmıştı ki neredeyse karşıdan gelen bir kadınla çarpışacaktı. Tam zamanında hızlı bir sıçrayışla yana doğru adım attı.

"Özür dilerim, önüme bakmıyordum-" Kiva, Gümüşdiken'in başşifacısını tanıyınca konuşmayı kesti.

"Bayan Meridan, bu ne güzel sürpriz," dedi Başşifacı Maddis içtenlikle. "Seni tekrar görmeyi umuyordum."

"Ben, şey, merhaba," dedi Kiva, yaşlı kadını neredeyse ezdiği gerçeğinden rahatsız olarak.

"Eğitim alma konusunda bir karar verdin mi?" diye sordu Maddis, tel çerçeveli gözlüklerini burnuna doğru iterek.

"Ben... şey..." Kiva ilgilenmediğini söylemek üzereydi ama bu yalanın inandırıcı olmayacağını biliyordu. "Hâlâ üstüne düşünüyorum," dedi sonunda.

Maddis anlayışla gülümsedi. "İstedğin kadar düşünebilirsin. Geçen gün söylediğim gibi, teklifim her zaman geçerli olacak."

Kiva boğazındaki yumruya rağmen yutkundu. "Teşekkür ederim."

Başşifacı gözlüklerini çıkarıp beyaz şifacı cübbesinin cebine koydu. “Eğer benimle konuşmaya gelmediysen, seni Gümüşdi-ken’e getiren şey nedir?”

“Beni Şifacı Rhessinda çağırdı,” dedi Kiva. Yüzünün yan tarafındaki morluğa işaret etti. “Sanırım nasıl olduğumu görmek istiyor.”

“Ah, canım,” dedi Maddis, Kiva’nın çenesini nazikçe yana çevirerek. “Kötü bir şişlik olsa gerek.”

“Şişlik hızla indi,” dedi Kiva, “ama dokununca hâlâ hassasiyet var.”

“Seni kim tedavi etti demiştin? Şifacı Lucinda mı?”

“Rhessinda,” diye düzeltti Kiva.

Maddis bir an düşündükten sonra özür dileyen bir ifadeyle omuz silkti. “Eskiden tüm şifacılarımızı tanırdım ama şimdi çok fazlalar ve isimlerle aram eskisi kadar iyi değil. Lucinda, Rhessinda, Jacinda, Melinda... korkarım hepsi birbirine karışıyor. Bu yaşlanmanın bir sonucu ancak kabul etmeliyim ki çok daha kötüler var.” Bir el hareketiyle yaşlı bedenini gösterirken esmer yüzü kendini küçümseyen bir mizah anlayışıyla aydınlandı. “Bir şeyler kötüye gitmeye başlayınca, o andan itibaren her şey yokuş aşağı gidiyor. İleride senin de karşılaşacağın şeylerden biri.”

Kiva kıkırdamadan edemedi.

“Kabul alanından biri onu bulmana yardımcı olabilir,” diye devam etti Maddis.

Kiva’nın zaten gitmekte olduğu reviri işaret etmişti. Başşifacının dikkatini o sırada çimenlerde yatan beyaz cübbeli bir grup çekti. Gruptakilerin yüzleri hastalıklı bir yeşil tonundaydı. Başşifacı, uzun ve derinden gelen bir iç çekti ve “İzin verirsen, dün gece festivaldeki davranışlarıyla ilgili acemilerle biraz konuşmam gerekiyor,” dedi

Maddis omzunu sıvazlayarak Kiva’yı patikada yalnız bıraktı. Ardından arkasına dönüp ona seslendi: “Kararını verdikten sonra senden haber almayı dört gözle bekliyorum.”

Kiva hiçbir şey söylemedi, başşifacıyı hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. *Kendini* hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Ama şimdi bunun zamanı değildi, odaklanması gereken çok fazla şey vardı. Kendi arzuları beklemeliydi.

Şu anda kendi hayatını yaşama ve hayallerinin peşinden gitme şansını hak ediyor.

Jaren'in kraliyet konseyine söylediği sözler zihninde yankılanıyordu ama Kiva kalbini onlara kapattı. Önceliği kendine vererek bencilce bir karar verse bile, elindeki yara izi onu sonsuza dek bir suçlu olarak damgalayacaktı. Hiçbir hasta ona güvenmeyecek, hiçbir şifa akademisi onu kabul etmeyecekti. Maddis'in, teklifini geri çekmesi için gereken tek şey ona yakından bakmaktı.

Ve yine de...

Kiva iç çekti, görmezden gelme çabalarına rağmen Jaren'in sözleri derinlerine işliyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, hayallerinden vazgeçmeye hazır değildi.

Çünkü sahip olduğu tek şey hayalleriydi.

Ailesinin güvende ve mutlu olduğuna, hak ettikleri hayatı yaşadıklarına dair hayali.

Gümüşdiken'de eğitim gördüğü ve ihtiyacı olan insanlara yardım edebildiği, acı çekenlere huzur verebildiği; karanlığın olduğu yere ışık taşıyabildiği ve tüm umutlar yok olduğunda umut verebildiği hayali.

O ve Jaren'in birlikte olduğu haya...

Hayır.

Jaren'la ilgili hayal kurmaması gerektiğini biliyordu.

"Hey, buradayım!"

Kiva başını kaldırdığında, revire giden yol boyunca körlemesine yürüdüğünü fark etti, Rhessinda tapınaktaki bir bankta oturmuş, ona el sallıyordu.

Taş kemerlerin birinden geçen Kiva, genç şifacıya yaklaştı. Ayaklarının altındaki çimenler yumuşacıktı, yakındaki çalılıktan gelen leylak ve lavanta kokuları burnunu gıcıkliyordu.

“Mesajını aldım,” dedi Kiva ve Rhess’in yanında işaret ettiği yere oturdu.

Beyaz cübbesi tertemiz olsa da şifacının kül rengi saçları yine dağınık bir topuz hâlindeydi ve birkaç tutamı yüzüne dökülüyordu. “Başın nasıl?” diye sordu, kahverengi gözleri Maddis’in yaptığı gibi çürüğü inceliyordu.

“Çok daha iyi,” dedi Kiva. “Aloe otu jeli, iltihabı beklediğimden daha hızlı azalttı.”

“Haşhaş sütünün de muhtemelen faydası olmuştur,” dedi Rhess, bilmiş bir ifadeyle göz kırparak.

Kiva sırtıttı. “O gece ölü gibi uyudum. Bunun kafaya alınmış bir darbeden sonra akıllıca olup olmadığından emin değilim. “

Rhess alaycı bir sesle, “Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa, sana düzenli olarak uyanmanı *söylemiştim*,” dedi. Ardından üst üste sorular sordu: “Şişlik dışında kendini yeteri kadar iyi hissediyor musun? Dil sürçmesi, uyuşukluk, hareket bozuklukları var mı? Ya da sersemlik, kusma, baş ağrısı? Bunlara benzer herhangi bir şey var mı?”

Kiva, kuşkusuz bunların çoğunu son iki günde yaşamıştı. Ama hepsini Caldon’la yaptığı antrenmanlara bağladı, o yüzden başını iki yana salladı.

Rhess gözlem yaparak, “Buraya gelirken topallıyordun,” diye konuşmaya devam etti.

“Kısa bir süre önce yeni bir eğitim programına başladım,” diyen Kiva, bu konuda ne hissettiğini belli etmemek için ses tonuna dikkat etmişti. Rhess’in gözlerindeki eğlenmiş ifadeye bakınca, başarılı olamadığı belliydi.

“Ah,” dedi şifacı. “Yani sadece alışıldık kas ağırları ve acılar mı?”

“Eğer ‘alışıldık’ derken, ‘ölüyormuş gibi’ demek istiyorsan, tabii ki.”

Rhess kıkırdadı. “İstersen sana yardımcı olacak bir şeyler verebilirim?”

“Minnettar olurum.”

Kiva, şifacının saraya kas gevşetici bir ilaç göndereceğini söylemesini bekliyordu. Fakat Rhess, elini cebine attı ve açık turuncu renkli tozla dolu küçük bir kavanoz çıkardı.

Rhess, Kiva'nın ona attığı bakışı görünce açıkladı: “Yanımda küçük bir revir varmış gibi hissettirecek kadar şey taşıyorum. Ben buna, her zaman her şeye hazır olmak derim.” Kavanozu uzattı. “Yatmadan önce çayına bir tutam karıştırıp iç ve uyanınca bunu tekrar et. Kısa sürede kendini daha iyi hissedersin.”

Kiva tıpayı çıkardı ve kokladı. “Tere otu, zencefil, halo kabuğu ve...” Bir kez daha kokladı. “Lurmeric mi?”

“Aferin,” dedi Rhess onaylayarak. “Şifacılık tecrüben olduğunu duymuştum.”

“Burada yapılanların yanında pek bir şey sayılmaz,” dedi Kiva, kazağının koluyla oynayıp yara izini kapattığından emin olmaya çalışarak.

“Gümüşdiken kendi alanının en iyisi, bunu kabul ediyorum,” dedi Rhessinde. Kiva'nın ruhunun derinliklerinde anladığı bir hayranlıkla araziye baktı. Fakat Rhess, Kiva'nın bir gün kavuşmayı umduğu hayali zaten yaşıyordu.

“Buraya kadar geldiğin için teşekkürler,” diye devam etti şifacı. “Geçen gece olanlardan sonra seni kontrol etmek istedim. Kaçırılmak korkutucu olmalı.”

Kiva yalanına sadık kalarak, “Büyük bir kısmında bilincim yerinde değildi,” dedi. “Caldon'u ziyaret ettin mi? Onun yarısı benimkinden daha kötüydü.”

Rhess, iki genç şifacı önlerinden geçip tapınağın daha derinlerine gidene kadar bekledi ve Kiva'nın sorusuna cevap verdi: “Duyduğuma göre, prens geçmişte çok daha ağır yaralar almış. Endişelenirse birileriyle haber gönderir.”

Kendine hâkim olamayan Kiva, “İnsanlar genelde onunla vakit geçirme fırsatını kaçırmaz,” dedi. Ardından vurgulayarak, “Çok yakışıklı,” diye ekledi.

Rhess burnunu buruşturdu. “Kesinlikle öyle olduğunu düşündüğü belli oluyor.”

Kiva güldü, şifacının açık sözlülüğüne hem şaşırması hem de sevinmişti.

“Çoğu kadın onun ayaklarına kapanır.”

“Ben çoğu kadın değilim.”

Kiva da bunu anlamaya başlamıştı. Ve buna saygı duyuyordu. “O hâlde seninle flört ettiği için prensip meselesi olarak mı ondan kaçınıyorsun?”

“Ondan kaçmıyorum,” dedi Rhessinda. “Sadece onu görmek istemiyorum.” Kiva’nın dudakları seğirince Rhess’in gözleri kısıldı. “Yani beni eleştiremezsin, sonuçta onu bıçaklayan sendin. Eğer bu yeterince açık bir mesaj değilse, daha ne yapılmalı bilemiyorum.”

Kiva yüzünü buruşturdu. “Açıkçası kendimi savunabilmem adına, onun başka biri olduğunu sanmıştım.”

Bir süre sessizlik oldu ve sonra birden Rhess gülmeye başladı. Kısa bir süre sonra Kiva da ona katıldı.

“Bir prensi bıçakladığına inanamıyorum!” diye haykırdı şifacı, karnını tutarak.

“Bundan fazlasıyla zevk alıyorsun,” dedi Kiva ama sesindeki eğlenen ton açıkça belli oluyordu. “Sen bir şifacısın. Nerede senin merhamet duygun?”

“Bana bunu soran ilk kişi sen değilsin,” dedi Rhess, hâlâ kırdıyordu. “Söz konusu hasta ilişkileri olunca nasıl davranılması gerektiğini öğrettikleri günü kaçırmış olmalıyım.”

Kiva eğlenerek başını salladı, şifacıyla aralarında giderek büyüyen bir bağ olduğunu hissediyordu. Kurdukları iletişim kendiliğinden geliyordu ve eğer hâlâ Zalindov’da olsaydı, her ne pahasına olursa olsun kaçınacağı türden bir yakınlıktı bu. Ama Kiva artık Zalindov’da değildi. Ölümleri karşısında duyduğu acıdan kurtulabilmek için insanları kendisinden uzaklaştırmak zorunda değildi. Artık hayatı bu şekilde değildi.

Bu düşünceyle, Rhess nehre doğru yürümek ve öğle yemeği yemek isteyip istemediğini sorduğunda, Kiva kabul etmeden önce sadece bir anlığına tereddüt etti.

Kendi kendine, bir hayat kurmaya başlamanın sorun olmadığını söyledi. Arkadaş edinmeye başlamasında da sorun yoktu. *Özellikle* de saray dışında çünkü öteâlem biliyordu ki orada kurduğu ilişkiler çok yakında yıkılacaktı.

Akademiden ayrılıp tepeden aşağıya doğru yürümeye başladıklarında, “Peki, senin hikâyen ne?” diye sordu Rhess.

“Benim bir hikâyem yok,” dedi Kiva hızlıca.

“Doğrudur,” dedi Rhess, inanmadığını açık bir şekilde belli ederek.

“Yok,” diye karşı çıktı Kiva. “Ben sadece normal, sıradan bir kıyım.”

“Sol elindeki yara izi aksini söylüyor.”

Kiva neredeyse yuvarlanıyordu. Ama Rhess sözünü bitirmemişti.

“Asiler tarafından kaçırıldığından, sarayda yaşadığından ve veliaht prensin sana bakışlarının seni güvende tutmak için dünyayı yakacakmış gibi olmasından bahsetmiyorum bile. Ama tabii ki sen normal, sıradan bir kızsın.”

Kiva hiçbir şey söylemedi, Rhess’in gözlemlerinden hangisinin daha suçlayıcı olduğundan emin değildi.

“Şahsen normalin abartıldığını düşünüyorum,” dedi şifacı. Saçındaki tokayı çıkardığında kül rengi bukleleri rüzgârda uçtu. “Normal olanlar yorucu ve sıkıcıdır. En iyi insanlar, kendi hayat hikâyeleri olanlardır. Bu insanlar, başkalarının yalnızca hayal edebilecekleri şeyleri -ve en kötü kâbuslarını- yaşamıştır.” Kiva’nın eline doğru dikkatle baktı. “Senin gibi insanlar yani.”

Kiva’nın yara izini kapatması için artık çok geçti ama bu, Rhessinde’yi rahatsız etmişe benzemiyordu. Ses tonunda yargılama yoktu, sadece merak vardı.

“Bana gelince,” diye devam etti şifacı, annesinin yanından uzaklaşarak yürümeye çalışan küçük bir çocuğun yanından geçerken. Nehir Yolu’na vardıklarında kalabalık daha da artmıştı. “Benim de bir hikâyem var.”

Bu, Kiva’nın daha fazla soru sorması için yalvaran, alaycı bir ifadeydi. Fakat Kiva, cevap almak istiyorsa kendisinin de bazı cevapları vermeye istekli olması gerektiğini biliyordu.

Kuruyan boğazına rağmen yutkunan Kiva, “Bu hikâyenin, yolunun Gümüşdiken’e nasıl düştüğüyle bir ilgisi var sanırım?”

Rhess nehre bakan korkuluğun yanında durdu, gözleri karar-mıştı. “Olabilir.”

Kiva bir dakika düşündükten sonra, Rhess’in yara izini gördüğünü ve kraliyet ailesiyle bağlantısını bildiği için gerisini de öğrenmesinde sakınca olmadığına karar verdi.

Ardından Rhess’e anlattı.

Zalindov’da geçirdiği zamanı ve Jaren’la nasıl tanıştığını anlattı. Kaçışlarını ve başkente gelmeden önce haftalarca dağlarda nasıl toparlandıklarını anlattı. Bugünlerde neler yaptığını, Caldon ile çalışmalarını ve kraliyet ailesini tanımaya başladığını anlattı. Ancak daha sonra, bir yabancıya kendi ailesi ya da asiler hakkında hiçbir şey söylememesi gerektiğini bildiği için anlatmayı bıraktı. Buna rağmen, şimdiye kadar kimseye anlatmadığı kadarını ona anlatmıştı.

Sözlerini bitirdiğinde Rhess ıslık çaldı. “Asi kraliçenin Zalindov’da olduğu ve birinin Hüküm İmtihanı’nda onun yerini almak için gönüllü olduğu söylentilerini duymuştum. Cesaretlisin, bu kadarını söyleyebilirim.”

Kiva’nın içi titredi. “Hakkımda söylentiler mi var?”

Ardından Nehir Yolu’nun kalabalığında etrafına bakınan Kiva, neredeyse ailelerin kendisini işaret etmesini ve ona bakmasını bekliyor gibiydi.

“İnsanlar dedikodu yapmayı seviyor,” dedi Rhess. “Ama endişelenme, herkes senin öldüğünü düşünüyor.”

Kiva sarsıldı. “Anlamadım?”

Rhessinda omuz silkerek, “Dördüncü imtihandan sonra başka haber gelmedi, bu yüzden genel fikir başarısız olduğun yönündeydi.” dedi. Düşünceli bir şekilde ekledi: “Muhtemelen kazandığın zaferle ilgili haberi yaymak çok zor olmayacaktır. Eğer istediğin buysa tabii. Çok fazla ilgi çekersin.”

Kiva bu fikir karşısında irkildi. “Hayır, teşekkürler. Ölmeyi tercih ederim.”

Rhess bir kahkaha attı ve bunun kulağa nasıl geldiğini fark eden Kiva hemen ekledi: “Ne demek istediğimi anladın, benim ölü olduğumu *sanmalarını* tercih ederim. İstedğim son şey yabancıların bana gelip sorular sorması.”

Rhess dramatik bir ürpertiyle, “Ah, hayır, *yabancılar*,” dedi. “Onlar *en kötüsüdür*.”

Kiva gözlerini devirdi. “Sıra sende. Nasıl şifacı oldun?”

Rhessinda beyaz cübbesini çekti, alaycı tavrı kaybolmuştu. “Annem ve babam da şifacıydı, sanırım onların izinden gittiyimi söyleyebilirsin.”

“Burada, Vallenia’da mı yaşıyorlar?”

“Hayır, yaşamıyorlar.”

Rhessinda’nın sesindeki bir şey, Kiva’nın gelecek olan bilgiler için kendini hazırlamasına neden oldu.

Şifacı sıra kendisine geldiği için konuşmaya isteksizmiş gibi iç çekti ancak yine de anlatmaya başladı. “Ben on dört yaşındayken bir grup paralı Mirraven askeri sınır muhafızlarını atlatıp köyümüze baskın yaptı. Bu, kuzeyin uzak kısımlarında çok da ender rastlanan bir durum değildir. Genelde ganimetlerini alıp giderler. Ama bu yağmacılar farklıydı. Paranın peşinde değillerdi. Mevsim kıştı, onları ısıtacak bedenler istiyorlardı ve o bedenlerin ne kadar isteksiz olduğu umurlarında değildi. Köy halkı çok mücadele etti ama paralı askerler acımasızdı. Bizden...” Rhess suya bakmak için döndü. “İstediklerini aldılar. Hepimizden.”

Kiva duyacaklarından korkarak yutkundu.

“Ailem beni güvende tutmak için ellerinden gelen her şeyi yaptı,” dedi Rhess. Sesi hafifçe titredi fakat hemen sonra derin bir nefes aldı. Tekrar devam ettiğinde ses tonu duyusuzdu. “Ve sonra gözlerimin önünde katledildiler.”

Kiva'nın ağzından küçük, acı dolu bir nefes kaçtı.

“Paralı askerler beni aldı ve-” Rhessinda sözüne devam edemediği için sustu. Ama Kiva’nın buna ihtiyacı yoktu. Rhessinda’nın yüzündeki acı dolu bakış her şeyi anlatıyordu.

Kontrolünü yeniden kazanmak için bir an duraksayan şifacı devam etti: “Kaçmayı başardım. Zamanlama, fırsat ve şans. Bu üçünün birleşimiyle. Başka bir aile beni yanına aldı ve iyileşme-me yardım ettiler.”

Gözlerindeki gölgeler büyüdü ve yüzüne yayıldı. “Orada bazı karanlık günlerim oldu. Vazgeçtiğim günler. Hiçbir şey hissetmemek için çabaladığım -gerçekten çok çabaladığım- günler. Hiçbir şey *hissetmediğim* günler.” Fısıltıyla itiraf etti: “En kötüsü de onlardı. Çünkü hiçbir şey hissetmediğimde, beni burada tutacak hiçbir şeyim de olmuyordu.”

Kiva'nın kalbi sıkıştı.

Aldığı derin bir nefesle birlikte Rhess'in gözlerindeki gölgeler silinmeye başladı. “Beni evlat edinen aile defalarca hayatımı kurtardı. Bu epey zaman aldı ama bana hayatın fırlatıp atılamayacak kadar değerli olduğunu hatırlattılar. Ne kadar zor olursa olsun, ne kadar acıtırsa acıtsın... Onlar olmasaydı...” Boğazı düğümlendi. “Onlar olmasaydı bugün burada olamazdım.”

Rhess'in son cümlesindeki ima o kadar belirsizdi ki Kiva gözlerindeki yaşları kırıpıştırarak dağıttı. Şifacının geçmişte neredeyse yapmak üzere olduğu seçimi anlamıştı.

Ama bunu yapmamıştı.

Buradaydı, hayattaydı, karanlıkla savaşmış ve kazanmıştı.

Научна калителност.

$$\Gamma_{\text{eff}} = \frac{1}{2} \left(\frac{1}{\Gamma_{\text{eff}}} + \frac{1}{\Gamma_{\text{eff}}} \right)$$

“Sana söylemiştim,” diye fısıldadı Rhess, bakışları birden Kiva’nın kilitlere kilitlendi. “En iyi insanlar, kendi hayat hikâyeleri olanlardır. Onlara sahip olmamayı dileseler bile.”

Kiva titrek bir nefes verdi, ciddiyetle başını sallamaktan başka bir şey yapamıyordu. Rhess’in hikâyesinde çok daha fazlası olduğunu biliyordu, tıpkı kendi hikâyesinde de olduğu gibi ama ikisi de şimdilik yeterince şey anlatmıştı.

Şifacı da öyle düşünüyor gibiydi çünkü sessizce devam etti: “Genelde pek tanımadığım insanlara ailemle ilgili bir şeyler anlatmam ama sen bana hikâyeni anlatacak kadar güvendin. Bu yüzden benim de aynı şekilde sana güvenmem makul geldi. Yine de anlattıklarım aramızda kalırsa memnun olurum. Kimsenin bana acımasını istemiyorum.”

Kiva başını sallayarak, “Kimseye söylemem,” diye söz verdi.

“Ben de senin sırlarını saklayacağım,” dedi Rhess. “Umarım bunu söylememe gerek yoktur.”

Gerek yoktu. Kiva’nın şifacıyla arasında bir bağ oluştuğunu inkâr etmesi mümkün değildi. İkisi de genç yaşlarında o kadar çok acı çekmişlerdi ki sanki ruhları birbirini tanıyor; acıyı, incinmeyi... iyileşmeyi anlıyormuş gibiydi.

Rhess bakışlarını nehirden çevirerek, “Hadi,” dedi ve su kenarı boyunca kurulan pazar tezgâhlarını gösterdi. “Duygular beni acıktırıyor. Bu stresi atmak için ağırlığımı kadar çikolatalı çörek yemem gerekiyor.”

Ve böylece üzücü sohbetleri sona erdi.

“Çikolatalı çörek mi?” diye sordu Kiva.

Rhess dehşetle ona baktı. “Sakın bana hapishanede size çikolatalı çörek vermediklerini söyleme?”

Kiva ona donuk bir ifadeyle baktı.

Şifacı, Kiva’nın dirseğinden tuttu ve onu tezgâhlara doğru sürükledi. “Dostum, hayatın sonsuza dek değişmek üzere.”

Rhessinde hem haklıydı hem de yanılıyordu.

Çikolatalı çörekler inanılmazdı. Pürüzsüz, kadifemsi çikolata parçaları ağızda eriyen bir hamura karıştırılmıştı. Ama ne kadar iyi olursa olsun, Kiva'nın hayatını değiştirmediler. Hayır, Kiva'nın hayatını değiştiren şey, onun ve Rhess'in karın ağrısı çekecek kadar çok çikolatalı çörek yemeleri, akademinin bulunduğu tepeye doğru yürümeleri ve bir daha asla bir şey yemeyecekleri konusunda sızlanmalarından sonra gerçekleşti.

Tam Gümüşdiken'in girişine ulaşmış ve vedalaşmak için durmuşlardı ki bir adam topallayarak yanlarından geçip revire doğru yöneldi. Yüzünde acı dolu bir ifadeyle vücudunun sağ kısmını tutuyordu ama Rhess yardıma ihtiyacı olup olmadığını sorduğunda, adam teklifi kibarca reddetti.

Adam yoluna devam etti ve Kiva onu aklından çıkardı... Daha doğrusu ellerinde hissettiği karıncalanma ve parmak uçlarından beliren parıltı olmasaydı çıkaracaktı.

Rhess'in nefesi kesildi. "Bu da ne-"

Saf, katıksız bir panik Kiva'yı doldurdu ve büyüsünü her zamankinden daha sert bir şekilde bastırdı. Altın ışık bir mum gibi yanıp söndü. Cildi bir kez daha normale dönmüştü ama baskılayanın şiddeti midesini bulandırmış, şakaklarının ağrımasına neden olmuştu.

Rhess'in kızıl kahve gözleri Kiva'nın ellerine dikilmişti. "Sen olanı gör-"

"Oakhollow'a gitmem gerek."

Kiva, kısmen Rhess'in dikkatini dağıtmak ama daha çok gerçekleri daha fazla görmezden gelemeyeceği için bir anda konuşmuştu. Üç günde üç kez büyüsü iradesi dışında yüzeye çıkmıştı. Buna neyin neden olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama sarayda yaşarken bunun tekrar olması riskini göze alamazdı. Eğer Jaren görürse... eğer *biri* görürse...

Kiva'nın kardeşleriyle konuşması gerekiyordu. Onların kendisine ulaşmasını beklemeye devam edemezdi... Tekrar iletişime geçmeleri günler alabilirdi. Hatta haftalar bile alabilirdi.

Büyüsüne olanlara bakınca, Kiva'nın o kadar zamanı olmayabilirdi. Torell ve Zuleeka'yı bizzat arama riskini göze almak zorundaydı, yardım edebilmeleri için dua ediyordu. İkisi de çocukluklarında büyü emaresi göstermemişti ama bu durum değişebilirdi. Değişmemiş olsa bile, bir zamanlar keşfedilmemek için kullanmama tercihinine rağmen anneleri iyileştirme büyüsüne sahipti. Belki de Tilda, onlara Kiva'ya ne olduğunu açıklayabilecek ve büyüsünü nasıl tekrar kontrol altına alabileceğine dair bir şeyler söylemişti.

"Oakhollow mu?" Rhessinda tekrarladı. "Oakhollow'da ne var?"

Jaren'ın bile bilmediği bir gerçeği dile getiren Kiva yutkundu ve sorusunu cevapladı:

"Ailem." Tekrar yutkunarak, "Oraya nasıl gidebileceğimi biliyor musun?" diye sordu.

Rhess ona yakından bakıyordu, bakışları Kiva'nın yüzünden ellerine, ardından tekrar yüzüne döndü. Daha sonra sanki gördüğü şeyin bir ışık oyunu olduğuna karar vermiş gibi başını salladı. Kiva öyle rahatlamıştı ki neredeyse bayılacaktı.

"Oldukça kolay," dedi şifacı, rüzgârda savrulan saçlarını kuşağının arkasına iterek. "Sadece Nehir Yolu'nu takip et ve Güney Kulesi'nden geçerek şehirden ayrılmak için yoldan sap. Sonra ilk kavşağa ulaşana kadar tarlalardan dümdüz ilerle. Ondan sonra önce sola, sonra sağa dön, sonra da..."

Rhess, Kiva'nın ezberlemeye çalıştığı talimatları vermeye devam etti ancak şifacı, Kiva'nın yüzünde gördüğü ifade yüzünden kısa bir süre sonra duraksadı.

"Bak ne diyeceğim... Bazı ev ziyaretleri için bu hafta Oakhollow'a gitmem gerekiyor," dedi. "Ben seyahatimi yarına çeksem ve sen de benim peşime takılsan nasıl olur? Oraya vardığımızda seni birkaç saat yalnız bırakmam gerekecek ama bu sana ailenle geçirebileceğin kadar zaman vermiş olur ve en azından oraya giderken kaybolmazsın."

Kiva o kadar minnettardı ki şifacıya sarılabılırdi. “Senin için sakıncası yok mu?”

“Zaten bir ara gitmem gerekiyordu. Ve sen de hiç fena bir arkadaş değilsin.” Rhess’in hızlı sırtışı, Kiva’ya belki de aralarında arkadaşlık geliştiğini hissedenin sadece kendisi olmadığını gösteriyordu.

Bu yüzden ve daha sayısız çaresizliğe neden olan sebeplerden ötürü Kiva, “Ne zaman buluşalım?” diye sordu.

Ardından, ertesi sabah yola çıkmak için hızlıca bir plan yaptılar. Kiva, Caldon’la yaptığı eğitim seansından hemen sonra saraydan ayrılmayı planlıyordu. Eğer birisi sorarsa, bütün gününü bir Gümüşdiken şifacısı ile geçirdiğini söylerdi... ki bu yalan değildi. Tabii bundan, onun akademide olacağı anlamı çıksa da. Kiva, biraz acı bir şekilde de olsa bunun mükemmel bir bahane olduğunu fark etti. Fakat olumlu şeylere odaklanmak için suçlu hissettiren düşüncelerini bir kenara itti.

Yarın abisini ve ablasını tekrar görecekti. Ve bir yandan onlara söyleyecek şeyleri olsa da, daha da önemlisi büyüyle ilgili yardımlarına ihtiyacı vardı. Bu fırsatı en iyi şekilde değerlendirecekti.

Soruları vardı ve artık bunların cevaplanmasının zamanı gelmişti.

BÖLÜM ON İKİ

Planlandığı gibi Kiva ertesi güne sabah erken saatlerde idmanla başlamıştı. Yine yorucu bir eğitim geçirmiş ama iyi tarafından bakılacak olursa, sadece bir kez kusmuştu.

Tek sorun, antrenman alanından tam çıkarken Jaren'in ona seslenmiş olmasıydı. Bir anlığına Kiva, Jaren'in onunla zaman geçirmek için planlarını değiştirmiş olabileceğinden korktu. Ancak Jaren, sadece dün onunla görüşemediği için özür diledi. Önceki gün şehirde olmadığını, yakındaki bir köyün yeniden inşasına yardım ettiğini söyledi.

Kiva daha bu konuyla ilgili soru soramadan, genç adam Gümüşdiken'e yaptığı ziyareti sordu. Kiva da Gümüşdiken'de Rhessinda ile geçirdiği zamanı anlatmaya başladı. Jaren, onun yeni bir arkadaş edinmiş olmasından mutlu görünüyordu ve bu Kiva'nın o gün için yaptığı göstermelik planlarını anlatmasını kolaylaştırdı. Jaren rahatladığını çünkü önünde bir sürü görüşme olduğunu söyledi.

Kiva bunu duyunca, görüşmelere kulak misafiri olma fırsatını kaçıracığından endişelendi. Ancak Jaren Tüccarlar Loncası, Liman İşçileri Birliği, Ozanlar Derneği ve benzeri başka kurumlardan bahsettiğinde Kiva veliaht prensin randevularının kraliyet konseyiyle yaptığı toplantının ikinci yarısına benzeyeceğini fark etti. Toplantının o kısmı onun casusluk göreviyle ilgili değildi.

Jaren'a, maliye bakanı tarafından gönderilen ve hemen gelmesini talep eden bir mesaj geldiğinde yollarını ayırdılar. Kiva'ya onu kurtarması için yalvaran kederli gözlerle bakıyordu. Kiva'ysa sadece sırtarak, "Zavallı bebek prens," diye dalga geçtikten sonra, ona toplantılarına ne kadar hızlı giderse o kadar hızlı özgür kalabileceğini söyledi.

Kiva odasına döner dönmez hızlıca duş alıp hafif bir kahvaltı yaptı. Dışarıdaki gezintisi için giyinmiş, yanına yolculuğu sırasında karşılaşacağı kıyı esintisinden korumak ve tanınmasını önleyecek başlıklı bir pelerin almıştı.

Caldon'un eğitiminin daha sonradan yol açacağı acıyı önlemeye yardımcı olması için çayına bir doz kas gevşetici katmayı unutmayan Kiva, içeceğini tek seferde kafaya dikti ve aceleyle odasından çıktı. Saraydan dışarı çıkarken yolda sadece iki kez durdu. İlki, koridorda Flox'u kovalayan Tipp ve Oriel'in yanından geçerken olmuştu. Orta yaşlı öğretmen Edna, peşlerinden koşarken sabır için dua ediyordu. İkincisinde ise tam giriş holünden dışarı adımını atarken Naari ona seslenmişti.

"Duyduğuma göre yine Gümüşdiken'e gidiyormuşsun," dedi muhafız.

Kiva, Naari'nin Jaren'ın yanında olmamasına şaşırılmıştı ama hemen sonra, tıpkı kraliyet konseyi görüşmesi gibi bu konuşmalarının çoğunun da gizli olması gerektiğini fark etti.

"Şifacılardan biriyle olacağım," diye onayladı Kiva, yüz ifadesini samimi ve dürüst tutarak.

Naari konuşmadan önce ona yakından baktı. "Jaren, burada kapana kısılmış gibi hissetmemenin önemli olduğunu, on yıldır tutsak olduğunu ve özgür olmanın ne demek olduğunu hatırlamayı hak ettiğini söylüyor."

Onun için istediğim son şey, ona kendisini başka bir tür kafeste kapana kısılmış gibi hissettirmek.

Kiva, Jaren'ın iki gün önceki sözlerini tekrar hatırladı; prensin düşünceli hâli onu derinden etkiliyordu.

“Ama güvenliğin konusunda endişelendiğini de bilmelisin,” diye devam etti Naari, “özellikle de geçen gece olanlardan sonra. Özgürlüğünü elinden almaya kalkmaz, bunu sana asla yapmaz. Bu yüzden senden dikkatli olmanı rica ediyorum.” Kehribar rengi gözleri Kiva’nın kilerle buluştu. “Nehir Yolu boyunca seni korumaları için fazladan nöbetçiler yerleştirdim fakat Gümüşdiken ve saray arasında çok fazla yaya trafiği var ve en dikkatli muhafızlar bile bazı şeyleri gözden kaçırabilir. Jaren seni tutsak gibi hissettirmemek için bir şey söylemez ama bence, eğer başına bir şey gelirse bunun onu mahvedeceğini zaten biliyorsun. O yüzden akıllıca hareket et.”

Kiva’nın nefesi ciğerlerinde bir yerde sıkışmış, onu cevap vermekten alıkoyuyordu. Ama yine de anladığını ve kabul ettiğini başıyla onayladı.

“Caldon senin bıçaklar konusunda beceriksiz olduğunu söylüyor,” diye devam etti Naari, pelerinin içinden bir hançer çıkarırken. “Ama yine de elinde bir şeyler olduğunu bilirim daha iyi hissedeceğim. Ne olur ne olmaz.”

Ellerindeki titremeyi gizlemeye çalışan Kiva, silahı aldı ve onu baldırına nasıl bağlayacağına dair talimatlar veren Naari’yi dinledi. Çizmesinin altına ama yine de kolayca ulaşılabilceği bir yere yerleştirdi.

“Kendini bıçaklama,” diye uyardı Naari.

Kiva, “Neden insanlar bana bunu söyleyip duruyor?” diye mırıldandı.

Dudakları seğiren Naari, dikkatli olması gerektiğini tekrar etti ve sarayın içinde gözden kayboldu.

Derin bir nefes veren Kiva, Gümüşdiken’e doğru yola koyuldu. Muhafızın söylediği şeyleri düşünüyordu. Jaren’ın onun için endişelendiği düşüncesi hoşuna gitmemişti. Ama sonra kendine, Jaren’ın ne hissettiğini umursamaması gerektiğini hatırlattı.

Onun için istediğim son şey, ona kendisini başka bir tür kafeste kapana kısılmış gibi hissettirmek.

Öteâlem yardımcısı olsun, neden bu kadar... *Jaren* olmak zorundaydı? Kiva, *Jaren*'in onu takip etmeleri için muhafızlara emir vermesinin, hatta sarayın güvenli arazisinde kalmasını talep etmenin çok daha kolay olacağını biliyordu. Ama o bunu yapmamıştı, onun yerine her zaman olduğu gibi Kiva'nın ihtiyaçlarını ön planda tutuyordu.

Bu düşünce üzerine Kiva başını salladı, zihninde hayalî bir kapı oluşturdu ve onu çarparak kapattı. Nehir Yolu boyunca ilerlerken hızını artırdı. Naari'nin devriye gezen muhafızlarının, kalabalığın arasında bir yerlerden onu izlediğinin tamamen farkındaydı. Fakat gizlenen muhafızların varlığı, kendisini daha güvende hissetmesini sağlaması gerekirken tüylerini diken diken ediyor; Kiva, sanki bir şekilde aklını ve hissettiği suçluluk duygusunu okuyabileceklermiş gibi hissediyordu. Bu hissiyat ancak Gümüşdiken'e giden tepeyi tırmanıp kampüs arazisine ulaştıktan ve Rhessinda'yı kemerli girişte onu beklerken bulduktan sonra geçti.

"Mükemmel zamanlama," dedi şifacı parlak bir gülümsemeye. Omzuna büyük bir çanta asmıştı, muhtemelen bugün için ihtiyacı olacak tıbbi malzemeleriyle doluydu. "Maceraya hazır mısın?"

Midesi gerginlikten kaynasa da Kiva fazlasıyla hazırды. Rhess'i takip ederek akademinin ön kapılarından hemen ileride olan küçük ahıra gitti.

"Sanırım son on yılda pek ata binmemişsindir?" diye sordu Rhess, biri kestane rengi diğeri gri ve sağlıklı görünen iki atın dizginlerini tutan genç bir seyise yaklaşarak.

Kiva atlara dikkatle bakarak, "Bu doğru bir çıkarım olur," dedi. En son kendi başına ata bindiğinde, ailesinin yaşlı ve uysal midillisinin üzerindeydi. Yaşlı midilli, önünde duran atlara göre çok ama *çok* daha küçük bir yaratıktı.

Rhess, Kiva'nın Bluebell adındaki gri kısırağa binmesine yardım etmeden önce, "Yavaş gideriz," diye söz verdi.

Zeminin ne kadar uzakta olduğunu bilerek görmezden gelen Kiva, Rhess kestane renkli ata bininceye kadar bekledi. Sonra kayıtsızca sordu: “Şehirden çıkarken Nehir Yolu’nu kullanmasak olur mu?”

Bir süre sessizlikten sonra şifacı, “Kulağa gizlice sıvışmak istiyormuşsun gibi geliyor,” dedi.

Nehir Yolu’nu izleyen fazladan muhafızları düşünen Kiva, itiraf etti: “Nereye gittiğimizi kimseye söylemedim ve böyle kalmasını da tercih ederim. En azından şey olana kadar...” Cümleyi bitiremedi ama Rhess’in yüz hatları yumuşamıştı.

“Hey, hepimizin sırları var,” dedi Rhess anlayışla. “İkimizi de tehlikeye atmadıkları sürece sırlarını saklamakta bir sakınca görmüyorum. Dün söylediğimde ciddiydim... bana güvenebilirsin.”

Kiva bir nefes verdi. “Teşekkürler.”

Rhessinde bir an düşündükten sonra, “Arka sokakları iyi bilirim,” dedi. “Güney Kulesi’ne gitmek için onları kullanabiliriz ama şehir surlarından çıktıktan sonra ana yola geri dönmek zorundayız.”

“Sorun değil,” dedi Kiva. Tamamen Nehir Yolu’nu takip etsele de muhtemelen sorun olmazdı, ne de olsa Naari yoğun trafik yüzünden muhafızların bazı şeyleri gözden kaçırabileceğinden bahsetmişti. Ayrıca Kiva’nın at sırtında olması beklenmiyordu. Ancak arka sokaklar, görülme riskini önemli ölçüde azaltırdı.

Yeni rota belirlendikten sonra Rhess, Kiva’ya binicilikle ilgili temel bilgileri kısaca hatırlattı ve birlikte akademiden çıktılar.

Oakhollow, Vallenia’dan yarım saatlik at sürüşü mesafedeydi ama bu, şehrin ucuna ulaşmalarının ne kadar süreceğinin hesabı katılmamış hâliydi. Sürüş hızları, doğrudan Nehir Yolu rotasını kullanmadıkları için daha yavaştı. Yine de sonunda Güney Kulesi’ne ulaştılar ve atlarını direkt açık kapılara doğru sürdüler. Başkentten gelip giden yolcuların yanlarından geçiyorlardı. Bunların birçoğu ticaret için mal yüklü arabalar sürüyor, diğerleri

ise haberci olduklarını gösteren işaretler taşıyordu. Bazıları ise sadece günlük hayatını yaşayan sıradan şehir halkıydı.

Kiva pelerininin başlığını yukarı kaldırdı ve nöbetçi muhafızlarla göz temasından kaçındı. Fakat o da Rhessinde da hiçbir sorunla karşılaşmadılar ve çok geçmeden surlardan geçip tamamen eskimiş bir toprak yoldan atlarını sürdüler. İlk başta kalabalık yoğundu ancak ilerleyip iki taraftaki çiftliklerden uzaklaşınca, sonunda yol onlara kalmıştı.

“Kendine güvenin ne durumda?” Rhess, Bluebell’i işaret etti. “Hızlanmaya hazır mısınız?”

“Eğer düşüp her yerimi kırarsam, bana bakarsın değil mi?” diye sordu Kiva şakayla karışık.

Şifacı sırtıttı ve atını ileri doğru iterek Kiva’yı Bluebell’e ay-nısını yapması için teşvik etti. Yolu takip ederek düz bir tepeye çıktıkları ve ardından kıyı şeridini kucaklayan uçurumun kenarındaki patikayı takip ettikleri sırada kırsağın uzun bacakları yeri eziyordu. Denizden esen sert rüzgâr Kiva’nın başlığını geriye doğru itmiş ve saçlarının arkasından uçuşmasına neden olmuştu. Masmavi okyanusun üstünden hiç zorlanmadan ilerliyorlardı. Kiva kendini uzun zamandır bu kadar canlanmış hissetmemişti. Bağırıp çağırmayı, gülmeyi ve bu hissin sonsuza dek sürmesini istiyordu. Ama çok geçmeden deniz kıyısından ayrılmak ve yavaşlamak zorunda kaldılar. Çok sayıda yol ayrımından geçerek sık ormana doğru yol aldılar.

“Neredeyse geldik,” dedi Rhess, Kiva’ya bir su şişesi fırlatarak. Etraflarını saran ağaçları gösterdi ve devam etti: “Burası Emelda Ormanı. Oakhollow buranın kenarında kalıyor ama orman ta Avila’ya kadar devam ediyor. Burada kaybolmak kolaydır, bu yüzden bugün kasabadan fazla uzaklaşma. Geri dönmeyen ilk kişi olmazsın.”

Kiva ürperdi, gölgeli ormanlık alan öncekinden daha uğursuz görünüyordu. Fakat sonra yol açıldıkça ağaçlar seyrelmeye başladı ve karşılarında küçük güzel bir kasaba belirmeye başladı.

“Seni tavernada bırakırsam, ailenin yanına tek başına gidebilir misin?” diye sordu Rhess, ormanın içinden parlak güneş ışığına doğru çıktıklarında.

Kiva, ailesinin kasabanın *neresinde* olduğuna dair henüz bir fikri olmasa da başını salladı. Ama onları aramak için en iyi yer taverna olacak gibi görünüyordu.

Kiva, Rhess’le birlikte köyün derinliklerine doğru ilerledi. Bir demirci, küçük bir eczane, terzi atölyesi, fırın ve bir pazara varmadan önce pencerelerinde çiçek saksıları olan küçük ahşap kulübelerin yanından geçtiler. Hepsinin ortasında, kapısının üzerindeki tabelada kavisli bir şekilde *Sarhoş Domuzcuk* yazan ve garip bir şekilde oldukça sarhoş görünerek dans eden bir domuzun resminin bulunduğu daha büyük bir bina vardı.

Rhess, giriş yolunda durduklarında, “Arka tarafta bir ahır var,” dedi. O daha sözünü bitirmeden, genç bir kız koşarak yanlarına geldi; kirli kıyafetlerine yapışmış saman ve keskin gübre kokusu buradaki rolünün ne olduğunu açıkça ortaya koyuyordu.

Rhessinde ona gümüş bir para attı ve Kiva’ya attan inmesini işaret etti. Kiva yere indiğinde inledi, bacakları kaskatı kesilmişti ve o sabah aldığı ilaca rağmen sırtı ağrıyordu.

Rhess gülerek, “Akşama kadar bekle,” dedi.

Seyis kız Bluebell’le birlikte aceleyle uzaklaştı ve Kiva, “Birkaç saat içinde burada buluşalım mı?” diye sordu.

Rhess dizginlerini toplayarak, “Öğleden hemen sonra diyelim,” diye onayladı. “Hava kararmadan önce seni şehre geri götürürsek iyi olur.”

Kiva kabul etti çünkü ihtiyacı olan son şey, saraydan birilerinin onu Gümüşdiken’de arayacak kadar endişelenmeye başlamasıydı.

“Hastalarından biriyle ilgili yardıma ihtiyacın olursa...” diye başladı Kiva ama teklifini nasıl sonlandıracağını bilemediğini fark ederek sözünü yarıda kesti. Sonuçta *Gel ve beni bul*, diyemezdi.

Neyse ki Rhess onun tereddüt ettiğini fark etmedi ve sadece, “Teşekkürler ama ailenle geçirdiğin zamanın tadını çıkarmalısın,” dedi.

Kiva da böyle olmasını istiyordu ama son karşılaşmalarını düşününce, çok da umutlu değildi.

El sallayan Rhessinda atını meyhaneden uzaklaştırdı. Kiva, şifacıyı köyün derinliklerinde gözden kaybolana kadar izledi, sonra dikkatini domuz resmine verdi. Açık kapıdan içeri adım atmadan önce yüzündeki hoşnutsuz ifadeyi silmeye dikkat etmişti.

Sarhoş Domuzcuk’un içi, Kiva’nın hem çocukluğunda ailesiyleken hem de son haftalarda kış sarayından Vallenia’ya yaptığı yolculukta karşılaştığı diğer tavernalara çok benziyordu. Işığı kısıp luminiyum fenerler gölgelerin çoğunu aydınlatmış fakat yine de içerinin pis ortamı, güneş ışığı kirli pencerelerden göz kırpmaya çalışsa bile karanlık ve kasvetli kalmaya devam etmişti. Pencerelerin etrafında duvara monte edilmiş çok sayıda doldurulmuş yaban domuzu kafası vardı.

Bir avuç müşterinin ahşap masalarda oturduğu ve henüz sabah vakti olmasına rağmen taburelerinin üzerinde sallandığı odanın derinliklerine doğru ilerleyen Kiva’nın burnuna ağır bir bira kokusu geldi. Kiva, müşterilerin yanından geçerken başını eğdi ve doğruca odanın arka tarafında lekeli bir bezle tahtayı silen, orta yaşlı tavernacının durduğu bara doğru ilerledi ve “Merhaba,” dedi.

Adam kara gözlerini ona dikti ama hiçbir şey söylemedi.

“Ben, şey, birini bulmama yardım edebileceğinizi umuyordum,” dedi Kiva.

“İçki mi istiyorsun?” diye sordu adam huysuz, sert bir sesle.

“Ben... şey...” diye kekeledi Kiva, sonra da yüzüne dostça bir gülümseme yerleştirdi. “Benim için biraz erken. Belki aradığımı kişiyi bulduktan sonra.”

Adam yine hiçbir şey söylemedi.

Kiva bunu bir davet olarak algıladı ve “Zuleeka ve Torell Meridan’ı tanıyor musunuz?” diye sordu. Corentine adını kullanmaya cesaret edemedi, kardeşlerinin soylarını belli edecek kadar aptal olmamalarını umuyordu. “Benden biraz daha büyükler. Birbirimize benziyoruz.”

“Kim bilmek istiyor?” diye sordu tavernacı.

“Kız kardeşleri,” diye cevapladı Kiva. “Kiva Meridan.”

Bir kupa dolusu bira bar tezgâhına çarptığında, Kiva’nın yanından *tak* diye bir ses geldi. Yaşlı bir adam en yakındaki taburenin üzerine devrilirken elindeki bardağın kenarından etrafa hafifçe bira saçıldı. Adam ona doğru tehlikeli bir şekilde eğildi. “Kiiiğva,” diye mırıldandı. “Bu çok güzel bir isim. Ben Grum-Grumed-Grumedon.”

Sonunda adını söyleyebildiğinde kendinden memnun görünüyordu, denemeler arasında hıçkırıyor ve Kiva’ya kahverengi dişleriyle gülümsüyordu.

“Biraz ekmeğe ne dersin, Grum?” diye sordu tavernacı, aksi ses tonu adama bakarken yumuşamıştı. “Ya da biraz güvence? Müesseseden.”

Grumedon birasından bir yudum aldı. “Yemek için çok erken. Ama buna devam,” dedi kupayı sallayarak. Kupanın kenarlarından daha fazla içki dökülürken birazı da Kiva’nın botlarına geldi.

“Grum-” diye söze başladı tavernacı ama sarhoş adam konuşmasını bastırdı.

“Senin gibi pis bir kızın böyle güzel bir yerde ne işi var?” diye sordu Grumedon, Kiva’ya.

Kiva, “Ailemi arıyorum,” diye cevapladı onun karışık sorusunu. “Zuleeka ve Torell Meridan.”

“Ha!” dedi Grum, kupayı yüksek sesle çarpıp üstünden köpükler saçarak. “Biliyordum.”

Adam başka bir şey söylemeyince Kiva onu konuşturmaya çalıştı. “Neyi biliyordun?”

Grumedon iri parmağını ona doğrulttu. “Gözlerini annenden almışsın.”

Kiva onun bu sözlerinin şokunu atlatamadan adam yığıldı ve başı bar tezgâhının üzerine düştü. Sarhoş bir hâlde, yüksek sesle ağzı sonuna kadar açık şekilde horluyordu.

Tavernacı iç çekti ve bardağı alıp dökülenleri sildi. “Her gün aynı şey. Saatlerce kendine gelmez.” Kiva’nın yüz ifadesinde ne gördüyse, “Grum zor bir hayat yaşadı ama şimdi iyi durumda,” diye ekledi. “Onunla ilgilenen insanlar var. Yakında gelip onu alır, güvende ve sıcak olduğundan emin olurlar. Merak etme, o iyi olacak.”

Kiva kendini tutamayarak, “Annem de o insanlardan biri miydi?” diye sordu.

Tavernacı her zamanki gibi hiçbir şey söylemedi. Fakat sonra barın arkasından bir parça kirli parşömen ve bir tüy kalem çıkardığında Kiva’yı şaşırttı.

“Bir not yaz. Elimden geleni yaparım,” diye teklif etti huysuzca.

Kiva’nın içine umut doldu. “Onları bugün görmem lazım. Mümkün olduğunca çabuk. Bu çok önemli.”

Tavernacı hiçbir söz vermedi, sadece söylediğini tekrarladı: “Elimden geleni yaparım.”

Elde edebileceği en iyi durumun bu olduğunu fark eden Kiva, aceleyle mesajını yazmaya koyuldu.

𐌲 ~ 𐌲 𐌲𐌴≡ 𐌲#𐌺𐌺>>≡^ 𐌲||~𐌺.

∴≡≡^ 𐌲|| 𐌺𐌺≡~Δ #𐌲𐌲𐌴 𐌲||□.

□𐌺~𐌺≡∴.𐌲.

Sarhoş Domuzcuk'tayım. Sizinle konuşmam lazım. Acil.

Yazdıklarında gizli saklı bir şey yoktu ama yine de sadece kardeşlerinin anlayabileceği bir şifreyi kullanmıştı. Eski alışkanlıklarına geri dönmüştü.

“Bu nedir?” diye sordu tavernacı, notu ışığa tutup kaşlarını çatarak.

“Zuleeka ve Torell Meridan,” diye hatırlattı Kiva ona. “Onlar bunu okuyabilir.”

Adam homurdanır gibi bir ses çıkarıp kâğıdı arka cebine koydu ama bir şey yapmak için harekete geçmedi.

Kiva adama, “Bunun önemli olduğunu söylediğimde, ölüm kalım meselesi olduğunu kastetmiştim,” dedi. Büyüsünü kontrol altına alabilmesi bir ölüm kalım meselesiydi. “Lütfen, sadece birkaç saatim var.”

Adamın bakışları tekrar Kiva’ya döndü. “İçki mi istiyorsun?”

Kiva dişlerini sıktı ve başını iki yana salladı.

Adam başparmağını tavernanın arka tarafındaki bir kapıya doğru salladı. “O hâlde dışarıda bekleyebilirsin.”

Kiva tekrar, bu kez fısıltıyla, “Lütfen,” dedi.

Adam sadece bir kez daha işaret etti, sonra döndü ve barın arkasındaki odada kayboldu. Onun yerine genç bir kız geldi. Lekelelenmiş beze yüzünü asarak uzanan kız, bezi temizlikle değiştirdi.

Mesajını iletmesi konusunda tavernacıya güvenmekten başka elinden bir şey gelmeyen Kiva, iç çekerek adamın işaret ettiği yöne doğru ilerledi ve kapıdan geçerek küçük, açık bir avluya çıktı.

Dışarıda başka müşteri yoktu, bu yüzden pelerinini çıkardı ve ahşap masalardan birine oturdu. Saniyeler sonra, bardaki kız belirdi ve Kiva’nın önüne dumanı tüten bir kupa koydu. Tekrar içeri girmeden önce gülümseyerek göz kırptı ve arkasını dönmeden önce, “Tor’a benden selam söyle,” diye seslenerek içeri girdi.

Bu müstehcen sözlerden bir anlam çıkarmak istemeyen Kiva, tarçınlı süt ve baldan oluşan içecekten bir yudum aldı. Yüzünü güneş ışığına doğrultarak gergin bacaklarının gevşemesini dilerken beklemeye koyuldu.

BÖLÜM ON ÜÇ

Kiva, içkisini bitirdikten sonra avluda volta atmaya başladı, zaman yavaşlamış gibiydi. Kardeşlerinden henüz bir iz yoktu ama Kiva da bütün gün oturup onları bekleyemezdi. Eğer tavernacı ona yardımcı olmayacaksa, nerede olduklarını sormak için Kiva'nın başka birilerini bulması gerekecekti.

Kararını veren Kiva, pelerinini tekrar üzerine geçirdi. Tam tavernanın kapısına doğru ilerlemeye başlamıştı ki kulaklarına ağır ayak sesleri geldi ve uzun boylu bir figür hızla karanlıktan çıktı.

Kiva abisini görünce rahatlayarak kendini bıraktı. Abisi ise çabucak aralarındaki mesafeyi kapattı.

“Delirdin mi sen?” diye sordu abisi ona sıkıca sarılarak. “Buraya kadar gelerek ne yaptığını sanıyorsun?”

“Ben de seni gördüğüme sevindim, Tor,” dedi Kiva, kırıldığını sesinde belli etmemeye çalışarak.

Torell ona bakmak için geri çekildi. Zümrüt yeşili gözleri Kiva'nın yüzünde gezindi, ardından yeniden ona sarıldı ve kulağının dibinde sessizce iç çekti.

“Özür dilerim,” dedi saçlarına doğru. “Elbette seni gördüğüm için mutluyum. Ama bu yaptığın çok tehlikeli. Saraydan nasıl kaçtın? Seni takip eden oldu mu? Sen-”

Kiva geri çekilirken gülümsemeden edemedi. “Biz çocukken hiç böyle endişeli değildin.”

“Şu anda da endişeli değilim.” diye düzeltti Torell, ona dikkatle bakarak. “Konu her şeyden çok sevdiğim ve güvende olduğundan emin olmak istediğim küçük kız kardeşim olunca başka.”

Boğazı sıkışan Kiva, “Artık pek de küçük sayılmam,” dedi.

Tor, “Sen her zaman benim küçük kardeşim olacaksın,” diye karşı çıktı. “İster yedi yaşında ol ister yetmiş, seni koruma isteğimden asla vazgeçmeyeceğim.” Geriye doğru bir adım attı. “Şimdi neden buraya gelme riskine girdin, fare? Bir şey mi oldu?”

Fare.

Küçük fare.

Bu, babasının ona taktığı lakaptı.

Kiva gözlerini kırptırarak yaşları dağıtmak zorunda kaldı. Tor’un da ona bu şekilde seslendiğini unutmuştu. Cevap vermesi biraz zaman aldı. “Bende bir sorun var. Seninle ve Zulee’yle özel bir yerde konuşmam lazım.”

Torell başını sallamadan önce ona bir süre baktı ve elini tutarak onu tavernaya geri götürdü. Teni sert, parmakları nasırlıydı; Kiva’nın dikkatini tıpkı geçen seferki gibi üstünde olan bir dizi ölümcül silah çekti.

Abisi ve savaşçı.

Onunla kır çiçekleri toplayan ve birlikte kulübelerinin yanındaki çayırda kelekleri kovaladığı çocuktan çok farklıydı. Yaralı bir geyik yavrusuna bakarak sağlığına kavuşturan ve hayatını hasta hayvanlara yardım ederek geçireceğini söyleyen çocuktan çok farklıydı. Kiva’yı kasvetli tavernaya doğru götüren sert genç adamda, o nazik çocuktan eser yoktu; her parçası keskin ve ölümcüldü. En azından fiziksel olarak. Kiva içten içe, kendini hep en yakın hissetmiş olduğu kardeşinin izlerini hâlâ görüyordu.

Kiva büyüü ilk kez kullandığında, onu rahatlatması için Tor’a gitmişti. Anne ve babaları çocuklarından hiçbirine şifa gücünün miras kalmaması ümidiyle onlarla Tilda’nın soyu hakkında hiçbir şey paylaşmamışlardı. Kiva, tıpkı kendi büyüünün olmasını dilediğini hatırladığı gibi, antik çağın kraliyet üyeleri

Sarana Vallentis ve Torvin Corentine'in, hikâyelerini dinlemek için annesine yalvardığını da hâlâ hatırlıyordu.

Bir gün Kiva'nın parmaklarından altın rengi ışık süzüldüğünde, anneleri sonunda sırrını paylaşmıştı ve biri gerçeği öğrenirse Kiva'nın hedef hâline geleceği yönünde onu uyarırken Kiva'ya sarılan kişi Tor olmuştu. Gözlerindeki yaşları silen, onu güvende tutacağına ve başına hiçbir şey gelmeyeceğine dair söz veren Tor'du.

Sözünü tutamamıştı. En azından çocukken.

Ama Kiva'nın içindeki bir ses, Tor'un ona zarar gelmesini önlemek için son nefesine kadar savaştıkça bir adam hâline geldiğini söylüyordu.

Tavernanın çıkışına vardıklarında Torell sessizce, "Başlığını yukarı çek," diye emretti. Bardaki kıza veda eder gibi başını salladı ama etrafta tavernacıdan iz yoktu. Kiva ona geri döndüğünde teşekkür ederdi artık.

"Ahırda bir atım var," dedi Kiva, Torell onu siyah bir atın tahta direğe bağlanmış olduğu bir odaya doğru götürürken. "Ona binse-"

Daha sözünü bitiremeden Torell kendi bineğine atladı ve Kiva'yı yukarı çekti. Torell'in arkasına oturduğu yerde Kiva'nın bacakları atın şişkin heybelerinin üstünde rahatsız bir pozisyon-
da duruyordu.

"Yüzün örtülü olsun," dedi Tor, "ve sıkı tutun."

Dörtmala gitmeye başladıklarında Kiva'nın başlığı geriye uçtu ama atın arkasından düşeceğinden emin olduğu için tutuşunu gevşetmeye cesaret edemedi.

Kasabanın sınırına ulaştıklarında Tor onları ana yoldan çıkarıp sık ağaçlara doğru yönlendirdi. Endişe verici bir hızla dallardan sakınıyor ve su sıçratarak derelerden geçiyorlardı. Sonunda yavaşladıklarında Kiva nefes nefese kalmış ve ona sımsıkı sarılmıştı.

"Bizi öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye bağırarak abisinin omzuna vurdu.

Torell kıkırdama cüretini gösterdi. "Olix bu ormanın içini dışını iyi bilir. Tamamen güvendeydik."

“Tek bir yanlış adımda boynumuzu kırabilirdik!”

“Bunun olmasına asla izin vermeyeceğimi biliyorsun,” dedi Tor. “Başlığın hâlâ başında mı?”

“Hayır, başlığım *başım*da değil,” diye homurdandı Kiva. “Senin yoldaki hız rekorunu, at sırtında en hızlı aptallık kategorisinde kırma çabandan dolayı başımda değil.”

“Öyle bir şey yok,” dedi Tor. Ses tonundan, eğlendiği belli oluyordu. “Kampa giriyoruz ve kimse senin yüzünü görmemeli, bu riske girmek istemiyorum. O yüzden başlığını çek.” Heybelerinden birini karıştırdı ve içinden gümüş rengi bir nesne çıkarıp Kiva’ya verdi. “Bunu da tak.”

Kiva, Tor’un başka bir gümüş nesneyi de kendisi için çıkardı. Şını belli belirsiz fark etti. Ancak Kiva’nın dikkati elinde tuttuğu şeydeydi.

Parmaklarının arasında bir maske vardı, neredeyse tamamen birbirine dolanmış olan yılanlardan oluşan bir maske.

Eğer tahmin etmesi gerekirse, bunlar engerekti.

Torell’e doğru eğildiğinde, onun da elinde bir maske olduğunu gördü. Bariz bir köpek şeklindeydi.

“Engerek ve Çakal,” diye mırıldandı Kiva. “Gerçekten kim olduğunuzu bilen kimse yok, değil mi?”

“Kimseye kolay kolay güvenmeyiz,” dedi Torell, maskeyi yüzüne oturturken. “Kendi aramızdakilere bile.”

Kiva da onu takip ederek Zuleeka’ya ait olduğunu düşündüğü maskeyi taktı ve başlığını tekrar kaldırdı.

“Bize faydası oldu,” diye devam etti Torell, seyreilmeye başlayan ağaçların arasından yollarına devam ederken. “Sadece yakın çevremizdekiler kimliğimizi biliyor. Geri kalan zamanlarda maske takıyoruz, kampta günlük işlerimizi yaptığımız zamanlarda bile. Bu annemin fikriydi, *bütün kraliyet ailesi maske takar*, demişti. Ama en çok da Zulee ve benim krallığın içinde rahatça hareket edebilmemizi, sürekli arkamıza bakmak zorunda olmamızı istiyordu.”

Sesinde hüznü, özlem dolu bir ton vardı. Bu yüzden Kiva ona hafifçe sarıldı. Torell'i teselli etmek için ağzını açtı ama ormanın ucuna vardıklarında kelimeleri ağzında kayboldu. Ağaçlar kaybolurken devasa bir açıklık ortaya çıkmış, ötesindeki manzara onu hayretler içinde bırakmış ve sessizce nefes almasına neden olmuştu.

Açıklıkta sayamayacağı kadar çok çadır sıralanmıştı, kampın merkezine doğru olan bazı büyük yapıların haricinde geri kalan çadırlar basitti. Tor, Kiva'yı o yöne doğru yönlendiriyordu; her yaştan kadın ve erkek, onlar yanlarından geçerken selam veriyordu. Tor'a *Çakal* diye hitap ediyorlar, gözlerinde açıkça bir hayranlıkla bakıyorlardı.

Onların generaliydi, diye hatırladı Kiva. Onlarla birlikte, onlar için savaşmıştı. Her şeyi bu insanlar için yapmıştı, bu asiler için.

Onların asileri, diye hatırlattı Kiva kendine.

Çünkü bu kişiler onun da insanlarıydı. Hepsi, Kiva'nın ailesinin, atalarının neredeyse öldürölüp sürgün edilmeye zorlandığında çalınan şeyleri geri aldığını görmek için hayatlarını adanmış olan insanlardı. Yüzyıllar boyunca, Torvin'in adına onun tahtını geri almaya adanmış asi hareket, yavaş yavaş büyümüşü fakat daha önce hiç onun varislerinden biriyle ittifak kurmamışlardı ve Vallentis ailesini meşru bir şekilde iktidardan uzaklaştırma ihtimalleri olmamıştı.

Kiva'nın bunun nasıl olduğunu, yani Zuleeka'nın nasıl asilerin komutanı, Torell'in de nasıl generalleri olduğunu bilmesi gerekiyordu. Annelerinin asilerle ilgili kendi uyarılarından ve Corentine soyunun devam ettiğini asla öğrenmemeleri gerektiğini savunmaktan nasıl vazgeçtiğini Kiva'nın bilmesi gerekiyordu. Tilda, uzun süre boyunca ailesi keşfedilmesin diye kendi büyü-sünü reddetmişti. Yine de Kiva buradaydı. Ebeveynlerinin *asla ve asla* katılmalarını istemediği bir hareketin kalbinde duruyordu.

Tor, “Zuleeka komuta çadırında, hemen ileride,” dedi, Kiva’yı düşüncelerinden ayırarak. “Çadırın kumaşı özel konuşma için yeterince kalın, orada rahatça konuşabiliriz.”

En büyük çadırın önünde durduklarında Kiva’nın avuçları terlemeye başladı. Tor onun yere inmesine yardım etti ve ardından kendisi de attan indi. Olix’in boynunu içten bir şekilde sıvazladı. Alçak sesle ısıklık çaldığında, genç bir çocuk koşarak geldi ve atı götürmeden önce Tor’a sevgiyle gülümsedi.

“Önden buyur,” dedi Torell, çadırın girişini göstererek.

Kiva omuzlarını dikleştirerek çadıra girdi ve içerinin kâğıtlarla dolu uzun ahşap bir masa haricinde büyük oranda boş olduğunu fark etti. Çadırın duvarına bir Wenderall haritası asılmıştı, neredeyse Kiva’nın kraliyet konseyi odasında gördüğünün aynısıydı. Gözüne bir hareket ilişti ve o tarafa döndüğünde Zuleeka’yı, dumani tüten bir fincandan bir şeyler yudumlarken ve onu dikkatle izlerken buldu. Boş yüz hatlarında ne şaşkınlık ne de bir sıcaklık belirtisi vardı. “Burada olmaman gerekiyordu.”

Sinirlenen Kiva maskesini çıkardı ve karşılık verdi: “Eğer o gece bana çok daha sert vurmuş olsaydın, hiçbir yerde olmazdım.”

Torell onun yanında durdu ve yüzündeki şaşkın ifadeyi ortaya koymak için kendi maskesini çıkardı. “Neden bahsediyorsunuz?”

Zuleeka ona cevap vermedi ve başına aldığı darbe yüzünden hâlâ sinirli olmasına rağmen Kiva, ablasını ispiyonlamak istemedi. Sadece iki gün önce, aralarındaki kırgınlığı onarmak için daha fazla çaba göstermeye karar vermişti ve bunu yapmaya kararlıydı. Pek umut verici bir başlangıç yapmamış olsalar bile.

“Hiçbir şey,” dedi. “Çok fazla zamanım yok. Vallenia’dan bir arkadaşımla geldim ve birkaç saat içinde benimle tavernada buluşacak.”

“Bir arkadaş mı?” Zuleeka kara kaşlarından birini kaldırdı. “Saraydan mı?”

“Tabii ki hayır,” dedi Kiva. “Aptal değilim.”

Ablasının dudaklarının seğirerek sırtmaya dönüşmesinden hiç hoşlanmamıştı. O yüzden Zuleeka'yı tamamen görmezden gelerek masaya doğru yürüdü ve engerek maskesini masanın üzerine koyduktan sonra oturdu. Tor onu takip ederek yanına yerleşti. Zuleeka da ancak Tor'dan gelen sert bir bakıştan sonra aynısını yaptı. Fakat sanki Kiva'nın ziyaretinden korkunç derecede rahatsız olmuş gibi bal sarısı gözlerini devirmişti.

"Seni bizi görmeye getiren şey nedir, küçük kardeşim?" Zuleeka dudak büktü. "Evini mi özledin? Sarılmak mı istedin?"

Kiva'nın iyi niyeti ablasının pasif agresif tutumu karşısında hızla buharlaştı. "Benimle derdin ne senin? Aynı taraftayız. Bana böyle davranmayı bırak."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Zuleeka, çayını karıştırarak. "Seni gördüğüme çok sevindim. Sayende bu hafta daha güzel hâle geldi."

Torell yorgunca iç çekti ve Kiva'nın duyamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler mırıldandı.

Kiva derin, sakinleştirici bir nefes alarak, son on yılda neler yaşadığına dair Zuleeka'nın hiçbir fikri olmadığını kendine hatırlattı. Her ne kadar bir ölüm hapisanesinde terk edilmekle karşılaştırılabileceğini sanmasa da bir insanın yaşayabileceği birçok farklı cehennem türü vardı.

Amacına odaklanarak, neden orada olduğunu düşündü. Nereden ve nasıl başlaması gerektiğini kafasında tarttı. Onlara anlatması gereken çok fazla şey olmasına rağmen kendi merakını daha fazla dizginleyemedi.

"Annemle ilgili bilgi almak istiyorum," dedi Kiva. "Nasıl oldu da Zalindov'a geldi? Siz nasıl oldu da asilere katıldınız? O gece-den sonra ne oldu?"

Zuleeka homurdanarak güldü. "Şu hâline bak, bir hikâye uğruna hayatını riske atıyorsun. Anlaşıldı."

"Hayatımı riske atmıyorum."

“Hayır, *hepimizin* hayatını.” Zuleeka’nın eğlenen hâli o kadar çabuk kayboldu ki Kiva, ablasının başından beri o ruh hâlinde olmadığını fark etti. “Bunu Vallenia’dan aceleyle ayrılmadan önce düşündün mü? Kendinden başka kimseyi umursadın mı? Eskiden hiç bu kadar bencil değildin ama sanırım on yıl boyunca kendinden başkasını düşünmemek alışkanlık yaratıyor.”

“Zuleeka,” diye tersledi Tor. “Yeter artık.”

Kiva, ablasının sözlerine ne kadar kırıldığını, o sözlerin ne kadar adaletsiz olduğunu belli etmemeye çalıştı. Boğazına bir yumru oturdu ama o yumruya rağmen konuşmayı sürdürdü: “Buraya geldim çünkü büyümü kontrol etmekte zorlanıyorum ve yakalanmamak için yardımınıza ihtiyacım var.” Yutkundu. “Ama aynı zamanda siz bana annemi anlatana kadar da gitmeyeceğim. Gerçeği bilmeyi hak ediyorum.” Kiva kraliyet konseyi toplantısından bahsetmemişti, elindeki bütün kozları karşılığında bir şey almadan açık etmek istemiyordu.

“Büyünün nesi var ki?” diye sordu Tor, yüz ifadesine endişe hâkim olmuştu.

Kiva başını iki yana salladı. “Önce sen.”

Yüz ifadesindeki ciddiyeti gören abisi boyun eğdi. “Askerlerin geldiği gece dağlardaki bir kulübeye kaçtık. Orada bizi bekleyen insanlar vardı. Asiler.”

Kiva, “Ama asilerin ailemizden hiçbir zaman haberi olmadı,” diye karşı çıktı. “Annem ve babam çok dikkatliydi...”

“Bildikleri kesin bir şey yoktu ama yıllardır söylentilerin peşinden gidiyorlardı ve bunlardan biri sonunda onları Riverfell’e, bize kadar getirdi. O zamanki liderleri, Galdric adında bir adam, çoktan pazar yerinde ebeveynlerimize yaklaşmıştı. Ama annem ve babam adamın iddialarına gülüp geçmişlerdi.” Tor’un kollarındaki güçlü kaslar gerildi. “Her şeyin olduğu... o gece... annem bizi doğruca Galdric’e götürdü ve tek bir şey karşılığında asilere katılmayı teklif etti.”

Kiva, “Ne karşılığında?” diye fısıldadı.

Cevap veren Zuleeka oldu, tek bir kelime söylemişti: “İntikam.”

Kerrin’a saplanan kılıcın anısı davetsiz bir şekilde Kiva’nın zihninde canlandı. Ardından Faran’ın kraliyet muhafızları tarafından sürüklenerek götürülmesi geldi gözünün önüne. Asla gitmeyeceklerini bilse de aklından bu görüntüleri uzaklaştırdı.

“Sonraki birkaç yıl boyunca Galdric ve en yakın sırdaşlarıyla birlikte kaldık, bir güvenli evden ötekine taşındık. O sırada annem onlarla beraber planlar yapıyor ve entrikalar çeviriyordu,” diye devam etti Tor. “Biz dövüşmeyi, kendimizi korumayı öğrendik. Ve annem...” Duraksadı. “Annem büyüsünü herkesin önünde kullanmaya başladı, artık kimin bizi keşfedeceğini umursamıyordum.”

Zuleeka hâlâ çayını yudumlarken, “Bunları geç, Tor,” dedi. “Kiva’nın bir tarih dersine ihtiyacı yok.”

Torell, “İstediyin zaman konuşmayı devralabilirsin,” diye karşılık verdi.

Zuleeka ona hastalıklı bir gülümseme gönderdi. “Ama sen o kadar iyi bir iş çıkarıyorsun ki.”

Kiva, kardeşlerine yakından bakınca aralarındaki bariz gerginliği fark etti. On yıl önce yakınlardı, Kiva ve Tor’un olduğu kadar değil ama birbirlerini çok sevecek kadar yakınlardı. Aralarındaki bu gerginlik, bu *öfke*... Kiva’nın buna neyin neden olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

“Sonunda, annemin Galdric’ten liderlik görevini devralma zamanının geldiğine karar verdiler,” dedi Torell, Kiva’ya. “Corentine kanı taşıyordu, onların gerçek hükümdarıydı...” Bir anlığına durdu. “Bizim gerçek hükümdarımızdı,” diye düzeltti. “Galdric onun en yakın danışmanı olarak kaldı ancak asilerin yaptığı her şeyde son sözü annem söyledi. O zamana kadar, Torvin’in varisinin dönüşüyle ilgili söylentiler yayıldıkça sayımız yavaş yavaş artmıştı ama annem huzursuzdu ve işlerin daha hızlı ilerlemesini istiyordu. Dizginler onun eline geçtiğinde, aktif bir destekçi

toplama kampanyası başlattı. Asiler köyden köye gidiyor, insanları onların davasını takip etmeye teşvik ediyorlardı. *Davamızı.*” Bir hızlı düzeltme daha.

Kelime seçimine dikkat eden Kiva, “*Tevvik etmek* derken?” diye sordu.

Torell, Kiva’yla göz göze gelmemek için çadırın diğer ucuna baktı. “Annem yapması gerekeni yaptı. *Biz* de yapmamız gerekeni yaptık.”

Saldırıları daha cüretkâr bir hâle geldi. Öyle ki açık açık düşmanca davranmaya başladılar, onlara karşı gelen her kasabada zarara ve can kaybına neden oldular.

Kiva, Jaren’in iki gün önceki sözlerini hatırlayınca yutkundu.

“İnsanlara zarar verdiniz,” diye fısıldadı. “İnsanları öldürdünüz.”

“Yalnızca önce onlar bize zarar vermeye çalıştıysa,” dedi Zuleeka tırnaklarına bakarak. “Yaptıklarının karşılığını aldılar.” Kiva’nın üzgün bakışlarına kendi soğuk bakışlarıyla karşılık verdi. “Savaşlar fedakârlık olmadan kazanılmaz, küçük kardeşim. Bize karşı duran herkes düşmanımızdır ve düşmanlar merhameti hak etmez. Onlar bizi umursamazken biz neden onları umursayalım ki?”

Ama Zuleeka yanılıyordu. Kiva, isyancılar da *dâhil* olmak üzere *tüm* halkını umursayan en az bir kişi tanıyordu.

“Annem başka bir yol olabileceğini hiç düşündü mü?” diye sordu Kiva, sesi sertti. “Masum insanların onun intikam arayışında acı çekmek zorunda olmadığını yani?”

“Masum mu?” Zuleeka bir kahkaha attı. “Yakışıklı prensinle çok fazla zaman geçirmişsin. Fazla uğraşmasına gerek yok, değil mi? Bebek mavisi gözler, altın sarısı dağınık saçlar... ve bir anda uğruna çalıştığımız her şeyden vazgeçmeye hazırsın.”

“Uğruna çalıştığınız,” dedi Kiva sertçe. “*Sizin* uğruna çalıştığınız her şeyden. Çünkü unuttuysan hatırlatayım, o süre boyunca hapisteydim ve neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yoktu.”

“Ah, unutmadım,” dedi Zuleeka tehditkâr bir şekilde. “Arkana yaslanıp on yıl boyunca dinlenirken, biz her bir parçamızı

bu davaya adadık. Kanımız, terimiz, gözyaşlarımız, hepsi senin içindi.”

Kiva öfkeyle konuştu. “*Arkana yaslanıp on yıl boyunca-*” Lafının devamını getirmedi. “Ne demek *hepsi senin içindi?*”

Zuleeka alaycı bir ifadeyle, “Ah, lütfen, sanki anlamamışsın gibi,” dedi.

“*Neyi* anlamışım gibi?”

“Annemin senin yüzünden öldüğünü.”

Kiva karnına yumruk yemiş gibi hissetti. “Ne?”

“Zu-”

“Hayır, Tor,” diye araya girdi Zuleeka, gözlerini ona dikerek. “Eğer cevabı bu kadar çok istiyorsa, o zaman sonuçlarıyla başa çıkabilir.”

Torell’in yanağında bir kas hızla seğirdi ama Zuleeka’yı yeni-den durdurmaya çalışmadı.

Zuleeka, beti benzi atmış olan Kiva’ya dönerek, “Annem hastaydı. Çürütücü bir hastalıktı bu, tedavisini bulamadığımız bir şeydi. O herkesi saniyeler içinde iyileştirebilirdi ama büyüsü kendi üzerinde asla işe yaramıyordu. Enfeksiyon yıllar içinde yavaşça yayıldı, çok geç olana dek bunu hiçbirimiz fark etmemiştik.”

Kiva gözlerini kapadı, Tilda’nın Zalindov’a nasıl geldiğini hatırladı. Annesinden geriye hiçbir şey kalmamıştı.

“Sonu yaklaşırken seni özgür bırakmayı saplantı hâline getirmişti. Asi kraliçe olarak görevi devralacak kişinin *sen* olduğuna ikna olmuştu.” Zuleeka yüzü asık bir şekilde devam etti. “Ama Galdric ve diğer liderler Zalindov’un çok iyi korunduğunu ve riskin çok büyük olduğunu biliyorlardı. Başlarda seni kurtarmaya kendileri öncülük edebilirlerdi çünkü annem yıllarını senin çocukken bile ne kadar güçlü olduğundan bahsederek geçirmişti. Başından beri, annemin tahta geçmesi ve senin de onun varisi olman amaçlanmıştı. Damarlarında akan Corentine kanı inkâr edilemezdi. Ama Tor’un rütbeleri yükselmiş, ben de Galdric ve sırdaşlarının saygısını kazanmıştım. Yani senin sözde ölçülemez

büyün olmadan bile, annemin yerine liderlik etmek için yeterli olduğumuza karar verdiler. Asi liderler bizim Torvin'in soyundan geldiğimizi bildiklerinden, bizi tahtın varisi olarak görmek için daha fazlasına gerek duymadılar. Ama annem..." Zuleeka gözlemini kaçırdı. "Hastalığı ilerledikçe, seni son bir kez görmek için daha da kararlı hâle geldi."

Kiva nefes almakta zorlanıyordu. "Bana Mirraven'da yakalandığı söylendi."

"Öyleydi," dedi Tor, sesi kalınlaşmıştı.

"Çünkü Zадria'ya doğru yürüyüp kale kapılarını çaldı," dedi Zuleeka. "Kral Navok, asi kraliçe ile bir anlaşma yapmaya dünden razıydı. Sonuçta Vallentis ailesini ne kadar kızdıracağını ve onu ele geçirmek için ne kadar çaresiz olduklarını biliyordu. Karşılığında tek yapması gereken, krallıklar arasındaki müzakerelerin annemin Zalindov'a gitmesiyle sonuçlanmasını sağlamaktır. Yani *sana* doğru."

Kiva boğuk bir sesle konuştu: "Ama onunla konuşma fırsatım olmadı. Geldiğinde çok hastaydı. Ve o... kör olmuştu. Beni görmek istediğini söyledin ama onun..." Kiva hızla acı dolu bir nefes aldı ve masaya baktı. "Onun beni görme fırsatı olmadı."

"Hayır, göremedi," dedi Zuleeka. "Ve *sen* de onu kurtarmadın."

Kiva tekrar sertçe başını kaldırdı. "Ben-"

"Onun yerine rastgele bir çocuğu iyileştirdin." Zuleeka alay etti. "Aferin, kardeşim. Ailen senin için gerçekten ön plandaymış."

"Hayır." Kiva başını iki yana salladı. "Hayır, bu doğru değil... Tipp olmaz. Artık çok geçti. Öldüğünde orada değildim. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ölüler... geri getiremem."

Zuleeka, "Peki ya babam?" diye karşılık verdi. "O öldüğünde de mi bir imtihanın ortasındaydın?"

Kiva, Torell'e döndü. Torell, sanki atlayıp onu kurtarmak istiyormuş gibi görünüyordu ama tereddüt etti, Kiva'nın söyleyeceği şeyi duymak için beklerken yüzündeki keder apaçık belli oluyordu.

“Babam bana söz verdirdi,” diye fısıldadı Kiva. “Büyümü kullanmayacağıma yemin ettim. Onun üzerinde bile.”

“Ve şimdi hem annemiz hem de babamız ölü ve bir çocuk, pardon, *Tipp* hayatta ve iyi mi yani?” dedi Zuleeka. “Kulağa adil geliyor.”

“Pekâlâ, bu kadar yeter,” diye söze girdi Tor sonunda, her ne kadar sözleri kısık olsa da.

Zuleeka, onu görmezden gelerek yanan bakışlarını Kiva’dan ayırmadı ve konuşmaya devam etti: “Tek bir karar, gereken tek şey buydu. Kullanamayacak kadar korkuyorsan, büyüye sahip olmanın ne anlamı var ki?”

Kiva’nın gözleri gözyaşlarıyla doldu ama yaşların dökülmesine izin vermedi. *Eskiden* korkuyordu. *Hâlâ* korkuyordu. Ama yine de harekete geçme zamanı geldiğinde, Tipp’in hayatını kendi hayatının önüne koymuş ve onun ölmesini izleyememişti...

“Bekle, Tipp’i nereden biliyorsun?” Soruyu sorarken Kiva’nın sesi kalınlaşmıştı. “Revirde başka kimse yoktu.” Tilda dışında kimse yoktu, o da zaten çoktan ölmüştü.

Zuleeka bir parmağını kupasının kenarında gezdirdi. “Zalindov’un içindeki asi bağlantılarımdan biri, biz annemi kurtarana kadar onu koruma emri almıştı. İsyan çıktığında aceleyle revire gitmiş ama başkası ondan önce davranmış. Çocuğu yerde, kanlar içinde gördüğünde yarasının ölümcül olduğunu anlamış. Ama daha sonra seni, kollarında onunla birlikte ön kapıya doğru koşarken görmüş. Senin duygusal hareket ettiğini düşünmüş, çocukla birlikte kaçtığınıza dair hiçbir fikri yokmuş.” Zuleeka duraksadı. “Saraydaki casuslarım çocuğun dış görünüşünü doğruladı ama tamamen sağlıklı olduğunu söylediler. Gerisi iki artı ikiyi hesaplamak kadar kolaydı.”

Açıklanması gereken çok şey vardı ama Kiva sadece şunu sordu: “İçeride olan bağlantın derken, Cresta Voss’tan mı bahsediyorsun?”

Zuleeka başını salladı. “O duvarların arkasında bile davamız için harika şeyler yapıyor.”

“Ne yazık ki ölene kadar orada kalacak,” diye mırıldandı Kiva kısık sesle. Cresta ile hiç anlaşılamamışlardı, Zalindov’a geldikten kısa bir süre sonra, düşmanca davranan maden işçisinin hayatını kurtarmış olsa da bir şey değişmemişti. “Onun benden nefret ettiğini biliyorsun, değil mi?” dedi Kiva daha yüksek sesle. “Tipp’in hayatını tehdit etti, eğer annemi hayatta tutmazsam çocuğu öldüreceğini söyledi.”

Zuleeka omuz silkti. “Senin kim olduğunu bilmiyordu. Ayrıca o sadece emirlere uyuyordu.”

Kiva dişlerini sıktı. “Fazladan teşvike ihtiyacım yoktu. Ben annemin asla-” Ablasının yüzündeki galip gelmiş ifade karşısında sözü kesildi.

“Ölmesine mi?” dedi Zuleeka. “Annemin asla... ölmesine mi izin vermezdin?”

Kiva kendini savunacak başka bir şey daha söyleyemeden Tor, “Devam edelim,” diye araya girdi. Kız kardeşine bakıp devam etti: “Cevaplarını aldın, fare. Şimdi-”

“Bekle,” diye araya girdi Kiva. “Geçen akşam bana, bizi kurtarmaya geldiğini söylemiştin.”

Tor yavaşça başını salladı. “Denedim, evet. Ta ki geri çağrılana kadar.”

“Peki ya şu bahsettiğin Galdric? Onun, annemin asillerle birlikte beni kurtarma riskini almasına izin vermeyeceğini söylemiştin. O hâlde fikrini değiştirmesine ne sebep oldu?”

“Değiştirmedi.” Tor’un yüzü kederle karardı. “Annem, Mirraven’a gitmeye karar verdiğini kimseye söylemedi. Gece vakti çekip gitti, ardında sadece nereye ve neden gittiğini açıklayan kısa bir not bıraktı. Anladığımız kadarıyla, Galdric onun gittiğini ilk fark eden kişi oldu ve muhtemelen onu durdurmaya çalışmak için peşinden gitti. Ama o... Bir daha geri dönmedi.

Tek bulduğumuz kanla kaplı peleriniydi.” Tor’un boğazı düğüm-
lenmişti. “Her yerde kan vardı.”

Kiva arkasına yaslandı. “Sence onu... *annem* mi öldürdü?”

Tor ellerine baktı. “Son zamanlarında aklı başında değildi.”

Tüm söylediği buydu. Ancak Kiva, her kelimenin içindeki
yürek acısını duydu. Abisi için Galdric’in çok şey ifade ettiğini
ve Tilda’nın eylemlerinin, farkında olsun ya da olmasın, onun
canını epey yaktığını bilecek kadar anlamıştı.

Abisinin eline uzandı, parmaklarını birbirine geçirmek ona
sunabileceği tek teselliydi. Ardından söylediklerini hatırladı,
duydukları hoşuna gitmese de artık cevaplarını almıştı.

“Teşekkür ederim,” dedi ikisine de kendi sesini zar zor tanıya-
rak. “Bana anlattığınız için.”

Zuleeka gözlerini kaçırdı ama en azından Kiva artık ablası-
nın neden ondan bu kadar çok nefret ediyor gibi görüldüğünü
anlıyordu

Annelerinin ölümü için Kiva’yı suçluyordu.

Bu haksızlıktı ama Kiva, kederin insanlara normalde yapma-
yacağı şeyleri yaptırdığını, düşündürdüğünü ve söylettiğini bi-
liyordu. Ayrıca Zuleeka’yı, Tilda’nın eylemleri üzerinde hiçbir
kontrolü olmadığına ikna etmeye çalışmanın anlamsız olduğunu
da biliyordu. Seçme şansı olsaydı da onları desteklemezdi.

“Şimdi sıra sende,” dedi Tor, Kiva’yı karamsar düşüncelerinin
den çekip çıkararak. “Büyüne ne oldu? Bize her şeyi anlat.”

Duzenleme
Ny.Ozlem

BÖLÜM ON DÖRT

Kiva, kontrolsüz büyü patlamalarını ve bunun kraliyet ailesinin yanında gerçekleşeceği korkusunu acele etmeden anlattı. Sözüünü bitirdiğinde, kardeşleri onun sıkıntılarını düşünürken komuta çadırına sessizlik çöktü.

“Annem böyle bir şey yaşadığından hiç söz etmiş miydi?” diye sordu Kiva. “Yıllarını büyüünü bastırarak geçirdi. Eğer bu bir yan etkiyse...”

“Büyüsünü bastırmadı,” dedi Tor. Kiva'nın karşı çıkmaya kalkışması üzerine devam etti: “Sadece bunu hepimizden sakladı. Babamdan bile.”

“Buna küçük büyücükler diyordu,” dedi Zuleeka. Daha önceki düşmanca yaklaşımı Kiva'yı dinlerken kaybolmuş, sanki öfkesini paylaşmak içinde bir şeyleri rahatlatmış gibiydi. Şimdiyse yüzünde alaycı değil, düşünceli bir ifade vardı. “Davamıza yardım etmek için gücünü kullanmaya başladığında, bize başından beri yalnızca küçük ölçekte de olsa kullandığını söyledi. Burada bir çürük, orada bir çizik; ya uyuduğumuzda ya da dikkatimiz dağıldığında her zaman yapıyormuş. Hiçbir zaman tamamen durmadığını söyledi. İçindeki büyü bastırılmasına izin vermiyormuş.”

Kiva alnını ovuşturdu. “Eğer bu doğruysa, ben kendi büyüümü on yıl boyunca nasıl bastırabildim?”

“Belki de senin büyüün onunkinden daha zayıftır?” diye bir fikir sundu Tor.

Zuleeka’nın gözleri dikkatle bakıyordu. “Ya da daha güçlüdür. Onun varisi olman gerektiğini düşünmesinin bir nedeni olmalı.”

Zuleeka’nın sesinde, Kiva’nın dikkatle görmezden geldiği içerlemiş bir ton vardı.

Zuleeka, “Ne düşündüğümü bilmek ister misin?” diye devam etti ve Kiva’nın cevap vermesini beklemedi. “Sanırım büyüün onu bu kadar uzun süre bastırdığın için kızgın ve bu kontrolsüz patlamalar, onun senin dikkatini çekme çabaları. Bence onu dinlemelisin, onu *kullanmalısın*.”

Kiva öne doğru eğildi ve sertçe karşılık verdi: “Jaren Vallentis’in üç kapı ötesinde uyuyorum. Büyümü *dinleyemem*. *Durması* lazım.” Mücadele hissi geldiği hızla kayboldu ve Kiva koltuğuna yığıldı. “Lütfen. Eğer bir şeyler biliyorsanız...” Fısıldayarak, “Bunu durdurmam lazım,” diye tekrarladı.

Torell ona şefkatle bakıyordu ama Zuleeka’nın yüzünde hâlâ dikkatli bir ifade vardı.

“Bir olasılık var,” dedi yavaşça. “Sana yardım edebilecek birisi olabilir.”

“Kim?” diye mırıldandı Kiva, gerekirse yalvarmaya hazırdı.

Kim olduğunu anlayınca, Tor’un yüzü farkındalıkla aydınlandı. Başını Zuleeka’ya doğru sertçe iki yana salladı. “Kesinlikle olmaz. Deli misin sen?”

Açıklanamaz bir şekilde, Zuleeka’nın yüzüne eğlenmiş bir gülümseme yayıldı. “Deli olan *ben* değilim.”

“Ama *o* öyle, hem de fazlasıyla.” Tor tekrar başını iki yana salladı.

Zuleeka onu kışkırtarak, “Eğer daha iyi bir önerin varsa...” dedi bir kaşını kaldırarak.

Kiva araya girerek, “Birisi beni bilgilendirebilir mi?” diye sordu.

Tor burnunun kemerini sıktı ama ardından Zuleeka'ya el sallayarak devam etmesini işaret etti. Zuleeka da iki saçma kelime söyleyerek Kiva'ya cevap verdi:

“Delora nine.”

Kiva gözlerini kırptırdı. “Hangi nine?”

“Büyükannemiz,” diye açıkladı Zuleeka. “Annemin annesi. Delora Corentine.”

Kiva donakaldı. Corentine tarafından olması bir yana, hayatta olan akrabaları *olduğunu* bile bilmiyordu.

“Onun büyüğü var. Daha doğrusu *vardı*,” diye düzeltti Zuleeka. “Eğer büyüğü nasıl bastıracağını bilen biri varsa, bu odur.”

Torell, “Aynı zamanda gözü dönmüş bir deli,” dedi. “Asilere katılmamızdan hemen sonra, annem bizi onu görmeye götürmüştü. Bir aile yadigârını ondan almak istemişti ama Delora nine bize şöyle bir baktı ve kitap kulübünü böldüğümüzü söyleyerek bağırdı. Kapıyı suratımıza çarptı ve bizi bir daha görürse Vallenia'ya gidip hepimizi ihbar edeceğini söyledi.”

Kiva uzun bir süre ona baktı ve sonra, “Hangi aile yadigârı?” diye sordu.

“Bir hançer,” diye yanıtladı Zuleeka, artık soğumuş olan çayına kaşlarını çatarak. “Torvin Corentine’in nesilden nesle aktarılan hançeri. Onun saltanatının bir sembolü olduğu her yerde bilinirdi. Annem asilere liderlik etmeye karar verdiğinde, o hançere sahip olmanın kan bağının *-kan bağımızın-* kanıtı olduğunu ve pozisyonunu sağlamlaştırmaya yardımcı olacağını düşünmüştü. Ama Delora onu vermeyi reddetti.”

“O bir eczacı,” diye açıkladı Tor. “Muhtemelen hançeri iş bıçağı olarak kullanarak atalarımıza hakaret ediyordur. Eczacıların nasıl olduğunu bilirsin, bıçaklarıyla bağ kurar ve onları asla bırakmazlar. Hatta bazıları onlarla birlikte gömülmek ister.” Zihnini düşüncelerden temizlemek istercesine kafasını salladı. Ardından Zuleeka'ya dönüp ekledi: “Bu iyi bir fikir değil. Bizde büyü olmayabilir ama yardımcı olabilecek başka biri olmalı.”

Zuleeka, “Delora geçimsiz biri olabilir ama Kiva’nın en iyi seçeneği o,” diye karşı çıktı.

“Onu nerede bulabilirim?”

Torell ve Zuleeka, sorusu üzerine ona döndü. Kiva’nın yüzündeki ifadenin ciddiyetini gören Tor, “Seninle gelemeyiz,” dedi. “Tekrar gidersek hoş karşılamayacağını açıkça belirtti.”

“Onun sizi tehdit etmesini anlıyorum,” dedi Kiva. “Ama benim bebek bakıcısına ihtiyacım yok. Sadece yolu tarif etmeniz lazım.”

“Sana yardım etmeyebilir,” diye uyardı Tor. “Annemle hiç uğraşmak isteme-”

“Tor, *lütfen*,” diye araya girdi Kiva sessizce. “Denemek zorundayım.”

“Wilde Çayırı’nın biraz ilerisinde, Crewlling Bataklıkları’nın uç tarafındaki bir kulübede yaşıyor,” dedi Zuleeka, Tor’un onaylamayan bakışını görmezden gelerek. “Yakınlarda Karasu Batağı adında küçük bir yerleşim yeri var, herhangi bir haritadan bulabilirsin. Oraya git ve gördüğün ilk kişiye Murkwood kulübesini sor. Seni doğrudan ona yönlendireceklerdir.”

Kiva derin bir minnettarlıkla, “Teşekkür ederim,” dedi.

“Kiva...”

Kiva, “Beklentilerimi düşük tutacağım,” diyerek Tor’un sözünü kesti. “Ama eğer bana biraz bile yardım etme *ihtimali* varsa, ona gitmeliyim.”

Kiva, abisinin bu plandan ne kadar nefret ettiğini görebiliyordu. Daha sonra Tor başıyla onayladı. “Sadece... dikkatli ol. Delora’nın sağı solu belli olmaz. Ayrıca çok sıra dışı bir bekçi köpeği var. Seni ısırmasını istemeyeceğin türden.”

Zuleeka’nın homurdanarak gülüşünü duyan Kiva, nedenini sormamanın daha iyi olacağına karar verdi.

“Yakında Oakhollow’a dönmem gerekiyor,” dedi genç kız. “Rhess sizinle buluştuğumu biliyor ama yine de o dönmeden önce tavernada olmam gerektiğini düşünüyorum.”

“Rhess?” diye sordu Zuleeka ve gözleri sorgular biçimde Tor’a doğru döndü. Ama Tor onunla tanışmamış, Sarhoş Domuzcuk’a o gittikten çok sonra gelmişti.

“Rhessinda Lorin,” diye yanıtladı Kiva. “Gümüştiken’den bir şifacı. Kasabada ev ziyaretleri yapıyor ve benim buraya gelmek istediğimi duyunca bana rehberlik etmeyi teklif etti.”

“Son zamanlarda her türden insanla tanışıyorsun, değil mi?” diye mırıldandı Zuleeka.

“Pek sayılmaz,” diye karşılık verdi Kiva, az da olsa tavırlı bir şekilde. “Şimdiye kadar kendi ailem tarafından kaçırılmakla, bir prens tarafından işkence görmekle ve bilmeden hayatımı mahvetmiş bir kraliçe ile arkadaş olmakla meşguldüm. Sosyalleşmek için bana fazla zaman kalmıyor.”

Tor yakınına eğildi, gözleri birden alev almıştı. “Bir prens tarafından işkence görmekle’ derken neyi kastettin?”

Kiva onu hemen rahatlatmıştı: “Caldon bana dövüşmeyi öğretiyor. Ya da niyeti bu. Şimdilik beni yetersiz beslenme ve hareketsizlikle geçen son on yılıma pişman etmekle meşgul.”

Tor’un gerginliği dağıldı. “Prens Caldon’la birlikte eğitim mi görüyorsun?”

“İşkence görüyorum,” diye hatırlattı Kiva. “Caldon tarafından *işkence görüyorum*.”

“Ne zaman kaybı ama,” dedi Zuleeka bariz bir şekilde eğlenerek. “İhtiyacın olan tek silah parmaklarının ucunda.”

Kiva avuçlarına baktı. “Büyü bir silah değil.” Vallentis ailesinin yapabildiği şeyleri düşündü ve ekledi: “En azından benimki değil.”

Zuleeka, “Büyü, onu nasıl kullanmak istersen o olur,” diye karşı çıktı. “O, iradenle şekil verdiğin bir araç.”

“Silahlar insanlara zarar verir,” dedi Kiva. “Benim büyüm insanları iyileştiriyor.”

“Büyünü on yıldır bastırıldığını kendin söyledin. Neler yapabileceğiyle ilgili *hiçbir fikrin* yok. Neler *yapabileceğinle* ilgili hiçbir fikrin yok.”

Kiva buna bir karşılık veremeden Tor araya girdi.

“Bunu konuşmanın bir anlamı yok,” dedi Zuleeka’ya sert bir bakış atarak. “Eğer Rhessinda’dan önce tavernaya dönmek istiyorsan yola çıkmamız lazım.”

Tor ayağa kalkmaya hazırlandı ama Kiva onu geri çekti.

“Bunu hemen gidelim diye söylemedim,” dedi. “Size anlatmam gereken başka şeyler var.”

Zuleeka ve Torell doğrularak Kiva’ya odaklandılar.

“Ben...” diye başladı Kiva ama nedense devam etmekte zorlandı.

Zuleeka, “Acele etme, zamanımız bol,” diye söylendi.

Tor, Zuleeka’ya ters bir bakış attıktan sonra Kiva’ya döndü. “Acele etme. Düşüncelerini toparla.”

Onun cesaretlendirmesi üzerine Kiva hemen konuya girmeye karar verdi. “Taht zorla ele geçirilemez.”

Zuleeka, ona dik dik bakarak, “Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu.

Kiva, “Elinizde sayı olarak ne kadar asi kuvveti olduğunu bilmiyorum ama fark etmez, sarayın savunmaları fazla güçlü,” dedi. Ani bir kararla gizli tünel girişinden bahsetmemeye karar verdi, ne de olsa tüm asi kuvvetlerini dikkat çekmeden gizlice geçirebilmeleri mümkün değildi. Ya da suçluluk duygusunu hafifletmek için kendini bunu inandırmaya çalışıyordu. “Kraliyet muhafızlarının üstesinden gelmeyi başarsanız bile, ordularını geri çağırıp tahtı tekrar geri alırlar.”

“Sanırım ‘başarsak’ demek istedin,” dedi Zuleeka alaycı bir şekilde.

Kiva onu duymazlıktan geldi ve devam etti: “Tahtı ele geçirmenin ve korumanın tek yolu yapılanın meşru olmasından geçiyor. Evalon vatandaşları, görmezden gelinemeyecek bir sebep

gösterilmediği sürece sizi -bizi- kabul etmez. Yasal ve adil bir şeyler olmalı. Ya böyle olacak ya da Vallentis ailesi halka açık şekilde kendi rızasıyla tahttan feragat edecek. Ama hepimiz bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyoruz.”

“Yasal ve adil,” diye tekrarladı Zuleeka düşünceli bir şekilde. Kara mizah anlayışı yüz hatlarında kendini gösterirken, “Bir prensle evlenmekle ilgili ne düşünüyorsun, küçük kardeşim? Bu senin için yeterince meşru mu?” diye sordu.

Kiva koltuğunda geriye doğru sıçradı, verdiği tepki en az konsey üyesi Zerra’nın, Jaren’a niyetini sorduğundaki kadar şiddetliydi. Ama dehşet verici olan onunla evlenme düşüncesi değildi, hayır, bunu hissettiren şey Jaren’a tümüyle ihanet etme düşüncesi idi.

Torell, Kiva’yı rahatlatarak Zuleeka’ya, “Saçmalama,” diye çıkıştı. “Kız kardeşimizi kimseyle evlenmeye zorlamıyoruz. Böyle bir şey olmayacak.” Zuleeka teslim olduğunu gösterir gibi ellerini kaldırdı. Tor, Kiva’yla konuşmaya devam etti. “Sayımız çok ama haklısın, krallığı asla bir güç gösterisiyle kazanamayız. Ve açıkçası, bunu yaparsak hak etmiş olacağımızı da düşünmüyorum.”

Zuleeka bir tırnağını bardağına vurdu. “Görünüşe göre senin için yeni bir görevimiz var, küçük kardeşim. Tahtı ele geçirmek için bize meşru bir yol bul, Evalon’un anlaşmazlık çıkarmadan bizi yeni hükümdarları olarak kabul etmesini sağlayacak bir şey.”

“Ah, hepsi bu mu?” Kiva bariz bir alaycılıkla sordu.

“Ya öyle yaparsın ya da o kraliyet piçlerini dizlerinin üstüne çöktürmenin bir yolunu bulursun,” dedi Zuleeka. “İtiraf etmeliyim ki onların kendi istekleriyle tahttan çekildiklerini görmek tatmin edici olur.”

“Hepsi kötü değil,” dedi Kiva, kelimeler o durduramadan ağzından kaçmıştı.

Tor tepki vermedi ama Zuleeka’nın yüzü taş kesildi.

“Bir seçim yapmalısın, Kiva,” dedi alçak bir sesle. “Değerli prensine özlemle bakarken bizim tarafımızda olduğunu iddia

edemezsin. Ya o ya da biz. *Onlar* ya da biz. İkisine birden sahip olamazsın.”

Kiva'nın içi burkuldu çünkü Zuleeka haklıydı. Bir yandan asilerle entrikalar çevirirken diğer yandan kraliyet ailesini destekleyemezdi.

Ancak... Zuleeka aynı zamanda yanıliyordu. Çünkü on yıl önce bu karar onun yerine verilmişti. Seçim artık ona ait değildi, hiçbir zaman da olmamıştı.

Ailesini ilk sıraya koyacaktı.

Tıpkı her zaman olduğu gibi.

“Size söylemem gereken bir şey daha var,” dedi Kiva, koltuğunda kıpırdanarak. “Bir kraliyet konseyi toplantısını gözetlemeyi başardım.”

Torell onun yanında hareketsiz kalırken Zuleeka'nın yüzündeki öfke kayboldu.

“Genel olarak krallığın günlük işleriyle ilgili saatlerce konuştular. Ama önemli görünen birkaç şey vardı.” Duraksadı. “Mirraven'la ilgili bir şeyler oluyor ve bu onları endişelendiriyor.”

“Mirraven biz dünyaya gelmeden önce bile istila tehdidinde bulunuyordu.” dedi Torell önemsemeyerek. “Bunu daha önce hiç başaramadılar. Şimdi de yapamayacaklar.”

“Yardım almadan yapamazlar,” dedi Zuleeka.

“Caramor onların yanında,” dedi Kiva. “Şu an için sadece müttefik olarak ama yakında evlilik yoluyla da yanlarında olacak.”

“Bunu duydum, Prenses Serafine ve Prens Voshell.” Zuleeka kıs kıs güldü. “Ne eşleşme ama.” Kiva bunun neden komik olduğunu soramadan ablası sözüne devam etti: “Bunların bizimle ne ilgisi var?”

Dişlerini sıkkan Kiva cevap verdi: “Bundan bahsettim çünkü konsey Mirraven için endişeleniyor ama söz konusu asiler olunca endişelenmiyor.”

Zuleeka'nın gözleri kısıldı. “Açıkla.”

“Aranızda kraliyet ailesinin casusları var. Bunu zaten bildiği. nizi varsayıyorum. Yoksa bu kadar temkinli olmazdınız.” Kiva, masanın üzerinde duran gümüş rengi maskeye dokundu. “İşe yarar bir bilgi verecek kadar içeride değiller ama herkesten daha çok şey biliyor gibi görünen bir muhafız var. Buna sizin -Engerek ve Çakal’ın- Corentine kanına sahip olduğunu biliyor olması da dâhil.”

Torell küfretti ama Zuleeka pek etkilenmiş görünmüyordu. “Hangi muhafız?”

Kiva, Eidran’ın adını söylemek için ağzını açtı fakat sonra konseyin, onun eğittiği iki casusun ölü bulunmasıyla ilgili söylediklerini hatırladı. Böyle bir şey yüzünden vicdanının rahatsız olmasını istemiyordu çünkü adamın zaten mücadele ettiği epey iblis vardı.

“Bahsetmediler,” diye yalan söyledi Kiva. “Ama söylediklerine bakılırsa kuzeye yerleşmiş ve artık bir muhafız değilmiş.” (En azından yarası tamamen iyileşene kadar.) “Yani artık durumla bir ilgisi yok.”

Zuleeka, Eidran’ın kimliğiyle ilgili daha fazla ayrıntı öğrenmek istiyor gibiydi. Kiva onun dikkatini dağıtmak için hızla devam etti: “Bir şey daha var. Bu muhafız gitmeden önce asilerin şehirde gizli bir buluşma yeri olduğunu duymuş. Vallenialı takipçilerinize dikkat çekmemelerini söylemek isteyebilirsiniz çünkü konumu Jaren’a söylediğinden şüpheleniyorum.”

“Onları bizzat kendim uyaracağım,” dedi Zuleeka.

Kiva rahat bir nefes aldı. Eğer Eidran, gerçekten de Jaren’a adresi söylediyse, o hâlde prens en azından tehlikeli bir şeyin ortasına düşmemiş olurdu.

Bu düşüncesi yüzünden Kiva kendine zihinsel bir tokat attı, ne de olsa endişeleniyor olması *gereken* şey Jaren’ın asilerin sırlarını öğrenmesi olmalıydı. Tekrar hata yapıp Zuleeka’dan başka bir azar daha yemeden, önceliklerini yeniden sıraya koymalıydı.

“Konsey başka bir şeyden bahsetti mi?” diye sordu Torell.

Kiva da onun sorusuna, “Kraliyet Üçlüsü nedir?” diye sorarak karşılık verdi.

Sorusuna cevap olarak ifadesiz yüzlerle karşılaştı.

“Üçlü mü, yani bildiğimiz üç mü?” Zuleeka sordu. “Kraliyet Üçü mü?” Genç kadın kaşlarını çatı. “Neyin üçü?”

Kiva da bilmiyordu, bu yüzden açıkladı: “Size konseyin asiler konusunda endişelenmediğini söylemiştim. Önünde sonunda pes edeceğinizi -*pes edeceğimizi*- düşünüyorlar, özellikle de annemin artık etrafta olmaması ve onunla birlikte asi kraliçe figürünün de ortadan kalkmış olması yüzünden.”

“Yakında ne kadar yanıldıklarını öğrenecekler,” dedi Zuleeka soğukkanlılıkla.

“Demek istediğim bu değil,” dedi Kiva. “Bu durumla ilgili konuşurken Büyük Usta, Kraliyet Üçlüsü diye bir şeyden bahsetti.”

“Nasıl bahsetti?” Torell şaşkınlıkla başını eğerek sordu.

Kiva, Horeth’ın tam olarak ne söylediğini hatırlamaya çalıştı. “Sanırım ‘Kraliyet Üçlüsü olmadığı sürece, tahtta hak iddia etmek için başka şansları yok,’ demişti.”

Torell ve Zuleeka mermer gibi donakaldılar.

Kiva ihtiyatla sordu: “Bunu hiç duymadığınıza emin misiniz?”

Kendine ilk gelen Zuleeka oldu ve başını olumsuz anlamda salladı. “Saray casuslarımızdan araştırmalarını isteyeceğim.” Tor ağzını açtı ama Zuleeka konuşmaya devam etti: “Bize söyleyeceğin başka şeyler var mı?”

Kiva, bildiği her şeyi, özellikle de en büyük sırrı düşünerek ablasının gözlerine baktı.

Jaren’m büyüü.

Onlara güveniyorum.

Jaren’in sözleri zihninde uçtu; bu Jaren’in, Kiva’ya ve Tipp’e olan sarsılmaz inancının göstergesiydi. Fısıltı kadar küçük bir düşünceydi ama yeterliydi.

“Hayır,” dedi Kiva, sesi hafifçe titreyerek. “Size bildiğim her şeyi anlattım.”

Yalan dilinde acı bir tat bıraktı ama aynı zamanda omuzlarından bir ağırlık kalkmıştı. Jaren'ın gücüyle ilgili bildiklerini açığa vurmak hiçbir şeyi değıştirmezdi. Abisi ve ablası zaten onun iki elementi kontrol edebildiğini düşünüyordu, dördünü birden kullanabilmesi neyi değıştirirdi ki?

Kiva, midesindeki bulantıyı görmezden gelerek bakışlarını Zuleeka'nın kilitledi. Bal sarısı gözler, zümrüt yeşiliyle buluştu. Bakışlarını ilk çeken ablası olmuştu ancak bunu sadece Torell'e, "Bizi biraz yalnız bırakabilir misin?" demek için yapmıştı.

Tor, Kiva'nın Zuleeka'yla yalnız kalmasına vereceği tepkiyi ölçüyormuş gibi tereddüt etti ama sonra çakal maskesini alıp ayağa kalktı.

"Birazdan yola çıkmalıyız," dedi Kiva'ya. "Olix'i getirtiyorum, seninle birkaç dakika sonra dışarıda buluşuruz."

Kiva başını salladı, Torell çadırdan çıkarken kalbi hızlanmaya başlamıştı.

"Sana pek iyi davranmadım."

Zuleeka'nın sözleriyle Kiva irkildi, bakışları bir anda ablasına döndü.

"Annemle olanlardan sonra..." diyen Zuleeka sözünü yarıda kesti. Başka tarafa bakıp dudağını ısırıldı. "Benim için zordu. Ve seni suçlamamam gerektiğini biliyorum. Ben sadece... bu çok zor. Sana baktığımda, seni nasıl aramaya gittiğini düşünmeden edemiyorum. Bizi terk etti ve öldü. Senin için."

Kiva boğazında bıçaklar varmış gibi hissetti.

"Sadece bu da değil," diye devam etti Zuleeka sanki artık duramayacakmış gibi. "Prensin seninle birlikte Zalindov'da olduğunu ve ikinizin yakınlaştığını duyduğumda çok kızmıştım. Annem gözlerinin önünde ölürken senin ona nasıl samimi davranabildiğini anlamamıştım."

"Onun kim olduğunu bilmiyordum," diye tersledi Kiva.

"Ama öğrendikten sonra bile ona yakın olmaya devam ettin," diye karşılık verdi Zuleeka. "Tanrım, duyduğuma göre onun

hayatını kurtarmışsın. Bir *Vallentis*'in hayatını. Onu o hapishanenin dibinde çürümeye terk edebildirdin ama *yapmadın*.”

Kiva zayıf bir sesle, “Önce o benim hayatımı kurtardı,” dedi. “Birçok kez. Ayrıca o ve Naari olmasaydı kaçamazdım.”

Zuleeka yüzünü buruşturdu. “Altın Kalkan'ı. *Onunla* da yakın olduğunuzu duydum.”

Kiva kendini savunmak üzereydi ama ablası elini kaldırdı.

“Dur,” dedi Zuleeka, derin bir nefes alarak. “Bunu doğru şekilde yapmıyorum.”

“*Neyi* doğru yapmıyorsun?”

“Özür dilemeyi.”

İki kelimeyle Kiva susmuştu.

“Sana kötü davrandım,” dedi Zuleeka, daha önceki sözlerini yarı yarıya tekrar ederek. “Annem yüzünden öyle davrandım ama aynı zamanda senin bize sırtını döndüğünü düşünüyordum. Bugün anlattıklarından sonra hatalı olduğumu görebildim. Kraliyet konseyi toplantısına gizlice girmek... *ben* bile senden böyle bir risk almanı istemezdim. En başından sana bir şans vermeliydim. Özür dilerim.”

Kiva ne diyeceğini bilemiyordu, aniden hissettiği bu şeyler hakkında konuşmayı *becerip beceremeyeceğinden* bile emin değildi.

“Sana karşı davranışlarımı hemen değiştirebileceğimin sözünü veremiyorum,” diye uyardı Zuleeka. “Benim... daha fazla zamana ihtiyacım var, özellikle de anneme olanları kabullenmek ve sana her baktığımda onu görmemeye çalışmak için.”

Kiva irkildi.

“Ama bana biraz zaman vermeyi kabul edersen, daha çok çabalayacağım,” diye devam etti Zuleeka. “Söz veriyorum, çabalayacağım.”

Bir kez daha göz göze geldiler ve bakışlarını birbirlerinden ayırmadılar. Bu sefer gözlerini kaçırın Kiva olmuştu ama bakışlarını çevirirken fısıldadı: “Elbette sana istediğin kadar zaman veririm.”

“Teşekkür ederim, küçük kardeşim,” dedi Zuleeka, sesi aynı derecede kısıktı. Ardından öksürerek sesini normal tonuna getirdi ve “Tor burada birbirimizi öldürdüğümüzden endişelenmeye başlamadan gitsen iyi olur,” diye ekledi.

Kiva buna inanamıyordu ama gerçekten de kıkırdamıştı. “Eskiye göre çok daha endişeli.”

“Tor’da, eskiye göre çok *fazla* şey var aslında,” dedi Zuleeka, gözlerini komik bir şekilde devirerek. “Ama her ne kadar bazen onun boynunu kırmak istesem de o çok iyi bir general. Asilerimiz onun ardından cehenneme kadar gider, yeter ki bunu onlardan istesin. Bu tür bir bağlılık...” Başını iki yana salladı, gözlerindeki merak açıkça okunuyordu. Bir parça kıskançlık da vardı ama anında kaybolmuştu.

Hemen sonra Tor, sanki daha fazla bekleyemeyecekmiş gibi başını içeri uzattı ve Kiva’ya seslendi: “Geliyor musun?”

Kiva iç çekti ve ayağa kalktı, bu hareketi tüm bedeninde hissederek yüzünü buruşturdu.

“Bir daha görüşünceye dek,” dedi Zuleeka.

Sözleri, Kiva’nın kalbinin umutla dolması için yeteri kadar cana yakındı. Gümüş rengi maskeyi tekrar takıp, ablasına veda ederek çadırdan ayrıldıktan sonra bile bu his içinde kalmaya devam etti.

Torell ile birlikte Oakhollow’a geri dönerken Kiva, Zuleeka ile yaptıkları baş başa konuşmayı zihninde tekrar edip duruyordu. Hızları bu defa öncekinden çok daha yavaştı.

Kiva kendi düşüncelerine dalmıştı. Ağaçlar azalmaya başladığında, Tor sessizliği bozdu: “Her zaman bu kadar geçimsiz değildir.”

Kiva’nın kolları refleks olarak abisinin etrafında kasıldı. Ablasının özür dilediğini Tor’la paylaşmamıştı ve şimdi de bunu söylemeyecekti. Torell’in ne diyeceğini merak ediyordu.

“Annemle ikisi epey yakındı, özellikle de sonlara doğru,” diye açıkladı Tor. “Her anlarını birlikte geçiriyorlardı. Saatlerce ormanda kalır, sonra da sanki dünyada olan biten hiçbir şey

umurlarında değilmiş gibi gülerek geri dönerlerdi. Birbirlerinin varlığından o kadar memnunlardı ki. Fazlasıyla umut ve sevgi doluydular.”

Kiva kalbinde acı dolu bir özlem hissetti.

“Ve sonra annem gitti,” diye devam etti Tor, Olix’i düşmüş bir ağaç gövdesinin etrafından geçirek. “Ondan sonra Zulee’de bir şeyler değişti. Üzerine çöken karanlık ve yüzeyin hemen altında dolup taşan derin bir öfke onu ele geçirdi. İlk başta bunun, özellikle Galdric öldükten sonra komutan olmanın verdiği stres ile karışık bir keder olduğunu düşünmüştüm. Fakat aylar geçti ve durum giderek daha da kötüleşti.” Sesi alçaldı. “Benden bir şeyler saklıyor, geç saatlerde gizlice kamptan çıkıp gidiyor. Yaptığı planları paylaşmıyor, istihbaratının çoğunu nereden edindiğini bile bilmiyorum. Bahsettiği saray casusları var ya? Kim olduklarına dair hiçbir fikrim yok; tek anlayabildiğim, ayrıcalıklı istihbarat edinebilecek kadar içeride oldukları.”

“Onun için endişeleniyorsun,” diye sessizce yorumladı Kiva.

“Artık onun kim olduğunu bilmiyorum,” diye cevap verdi Tor. “Asileri yöneten kişinin kim olduğunu bilmiyorum. Bu beni endişelendirmiyor, *dehşete düşürüyor*.”

Kiva onu rahatlatmaya çalışarak daha da yaklaştı. “Onlara ikinizin beraber liderlik ettiğini sanıyordum?”

Tor homurdanarak güldü. “Annemin istediği buydu. Galdric’in de öyle. Ama sizi Zalindov’dan kurtarmaya çalıştığım zamanki gibi, eğer Zuleeka’nın hemfikir olmadığı bir karar veririm, tartışarak bölünme riskini göze alamayız. Halkımıza, onlara bunu yaşatmak istemeyecek kadar değer veriyorum, ben bile...” Hızla konuşmayı kesti.

“Sen bile ne, Tor?”

“Yorgunum, fare.” diye fısıldaması birkaç dakika sürdü. “İyi insanların, inandığımdan bile emin olmadığı bir dava uğruna acı çektiklerini görmekten yoruldum. İnanıp inanmadığımdan *hiç* emin olmadığı bir dava uğruna.”

Kiva, abisinin arkasında hareketsiz kaldı.

Sanki bu itiraf onun dilini çözmüş gibi Tor daha güçlü bir şekilde devam etti:

“Zuleeka bugün sana bir seçim yapmanı söyledi ama bana bu seçenek hiç sunulmadı. Dokuz yaşındaydım ve asi olmam gerekiyordu. Silahları olacak biçimde şekle ve kalıba sokuldum. *Generalleri*.” Bu unvandan duyduğu rahatsızlık çok açıktı ama sonra uzun bir nefes aldı ve kabul ederek ekledi: “Bana öğrettikleri şeyler sayesinde şu an bu hâldeyim. Güçlüyüm, yetenekliyim. Bir liderim. Savaşçıyım. Bunun için her zaman minnettar olacağım. Ama seçeneğim olsaydı, asla bu hayatı seçmezdim.”

“Tor,” diye fısıldadı Kiva, ona sıkıca sarılarak.

Torell iç çekti ve sarkan bir dalı itti. “Olan oldu. Birçok kişiye kıyasla şanslıyım.” Duraksadı. “Sana kıyasla.”

Kiva’nın kaşları çatıldı. “Bana kıyasla mı?”

“Seni Zalindov’dan uzak tutmak için her şeyimi, *her şeyimi* verirdim,” dedi Tor, her kelimesi acıyla doluydu. “Gitmene izin vereceklerini bilsem, anında senin yerine ben geçerdim. Nefret ediyorum...” Sesi kesildi. “Bu kadar uzun süre boyunca orada yalnız kalmış olmandan *nefret ediyorum*. Hayatta kalmak için neler çektiğini hayal bile edemiyorum. *Nasıl* hayatta kaldığını bile bilmiyorum.”

“Ben de emin değilim,” diye itiraf etti Kiva, anılarının gölgesi zihnini doldururken. “Ama hayatta kaldım ve şimdi yeniden birlikteyiz, önemli olan tek şey bu.”

Tor bir elini dizginlerden çekti ve beline tutunan kız kardeşinin parmaklarını sıktı. “Eğer sana bir şey olursa...”

“Olmayacak,” dedi Kiva ona kararlı bir şekilde, ne zaman ne yapacağı belli olmayan büyüsünü, bir krallığı devirmeye çalışıyor olmasını ve sadece nefes alarak bile vatana ihanet ettiğini görmezden gelerek. “Ama senin için ne yapacağız? Kulağa tereddüt ediyormuşsun gibi geliyor.”

“Nasıl hissettiğim önemli değil. Hayatımı bu davaya adadım.”

“Az önce inanmadığını itiraf ettiğin dava,” diye belirtti Kiva.

“Yine de bu uğurda ne gerekiyorsa yapacağım.”

Sözleri inatçıydı ama tutkudan tamamen yoksundu, sanki kaderine boyun eğmiş gibiydi.

Kiva’nın kalbi bir zamanlar tanıdığı küçük çocuk için sızlıyordu. Kendi hayallerini kaybettiği gece, abisinin de hayalleri çalınmıştı.

Kiva sessizce, “Asiler neden bizim için savaşıyor? diye sordu. “Bizim bu yolda *neden* olduğumuzu biliyorum. Ama neden başkaları da bu işin peşinden kendi hayatlarını riske atacak kadar gidiyor?”

“Onlara göre biz kraliyet ailesiyiz,” diye yanıtladı Tor, sesi artık dikkatli bir şekilde duygudan arındırılmıştı. “Yüzlerce yıldır tek istedikleri, bir Corentine’in tahta geri dönmesiydi. Ya da en azından, Torvin’e en fanatik biçimde tapanların ve aileleri nesillerdir bu davaya adanmış olanların durumu böyle.”

“Peki ya kan bağıını önemsemeyen yeni acemiler ne olacak?” diye bastırdı Kiva. “Vallentis ailesini sevmedikleri için mi buradalar?”

“Tahtta kim oturursa otursun, bir krallığın nasıl yönetildiğini onaylamayan insanlar her zaman olacaktır. Dolayısıyla bazıları bu sebeple burada,” diye onayladı Tor. “Diğerleri ise sadece anarşi olsun derdinde. Ama geri kalanı... Umudun gücünü asla hafife alma, fare.”

Kiva kaşlarını çatarak, seyrekleşen ağaçlara baktı. “Anlamadım?”

“Asiler her zaman bu kadar yıkıcı değildi,” dedi Tor. “Aktif olarak destekçi toplamaya ilk başladığımızda insanlar bize katıldı çünkü annem onlara çaresizce istedikleri bir şeyi verdi; Torvin’in sürgün edilmeden önce yaptığı gibi, o insanların yaralarını ve hastalıklarını iyileştirdi. Ama sonra...”

Tor aniden durdu ama Kiva onu konuşmaya teşvik etti. “Sonra ne oldu?”

Torell, cevap vermeden önce sığ bir dereden su sıçratarak geçene kadar bekledi. “İlk başlarda annem büyüğü karşılığında hiçbir şey istemedi. Ne zaman yeni bir köye gitsek, ona yaklaşan herkesi iyileştirdi. Ama sonra bir gün, şifayı *hak etmeleri* için sadakatlerini kanıtlamaları gerektiğini söylemeye başladı. İnsanlar, sevdiklerine ve kendilerine yardım bulabilmek için çok çaresizdi. Bu yüzden davamıza katıldılar ve bağlılıklarının Tilda Corentine tarafından ödüllendirileceği günü beklediler. Zaman geçtikçe annem insanları iyileştirmeyi tamamen bıraktı ve köy korucuları da halkın kışkırtılmasıyla ortaya çıkan kaostan beslenmeye başladı. Annem sanki kan dökülmesinin bize daha fazla insanı çekeceğini düşünüyor gibiydi. Bazı durumlarda öyle de oldu ama ne pahasına?” Tor başını iki yana salladı. “Bugüne dek annemin bu stratejisini hiç anlamadım. Fakat yarattığı huzursuzluğa rağmen insanlar iyileşecekleri umuduyla bize katılmaya devam ediyor.”

“Ama... Annem öldü,” dedi Kiva dikkatle. “Ve senin de Zulee’nin de büyüğü yok.” Gözleri irileşti. “Bunu *benden* beklemiyorlar-”

“Hayır, hayır.” Tor, Kiva’nın giderek artan paniğini durdurdu. “Çoğunun annemin başına gelenlerden henüz haberi yok. Ve dediğim gibi, uzun zamandır kimseyi iyileştirmemişti. Asi liderlerin, büyümüz olmamasına rağmen Zulee ve benim başa geçmemizi onaylamasına yetecek kadar uzun bir süreydi bu. İnsanların bizim Corentine varisleri olarak bunu yaptığımızı *düşünmeleri* yeterli.”

Sesi sertti ve insanları aldatmaları konusunda ne hissettiğini tam olarak ortaya koyuyordu.

Kiva gözlerini kapadı, şimdi asilerin durumunu daha iyi anlıyordu ama neredeyse hiçbir şey öğrenmemiş olmayı diliyordu. Şimdiye kadarki en sessiz hâliyle, “Başarırsak ne olur?” diye fısıldadı.

Bu, kısmen nasıl hissettireceğinden korktuğu için daha önce kendisine düşünme izni vermediği bir soruydu. O kadar uzun zamandır intikam ve *adalet* istiyordu ki... Yine de ailesinin tahtı

ele geçirmeyi *başarması* durumunda geleceğin nasıl görünebileceğini aklında canlandıramıyordu.

“Açıkçası bilmiyorum,” dedi Tor, bir kez daha yüksek sesle iç çekerek. “Teoride sen, ben ve Zuleeka birlikte hüküm sürmeliyiz.” Sesi sanki çivi yutuyormuş gibi çıkmıştı ve Kiva da aynı şeyi hissetmekten kendini alamadı. Doğuştan hakkı olsa bile krallığı yönetme fikri...

Gümüşdiken’in bir görüntüsü zihnine düştü ve vazgeçeceği her şeyi hatırlattı. Umutları, hayalleri, hırsları.

Geleceği.

Fakat sonra aklına başka görüntüler geldi.

Göğsüne bir kılıç saplanmış olan Kerrin.

Kraliyet muhafızları tarafından sürüklenen Faran.

Kör gözleri sonsuza dek hiçliğe bakan, kanlar içindeki Tilda.

Yitip giden üç hayat...

Kiva, kendisinin de Tor gibi tereddüt ettiğini artık inkâr edemezdi. Ama aynı zamanda ailesine yapılan zulmü ve asla iyileşemeyecek olan kalp acısını da unutamıyordu. Bunu ona Vallentis ailesi yapmıştı.

İşte bu yüzden, kalbi bölünmüş olsa bile Kiva’nın onlara ay-nısını yapmaktan başka çaresi yoktu.

Bu ona her şeye mal olsa bile.

BÖLÜM ON BEŞ

Torell, fark edilme riskinin çok yüksek olduğunu söylediği Oakhollow'a bir daha dönmemesi için Kiva'ya söz verdirerek onu Sarhoş Domuzcuk'a bıraktı. Buna karşılık Kiva, Zuleeka'nın maskesini geri verdi ve abisine veda etmek için sıcak bir şekilde sarılmadan önce her türlü mesajı tavernacı aracılığıyla göndermeyi kabul etti.

Rhessinda kısa bir süre sonra onu tavernanın avlusunda buldu ve Vallenia'ya dönüş yolunda çoğunlukla tek taraflı bir sohbet sürdürdüler. Gümüşdiken'in ahırlarının önünde atlarından indiklerinde, güneş ufuk çizgisinden kaybolmak üzereydi.

Kiva'nın endişesini hisseden Rhess, onu oradan uzaklaştırdı. "Sabah vardiyası için her gün burada oluyorum, saray hayatına bir ara vermek istersen gel beni bul," diye davette bulundu şifacı. "Çikolatalı çörek almaya gideriz."

"Kulağa harika geliyor," dedi Kiva. Sonra tepeden aşağı inip Nehir Yolu boyunca hızla ilerleyerek rekor sürede saraya ulaştı.

Pelerinini daha yeni çözmüştü ki odasının kapısında öfkeli bir vurma sesi duyuldu.

Kiva donakaldı, milyonlarca korku aynı anda içine dolmuştu.

Ya biri onu şehirden çıkarken gördüyse?

Ya onu Oakhollow'a kadar takip etmişlerse?

Ya asi kampında görüldüyse?

Ya maske onu gizleyemediyse?

Ya...

“K-Kiva, orada olduğunu biliyorum! Ge-geri döndüğünü duydum!”

Kapıyı açtığında Tipp’in mutsuz çilli yüzünü karşısında görünce rahat bir nefes verdi.

“*Bütün* gün y-y-yoktun.”

Çocuğun ses tonundaki suçlamayı inkâr etmek mümkün değildi ama Kiva bunun nedenini anlayamamıştı.

“Gümüşdiken’e gitmiştim.”

Yalan değil. Yine de söylediği bu kısmi gerçek yüzünden kendinden nefret ediyordu.

“Sana bugün Ori’yle s-s-sanat dersinde ne yaptığımızı g-göstermek istedim ama burada değildin!” diye bağırdı Tipp. “Seni nerede b-b-bulacağımı hep b-bilirdim ama bu sefer bulamadım!”

Kiva birden onun neden bu kadar üzgün olduğunu anladı.

Üç yıl boyunca, Tipp ona her ihtiyacı olduğunda onu bulabiliyordu. Zalindov’dayken hep revirde olurdu. Kışlık sarayda, yeni edindikleri özgürlüğe alışmaya çalışırken birbirlerinin yanından neredeyse hiç ayrılmamışlardı. Vallenia’ya vardıklarında bile, Kiva asla bugün olduğu gibi saatlerce ortadan kaybolmamıştı.

Tipp onu özlemişti.

Kiva, gözyaşları gözlerinin ardında belirirken, çocuğun hareketli ve sıkıntılı hâlini fark etti ama onu utandırmak istemedi. Bu yüzden gözlerini kırpıştırarak yaşların dağılmasını sağladı. “Özür dilerim, zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Resmi şimdi göstermek ister misin?”

Çocuğun öfkesi yerini hemen hevese bıraktı. Genç kızı çe-kiştirerek oturma odasına götürdü. Pencerenin yanındaki bir şövalenin üzerinde örtüyle kaplanmış bir tuval vardı. Tipp hızlıca örtüyü açtı ve altında olan şeyi ortaya çıkardı.

Resmi göstererek gururla, “Bu biziz!” dedi.

Kiva’nın bastırıldığı gözyaşları, çocuğun ortaya çıkardığı şeyi görünce bir anda intikam almak istercesine geri döndü.

Fırça darbeleri kusursuz değildi ve renkler alışılmadıktı ama Kiva resimde kendini kolayca ayırt edebilmişti. Koyu renk saçları rüzgârla uçuşuyordu ve zümrüt rengi gözleri abartılı derecede büyüktü. Ellerinden birini kızıl saçlı, yüzü çilli, kocaman gülümseyen bir çocuk tutuyordu, diğeri eli ise...

“Bu ben, sen ve Jaren,” dedi Tipp. Ardından resim öğretmenin ondan geleceğinin nasıl göründüğünü resmetmesini istediğine dair uzun soluklu bir hikâye anlattı. Kiva onu duymazlıktan gelmek zorunda kaldı. Resmin geri kalan detaylarını incelerken kalbi *ağrıyordu*.

Kiva’nın diğeri eli Jaren’inkine dolanmıştı. İkisi de birbirlerine gülümsüyordu ve arka planda Nehir Sarayı vardı ve...

Başlarında taşlar vardı.

İkisinin de başında.

Uzakta Oriel’in, Mirryn’in, Caldon’un, Naari’nin, Kraliçe Ariana’nın ve bir adamın -Kiva onun Kral Stellan olduğunu tahmin etti- bulanık figürleri vardı. Flox bile resimdeydi, Jaren’in ayaklarının dibine kıvrılmıştı.

Bu bir aile portresiydi.

On bir yaşındaki bir çocuk tarafından yapılmıştı.

Geleceğini resmetmesi istenmiş bir çocuk tarafından.

“...ve sonra ç-çimenlerin mor olmaması gerektiğini söyledi ama ben o-ona hayal gücümü kullanmamı söylediğini hatırlattım. A-ayrıca mor çimenden d-daha yaratıcı ne olabilir ki?”

Tipp sonunda nefes almak için duraksadı. Kiva’ya bakarken yorum yapmasını bekliyordu.

Kiva, sanki diline iğneler batıyormuş gibi hissediyordu ama zorla da olsa bir şekilde, “Mükemmel olmuş,” kelimeleri ağzından çıkabilirdi.

Çocuğun aralıklı dişlerini göstererek sunduğu gülümseme odayı aydınlattı. Kiva kollarını ona dolamaktan kendini alamadı. Bu, kısmen yüzündeki mahvolmuş ifadeyi görmesini engellemek içindi, kısmen de Tipp’in kollarında, güvende ve hayatta olduğunu hissedebilmek için.

Tipp hayal ettiği geleceğe asla sahip olamayacaktı ama Kiva onun *bir* geleceği olduğundan ve önümüzdeki günlerde ne olursa olsun tek başına bırakılmayacağından emin olacaktı. Kiminle olursa olsun, Tipp'in her daim sarayda bir evi olacaktı. Kiva bunun böyle olduğundan emin olacaktı.

“Özür dilerim, bölüyor muyum? Daha sonra gelebilirim.”

Kiva başını kaldırdığında Jaren'ın kapı girişinde durduğunu gördü. Saçları bütün gün elleriyle dağıttığını gösterecek kadar dağınıktı. Kıyafetleri buruş buruştu. Haftalardır uyumamış gibi görünüyordu ama bu kusurlar onu daha az çekici göstermek yerine daha gerçek, daha insan, daha...

Zihninden kendine sert bir tokat atan Kiva, Tipp'i serbest bıraktı. Çocuk Jaren'ı selamlamak için koşarken Kiva da hızla resmin üzerini örttü.

“J-Jaren!” diye bağırdı Tipp ve ona doğru koşarken bedenine çarptı. “Gelip yaptığımı görme-”

Kiva, “Toplantıların nasıldı?” diyerek hemen araya girdi.

“Uzun,” dedi Jaren, Flox koşarak odaya girip ayaklarının dibine yığılınca iç çekti. “Gümüşdiken nasıldı?”

Tipp daha önceki ithamını tekrar ederek, “*Bütün gün* yoktu,” dedi. Bu kez sesinde öfke yoktu, Flox'u kollarının arasına alabilmek için dikkatini tamamen pofuduk yaratığın pençelerini Jaren'ın deri botlarından ayırmaya vermişti.

Jaren'ın altın sarısı kaşları havalandı. “Bütün gün mü? Yorgun olmalısın.”

“Benden farkın varmış gibi,” dedi Kiva, onun darmaduman hâlini işaret ederek.

“Bugün... zorluydu,” dedi Jaren. Daha fazlasını söylemek üzereymiş gibi göründü ama sonra fikrini değiştirdi ve ekledi: “Eğer ikinizin başka bir planı yoksa, eve döndüğümüzden beri ilk kez bu akşam herkes boş. Bir aile yemeğine var mısınız?”

Kiva'nın midesi bulandı ama Tipp heyecanlı bir şekilde, “E-evet!” dedi.

Jaren çenesiyle Tipp'in odasını göstererek, "Git elini yüzünü yıka, ufaklık," dedi. "Seni bekleriz."

Tipp, huysuzlanan Flox'u Jaren'a uzattı ve prensin ellerine geldiği anda yaratığın ruh hâli mutluluğa dönüştü. Ardından Tipp odasına gitti.

"Ben, şey..." Kiva eliyle üstünü başını gösterdi, kıyafetlerinin kraliyet ailesiyle akşam yemeği için fazla rahat olmasından tedirgindi.

Jaren'ın gözleri kızın yüzünden hiç ayrılmadı, ses tonu yumuşaktı. "Sen olduğun gibi mükemmelsin."

İma ettiği şeyi anlamamak imkânsızdı. Kiva'nın nefesi kesildi fakat Tipp sıçrayarak geri gelip, "Hazırım!" diye bağırınca cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuldu.

Kiva'ya batı sarayına geçişleriyle ilgili herhangi bir şey hatırlayıp hatırlamadığı sorulsaydı cevap veremezdi. Jaren'ın sözleri tenini okşayan bir tüy gibi zihninde tekrarlanırken, Kiva bunu yapamazdı.

Sen olduğun gibi mükemmelsin.

Jaren'ın ailesinin beklediği küçük, samimi yemek salonuna adım attıklarında Kiva'nın bir yanı ona öfkeliydi. Hangi cüretle bu kadar nazik, bu kadar sevgi dolu, bu kadar *Jaren* olabilirdi? Neden ablasına benzer şekilde, olması gerektiği gibi kibirli bir prence uygun davranmıyordu? Hatta Kiva'nın giderek kendini daha yakın hissettiği ama kişiliği anti romantik olan serseri Caldon gibi de olabilirdi.

Sen olduğun gibi mükemmelsin.

Kiva ağlamak istedi. Ama bunun yerine omuzlarını dikleştirdi ve Jaren'ın elinin sırtında olmasının, onu odaya doğru yönlendirmesinin ne kadar iyi hissettirdiğini görmezden geldi.

Etrafa hızla bir bakış attığında, mekânın ortasında süslü bir dişbudak masanın çoktan kurulmuş olduğunu ve yiyeceklerle dolup taşıdığını fark etti. Doğanmış etler ve kavrulmuş sebzeler, sos tabakları, peynir tabakları, kalın, tatlı ekmekler ve Kiva'nın sadece bakınca bile ağzını sulandıran başka bir sürü lezzet daha.

Altın tabakaların arasına serpiştirilmiş zarif luminium damlalarından bir yol yapılmıştı. Işık zerrecikleri özellikle kar çiçekleriyle dolu kristal vazolarla bir arada olduğundan, büfenin neredeyse büyüğü görünmesini sağlıyordu. Arka planda, tavandan tavana kadar olan pencereler doğrudan bakımlı bahçelere bakıyordu; manzara geceleri çok güzeldi ama gündüzleri daha da muhteşem olurdu.

Sergilenen şeyler ne kadar olağanüstü olursa olsun, Kiva bunları hak ettiği kadar takdir edemiyordu. Jaren ve Tipp'le birlikte odaya girdiklerinde, kraliyet ailesinin tamamı bir anda onlara dönüp baktığı için sunulan her şeye dikkat etme şansı olmamıştı.

Kiva'yı bir endişe kapladı ama Tipp, bu ilgiden etkilenmek yerine hemen sırttan Oriel'in yanındaki boş koltuğa atladı. İki çocuk hemen başlarını birbirine yaklaştırdı ve başka bir zaman olsa Kiva'yı telaşa düşürecek bir şekilde fısıldaşmaya başladılar ama o, Jaren tarafından masanın başına doğru yönlendirilirken sakin kalmaya odaklanmıştı.

"Babamla henüz tanışmadığını varsayıyorum," dedi Jaren. Orta yaşlı ve iyi giyimli adam onlar yaklaşırken yerinden kalktı.

Vallenia Kralı, *Kiva için* ayağa kalkmıştı.

"Hakkında çok şey duydum," dedi Kral Stellan, Kiva'nın eline uzanarak. Genç kızın parmakları uyuşmuştu ama adam, Kiva'nın ellerini kendi elleriyle nazikçe sararken sıcak bir şekilde gülümsedi.

Jaren gibi gülümsüyordu.

Ve benzer oldukları tek şey bu değildi.

Kralın saçları, ailesindeki diğer herkesin saçlarına göre daha koyuydu; yoğun bir karamel rengi gibiydi. Bu da Jaren'ın altın buklelerinin arasındaki kahverengiye çalan tonları açıklıyordu. Stellan'ın gözleri de farklıydı, karısı ve çocuklarında olan mavinin aksine bakırımsı bir renkteydi ve gözbebeklerinin etrafında sadece Jaren'a geçmiş olan altın rengi bir hâle vardı.

Uzun boylu, geniş omuzlu, saçları ve gözleri haricinde teni bal rengi gibi olan bu adam, Kiva'nın, Jaren'ın yirmi yıl sonra görüneceğini hayal ettiği hâliydi.

Kötü bir görüntü değildi.

Hem de hiç.

Ama yine de... Kiva'nın kralda tam olarak anlamlandıramadığı bir şey vardı. Yüzünde bir solgunluk, yüz hatlarında gerginlik, gözlerinde bir donukluk. Bu konu üzerinde daha fazla düşünmeyecekti ki adam elini tutunca, Kiva bunu hissetti.

Kral hastaydı.

Kiva bunu her parçasıyla biliyordu. *Büyüsü* bunu biliyordu, parmakları artık uyuşuk değildi, karıncalanmaya başlamıştı.

İçinden *HAYIR!* diye bir çığlık attı.

Gücünün kontrolünü *kesinlikle* kaybedemeyeceği bir yer varsa, o da neredeyse tüm Vallentis ailesiyle dolu olan bu odaydı.

Bu yüzden büyüsunu en derinlere itti. Tüm gücüyle, Rhessinda'nın yanındayken ortaya çıkan o altın parlamanın aynısı parmaklarından çıkmasını diye dua ediyordu.

Çünkü eğer çıkarsa ölürdü.

Sarf ettiği çabadan başı ağrıyor, midesi acıyla düğümleniyordu. Kemikleri *eriyormuş* gibi hissediyordu ama kral sonunda elini bıraktığında...

Kivanın teni tam da olması gerektiği gibi görünüyordu.

Genç kız o kadar rahatlamıştı ki dizleri titredi. Stellan'ın gülümsemesine karşılık vermek için kendini zorladı ve "Sizinle tanışmak bir onurdur, majesteleri." dedi.

Kral elini salladı. "Lütfen, bu ailede resmiyete önem vermez." Eğilirken gözlerinde bir parıltı vardı. "Özellikle de yanımızda... *dostlarımız* varken."

Bakışları Kiva'dan Jaren'a kaydı, adamın yaptığı vurgu Kiva'nın yanaklarının ısınmasına neden olmuştu. Tanrı aşkına, kraliyet konseyinin özellikle de Konsey Üyesi Zerra'nın Stellan'la konuşmamış olmasını ummuştu. Ya da Kraliçe Ariana'yla bu konuyla ilgili konuşmamış olmasını umuyordu, ne de olsa kraliçe de tünellerdeki her kelimeyi duymuştu. Eğer içlerinden biri akşam yemeğinde *niyetleri* hakkında bir konuşma daha yaparsa, Kiva kolayca utançtan ölebilirdi.

“Neden yanıma oturmuyorsun?” dedi Stellan ve ona bir sandalye çekti. “On yıl boyunca hayatta kalabilmiş olağanüstü genç kadın hakkında her şeyi duymak-”

“Kiva ve Tipp’e ailemizle ilgili daha fazla şey anlatırız diye düşünüyordum,” diye araya girdi Jaren. “Birkaç hikâye anlatır, bizi daha iyi tanımalarını sağlarız.”

Kiva ona minnettar bir şekilde baktı, Jaren’in onun artan gerginliğini hissettiğini ve hemen müdahale ettiğini biliyordu.

“Aile hikâyeleri mi?” Caldon, Mirryn’in yanında oturduğu yerden, yüzünde sinsi bir sırıtışla seslendi. Kadehini Kiva’ya doğru kaldırdı. “Buna bayılacaksın, gün ışığı. Bu masadaki herkesin nelerini biliyorum ben. Eğlenmeye hazır ol.”

Ariana, “Caldon, canım, sanmıyorum-” diye araya girdi ama Naari ve Yüzbaşı Veris’in gelişle sözü yarım kaldı.

Kiva’nın kalbi panikle *küt küt* atmaya başladı. Yine birilerinin o gün dışarı çıkmasındaki gerçek sebebi öğrenmesinden korkmuştu ama sonra gardiyanın ve yüzbaşının rahat kıyafetler giydiklerini, duruşlarının da rahat olduğunu fark etti.

Naari, Caldon’un yanındaki boş koltuğa oturarak, “Geciktiğimiz için özür dileriz,” dedi.

“Bazı yeni acemilerle tatbikat yapıyorduk.”

“Ne durumdalar?” diye sordu Stellan.

Jaren, kaskatı kesilmiş Kiva’yı kralın hâlâ o otursun diye tuttuğu koltuğa yönlendirdi. Kiva yerleştikten sonra Jaren da onun sağma oturdu. Ardından Jaren’in babası masanın başında, Kiva’nın solunda kalan yerine tekrar yerleşti.

Yüzbaşı Veris, Kiva’nın tam karşısındaki koltuğa oturdu.

Yüzbaşı ona hızlıca başını sallayınca Kiva’nın sinirleri gerildi. Bu selamlamak için miydi? Saygı göstergesi miydi? Emin değildi. Jaren’in konsey toplantısında söylediği her şeyi aklına getirerek derin bir nefes aldı. Veris onu on yıl öncesinden hatırlıyordu ama Caldon, Kiva’yla ilgili soruşturmasında suçlayıcı herhangi bir şey bulamamıştı. Onlara göre sadece Kiva Meridan’dı, gerçek kimliği güvendeydi.

Yüzbaşı krala, “Bu yıl gelenler çok ukala,” diye cevap verdi. “İşlerinde iyiler ve bunun farkındalar. Ama biz onları döve döve akıllandırırız.”

Kiva telaşlı bir ses çıkarmış olmalıydı çünkü herkes tabaklarını doldurmaya başlamıştı ki Jaren eğildi ve “Mecazi anlamda konuşuyor. Muhafızlarımızı dövmüyoruz,” dedi.

“Hayır, sadece sıkıntıdan gözlerinden kan gelene dek onlara eğitim talimlerini tekrar tekrar yaptırıyoruz,” dedi Caldon alaycı bir şekilde, bir yandan da elindeki ekmeğe yağ sürüyordu.

“Bir kraliyet muhafızını iyi yapan üç özellik nedir?” diye sordu Veris. Naari’nin yanındaki Caldon’a bakarken aklar düşmüş saçları luminium avizenin ışığı altında parlıyordu.

“Ah, Tanrı aşkına,” diye mırıldandı çapkın prens, şarabına uzanırken. “Bundan çok daha güçlü bir şeye ihtiyacım olacak.”

“Disiplin,” dedi Veris parmaklarıyla işaret ederek. “Disiplin. Ve disiplin.”

“Bu sadece tek bir özellik,” dedi Caldon. “*Senin bunu her söylediğinde sürekli tekrarladığın gibi.*”

“Belki bir gün bunun ne anlama geldiğini hatırlarsın,” diye karşılık verdi Veris.

“En azından üçe kadar sayabiliyorum,” diye mırıldandı Caldon, içkisini yeniden doldurup daha fazlasını kafaya dökerek.

“Pekâlâ, çocuklar, aile gecesinde kavga etmek yok,” diye onları azarladı Kraliçe Ariana. Her ne kadar Veris kendisinden daha yaşlı olduğu için çocuk sayılamayacak olsa da kraliçenin gözleri Caldon ve Veris arasında gidip geliyordu.

Fakat Kiva, onun kullandığı kelimelere takılıp kalmıştı.

Aile geces.

Mide bulantısı hissederek kendi kadehine uzandı ve hafifçe koklayınca bunun sıcak elma suyu olduğunu anladı. Büyük bir yudum aldığı sırada, Oriel oturduğu yerde zıplayarak yüzbaşına döndü.

“Veris amca...”

Kiva neredeyse meyve suyunu püskürtüyordu.

“...annem on iki yaşına geldiğimde seninle eğitime başlayabileceğimi söyledi. Tipp de bize katılabilir mi?”

“Neden olmasın?” diye cevap verdi Veris, çatalını fasulyelere saplayarak.

“İkiniz de bunu ciddiye aldığınız sürece olur.”

“Alacağız,” dedi Oriel, Tipp de yanında hevesle başını salladı.

Ancak Kiva, Veris’e bakıp fısıldayarak, “*Amca* mı?” diye sormaktan kendini alamadı. Yüzbaşının kahverengi gözleri eğlenmiş gibi parlıyordu, Kiva’nın şoke olmuş tepkisini gözden kaçırmadığı belliydi. “Kan bağımız yok.”

Kral Stellan, Kiva’ya bir kâse kızarmış patates uzatırken, “Veris ve ben birlikte büyüdük,” dedi. “Ailem ben küçükken nehir hummasından öldü. Bu yüzden Veris ve ailesi beni yanlarına aldılar. Veris kraliyet muhafızlarına katıldığında beni mezuniyet törenine davet etti. Ben de orada hayatımın aşkıyla tanıştım.”

Kraliçe Ariana, Stellan’ın ona bakışı karşısında kızarmıştı -*kızarmıştı*!- daha sonra hikâyeye kendi devam etti: “Ebeveynlerim unvanı ya da rütbesi olmayan genç bir adamın bana kur yapmasından çok da memnun değildi. Hem de bir yetim. Veris birbimizi görmek için gizlice kaçmamıza yardım edebilecek yaratıcı yöntemler bulmak zorunda kalmıştı. Eğer o olmasaydı, kim bilir bugün hepimiz nerede olurduk?”

Stellan, “Ari’nin ebeveynleri sonunda benim nasıl kaçırılacak biri olduğumu anladı,” dedi Kiva’ya memnun bir gülümsemeyle. “Ve sonsuza dek mutlu yaşadık.”

Kelimeler odaya ağır bir şekilde çöktü. Tipp ve Oriel durum farkında değildi, ağızlarına yemek tıkip kıkırdıyor, masanın altından Flox’a yemek artığı veriyorlardı. Ama diğer herkes...

Kralın hasta olduğunu ve sonsuza dek mutlu yaşayışlarının sona erdiğinin farkındaydılar.

Boğazını temizleyen Kiva, sanki masadaki üzüntüyü hissetmiyormuş gibi davrandı. “Bu çok hoş bir hikâye.”

“Öyle, değil mi?” dedi Caldon yalandan bir tiksintiyle. Soslu domuz etine çatalını batırdı ve Kiva’ya doğrulttu. “Ama sana eğlence sözü vermiştim. Şimdi bir hikâye anlatma sırası bana geldi ve tam da buna uygun bir hikâyem var.”

Kiva, Caldon’un sadece bir baş belası olmadığını hızla anlamaya başlamıştı. O *akıllı* bir baş belasıydı. Odayı gözlemlemiş, ruh hâlini sezmiş ve ortamı hafifletmek için bir şeye ihtiyaç olduğunu anlamıştı. Kiva prensin dikkat çekme çabasını ailesinin en çok ihtiyaç duyduğu anlarda dikkatlerini dağıtmak için ne kadar sık kullandığını merak etti.

Kiva yemeğini yerken Caldon’un Jaren’la birlikte Wenderall’ın en batısında olan çöl krallığı Hadris’e yaptıkları diplomatik bir gezinin ayrıntılarını anlatmasını dinlediği sırada, bunun üstüne daha fazla düşünmüştü. Caldon hikâyesine başladığı anda Jaren sessizce homurdanmış ve Kiva’nın gözlerinden kaçınarak ağzına yemek tıkamaya başlamıştı. Kiva, Caldon inanılmaz hikâyesinin sonuna gelirken bunun nedenini anladı.

“...ve tabii ki içkisine ilaç kattığımdan haberi yoktu ama on dört saat boyunca görücü usulü evlilik tekliflerini savuşturduktan sonra, sarhoş olmaya ihtiyacı olan biri varsa, o da bizim Jaren’ımızdı. Normal bir insan gibi uyumak yerine, Gece Yansı Pazarı’na gidip şafak sökene kadar dans edeceğini *ben* nereden bilebilirdim ki?”

“Tam olarak *öyle* olmadı,” dedi Jaren alaycı bir sesle. “Ve hatırladığım kadarıyla, o pazara giden tek kişi de ben değilim.”

Caldon onu duymamış gibiydi. “Sana hâlâ *pantolonsuz prens* diyorlar,” dedi genişçe sırıtarak.

“Sana taktıkları lakaptan daha iyi, kuzen,” diye araya girdi Mirryn, yüzünde bir sırıtişla.

Kiva, Caldon’a baktı. “Ne diyorlar?”

“Hiçbir şey!” dedi çabucak Caldon. Ağzını havuçla doldurarak, “Kesinlikle hiçbir şey!” diye tekrarladı. Ama bu kulağa daha çok, “Kofonlokla hifbi fey!” gibi geliyordu.

Caldon'un Jaren ve Mirryn'e attığı bakış, cevap vermeye cesaret ederlerse sonuçlarına katlanacaklarını açıkça gösteriyordu.

Uslu durmaya karar veren prenses, yeni bir hikâyeye başladı. Jaren, Caldon ve onun çocukluklarına ait bir hikâyeydi. Nerine'den gelen bir diplomatın kendi krallığına dönmeden önce bir Kırmızı Ev'i ziyaret etmek istediğine dair bir konuşmaya kulak misafiri olmuşlar, bunun üzerine üçü bir gece saraydan gizlice kaçmışlar. Masumiyetlerinden, gerçek anlamda kırmızı renkli bir evi kastettiğini düşünmüşler ve bu yüzden adamı rıhtıma kadar takip etmişler. Gördükleri ise...

"Bir ay boyunca cezalıydık," dedi Mirryn. "Ama bunun sebebi gizlice sıvışmamız değil, Nerine'nin kraliyet elçisinin bizi dehşetten gözlerimiz pörtlemiş şekilde bulup ailelerimize geri getirirken kendisinin bir o kadar utanmış olmasıydı. Kekeleyerek kültürümüzün tüm gizli derinliklerini deneyimlemenin kendisi için ne kadar önemli olduğunu anlatırken yanaklarının nasıl kızardığını asla unutmayacağım."

"Kesinlikle *gizli derinlikleri* keşfetmek istiyordu ama hepimiz biliyoruz ki kültür umurunda bile değildi," diye mırıldandı Caldon kadehine doğru.

"Caldon," diye azarladı Ariana.

"Sanki senin de aklından geçen bu değilmiş gibi, teyze."

Kraliçe yorum yapmadı, bunun yerine ekmeğin bir kısmını böldü ve yağa batırarak, "Başka hikâyesi olan yok mu? Belki de içinde utanç verici *olmayan* bir şeyler?" dedi.

"Utanç verici hikâyeler en iyileridir," dedi Caldon, sandalyesinde arkasına yaslanarak.

Mirryn de aynı fikirde görünüyordu çünkü Caldon'un sinsi bakişına karşılık vermişti. "Lyras'taki sarayda kaldığımız sırada Jaren'a saray mensupları tarafından sarkıntılık edildiğini hatırlıyor musun?"

Jaren sıkıntılı bir ses çıkardı. "Biri beni öldürsün. Hemen şimdi."

Prensese hınzırca sırtıttı ve kendi krallıklarındayken Jaren'ın kendi kendini doyurmasına bile izin vermeyi reddeden bir grup fanatik kadın ve erkeğin hikâyesini anlattı.

Mirryn, Kiva'ya, "Valornialıların misafirperverliğine hayır demek suçtur," dedi açık açık eğlenerek. "Zavallı Jaren, Batılı mütrefiklerimiz tarafından biraz *fazla* seviliyor."

Kiva, Jaren'ın sessizce iç çektiğini duysa da herkesle birlikte kıkırdadı. Prensın gözleri onunla dalga geçercesine parlıyordu ama Kiva, ne kadar utanmış olursa olsun, onun ailesinin eğlencesini mahvetmeyecekti.

Ancak herkes kendi anılarıyla dâhil olmaya başladıktan sonra, Jaren artık daha fazla dayanamadı.

"Benim bundan nasıl haberim olmaz?" diye sordu Caldon, Oriel'in az önce anlattığı, bir deniz tatili ve yaşlı bir kadının uzun süredir kayıp olan torununun Jaren olduğuna ikna olmasıyla ilgili hikâyeye kahkahalarla gülmüştü.

"Belki de böyle keyifli anlardan kaçınabilmek içindir," diye karşılık verdi Jaren. Masanın etrafına bakındı. "Lütfen, Tanrım, birisi benimle ilgili *olmayan* bir şey paylaşsın."

"Benim bir hikâyem var," dedi Yüzbaşı Veris önündeki boş tabağı iterek. "Jiirvan arenasından kaçan inatçı bir genç hakkındadır. Sırtındaki kılıçlardan başka hiçbir şeyi olmadan Issız Topraklar'ı geçmiş ve Ersanın ölümcül yer altı sokaklarında gezindikten sonra, Vallenia'ya dönen bir Evalon gemisine kaçak yolcu olarak girmişti." Babacan bir tavırla Naari'ye göz kırptı. "Bunların hepsini zaten biliyorsunuz. Ama onu, geminin yan tarafına kusuyor hâlde..." Başparmağıyla muhafızı gösterdi. "...bulduktan hemen sonra ne olduğunu daha önce hiç anlatmadım."

Veris gürültülü bir şekilde, Naari'yle tanıştıkları ana dair bir hikâyeye anlattı. Naari'nin köpekbalıklarına atılmaktan kurtarılma ve koruması altına girmek için onu nasıl ikna ettiğini anlattı.

Ayrıntılı anlatımı kraliyet ailesini güldürdü ve Naari'nin gözlerini devirmesine neden oldu ama Kiva, yüzbaşıyı sadece yarım

yamalak dinliyordu. Veris'in hikâyesinin başında söylediklerinin etkisinden kurtulamamıştı.

Naari, Jiirva'nın kötü şöhretli arenalarından birinde dövüşmüştü.

Kiva bunlarla ilgili söylentiler duymuştu. Zalindov gibi her zaman ölüm cezası anlamına gelmeseler de, arenaya gönderilen herkesin iki farklı şekilde dışarı çıkabildiğini biliyordu: ya bir savışçı... ya da bir ceset.

Sadece bu da değildi, Naari kaçmış ve sonra da Issız Topraklar'ı tek başına geçmişti.

Kiva, muhafızın kısa hayatında üstesinden geldiği her şey için ona zaten saygı duyuyordu. Jaren'ı bir saldırıdan koruduk-tan sonra elini kaybetmesi bunlardan en önemlisiydi ama şimdi, Kiva'nın genç kadına olan saygısı önemli ölçüde artmıştı.

Keza endişesi de artmıştı.

Naari, Jaren'm başına bir şey gelmesin diye ölürdü. Sadece Jaren'ı korumakla görevli olduğundan değildi. Aynı zamanda Naari'nin bu akşam burada, *aile yemeğinde* olması bile onun Altın Kalkan olup olmamasına bakmadan, kraliyet ailesi için bir muhafızdan ibaret olmadığının kanıtıydı. Kiva biliyordu ki, Naari en ufak bir ihanet belirtisi bile sezerse, aralarındaki bağın ne kadar sağlam olduğuna bakmadan Kiva'yı öldürmek için te-reddüt etmezdi.

Yemeği midesine oturan Kiva, tam da Naari'nin sözü Veris'ten devraldığı yerde yeniden konuşmaya kulak kabarttı. Naari, Veris'in hikâyesinin her kelimesini reddetmesine ve utançla kıkırdamasına neden olan bir kısmını anlattı. Kral neşeyle onaylayarak söze girdi ve kendi bildiği detayları da ekleyerek masadakilerin yeniden gülmesine neden oldu.

Ve bu şekilde devam ettiler. Her biri hayatlarındaki farklı anları paylaştı. Bazen neşeli, bazen utanç verici, bazen de sadece geçmişlerinin bazı kısımlarını ortaya iki farklı şekilde dışarı çıkabildiğini şeyi yaptılar: Kiva ve Tipp'in onları tanımasını sağladılar.

Her yeni hikâyede Kiva'nın içi biraz daha burkuluyordu. Dışarıdan herkesle birlikte o da gülümsüyordu ama içten içe olanlara katlanamıyordu.

Vallentis ailesi çok *normaldi*.

Sadece normal de değillerdi... Birbirlerini çok derinden seiyorlardı. Bu sevgi, konuştukları her kelimede, paylaştıkları her bakışta, her komik hakarete ve her yatıştırıcı iltifatta belli oluyordu.

Ve bu sadece kraliyet ailesinin kendisinden ibaret de değildi. Veris'e ve Naari'ye karşı da aynı şekilde davranıyorlardı, hatta Kiva ve Tipp'e karşı bile. Vallentislerle ilgili her şey ayrımcılık yapmadıklarını, herkesi kabullendiklerini ve öyle şefkat dolu bir sevgiye sahip olduklarını gösteriyordu ki Kiva, sanki bir menzene göğsünü sıkıyormuş gibi hissediyordu.

İyi insanların, inandığımdan bile emin olmadığım bir dava uğruna acı çektiklerini görmekten yoruldum.

Torell'in yorgun sesi, Kiva'nın kulaklarında çınladı; söylediği şeyler Kiva'nın hissettiğiyle epey güçlü bir şekilde örtüşüyordu.

Ve sonra Jaren'ın sesini duydu.

Sen olduğun gibi mükemmelsin.

Ama Kiva mükemmel değildi.

Mükemmel olmaktan çok uzaktı ve yakında bir gün Jaren bunu anlayacaktı.

Ve ondan nefret edecekti.

Bu düşünce, Kiva'nın nefes almakta zorlanmasına neden oldu. Ancak Jaren ve ailesi, Tipp ve Kiva kendilerini dışlanmış hissetmesin diye uğraşırken Kiva gülümsemeye devam etti.

Kiva o gece kendinden nefret ettiği kadar daha önce hiç nefret etmemişti ve bu duygunun onu yakın zamanda terk etmeyeceğini biliyordu.

Belki de asla terk etmeyecekti.

BÖLÜM ON ALTI

Kiva, o gece uyuyamamıştı ki bu şaşırtıcı değildi. Akşam yemeği bittikten sonra, suçluluğu ve utancı onun uyumasına izin vermemişti. Sonunda ipek bir sabahlık giyip odasından çıkana kadar yatağında dönüp durdu.

Kiva altın-beyaz renkli koridorlarda ilerlerken, gece yarısı olduğu için kimseyi görmemişti. Amaçladığı yere ulaştığında da bu durumun değişmesini beklemiyordu. Fakat Nehir Odası'na girdiğinde yalnız olmadığını fark etti.

Jaren pencerenin önünde durmuş, Serin Nehri'ne bakıyordu. Kiva'nın varlığından habersizdi.

Bol gelen uzun bir pantolon dışında üstünde bir şey yoktu, loş ışık sırtındaki yara izlerini ortaya çıkarıyordu. Kiva onları daha önce defalarca görmüştü. Hatta iki gece önce, Jaren onu yatakta teselli ederken ellerinin altında bile hissetmişti. Ama şimdi onlara bakarken içine acı yayıldı. Herhangi birinin -Kasap'ın, annesinin veya herhangi birinin- Jaren'in canını yakması fikri, Kiva'nın hem fiziksel hem de duygusal olarak ızdırap çekmesine neden oluyordu.

Savaşlar fedakârlık olmadan kazanılmaz, küçük kardeşim.

Kiva'nın zihninde Zuleeka'nın sert sözleri yankılandı.

Ya o ya da biz. Onlar ya da biz. İkisine birden sahip olamazsın.

Kiva gözlerini kapadı, emin olduğu tek bir şey vardı: Jaren'in canını yakacaktı. Başına korkunç bir şey gelmesinin sebebi Kiva olacaktı. Ve Jaren...

Kiva bunun olmasına izin veremezdi.

Ama bunu durduramazdı da.

Prese bakarken Kiva kendini ikiye bölünmüş gibi hissediyordu. Bir tarafta ailesine ve davalarına olan bağlılığı vardı. Ve diğer tarafta...

Jaren vardı.

Ama aynı zamanda Caldon.

Ve Naari.

Küçük Oriel ve Flox.

Hatta Prenses Mirryn, Kraliçe Ariana ve Kral Stellan.

Tüm Vallentis ailesi.

Kiva, Yüzbaşı Veris konusunda henüz emin değildi ama ailesinin mahvolduğu gece, orada olmasına rağmen kardeşini öldüren onun kılıcı değildi. Veris'in hırıltılı sözlerini hâlâ hatırlıyordu: *Böyle olmaması gerekiyordu. Bu asla yaşanmamalıydı.*

Bu insanlar, onun izni olmadan Kiva'nın kalbinde yer edinmişlerdi. Bu durum onları kraliyet ailesi ve muhafızlar olarak değil, insan olarak görmeye zorlamıştı. Bir *aile* olarak.

On yıl boyunca tek istediği, kendi ailesini mahveden aileyi mahvetmekti. Ama onları tanıyınca...

İyi insanların, inandığımdan bile emin olmadığım bir dava uğruna acı çektiklerini görmekten yoruldum.

Torell'in sözleri peşini bırakmayacaktı, Kiva bundan emindi.

Kendi dertli hâline dayanamayan Kiva, sessizce geri çekildi. Jaren'ı rahatsız etmek ve başka bir nezaket gösterisi fırsatını ona vermek istemiyordu. Kiva'ya özel bir işkence şekliydi bu. Fakat birinin onu izlediğine dair altıncı hissi, Jaren'ın ona doğru dönmesine neden oldu. Kiva'yı gördüğünde vücudu kıpırdamadan durdu ve ardından tekrar gevşedi.

"Uyuyamadın mı?" diye sordu Jaren, pencerenin önündeki yerini terk edip ona doğru yürüyerek.

"Görünüşe göre tek uyuyamayan ben değilim," diye karşılık verdi Kiva, tüm hissettikleri yüzünden sesi boğuk çıkmıştı.

“Gelip biraz benimle oturur musun?” diye sordu Jaren, başıyla yumuşacık görünen koltuğu işaret ederek. “Birin banâ eşlik etmesine hayır demem.”

Kiva, Jaren’a dikkatle bakınca yalan söylemediğini anlayabilmişti. Önceki gerginliği yüz hatlarına geri dönmüş, derin bir yorgunluk ve fazladan huzursuzlukla karışmıştı.

Sen ona kimsenin yapamadığı şekilde ulaşabilirsin. Kendisiyle ilgili, planlarıyla ilgili veya en savunmasız olduğu noktalarla ilgili bir şeyler öğrenebilirsin.

Zuleeka’nın günler önceki sözleri Kiva’nın tekrar aklına geldi. İçindeki kargaşa büyüyordu çünkü ne yapması gerektiğini biliyordu.

Yavaşça ona doğru ilerleyerek kanepenin en ucuna oturdu. “Dünyanın yükü omuzlarındaymış gibi görünüyorsun.”

Kiva ona geniş bir alan bırakmıştı ama Jaren yüksek sesle iç çekip yanına oturdu. Kolları birbirine değecek kadar yakındı.

“Bana anlatmak ister misin?” diye teklifte bulundu Kiva ama bir yanı hayır demesini umuyordu.

Ama demedi.

Çünkü o Jaren’dı.

Kiva’ya güveniyordu.

Bu yüzden, “Kraliyet konseyi krallığa karşı olan bir tehditten endişe duyuyor,” dedi.

“Asiler mi?” Kiva aptalı oynayarak sordu.

“Hayır,” dedi Jaren. “Yani evet ama aynı zamanda hayır.”

Kiva, her ne kadar kulak misafiri olduğu için Jaren’ın ne söyleceğini zaten biliyor olsa da prensin konuşmaya devam etmesini bekledi.

“Tilda’nın ölümünden beri asilerden ses çıkmıyor,” dedi Jaren. Tilda’nın bir hastası olarak Kiva için ne kadar önemli olduğunu bildiğinden, hızlı ve özür dileyen bir bakışla söylemişti bunu. “Hâlâ biraz sorun çıkarıyorlar ama kıştan önceki gibi değiller.

Seni kaçırma girişimleri dışında tabii ama bunun sadece bize hâlâ var olduklarını hatırlatmak için olduğunu varsayabiliriz.”

Biraz duraksadıktan sonra devam etti: “Tilda’nın, arkasında asilerin başına geçebilecek yaşta olan bir varis bıraktığına dair söylentiler var. Belki de birden fazla. Saldırılarına yeniden başlana dek bunu bilemeyiz.” Uzun, sinirli bir şekilde nefes verdi, ardından gerilen boynunu serbest bıraktı. “Yani bu gerçekleşene kadar, yıllardır ilk kez asiler benim ana endişem değil.”

“Ama seni rahatsız eden bir şey var,” diye yorum yaptı Kiva, her şeyden habersiz numarası yapmaya devam ederek. “Buraya geldiğimizden beri toplantılara odaklanmış durumdasın ve her birinden sonra daha da perişan görünüyorsun.”

“Perişan mı?” Jaren, gözlerinde az da olsa eğlendiğini gösteren bir ifadeyle tekrarladı.

Kiva’nın aklına basit bir benzetme geldi. “Tıpkı Flox’un seni bir yerlerde takip edemediği zaman görüldüğü gibi. O tür bir perişanlık.”

Jaren daha da neşeleneceğine, eliyle hızla Kiva’nın ağzını kapadı. “Şşşt. Adını söyleme yoksa yılışık şeytanı uyandırırısın.”

Jaren, çenesiyle az önce yanında durduğu pencereyi göstererek pofuduk yaratığın tam da orada uyuduğunu gösterdi. Onlar yaratığa bakarken Flox’un gözleri irkilerek açıldı ve yalnız olduğunu zannedince kafası hızla yukarı fırladı. Ağzından endişeli bir *miyavlama* sesi çıktı. Fakat hemen ardından dönüp onlara doğru baktı, yanlarına doğru gelirken küçük gümüş rengi yüzü parlıyordu.

Flox doğruca Jaren’in kucığına atlayıp tekrar kıvrılınca prens inledi. Yaratık bir süre sonra tekrar horlamaya başladı.

Jaren gözlerini Kiva’ya dikerek, “Bu senin suçun,” dedi.

Kahkahasını bastıran Kiva, parmaklarını Flox’un yumuşak kürkünde gezdirdi. “Bu kadar dayanılmaz olman benim suçum değil.”

Kiva önce ne söylediğini anlamadı ama sonra Jaren'ın kıpır-jamadan durduğunu fark edince kelimeleri zihninde tekrar etti.

"Dayanılmaz, ha?" diye alay etti Jaren, gözleri neşeyle dans ediyordu.

Kiva toparlamaya çalıştı. Ya toparlayacak ya da pencereden atlayıp kendini Serin'de boğacaktı. "Bilirsin işte... bu tilki şeyi için."

Jaren daha da eğlenmişti. "Tilki şeyi mi?"

"Gelincik? Rakun? Bunun ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yok."

Jaren kıkırdadı. "O bir gümüş ayı."

Kiva'nın uyuklayan yaratığa bakarken gözleri kısıldı. "Ayıya hiç benzemiyor."

Jaren sırtımaya devam ederek, "Bu ismi ben bulmadım," dedi. "Nadir bir tür, sadece Odon'un kuzey dağlarındaki vahşi doğada bulunur. Flox oranın kral ve kraliçesinden bir hediye."

"Ori'la mı?"

"Bana," dedi Jaren utangaç bir ifadeyle, "Her şeyden ziyade bir rüşvet," diye ekledi.

"Dur tahmin edeyim," dedi Kiva alaycı bir sesle. "Evlenebilecek yaşta bir varisleri var, değil mi?"

Jaren bakışlarını kaçırdı, bu da Kiva'nın söylediğinin doğru olduğunu gösteriyordu. "Ori o zamanlar yalnızdı. Sarayda fazla çocuk yoktu ve Mirry, Cal, Ash ve ben de politika ve eğitimle çok meşguldük. Flox geldiğinde onu kardeşime verdim ve hemen arkadaş oldular."

"Yine de kafayı sana takmış durumda," diye belirtti Kiva.

"Duyduğuma göre dayanılmaz olduğum içinmiş."

Jaren'ın Kiva'ya attığı bakış, onda yeniden pencereden atlama isteği uyandırdı.

Boğazını temizledi ve önceki konularına geri döndü. "Lafımız bölünmeden önce..." Flox'un sırtını okşadı. "...krallığa karşı bir tehdit olduğundan bahsediyordun."

Jaren uzun bir süre sessiz kalınca Kiva onun olanları anlatmaktan vazgeçtiğini düşündü. Fakat sonra konuya girdi: “Zalindov’dayken sana diğer krallıkların asi hareketinin kendi topraklarına yayılmasından korktuğunu söylediğimi hatırlıyor musun? Bazı yerlerdeyse zaten yayılmış olduğunu?”

Kiva yanağını ısırды ve başını salladı.

“Başka ne söylediğimi hatırlıyor musun?” diye sordu Jaren. “Mirraven’ın ve Caramor’un herhangi bir zayıflık belirtisi beledikleriyle ilgili?”

“Burayı istila edeceklerini mi düşünüyorsun?” diye sordu Kiva endişeli gibi davranarak, ki endişelenmiyor da *değildi*.

“Kuzeyde bir şeyler dönüyor,” dedi Jaren, tam olarak cevap vermemişti. “Her zaman uyarılar, tehditler gibi olağan şeyler olurdu. Ancak Tilda’nın nezaretimize verilmesi için Mirraven ile görüşmeye başladığımız zamandan bu yana bir şeyler değişti. İşleri zorlaştırıyor, ne kadar cömert olursa olsun hiçbir şartımızı kabul etmiyorlar.”

Bu son kısım Kiva’nın da yeni öğrendiği bir şeydi, bu yüzden Jaren’in yanında doğruldu.

“Bunların çoğunu Zalindov’dan ayrıldıktan sonra öğrendim,” diye devam etti Jaren, “ve bu bana hiç mantıklı gelmiyor. Onlara luminium kaynaklarımıza daha fazla erişim ve sınır geçişleri için daha gevşetilmiş kurallar da dâhil olmak üzere uzun zamandır istedikleri bazı şeyleri teklif ettik. Ve bakıldığında iki durum da bizim ekonomimize zarar verirken onlarınkini güçlendirecekti. Ama ilgilenmediler.”

Kiva’nın üzerine garip bir his çöktü ve boştaki elini aniden bulanmaya başlayan midesinin üstüne koydu. O günün erken saatlerinde ablasının söylediği sözleri hatırladı.

Kral Navok, asi kraliçe ile bir anlaşma yapmaya dünden razıydı. Sonuçta Vallentis ailesini ne kadar kızdıracacağını ve onu ele geçirmek için ne kadar çaresiz olduklarını biliyordu. Karşılığında tek

yapması gereken krallıklar arasındaki müzakerelerin onun Zalin-dor'a gitmesiyle sonuçlanmasını sağlamaktır.

Kiva diğer şeylere kendini o kadar kaptırmıştı ki Tilda'nın, Mirraven'a Evalon'un iade anlaşması talebini geri çevirmesine karşılık ne verdiğini sorgulamayı düşünememişti. Ama şimdi Kiva merak etmeden duramıyordu... annesi onlara ne teklif etmişti? Annesi ne yapmıştı?

"Konsey, özellikle artık hiçbir mektubumuza cevap vermedikleri için, bizimle iş birliği yapmamalarının ne anlama gelebileceğinden korkuyor," dedi Jaren. "Aynı şey Caramor için de geçerli. İki krallık da Evalon'u hep kıskanmıştır, bizim topraklarımız zengin ve refah içindeyken onlarınki büyük ölçüde çorak. Burayı işgal etme arzularını hiç gizlemediler ama Tanestra Dağları yollarının üstünde ve ordularımız saldıran her gücü karşılamaya hazır olduğu için hep bunu denemeyecek kadar akıllı davranmışlardı. Ama şimdi... Özellikle de bizim asilerle olan iç sorunlarımız yüzünden dikkatimiz dağılmış durumdayken, bunun riske değer olduğuna karar verdiklerini düşünmeden edemiyorum."

Boğazı kuruyan Kiva sordu: "O zaman asilerden şu anda ses çıkmıyor olması iyi değil mi? Dikkatinizi dağıtacak bir şeyin olmaması yani?"

Jaren başıyla onayladı ama ikna olmuş gibi görünmüyordu.

"Neden hâlâ bu kadar endişeli görünüyorsun?" diye sordu Kiva.

"Sadece..." Jaren bir elini saçlarında gezdirdi. Saçlarının altın rengi uçları her yana dağılmıştı. "Halkımı, onlar için endişelenmeyi bırakamayacak kadar çok seviyorum. Onların güvende olmasını istemek benim kimliğimin ayrılmaz bir parçası. Bu yüzden savunmamızdan ne kadar emin olsam bile, üzerimize gelen herhangi bir tehdit fikrinden hoşlanmıyorum."

Kiva tek kaşını kaldırmaktan kendini alamadı. "Sen Wenderall'daki en zengin toprakların varisisin. *Her zaman* üzerine gelen tehditler olacak."

Jaren yarı gülme yarı inleme gibi bir ses çıkardı. “İnan bana, biliyorum.” Sonra omuzlarını dikleştirdi ve devam etti: “Mirraven ve Caramor denemeye karar verseler bile, Evalon’da çok ilerleyemezler. Onları engelleyen çok fazla savunma hattımız var. Başarma şansları yok ve geceleri rahat uyuyabilmemin tek nedeni bu.”

Kiva karanlık pencerelere doğru şüpheli bir şekilde bakınca Jaren, “Yani, çoğu gece,” diye düzeltti.

“Yani genel olarak endişelisin ama belirli bir şey yok,” diye özetledi Kiva.

“Pek çok farklı şey için endişeleniyorum.” Jaren, Flox’a baktı ve biraz da alaycı bir şekilde ekledi: “Mesela bu kanepeden kalkıp gidebilecek miyim?”

“Tam bir muamma,” diye alay etti Kiva.

Jaren gülümsedi ama sonra hemen ciddileşti. “Gitmekten bahsetmişken, sana daha önce söyleyecektim ama var oluşumun en utanç verici akşam yemeği yüzünden dikkatim dağıldı.”

Kiva hatırlayarak kıkırdadı.

“Sabah Fellarion’a gidiyorum,” diye devam etti Jaren. “Şehir liderleri altyapı ve tarım gibi denetlenmesi gereken bazı alanlar hakkında konuşmak istiyor. En az dört gün, belki de daha fazla bir süreliğine burada olmayacağım.”

“Ah,” dedi Kiva, içten içe sevinerek. Jaren giderse, Kiva’nın birkaç saatliğine kaybolduğunu fark etmezdi. Ayrıca bu gece büyüünün açığa çıkmasına bir kez daha ramak kalmışken büyükannesini bulmak için her zamankinden daha çaresizdi. “Şey, söylediğin için teşekkürler.”

“Seni de davet edecektim,” dedi Jaren. “Ama can sıkıntısından ölmenin sorumlusu olmamayı tercih ederim.”

“Buna minnettarım,” dedi Kiva, kraliyet konseyi toplantısının ikinci yarısını hatırladıkça içten içe ürperiyordu.

“Ayrıca Gümüştiken’den sana bir teklif geldiğini de duydum,” diye ekledi Jaren, “ve seni hayallerinden uzaklaştırma

riskini almak istemedim.” Daha yakına eğildi, yüz ifadesi gururla doluydu. “Tebrikler, Kiva.”

Şu anda kendi hayatını yaşama ve hayallerinin peşinden gitme şansını hak ediyor.

Hatırladığı sözler karşısında Kiva'nın göğsü sıkıştı. “Henüz kabul etmedim.”

“Onu da duydum.” Jaren başını yana eğdi. “Sadece nedeninden emin değilim.”

“Ben...” Kiva yutkundu. “Önce hazır olduğumdan emin olmak istiyorum.”

“Başşifacı Maddis hazır olduğunu söyledi.”

Kiva'nın hazır olmaktan kastettiği bu değildi. “Böyle söylemesinin tek sebebi babam.”

“Maddis babanı tanıyor muydu?” diye sordu prens şaşırarak. “Bana onun bir şifacı olduğunu söylemiştin, Gümüşdiken’de mi eğitim görmüştü?”

“Sayılır,” diye geçiştirdi Kiva. “Maddis’in söylediğine göre, babam onun en iyi öğrencilerinden biriymiş.” Jaren’a aile geçmişiyle ilgili daha fazla bilgi vermemesi gerektiğini biliyordu. Prens zaten çok şey biliyordu. Buna rağmen... Faran’ı yine de kraliyet konseyine karşı savunmuştu. Dolayısıyla Kiva’yı da savunmuştu.

“Babasının kızı,” dedi Jaren. Kiva’ya sıcak bir şekilde baktı ve rahatlatıcı bir şekilde kolunu genç kızın omuzlarının arkasına koydu.

Kiva uzun bir süre konuşamadı, Jaren’ın sözleri derinlerde yankılanıyordu.

Bu doğrudu, babasına *benziyordu*. Onun şifacı kalbine, insanlara karşı duyduğu merhamete sahipti ve hatta uzun zaman önce babasının ebedi iyimserliğine de sahipti.

Ama sonra Zalindov’a düşmüştü.

Ve Faran, Kiva’nın ellerinden alınmıştı.

O zamandan beri geçen onca zaman içinde, intikam duygusuna o kadar saplanmıştı ki *babasının* ne isteyeceğini düşünmek için bile durmamıştı. Kiva için. Ailesi için.

Ya da belki de bunu düşünmemişti çünkü cevabı zaten biliyordu.

Faran ailesinin affetmesini ve hayatlarına devam etmelerini isterdi. Hayallerinin peşinden koşmalarını, mutlu olmalarını, *yaşamalarını* isterdi.

İntikam peşinde koşmalarını istemezdi.

Sadece güvende olmalarını isterdi.

Ve içten içe, Kiva biliyordu ki eğer çocuklarının neyin peşinde olduğunu bilseydi mezarında ters dönerdi.

“Babalardan bahsetmişken,” dedi Kiva, hafif boğuk bir sesle ve kendi babası hakkında düşünmemeye çalışarak. Kanepeye iyice yerleşti ve istemeden de olsa Jaren’a doğru yaslandı. “Kral Stellan, o... şey...”

“O ne?”

Kiva fısıltıyla, “Hasta mı?” diye sordu.

Jaren yanında oturduğu yerde donakaldı. Ama sonra ya kendini ya da Kiva’yı rahatlatmak için omuzunu tutuşu daha da sıkılaştı ve sessiz bir şekilde, “Evet,” dedi.

“Ölümçül mü?” diye Kiva fısıldamaya devam etti.

Jaren başını salladı. “Kanında bir hastalık var.” Boştaki eliyle Flox’un başını okşadı. “Son zamanlarda iyi günlerden çok, kötü günler geçirdi. İşte bu yüzden bu gece öncesinde onunla tanışmadın, bütün hafta yataktaydı.”

Kiva yumuşak bir sesle, “Ne kadar zamanı var?” diye sordu.

“Bilmiyoruz,” diye cevapladı Jaren, aynı yumuşaklıkla. “Yıllar sürebilir ama büyük ihtimale ayları var. Belki de haftaları.”

“Yapabileceğiniz hiçbir şey yok mu?”

Jaren başını iki yana salladı. “Her şeyi denedik. Artık onu mümkün olduğunca rahat ettiriyoruz.”

Jaren'ın yüzündeki acıyı gören Kiva, aralarında kalan son mesafeyi de aştı. Flox'u rahatsız etmemeye dikkat ederek başını Jaren'ın omzuna yasladı ve kolunu ona sardı. Bunun akıllıca olmadığı, fiziksel ve duygusal olarak mesafesini koruması gerektiğini biliyordu.

Biliyordu ama umursamıyordu.

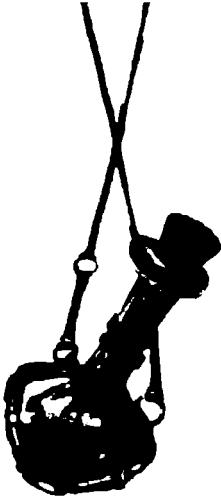
Jaren'ın üzgün olduğunu bile bile umursayamazdı.

Ona ihtiyacı varken bunu yapamazdı.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı Kiva.

Cevap olarak Jaren, genç kızın şakağına yumuşak bir öpücük kondurdu.

Aralarına sessizlik çöktü, Kiva'nın odasına dönme zamanının geldiğine karar vermesine yetecek kadar uzun bir süre geçti. Ama tam bunu yapmak üzereyken gözleri kapanan Kiva uykuya daldı.

BÖLÜM ON YEDİ

Kiva ertesi sabah uyandığında battaniyelere sarılı bir şekilde yatağındaydı. Ne olduğunu hatırlamaya çalıştı ve Jaren'in onu odasına taşıyıp yatağına yatırdığını fark etti.

Ağzından utançla bir inilti çıktı ama sonra kapısının sert bir şekilde çalınması, olduğu yerde zıplamasına neden oldu. Hemen ardından, Caldon kapının dışından seslenerek eğitim zamanının geldiğini haber verdi. O sabah yapmak istediği son şey kondisyonu üzerinde çalışmaktı. Delora nineyi bulma konusunda bu kadar çaresizken çalışmak hiç içinden gelmiyordu. Fakat dersini atlatmayı denerse, Caldon'un onun peşine düşeceğini bildiği için Kiva aceleyle eğitim kıyafetlerini giydi.

Kiva, onunla oturma odasında buluştuğunda, "Sabahtan nefret ediyorum," dedi.

Caldon, "Sana da günaydın, gün ışığı," diye karşılık verdi ve ardından Kiva'nın burnunu hafifçe sıktı.

Kiva yüzünü buruşturdu ve yol boyunca sızlanarak onu dışarıya kadar takip etti. Sanki onun bu asık suratlı tavrını cezalandırmak ister gibi, Caldon ona iki kat daha fazla step hareketi yaptırdı ve Kiva'yı fazladan iki tur daha koşturdu. Bu Kiva'nın epey canını yaksa da aynı zamanda sadece bir kez kustuğu için de kendisiyle gurur duyuyordu.

Kiva, son turu attıktan sonra, "Sanırım gittikçe daha iyi oluyorum," dedi nefes nefese.

Caldon, “Henüz işimiz bitmedi, tatlı yanak,” derken, nefes alıp verışı son derece düzenliydi.

Kiva, kısmen bitkin düştüğü kısmen de Karasu Batağı’na gidip büyükannesini bulmak ve kimse gittiğini fark etmeden önce saraya dönmek istediği için itiraz etmek üzereydi.

Ama sonra Caldon ortaya iki tahta kılıç çıkardı ve Kiva’nın güvenli olsun ya da olmasın, bir silah tuttuğu için hissettiği heyecan, edeceği şikâyeti yutmasına neden oldu.

“Gerçek çelik için hazır değilsin,” dedi prens ona, “ama bazı temel formları uygulamaya, ellerinde duruşuna alışmaya ve vücudunun üst kısmını güçlendirmeye başlayabiliriz.”

Kiva kılıcı bir elinden diğer eline geçirdi. “Biraz hafif değil mi?”

Caldon’un yüzünü neşe kapladı. “Bakalım işimiz bittiğinde hâlâ aynı şeyi söylüyor olacak mısın?”

Caldon bazı başlangıç hareketleri boyunca ona rehberlik ederken, günlerdir Kiva’ya zorla öğrettiği doğru duruşunu korumasını hatırlattığında, Kiva saf bir şekilde kendinden emindi. Caldon kendi tahta kılıcını kınında tuttu ve Kiva’ya havaya kesikler attırdı. Caldon’un emriyle kalçasını döndürürken karın kasları kasılıyor, salyangoz hızıyla saplama ve savuşturma hareketleri yapıyordu.

Caldon, “Her şey kontrol ve dengeyle ilgili,” dedi Kiva’ya. “Ve fazlasıyla tekrarlar.”

Birkaç dakika sonrasında Kiva’nın kasları yanmaya başlamıştı, *tamamen*. Bir yandan Caldon’un acımasız emirlerini dikkatle dinlerken diğer yandan da vücudunun kontrolünü tamamen elinde tutması gerekiyordu: “Yukarı bak! Sırtını düz tut! Ayaklarına dikkat et! Yavaşla! Gövdeni sıkılaştır!”

Sonlara doğru, Caldon ona hızlanmasını emretti ve Kiva’yı bir dizi hızlı adımlama, saldırı, mükemmel denge ve konsantrasyon gerektiren devamlı ayak hareketleri yapmaya zorladı. Sonunda durabileceğini söylediğinde sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da paramparça olmuştu.

“O kadar da kötü değildi,” dedi Caldon, yere düşmüş ve yığılarak yayılmış olan Kiva’ya bakarak. “Ama daha yapacak çok işimiz var.”

Kiva inledi. “Vücudumda acımayan tek şeyin saçlarım olduğunu söylesem umurunda olur mu?”

“Umurumda olur,” diye yanıtladı Caldon. Sırttı ve ekledi: “Çünkü acımayan bir yerlerinin olması, seni yarın daha da zorlamam gerektiği anlamına gelir.”

Kiva’nın cevap verecek enerjisi yoktu. Ağlayacak enerjisi de yoktu, ki gerçekten bunu yapmak istiyordu. Odasında onu bekleyen hızlı ve etkili kas gevşetici tozu için daha önce hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Keşke oraya gidecek gücü toplayabilseydi.

“Pekâlâ, tatlı yanak, bu seferlik sana yardım edeceğim,” dedi Caldon, onu ayağa kaldırarak.

“Çok nazıksın,” diye homurdandı Kiva, ya da homurdanmaya çalıştı ama sözleri, bacaklarının vücudunun ağırlığı altında kendini bırakmasını engellemeye çalışırken acı dolu bir iniltiyle son buldu.

“Genellikle evet,” diye onayladı Caldon. “Ama bugünlük aynı zamanda kendi çıkarlarımı da düşündüğüm için böyleyim.”

“Kesinlikle, genelde de öylesindir.”

“Kibar ol,” dedi Caldon, “yoksa sana tur rehberliği yapmam.”

Kiva birdenbire anlayamadı. “Özür dilerim, ne dedin?”

Caldon, “Erkek arkadaşın seni terk ettiği için kendini kötü hissetti,” diye bilgi verirken, eğitim kıyafetindeki kir lekesini siliyordu. “Bu yüzden benden o yokken seni eğlendirmemi istedi. Sana şehri göstermek, Vallenia’nın iyi taraflarını sana tanıtmak gibi şeyler.”

Kiva’nın içini dehşet kaplarken acısı yok oldu. “Buna gerçekten gerek yok.” Çabucak ekledi: “Ve o benim erkek arkadaşım değil.”

Caldon elini salladı. “Aynı şey.”

“Cidden,” dedi Kiva, “kendimi yalnız hissetmem.”

“Öyle olsa da kuzenime bir söz verdim,” dedi Caldon, tahrat kılıcını elinden alıp onu talim alanından dışarı doğru iterek. “Jaren dönene kadar birlikte eğlenceli zamanlar geçireceğiz. Hem de fazlasıyla eğlenceli zamanlar.” Başka bir sırtış ve bir göz kırpış sonrasında lafını bitirdi: “Beni yeni en iyi arkadaşın olarak kabul et, gün ışığı. Sen nereye gidersen ben de oraya giderim. Kulağa eğlenceli gelmiyor mu?”

Sonraki birkaç gün boyunca Kiva, Caldon ona bir mendil verecek kadar yakınında olmadan hapsiramadı bile.

Her sabah antrenmanlarına devam ettiler. Kiva, yeni kılıç alıştırmalarından ancak Rhess’in kas gevşetici ilacının yüksek dozları sayesinde kurtulabildi. Caldon derslerinin bittiğini ilan eder etmez, Jaren’a verdiği sözü tutarak onu şehre götürmeden önce Kiva’ya sadece temizlenip üstünü değiştireceği kadar zaman tanıyordu.

Kiva’nın gizlice kaçmaya çalışacak kadar bile boş bir saniyesi yoktu. Bu süre zarfında başka büyü patlaması yaşamamış olsa da teninin altında gizlenen gücün giderek daha fazla farkına varıyordu. Sanki gücü fısıldayarak orada olduğunu hatırlatıyor ve dışarı çıkmak istiyordu. Annesinin nasıl “küçük büyücükler” kullandığını hatırlayan Kiva, aynısını yapması durumunda büyüünün dışarı akmasını engelleyip engelleyemeyeceğini düşündü. Ama fark edilme korkusu yüzünden böyle bir girişimde bulunmaktan vazgeçti ve bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı.

Cumartesi sabahı geldiğinde -Jaren’ın gidişinin üzerinden beş gün geçmişti- Kiva esaslı bir plan yapacak kadar çaresizdi. Jaren dört gün, belki de daha fazla bir süre uzakta olacağını söylemişti. Bu da her an dönebileceği anlamına geliyordu. Jaren, Naari ve Yüzbaşı Veris ile birlikte döndükten sonra, şehri keşfedmeden terk etmek Kiva için çok daha zor olacaktı.

Beyin fırtınası yaptığı sırada, tıpkı Oakhollow'a gittiği zaman-ki gibi Gümüşdiken'i bir bahane olarak kullanmayı düşünmüştü. Fakat Caldon her adımında dibindeyken, prensin kendisini takip edeceğini biliyordu. Öyle olmasına rağmen Kiva, daha farklı ve aşırı bir şekilde de olsa akademinin yine de prensten kaçmasına yardımcı olabileceğine karar vermişti.

Planının ilk kısmı, sabah eğitimini bitirdiğinde başladı ve Caldon o gün onu götürmeyi planladığı yerleri açıkladı. Unutulmuş Tanrılar Tapınağı ile başlayıp, ardından Şakıyan Bahçeler'e gideceklerdi. Daha sonra Sarana'nın hamamlarına gidecek ve güneşin batışını şehrin üzerinden izlemek için Savaşçı Merdivenleri'ne çıkarak günü bitireceklerdi.

Kiva tüm bunları düşününce bile yorgun hissediyordu ve bu duygusunu kullanarak yalvaran gözlerini Caldon'a çevirdi. "Yolda Gümüşdiken'e uğramamızın bir sakıncası var mı? Bir şey almak istiyorum."

"Bilerek mi üstü kapalı konuşuyorsun?" Caldon parmaklarını tahta kılıcında gezdirerek sordu.

Kiva ellerini kalçalarına koydu ve utanmadan yalan söyledi. "Seni ayrıntılardan uzak tutmaya çalışıyordum ama madem bu kadar meraklısın, ağrım var ve biraz ay sarmaşığı almak istiyorum."

Caldon kaşlarını çattı. "Bana daha önce söylemeliydin. Acı çektiğini bilseydim sana daha yumuşak davranırdım."

"Seninle birlikte *her* sabah acı çekiyorum," diye karşılık verdi Kiva. Prens beklenmedik şefkati karşısında az da olsa suçluluk duymuştu. "Daha önce hiç umursamamıştın."

"Aynı şey değil," dedi. "Ve bunu sen de biliyorsun."

Kiva gerçekten aylık döngüsünde *olsaydı*, ona sarılacak kadar duygusal olabilirdi. Onun yerine, minnettarlığını yuttu ve duş aldıktan sonra Caldon'la buluşmayı kabul etti.

Planının ikinci kısmı Gümüşdiken'e vardıklarında gerçekleşti. Kiva, Rhessinda'yı geçen defa birlikte oturdukları aynı bankta otururken görünce rahat bir nefes aldı.

"Beni biraz onunla yalnız bırakabilir misin?" diye sordu Kiva Caldon'a, Rhess'in olduğu tarafı işaret ederek. "Ben, şey, sadece onunla bazı belirtilerim hakkında konuşmak istiyorum."

Prens onun sahte utancına şaşırmış görünüyordu. Kiva, bir şifacı olarak tüm bedensel işlevlerle ilgili rahatça konuşabiliyor olması gerektiğini fark ederek içinden küfretti. Neyse ki Caldon bunun üstünde durmadı ve gidip patikada durdu, taş kemerlerden birine yaslanarak beklemeye başladı.

Kiva, hemen ona doğru yaklaşan Rhessinda'nın yanına koştu.

"Kraliyet koruman ne iş?" diye sordu Rhessinda, örülmüş kül rengi saçlarını omzundan arkaya savurarak.

"Koruma değil. Daha çok iyi niyetli ama sinir bozucu derecede yapışkan bir bebek bakıcısı." Kiva başını iki yana salladı. "Boş ver onu, yardımına ihtiyacım var. Beni eczacıların bahçesine götürebilir misin?"

Rhessinda soru sormakla vakit kaybetmedi. "Elbette. Acelen var gibi duruyor, doğrudan tapınağın karşısına geçebiliriz."

Kiva, Caldon'a dönerek birkaç dakika içinde geri geleceğini işaret etti. Bir yanı, Caldon'un çimenlerin üzerinden geçerek yola koyulduklarında onları takip etmediğine şaşırmıştı. Ancak hemen sonra Kiva, tutsak olmadığını kendine hatırlattı. Caldon o yalnız kalmasın diye günü onunla geçiriyordu, Kiva'nın da bunu istediğini sanıyordu. *Jaren*, Kiva'nın bunu istediğini sanıyordu. Başka bir zaman olsa, onların düşünceli davranışı ve Caldon'un ona bu güzel şehri göstermek için feda ettiği saatlerden ötürü onur duyardı.

"Neler olduğunu bana anlatmak ister misin?" diye rahatça sordu Rhess. Dar bir dereyi geçip küçük bir narenciye bahçesinin içinden geçtiler. Havada portakal, misket limonu ve limon kokusu vardı.

“Senden bir iyilik isteyeceğim ama başının belaya girmesini istemiyorum,” diye cevap verdi Kiva.

Rhess homurdanarak güldü. “Lütfen. Beladan korkacak biri-ne benziyor muyum?”

Hayır, benzemiyordu. Kiva’nın yardım için ona gelmesinin nedeni de buydu. “Bir günlüğüne Valenia’dan uzaklaşmam gerekiyor.”

Etkileyici bir seraya doğru ilerlerken, “Oakhollow’a mı döneceksin?” diye sordu Rhess. Burası Kiva’nın ilk günkü turunun-ki sadece ilaçların yapıldığı ve şifacılar tarafından kullanılmak üzere bırakıldığı eczacıların çalışma odasını görmüştü- bir parçası değildi.

“Oakhollow değil. Başka bir yere.”

Kiva her ne kadar Rhess’in dostluğuna değer vermeye başlamış olsa da hâlâ onunla paylaşamayacağı birçok sırrı vardı. Ancak şifacı ısrar etmedi ve sadece, “Neye ihtiyacın var?” diye sordu.

Kiva hızla, Caldon’un peşinden ayrılmadığını ve onu denklemden çıkarması gerektiğinden bahsetti. “Bir uyku ilacı düşünüyorum. Belki *moradine* ve *rosaron* karışımı olabilir.” Normalde Kiva sadece *moradine* kullanırdı. Bu, Kiva’nın kaçırıldığı gece kraliçenin Tipp’e verdiği ilacın aynısıydı ama *rosaronun* eklenmesi, Caldon gibi yetişkin birinin daha derin bir uykuya dalmasının kesin yoluydu.

“Bu kesinlikle işe yarar,” dedi Rhess hiç yargılamadan.

Eczacıların bahçesinin dış tarafına ulaştılar, burası çok sayıda şifalı bitkinin sıralandığı küçük bir çitle çevrili bir yerdi. Kiva’nın zamanı olsaydı, saatlerini buranın ara yollarında dolaşarak ve ortasındaki serayı gezerek geçirirdi ama bugün gezmek için uygun bir gün değildi.

“Hangi tarafa?” diye sordu Kiva, Rhess’e büyük bahçeyi işaret ederek.

Şifacı tereddüt etti ve Kiva onun akademiden bir şeyler aşırmasına yardımcı olma konusunu tekrar gözden geçirip geçirmediğini merak etti. Ama sonra Rhess, küçük çitin üzerinden atladı

ve içeride asılı olan tabelaya doğru kararlı adımlarla yürüdü. Sunu gören Kiva, Rhess'i planı dışında bırakabileceğini fark etti. Ne de olsa tabelada bahçedeki her ekim alanının ayrıntılı bir haritası yer alıyordu.

"Moradine ve rosaron, değil mi?" diye sordu Rhessinde.

"Doğru," diye onayladı Kiva.

Rhess haritayı araştırdı, ikisinin de aynı ekim alanına kaydedilmiş olduğunu gördü ve Kiva'yı o yöne doğru yönlendirdi.

"Yani Prens Caldon'a ilaç verip sonra da gizlice saraydan çıkararak bilinmeyen bir yere gitmeyi mi planlıyorsun?" diye sordu şifacı, birlikte dolaşırlarken. "Kulağa akıllıca geliyor."

"Ailemi ziyaret ediyorum," dedi Kiva.

"Bunu zaten yaptığını sanıyordum."

"*Farklı* bir aile."

"Benim yardım ve yataklık etmem senin zarar görmene sebep olmadığı ya da kaybolmana neden olmadığı sürece sorun yok. Nereye gidiyorsun?"

Aradıkları ekim alanına yaklaştıklarında Kiva dudağını ısırdı. Haritaya bakmayı unuttuğunu fark etmişti. "Karasu Batağı. Orayı biliyor musun?"

"Ah, tabii, biraz kuzeyde," dedi Rhess, yolda bir ayırım noktasına geldiklerinde.

"Wilde ayırı'nın, Crewlling Bataklıkları ile buluştuğu yer," diye ezberinden tekrar etti Kiva.

şifacı döndü ve gözlerini kısarak Kiva'ya baktı. "Nereye gittiğine dair hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Kiva içini çekti ve başını salladı.

Rhess kıkırdadı. "Merak etme, orayı bulmak çok kolaydır. Sadece Vallenia'dan çıkınca kuzeye doğru git ve tabelaları takip et. Wilde ayırı'nın doğu sınırından devam etmen gerekiyor, ortasından değil. Bu yüzden hızlı bir yolculuk olur." Hemen uyardı: "Ama Karasu Bataklığı'nın diğer tarafına geçme. Bataklık seni canlı canlı yutar."

Kiva bu düşünceyle ürperdi. “Teşekkürler,” dedi, Rhessinda’ya çok şey borçlu olduğunun tamamen farkında olarak.

Şifacı onun minnettarlığını görmezden gelerek ekim alanını işaret etti. “İşte geldik.”

Kiva çömeldi, birkaç parlak kırmızı moradine ve rosaron çalılarından da biraz sarı çizgili yaprak kopardı. “Mükemmel.”

Caldon’un her an onu aramaya gelebileceğinin farkındaydı. Gerçi onu bırakıp gitmeye çalışmamasının nedeni de buydu. Çünkü Kiva’nın gittiğini fark ederse prensten çekeceği vardı. Rhessinda ile birlikte aceleyle bahçeden dışarı çıktılar ve yenden tapınağın içinden geçtiler. Prens olduğu yere ulaştıklarında Caldon, Rhess’in onu görmezden gelmesine rağmen kıza çapkın bir şekilde gülümsedi. Ardından Caldon, Kiva’ya gitmeye hazır olup olmadığını sordu.

“Önce hızlıca saraya dönebilir miyiz?” diye yanıtladı Kiva. Ardından Rhess’e veda ederek planının bir sonraki aşamasına geçti. “Giydiğim botlar yeni ve ayağıma vuruyor. Ayaklarımın su toplamasını istemiyorum.”

Prens hiçbir sabırsızlık belirtisi göstermedi; bunun yerine gün içinde ne kadar yürüyecekleri göz önüne alındığında, Kiva’nın uygun ayakkabılara ihtiyacı olduğu konusunda onu onayladı.

Odasına vardıklarında Kiva’nın midesindeki sinirler hopladı. Şimdi önünde en zorlu görev vardı.

Kiva pencerenin yanındaki koltuklardan birini işaret ederek, “Neden oturmuyorsun?” dedi. “Birkaç dakika sürebilir.”

Caldon, Kiva’nın önerisine uydu, belli ki acelesi yoktu ama yine de, “Sana rahat gelen ilk ayakkabıyı giy,” dedi.

Kiva doğruca yatak odasına gitmek yerine, saray hizmetkârlarının günün her saati sıcak tuttuğu çay tepsisine doğru yöneldi. Titreyen elleriyle iki fincan doldurdu, cebinden çıkardığı rosaron ve moradine yapraklarını Caldon’un çayına koydu ve yaprakları dibe itti.

Kış sarayında onunla haftalar geçirdikten sonra, prens hakkında edindiği bilgilerden biri de onun sabah çayını çok sevdiğiydi. Bugünün de farklı olmaması için dua ederek, parlak bir gülümsemeyle döndü ve çay fincanını ona uzatmak için yanına gitti.

“Dışarıdayken bir şeyler alabilirdik,” dedi Caldon, dumanı tüten fincanı kabul ederek. “Sana tapmak yolundaki küçük şirin bir çayevini göstermeyi planlıyordum. Sahibi eski bir eczacı ve ormanın yarısı onun dükkânına taşınmış gibi. Görmek isteyebileceğini düşündüm ama sanırım geri dönerken de uğrayabiliriz.”

Caldon çay fincanını dudaklarına götürdü ve Kiva onun elindeki fincanı devirmemek için kendini durdurmak zorunda kaldı. Jaren, Caldon’dan ona etrafı göstermesini istemiş olabilirdi. Fakat Kiva’nın ilgi alanlarına göre onu nereye götüreceğine dikkatlice karar veren ve onun için zaman harcayan kişi Caldon’dur. Başka seçeneği kalmamış olsa bile, prensin iyiliğine ona uyuşturucu vererek karşılık vermekten nefret ediyordu.

Caldon ilk yudumundan sonra dudaklarını şapırdattı. “Bunun tadı farklı geldi.” Kiva’nın kalbi sıkıştı. Ardından Caldon derin bir nefes çekip, “İçine tarçın mı ekledin?” diye sordu.

Kiva’nın cevabını beklerken büyük bir yudum daha aldı ancak güçlü uyku karışımı, Kiva daha cevap veremeden etkisini gösterdi.

Kiva daha önce hiç moradine ya da rosaron kullanmamıştı. İkisi de Zalındov’daki sıradan bahçesinde bulunmuyordu, yine de babası ona ikisini de nasıl kullanacağını öğretmişti. Caldon’a onu saatlerce baygın tutacak kadar büyük bir doz vermişti, uyanıldığında sersemlik ve dikkat bozukluğu dışında kötü bir etkisi olmayacağından emindi. Bu da Kiva’nın faydasına olacaktı.

Fakat ilaçların bu kadar hızlı etkisini göstermesini beklemiyordu. Prens neredeyse koltuktan düşecekken Kiva onu yakalamak için öne atılmak zorunda kaldı. Hem kendisinin hem de Caldon’un çay fincanı yere düştü ve kahverengi sıvı her yere sıçradı.

Ama Caldon baygındı. Önemli olan da buydu.

Prens, Kiva'nın oturma odasında güvende olacaktı. Tipp, Oriel'la birlikte akşamın erken saatlerine kadar batı sarayında çalışıyor olacaktı ve odaya giren herhangi bir hizmetkâr da prensin uyuduğunu sanacaktı. Kiva, Caldon uyandığında onun da aynı şekilde düşüneceğini umuyordu. Ama Caldon eğer şüphe duyacak olsa bile, ilaçların etkisi geçmeden çok önce Kiva dönmüş olacaktı. Kiva'nın botlarını değiştirmesini beklerken uyuyakaldığına onu ikna etmek için fazlasıyla zamanı olacaktı.

Prensin rahat ettiğinden emin olan Kiva, hızla etrafı temizledi ve ardından aceleyle seyahat pelerinini aldı. Tam çıkmak üzereydi ki o sırada koridorun kapısı açıldı...

Ve Tipp zıplayarak içeri girdi.

Kiva'yı görünce yüzü aydınlandı ama sonra Caldon'un kolukta sızmış hâlini ve yerde yavaşça kurumakta olan çayı fark etti.

Tipp aptal değildi. Kiva'nın seyahat kıyafetleri ve yüzündeki şaşkın ifade de dâhil olmak üzere, her şeyi kavraması iki saniyeden az sürdü. Suçlayan gözlerle Kiva'ya döndü.

"Ne y-y-yaptın sen?"

Kiva ellerini kaldırdı. "Göründüğü gibi değil."

"Görünüşe göre C-Caldon'a ilaç ve-vermişsin."

Kiva yüzünü buruşturarak, "Bu kadar erken geleceğini düşünmemiştim," diye itiraf etti.

"S-süvetere ihtiyacım vardı. Bahçeye ç-çıkıyoruz ve yakında y-y-yağmur yağacak."

Kiva, Gümüşdiken'den dönerken bulutları fark etmişti ama kötü hava yüzünden planlarının mahvolmasına izin vermeyecekti.

Tipp, ellerini beline yerleştirerek, "Şimdi b-bana ne yaptığını anlat," diye tekrarladı.

Tipp'in, Zalindov'un revirinde Caldon'un durumunun doğal olmadığını anlayacak kadar uzun süre çalıştığının farkında olan Kiva, kısmen doğruyu söylemeye karar verdi.

"Jaren gittiğinden beri beni bir şahin gibi izliyordu. Biraz nefes almaya ihtiyacım vardı."

“Sen de ona *ilaç* mı v-verdin? Bize karşı nazik d-davranmak-tan başka bir şey yapmadı... *bütün* ailesi bize nazik davrandı. Ve şimdi sen kalkıp *bunu* mu y-yapıyorsun?” Sesi yükseldi. “*Neden, K-Kiva?*”

Kiva, hissettiği suçluluk duygusunu Tipp'i etkilemek için kullandı ve bir başka kısmi gerçeği paylaştı. “Ziyaret etmem gereken biri var ve onun benimle gelmesini istemedim.”

“*Kim?*”

Kiva bunun bir risk olduğunu biliyordu ama eğer rica ederse, sırlarını saklayacağı konusunda da çocuğa güveniyordu.

En azından *bazılarını*. Hepsini değil.

Ve böylece fısıltıyla, “Ailem,” dedi.

Tipp'in öfkesi kayboldu. “*N-neyin?*”

“Şehrin hemen dışında yaşayan bir abim ve ablam var,” diye cevapladı Kiva, Delora'dan bahsetmek yerine Zuleeka ve Tor'la ilgili bir şeyler paylaşmanın daha güvenli olduğunu düşünmüş-rü. Kardeşleri iyi gizlenmişti ve öyle kalmak istiyorlardı, oysa büyükannesinin ne yapacağı belli olmazdı. “Onları görmek istiyorum.”

Tipp'in çilli kaşları çatıldı. “Caldon seni g-götürebilirdi.”

“Onları on yıldır görmedim,” dedi Kiva, şimdi yalan söylüyordu. Dudaklarının titremesini sağladı, kendini ne kadar kötü hissettiğini düşününce bunu yapmak hiç de zor olmamıştı. “Bütün olanlardan sonra... beni görmek isteyip istemeyeceklerini bilmiyorum. Ve eğer beni geri çevirirlerse, yaralarımı kendi başıma sarmak isterim. İşte bu yüzden yalnız gitmek istiyorum.” Sessizce sözünü tamamladı: “Sadece uyuyor.”

Tipp'in derin düşüncelere dalmış bakışları Caldon ile Kiva'nın arasında gidip geliyordu. “B-bu senin için önemli, değil mi?”

Kiva başını salladı. “Anlatabileceğimden daha çok.”

En azından bu doğrudu.

Çocuk bir dakika daha sessiz kaldıktan sonra sonunda başını salladı. “Ben seni i-idare ederim.”

Kiva şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ama Tipp sözünü bitir-memişti. Yatak odasına doğru giderken Kiva'yla konuşmaya de-
vam ediyordu.

“Zaten herkes o-onun bugün seninle olduğunu düşünüyor, o yüzden ben Ori'yi b-buradan uzak tutarım. Eğer biri s-sorarsa Cal'ın dün gece geç saatlere kadar d-dışarıda olduğunu ve uy-u-
duğunu söylerim.”

Tipp elinde bir yastık ve battaniyeyle oturma odasına döndü. Battaniyeyi dikkatlice prensin üzerine örttü ve yastığı yerleştir-mek için başını kaldırdı.

“Eğer sen d-dönmeden önce uyanırsa...”

“Uyanmaz,” dedi Kiva. “Çabuk olurum.”

“Eğer u-uyanırsa,” diye devam etti Tipp, “senin onun hasta o-olabileceğini düşündüğünü ve onu dinlenmesi için b-bıraktı-
ğını söylerim.”

Kiva'nın gözleri minnettarlıkla doldu. “Hiçbir şey söylemeye-
cek misin? Nereye gittiğimle ilgili?”

“İçimden bir ses bunun gizli k-kalmasını istediğini söylüyor.”

Kiva'nın boğazı, başını sallamaktan başka bir şey yapamaya-
cak kadar tıkanmıştı.

“Senin için ö-önemliyse, benim için de ö-önemlidir,” dedi Tipp sessizce, kollarını Kiva'nın beline dolamak için yaklaşıırken. “Biz bu işte b-beraberiz, Kiva. Her zaman.”

Kiva onu yakınına çekti ve ancak o kıpır kıpır hareket etmeye başladığında serbest bıraktı. Ardından Tipp aralıklı dişleriyle sı-
rıtı ve onu kapıya doğru itti.

Daha fazla teşvike ihtiyaç duymayan Kiva, aceleyle dışarı çıktı ve doğrudan ahıra yöneldi. Caldon son üç günün ikisinde ona at sürdürmüştü. O yüzden kraliyet seyislerinden kendisine bir binek eyerlemelerini rica ettiğinde kimse soru sormadı. Birkaç dakika sonra, at sırtında yavaşça ilerliyordu. Ön geçitten geçerken muhafızlara el salladı ve atını şehirden dışarı sürdü.

Ancak o zaman rahat bir nefes aldı ve büyükannesini bulmak için *nihayet* kuzeye doğru döndü.

BÖLÜM ON SEKİZ

Karasu Bataklığı'na giden yol Kiva'nın tahmin ettiğinden daha kısa sürmüştü. Şehrin surlarından çıkıp atını rahatça dörtümla sürdüğünde en fazla yirmi dakika sürmüştü. Arazi düzleşip yaklaşan bataklığın habercisi olarak etrafı çamur hâline gelene dek, Wilde Çayırı'nın inişli çıkışlı tepelerinin etrafından dolanmıştı.

Seyahatinin ne kadar hızlı olduğu göz önüne alındığında Kiva, Caldon uyanmadan ve giderek yaklaşan yağmur bulutlarına yakalanmadan çok daha önce geri dönmüş olacağından emindi. Hareketlilik olmayan küçük bir köyde, köpeğini gezdiren yaşlı bir adamın yanından geçtiği sırada adam memnuniyetle Murkwood kulübesine giden yolu tarif edip bir de Delora'nın mahremiyetine önem verdiğine dair bir uyarıda bulununca, Kiva'nın hızla döneceğine inancı artmıştı. Kiva, Crewlling Bataklıkları'nın umduğundan çok daha derinlerine ilerlemek zorunda kalmıştı. Ama en azından yol dar ve ıslak olsa da yeterince güvenli görünüyordu.

Gergin atının boynunu okşayarak, "Sakin ol, oğlum," dedi. "Geldik sayılır."

Son bir virajı döndü ve nihayet ileride Murkwood kulübesini gördü. Sık bitki örtüsüyle çevriliydi ve bulanık bir su kütesinin yanında yer alıyordu. Sazdan yapılmış çatısı ve tüten bir bacası olan taş ev; ürpertici, bataklığı andıran garip bir yerdi.

Kiva atından yeni inmişti ki ön kapı bir anda açıldı ve beyaz saçlı bir kadın elindeki bastonunu havaya kaldırmış, silah gıgı sallayıp topallayarak dışarı çıktı.

“Özel mülk!” diye bağırdı kadın verandasından. “Burası özel mülk! Okuman yok mu?”

Kadın patikada duran, yosunlarla kaplı tabelayı işaret etti. Çevresini o kadar çok yosun kaplamıştı ki geri kalanı bir yana. Kiva büyük harfle yazılmış Ö harfini bile zar zor seçebiliyordu.

Kiva, kaçması gerekebilir diye atının yanından ayrılmadan, “Delora’yı arıyorum,” dedi hızla. “Sen misin?”

Yaşlı kadın uzun bir süre gözlerini kısarak Kiva’ya baktıktan sonra, bastonunu yere vurarak öfkeli bir adım attı. “Sana buraya bir daha gelmemeni söylemiştim, kızım! İstedğin şeyi sana vermeyeceğim, ne şimdi ne de sonra!”

Kiva sustu. Zuleeka ve Torell, anneleriyle birlikte ziyarete geldiklerini söylemişlerdi. Ama bu yıllar önceydi. Delora, Kiva’nın Tilda olduğunu mu düşünüyordu? Kızı olduğunu mu?

“Özür dilerim,” dedi Kiva, boğazı düğümlenerek. “Ama biz aslında hiç tanışmadık. Ben Kiva.”

Delora’nın kıstığı bakışları derinleşti, tanıdık zümrüt yeşili gözleri -Corentine gözleri- ince çizgiler hâline geldi. Sonunda kadın bastonuna yaslandı. “Ah, demek sen o dişi şeytan değilsin.” Bastonunu tekrar sallayarak, “Ama sanırım seni buraya o gönderdi,” dedi. “Ben de o şeyi sana vermeyeceğim, o yüzden nereden geldiysen oraya geri git. Hadi kış kış!”

“Lütfen,” dedi Kiva ellerini kaldırarak. “Buraya bir şey istemek için gelmedim.” Hemen düzeltti: “Yani istemek için *geldim* ama-”

Delora, “*Onu sana vermeyeceğim!*” diye bağırarak tekrarladı.

Kiva ne yapacağını şaşırmıştı, bu yüzden söyleyecekleri ağzından kaçırır: “Büyümü kontrol etmek için yardımına ihtiyacım var.”

Delora’nın ağzı bir anda kapandı. Dudaklarını birbirine bastırdı ve Kiva’yı tepeden tırnağa süzdü. “Hapishanede çürümeye

terk ettiği o kişi sensin, değil mi? Orada kalmasının daha iyi olduğunu söylediği kişi?”

Kiva'nın yüzü soldu ama Delora'nın, annesini neredeyse on yıldır görmediğini kendine hatırlattı. Tilda'nın, Kiva'nın Zalindov'da kalmasının “daha iyi” olduğunu düşünmesine imkân yoktu.

Kiva cevap olarak, “On yıl boyunca hapistim,” dedi. “Bu zamana kadar büyümü gizli tutmuş ve birkaç hafta önce ölmek üzere olan birini iyileştirene dek kullanmamıştım. Şimdiyse iradem dışında rastgele dışarı çıkıyor.”

“Yani?” dedi Delora, beyaz kaşlarını kaldırarak.

“Yani,” dedi Kiva dişlerini sıkarak, “kraliyet sarayında yaşıyorum. Vallentis ailesiyle birlikte.”

Delora başını geriye attı ve güldü. Bulanık suyun içindeki bir şey -*büyük* bir şey- sesle birlikte hızla hareket etti ve Kiva ne olduğunu göremeden derinlere daldı.

Çok sıra dışı bir bekçi köpeği var, diye uyarımişti Torell.

Kiva ürpererek büyükannesinin eğlencesinin dinmesini bekledi. Sonunda ayağını yere vurarak konuştu: “Bunu komik bulmana sevindim.”

“Bana bir dakika ver,” dedi Delora, hâlâ kıkırdıyordu. “Sadece bunu gözümde canlandırmaya çalışıyorum. Sanırım kim olduğuna dair hiçbir fikirleri yok?”

“Hayır ve bu şekilde kalmasını istiyorum.”

“Dur tahmin edeyim,” dedi yaşlı kadın, ağırlığını bastonuna daha da vererek. “Ailenin talihsiz ayak izlerini körü körüne takip etmeyi planlıyorsun, elinde seyreltilmiş bir kan bağı dışında bir sebep olmadığı hâlde senin olduğuna inandığın bir tahtı çalmaya çalışıyorsun. Haksız mıyım?”

Kiva hiçbir şey söylemedi.

Delora homurdanarak güldü, sonra topallayarak ön kapıya doğru ilerledi. “Sana yardım edemem, kızım.”

“Edemez misin, etmez misin?” diye sordu Kiva. Ardından zıncının dizginlerini alçakta duran bir dala bağladı ve hızla veranda'nın basamaklarını tırmandı.

“Etmem.” Delora omzunun üzerinden bakarak ekledi: “Şerh yına ve intikamına geri dön ve beni rahat bırak.”

“*Lütfen*,” dedi Kiva, yalvararak. “Sadece durmasını istiyoruz. Tek istediğim bu. Onu kontrol etmenin bir yolu. Durması durması lazım.”

Delora eşikte duraksadı ve Kiva'ya bakmak için geri döndü. Uzun bir süre boyunca genç kızı inceledikten sonra, “Buraya gelmekten de sadece bunun için geldin, değil mi?” diye sordu.

Kiva sessizce, “Kim olduğumu öğrenirlerse beni öldürürler.” dedi.

“Senin de onlara yapmayı planladığın şey bu değil mi?” dedi Delora hiç acımadan.

Kiva irkildi. “Hayır. Hayır ben...” Sesi çatladı. “Onların ölmesini istemiyorum.”

Delora yine homurdanarak güldü. “O zaman sadece mahvolmalarını istiyorsun.”

Bu bir soru değildi.

“Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?” diye sordu Kiva.

Delora, Kiva'nın içinde umut yeşermesine izin verecek kadar uzun bir süre daha duraksadı. Ama sonra... “Edemem,” dedi.

Kiva hayal kırıklığına uğramıştı ama tekrar yalvarmaya başlayamadan Delora anlamsız bir şekilde devam etti: “Kitap kulübüm var.”

“Senin... ne?” dedi Kiva, konuşurken bocalamıştı.

“Bugün cumartesi,” dedi Delora, sanki bu Kiva için bir anlam ifade etmeliymiş gibi. “Kitap kulübü cumartesi gününde olur. Hanımlar her an buraya gelebilir.” Bastonuyla kulübenin yan tarafını işaret etti. “Arka tarafta bir barınak var. Atını koy, sonra içeri gel. Çörek yapmaya yetecek kadar zamanımız var. Krema çırpma işi sende.”

Kiva cevap veremeden yaşlı kadın topallayarak kulübeye girdi ve kapıyı arkasından çarparak kapadı.

“Az önce ne oldu?” diye fısıldadı Kiva kendi kendine. Büyükannesinin yardım etmeyi kabul edip etmediğinden emin olamıyordu. Fakat Delora onu geri göndermediği için Kiva hızlı bir şekilde kadının talimatlarını uyguladı ve kitap kulübünün çabucak bitmesi için dua etti.

Saatler -uzun saatler- sonra Kiva, Delora'nın ağzına kadar dolu olan kitaplıklarla çevrili rahat oturma odasında oturuyordu. Çatırdayan şömine, dışarıda kopan fırtınanın soğuğuyla savaşıyordu. Fırtınanın şiddeti, çember şeklinde oturmuş birbirine bağlanan beş yaşlı kadından sadece biraz daha fazlaydı.

“Bence onun geleceğinde bir kurutuluş hikâyesi var,” dedi Clovis, sayfasını kıvrıp neredeyse çayını dökerken.

Çoktan birçok fincanı devirecek kadar sakar olan Bretwalda, “Ama biz *bu* kitaptan bahsediyoruz. Gavon *çok* daha kendini kaptırmalık,” diye karşı çıktı.

Yinn, “Killian'ın kurtulması umurumda değil,” dedi ağzı çöreklerle dolu bir şekilde. Dördüncü sıradaki çörekler fırından yeni çıkmıştı. “O kötü adam olarak daha çekici.”

Merrilee hararetle başını salladı, pembe yanaklı kadın geldiğinden beri ancak fısıldayarak beş kelime etmişti. Bu nedenle Kiva'nın en sevdiği kişi oluvermişti. Büyükannesi de dâhil olmak üzere diğer dördü, tarihî romantizmle ilgili yaptıkları yorumlar konusunda o kadar tutkuluydu ki Kiva yüzünün bir daha asla normal rengine dönmeyeceğinden korkuyordu.

Delora'nın kutu gibi pencerelerinden bininci kez dışarı bakıp şimşekleri ve yağan yağmuru gördü. Akşam vakti hızla yaklaşıyordu. Kitap kulübü mucizevi bir şekilde sona erse bile Kiva yakın zamanda buradan gidemezdi.

Kiva'nın duyduğu kaygı, her geçen dakikayla içinde bir yılan gibi sürünüyordu. Caldon şimdiye kadar uyanmış olmalıydı ve

Tipp'in onu dinlenmek için bıraktığı yalanına inansa bile, Kiva yine de nerede olduğunu açıklamak zorunda kalacaktı. Bu da kaçınmak istediği tek şeydi. Planı başarısız olmuştu ve saraya döndüğünde sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Düşüncesi bile Kiva'nın midesini bulandırmaya yetiyordu.

Bir saat -ve bir yığın çörek daha- sonra fırtına dinmeye başladı. Yağmur artık çiseleyerek yağıyordu ama iyice akşam karanlığı çökmüştü.

Kiva, Vallenia'ya dönmek için ne kadar çaresiz hissetse de hâlâ büyükannesinin yardımına ihtiyacı vardı. Bu yüzden Delora'nın dört arkadaşı *sonunda* eşyalarını toplamaya başladığında, o sabırsızlıkla bekledi.

Clovis bir anda, "Bence ona istediğini ver, Delly," dedi, ahşap yürüme desteğinin yardımıyla yavaşça doğrulurken. "İyi birine benziyor."

Delora burnunu çekti. "İstediği ve ihtiyacı olan şey birbirinden farklı şeyler."

Kiva kendisi hakkında konuştuklarını fark ederek bekledi.

Gün boyunca odadan sadece birkaç kez çıkmıştı. Çoğunlukla da büyükannesinin emriyle daha fazla çörek yapmak içindi. Delora bu fırsatlardan birini arkadaşlarına bilgi vermek için kullanmış olmalıydı. Şimdi hepsinin Kiva'ya nasıl baktığı göz önüne alındığında, Kiva'nın büyüünün olduğunu ve bunu durdurmak istediğini açıkça biliyorlardı.

Bu onun kim olduğunu da bildikleri anlamına mı geliyordu? Delora'nın kim olduğunu? Ya da ikisinin arasındaki kan bağıını?

"Torvin'in soyundan geliyor olması onu otomatik olarak kötü yapmaz. Sen iyi çıktın," dedi Bretwalda nazikçe, Delora'nın kınışmış elini okşayarak.

Bu soru da böylece yanıtlanmıştı.

Yine de... Kiva neden Torvin'in kötülükle ilişkilendirildiğini anlamamıştı. Hayatını insanları iyileştirerek geçirmişti. Onu o kadar çok sevmişlerdi ki Sarana, onu -kendi kocasını- öldürmeye

çalışacak kadar kıskançlaşmış, adamı tahtı terk etmeye ve güvenli bir yere kaçmaya zorlamıştı. Eğer kötü olan biri varsa o da Sarana'ydı, Torvin değil.

Delora, "*Ben iyi çıktım çünkü her şeyi geride bıraktım,*" dedi arkadaşlarına. "*O, sadece tek bir şey isteyen dişi şeytanla akraba.*"

Şimdiki zaman kullanımı Kiva'nın yüreğini burktu ve büyü-kannesine Tilda'nın öldüğünü hâlâ söylemek zorunda olduğunu kendine hatırlattı.

"Ama o, annesi *değil*," dedi Yinn, artan çörekleri bez çantasına koyarken. "Tek istediği şey büyüsünü kontrol etmesi için yardım etmen, onu insanları incitmek için kullanmak değil."

"Öyle diyor," dedi Delora hışımla, Kiva'ya öfkeli bir bakış fırlatarak. "Ama yalan söyleyen ilk Corentine o olmazdı. Biz bunu bir sanat hâline getirdik."

"Yemin ederim," diye kendini savunmak için araya girdi Kiva. "Buraya sadece bunun için geldim. Başka bir şey için değil."

Delora inanmayan bir şekilde elini salladı. "Hah."

Kiva tekrar tartışmak için ağzını açtı ama tam o anda Bretwalda ayağa kalktı ve çantasını savurdu. Çantası tüm ağırlığıyla Merrilee'nin yüzüne çarptı, kadının yanağını yardı ve dengesini kaybederek sandalyesine çökmesine neden oldu.

Fışkıran kanı gören Kiva, kesiği incelemek için harekete geçti. Fakat bütün gün kendi sabırsızlığıyla birlikte kaynayan büyüsü, sonunda bastırılmaktan bıkmıştı. İçinden daha önce hiç olmadığı kadar güçlü ve parlak bir şekilde dışarı doğru aktı ve bu sefer Kiva onu bastırmaya çalışmadı. Bu kadınlar sırrını zaten biliyorlardı. O yüzden en azından şaşkın Merrilee'ye yardım edebilirdi, bu onu eve geri dönerken bitkin hissettirecek olsa bile.

Parmak uçlarındaki güce odaklanan Kiva, büyüsünü çocukken öğrenmeye başladığı gibi nazikçe ikna ederek yarayı kapattı.

Büyü senin dostundur, demişti babası, annesi onu bu konuda eğitmeyi reddettiğinde. *Ona nazik davranırsan, o da karşılığını verir.*

Kiva büyüüne hiç nazik davranmamış, onu epey uzun süre dir kendinden uzaklaştırmıştı. Kızgın olmasına şaşırılmamalıydı.

Kiva geri çekildiğinde kulübeye sessizlik çöktü, kesik sark hiç var olmamış gibi kaybolmuştu.

“Onu iyileştirmeyi istedin mi? Bunu kasıtlı mı yaptın?” diye sordu Delora, Merrilee sessizce minnettarlığını ifade ettikten sonra

Kiva başını salladı.

Büyükannesi iç çekti ve yaşlı yüzünü ovuşturdu. Daha sonra yüz ifadesini düzeltti ve arkadaşlarına döndü. “Yolda dikkatli olun. Bay Chomps fırtınadan sonra karada dolaşmayı sever. Ve bilirsiniz ki kolayca ürker.”

Kiva, suyun altına dalan büyük yaratığın görüntüsünü hatırlayınca tekrar ürperdi.

Clovis, “O canavarcık zaten benden bir parça kopardı,” dedi. eteğini yukarı çekip eski bir yara izini göstererek. “Bir kez daha tadıma bakamayacak.”

“Onu rahat bırakırsan yeterince dost canlısıdır,” dedi Delora sempati duymadan. “Şimdi, tekrar yağmur yağmaya başlamadan önce evinize gidin.”

Kiva onu neyin daha çok endişelendirdiğini bilmiyordu. Biri yürüteçli olmak üzere, dört *çok yaşlı* kadının karanlıkta etrafta “dolaşmayı seven” etobur bir canavar varken bataklıktan geçmek üzere olması mı, yoksa yakın zamanda kendisinin de aynı yolculuğu yapacak olması mı? Ancak dört arkadaş bu duruma aldırmış etmedi ve sadece vedalaşarak gecenin karanlığında gözden kayboldular.

Delora, Kiva’ya döndü ve uzun, sakın bir nefes verdi. En yakındaki kitaplığa yaklaşarak *1001 Turta ve Hamur İş*i isimli siyah ciltli bir kitap çıkardı. Kapak açıldığında Kiva kitabın içinin oyulduğunu ve arasına tek bir hançerin yerleştirildiğini gördü. Kabzasına gömülü şeffaf bir değerli taş dışında dikkat çekici değildi ama yine de Delora, hançeri sakladığı yerden çıkarırken Kiva’yı dikkatle izledi.

Kiva, bıçağın Torvin'in ünlü hançeri olduğunu tahmin edebilmişti. Tilda'nın geri almaya çalıştığı ama başaramadığı aile yadigarıydı bu. Kiva da kapının *kendi* yüzüne kapanmasını istemediğinden, bunun ne olduğunu bilmiyor gibi davranmaya dikkat etti ve sordu: "Beni bıçaklamayı mı planlıyorsun? Çünkü yardımın olmadan gitmem için beni bıçaklayan gerekecek."

Delora'nın omuzlarındaki gerginlik hafifledi, sanki Kiva'nın ileri atılıp bıçağı ondan zorla almaya çalışacağından korkmuş gibiydi. Ama hançerin Kiva için hiçbir değeri yoktu ve Delora farklı bir şey düşünmesin diye ona uzun süre bakmamaya dikkat etti.

"Benimle gel," diye emretti yaşlı kadın ve topallayarak odadan çıktı.

Kiva temkinli bir şekilde büyükannesinin peşinden dar mutfaka girdi. Son çörek hazırlığından kalan, etrafa yayılmış un, tezgâhı toz içinde bırakmıştı. Fakat Delora, bu dağınıklığı görmezden geldi ve ayaklarını sürükleyerek su dolu kavanozların içinde taze örnekler de dâhil olmak üzere kesilmiş bir sürü nadir bitki içeren raflara yöneldi.

Soru sormamak için kendini zor tutan Kiva, Delora'nın koleksiyonundan yaprakları, sapları ve çiçekleri almasını izledi; bitkileri hançerin kenarına hizalamadan önce onları bir doğrama tahtasına yerleştirdi. İlk doğrayışından hemen önce gözlerini Kiva'ya dikti ve "Arkanı dön," dedi.

Kiva, elinde ölümcül bir silah tutan birine sırtını dönmek istemediği için duraksayarak, "Anlamadım?" dedi.

"Arkanı dön," diye tekrarladı Delora, hançerle bir daire çizerek. "Bu gizli bir tarif."

"Ama ben..." Kiva, kadının yüzündeki inatçı ifadeyi görünce itirazını bastırmak için dişlerini sıktı.

"Eğer yardımımı istiyorsan, arkanı dön. Aksi takdirde kendi başınasın."

Bu ültimatomdan sonra Kiva büyükannesinden uzaklaştı ve kısık sesle ona aklına gelebilecek her türlü kötü lakabı saydı.

Delora, "Yaşlıyım ama sağır değilim," dedi. Alışılmadık şekilde, ses tonu az da olsa eğlendiğini belli ediyordu.

Kiva, devamlı doğrama sesleri başladığında dinledi ve ardından Delora'nın eczacı olmasıyla ilgili söylediklerini hatırladı.

Muhtemelen hançeri iş bıçağı olarak kullanarak atalarımıza hakaret ediyordur.

Torell haklıydı. Delora, normal mutfak bıçaklarından birini kullanmak yerine, eczacı bıçağı olarak Torvin'in hançerini seçmişti. Bu silah adamın saltanatının, varisleri olarak onların saltanatının bir simgesiydi.

Kiva kadının cesaretine hayret ederek başını iki yana salladı.

Delora birkaç dakika sonra, "Tamamdır," dedi. Kiva arkasını döndüğünde doğrama tahtasının boş olduğunu ve hançerin yanında küçük, tıpalı bir şişenin durduğunu gördü.

Delora şişeyi durduğu yerden aldı ve parmaklarının arasında yuvarladı. "Büyünün durmasını istediğini söyledin. Sonsuza dek durmasından mı bahsediyordun?"

Büyüm benim bir parçam. Kolum ya da bacağım gibi.

Büyükannesinin sorusunu düşünürken Kiva'nın aklına Jaren'in sözleri geldi. Her ne kadar içinde bulunduğu koşullarda gücü bir lütuftan çok bir yük olsa da, büyüsüne bir daha asla erişemeyecek olma fikri Kiva'nın buz kesilmesine neden oluyordu. On yıl boyunca dışarı çıkmaması için zorlamış olsa bile, büyüsü hep oradaydı ve onun emriyle ortaya çıkmaya hazırdı. Eğer sonsuza dek yok olursa...

"Hayır," diye yanıtladı Kiva. "Sadece onu kontrol edebilmek istiyorum. Bu büyü patlamalarının gerçekleşmesini engellemek istiyorum. Sadece zamana ihtiyacım var."

Artık büyüsünü saklamak zorunda olmadığı bir zaman geldiğinde, onunla yapabileceği çok fazla iyilik olacaktı. Torvin'in izinden giderek birçok insana yardımcı olabilirdi.

Delora, Kiva'nın cevabından memnun görünmese de şişeyi yine de genç kıza uzattı.

"Bu karışım büyünlü azaltatacak ve uyutacak. Şimdilik bir yudum al, sonra da her sabah kahvaltıda birer yudum alırsın."

Kiva şişenin tıpasını açtı ve kokladı. Şişeden sümbül, gümüş buğday, civanperçemi ve bataklık yosunu kokularını tanıdı. Ayrıca büyükannesine arkasını dönmeden önce doğrama tahtasının üzerinde tumumin ve tavşancıl otu görmüştü. Fakat ilaçla ilgili temel seviyedeki bilgisini açığa vurmak yerine, "Burada sadece üç gün yetecek kadar var," dedi.

"Çünkü bu kalıcı bir çözüm değil," dedi Delora. "Ve öyle olsa bile, elimde daha fazlası için yeterli malzeme yok."

Kiva panik içinde ona baktı. "O zaman ne yapacağım..."

"Salı günü tekrar gel, sen gelene kadar biraz daha edinmeye çalışacağım," dedi Delora. "O geceye kadar sana bu kadarı yeter. Bir şey olmaz."

Kiva, özellikle de saraya döndüğünde karşılaşacağı şeyi düşününce pek de emin olamıyordu. Bir daha asla dışarı çıkmasına izin verilmeyebilirdi.

Yine de... Eğer başka seçeneği kalmazsa, gizli tünel çıkışı vardı. Ama bu sefer de bir at bulmak sorun olacaktı.

Kiva, "Gelebilir miyim emin değilim," dedi çekinerek. "Benim için zor olur..."

"Gel ya da gelme, umurumda değil," dedi Delora, hançerini bezle silerken.

Ne olacağını görmek için üç günü olan Kiva, bunu aklından uzaklaştırdı. Ardından şişeyi dudaklarına götürdü ve ağızda kalan acı tat karşısında yüzünü buruşturdu. Saniyeler içinde teninin altında rahatsız edici bir his uyandı ama tam endişelenmeye başladığı sırada bu his kayboldu ve yerini nefesinin kesilmesine neden olan ani bir soğukluk aldı. Kiva daha buna alışmadan, bu duygu bir anda o kadar yoğun bir yanma hissine dönüştü ki neredeyse haykıracaktı. Bir an sonra ise içi buz kesmişti ve geriye...

Hiçbir şey.

Kesinlikle hiçbir şey.

Kiva değişimi *hissetti*, sanki bir parçası yok olmuş gibiydi. Büyüsünü çağırarak için elini kaldırdığında ellerinin titrediğini fark etti. Karıncalanma hissini ve altın parıltının ortaya çıkmasını bekliyordu. Fakat ortaya çıkan hiçbir şey olmamıştı.

Büyüm benim bir parçam. Kolum ya da bacağım gibi.

Jaren'ın sözleri tekrar kafasında canlandı ve Kiva onun ne kadar haklı olduğunu anladı.

Bir şeylerin eksik olduğu hissi, kişiliğine dair çok hayati bir şey kaybolmuş gibi hissetmesi... Bu, Delora'nın şişesinin geri kalanını yere fırlatmak istemesi için yeterliydi.

Ama yapmadı.

Sonsuza kadar değil, diye hatırlattı Kiva kendine, neredeyse çaresizce. Şimdilik buna katlanabilirdi, bu daha büyük bir hedef için küçük bir fedakârlık olacaktı.

İçindeki garip boşluk hissine alışmaya çalışırken derin derin nefes alıyordu. Kiva büyükannesine baktı ve "Sen de bunu mu kullanıyorsun?" diye sordu. "Büyünü durdurmak için yani?"

Delora, "Sana söyledim, bu kalıcı bir çözüm değil," dedi. "Büyünü nasıl kontrol edeceğini öğrenmen gerekiyor, onu bastırmayı değil. Dışarı çıkmasını engellemenin tek yolu bu."

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu Kiva.

"Ben yapmadım."

Kiva, kadının bunu açıklamasını bekledi ama Delora başka bir şey söylemedi.

"Yani... sen hâlâ pratik *yapıyor* musun?" dedi Kiva, kardeşlerinin Tilda'nın sıkıntı çekmediğini çünkü gücünü kullanmayı hiç bırakmadığını düşündüklerini anımsayarak.

"Hayır, yapmıyorum."

Kiva'nın kaşları çatıldı. "Eğer bunu içmiyorsan..." Şişeyi işaret etti. "...ve büyünü de kullanmıyorsan, o zaman onu nasıl-"

"Soru sorma zamanı sona erdi," diye sertçe araya girdi Delora. Kiva, onu zorlamaması gerektiğini biliyordu.

Topallayarak oturma odasına geri dönen yaşlı kadın, hançeri kitabına geri koydu ve “Üç gün sonra geri gel,” diye tekrarladı. Kiva'nın yüzüne yerleşen korkuyu görünce iç çekti ve ekledi: “Sana yardımcı olabilecek diğer yolları da düşünürüm. Ama hiçbir şey için söz vermiyorum.”

Kiva, karnına bastonu yemeyeceğini düşünseydi, huysuz büyükannesine sarılabilirdi.

“Bunun için teşekkür ederim,” dedi sessizce, şşeyi cebine koydu ve seyahat pelerinine uzandı. İlacın ona hissettirdiklerinden hoşlanmamıştı ama endişelerinin şimdiden çok daha aza indiğini de inkâr edemezdi.

Delora, Kiva'nın teşekkürlerini elinin tersiyle itti. “Hadi, git buradan. Ve şehre dönüş yolunda gözlerini dört aç.”

Kiva'nın isteyeceğı son şey, ne olduğı belirsiz Bay Chomps'un sinsi sinsi dolaştığının hatırlatılmasıydı. Bu yüzden başıyla kadını onaylarken hissettiğı ürpertiye bastırdı. Sessiz ama minnettar bir şekilde veda ederek kulübeden ayrıldı. Bataklığı çok ama çok gerisinde bırakmak için fazlasıyla hevesliydi.

Üç gün sonra tekrar gelecekti.

Bir yolunu bulacaktı.

Her zaman bulurdu.

BÖLÜM ON DOKUZ

Kiva Vallenia'ya dönüş yolunu yarılادığında yağmur tekrar başladı. Saray kapılarından geçerken sıırıslıkla bir hâlde titriyordu.

Çamur lekeli atını şefkatli bir şekilde okşadıktan sonra kraliyet seyislerinin ellerine teslim eden Kiva, karanlıkta üzerinden sular akarken çakıllı yolda ilerleyip saraya doğru yürüdü.

Saatın ne kadar geç olduğunu acı bir şekilde farkında olan Kiva, kırmızı halı kaplı merdivenlere su damlatarak yukarı çıktığı sırada Caldon'u öfkesini kusmaya hazır bir şekilde onu beklerken bulacağından emindi.

Beklemediğı şey ise Jaren'ın buna tanıklık etmek için tam zamanında geri dönmüş olmasıydı.

Kiva içeri girdiğinde, genç adamın bakışları ona kayarken, kendi ağzından çıkan iniltiyi bastırdı. Jaren'ın yüzü alışılmadık bir şekilde ifadesizdi.

Caldon ise dizginlenemez bir öfkeyle ona bakıyordu. Kollarını kavuşturmuş, kobalt mavisi gözleri alev alev yanıyordu.

İki prens de Kiva'ya kaşlarını çatarak bariz bir hayal kırıklığıyla bakan Naari gibi ayaktaydı. Mirryn tek başına kanepeye uzanmış, eğleniyor gibi görünüyordu.

Kiva ne prensese aldırış etti ne de o an başkaları için endişelenebildi. Çünkü gözleri odadaki son kişiye takılmıştı. Tipp, Caldon'u bıraktığı koltuğa yığılmış, kollarını dizlerine dolamıştı. Yüzü tamamen solmuştu ve Kiva'yla göz göze gelmemeye çalışıyordu.

Onun bu duruşundan endişelenen Kiva, aceleyle yanına gidip çömeldi, hareket ettikçe üzerindeki kıyafetlerden su damlıyordu.

“Tipp?”

Çocuk cevap vermeyince Kiva’nın endişesi daha da arttı. Sonunda çocuk ona bakıp dudakları titreyerek fısıldadı: “Ö-ö-özür dilerim. Sen gideli çok o-olmuştu ve herkes çok e-endişeliydi. Onlara söylemek z-zorundaydım.”

Kiva teslimiyetle gözlerini kapadı, dönüş yolunda bulduğu tüm bahaneler artık işe yaramazdı. Buna rağmen, buz gibi eliyle Tipp’in yanağına uzandı ve, “Sorun değil. Seni suçlamıyorum,” dedi.

Tekrar ayağa kalktı ve diğerlerine döndü. Sanki ilk hamleyi onun yapmasını bekliyormuş gibi kimse konuşmuyordu. Ama Kiva yalnızca onlara bakmaya devam edince, Caldon sonunda sinirlenerek parmağıyla Kiva’yı işaret edip, “Hangi cehennem-deydin sen?” diye sordu.

“Ben-”

“Daha neredeyse bir hafta önce kaçırıldın!” diye yüksek sesle sözünü kesti Caldon. “Kendi başına dolaşamazsın ve *kesinlikle* şehri herhangi bir nedenle terk edemezsin. Özellikle de seni son on yıldır zerre kadar umursamamış kardeşlerini görmek için şehirden çıkamazsın. Tanrı aşkına, Kiva, senin daha akıllı olduğunu sanıyordum.”

“Ama ben-”

Caldon bir parmak sallamayla daha onun sözünü kesti. “Ayrıca, *hiçbir şart altında bana kahrolası ilaçlar verip beni uyuturamazsın.*” Son kez bağırarak sözlerini bitirdi: “*Aklından ne geçiyordu?*”

Kiva kollarını kendine sardı. Caldon’un kuşkusuz haklı olduğu öfkesi karşısında kendini savunacak durumda değildi.

“Cal,” dedi Jaren sessizce, kuzeninin elini indirerek. “Bırak konuşsun.”

Mirryn, elindeki şarap kadehiyle kanepede oturduğu yerden neşeyle, “Bakalım ne söyleyecek,” dedi.

Kiva prensese bakmıyordu, dikkati Jaren ile Caldon arasında gidip geliyordu. Biri öfkeden titriyordu, diğeri ise ürkütücü derecede sakindi.

Yutkunarak ıslak pelerinine daha sıkı sarıldı ve “Tipp size ne söyledi?” diye sordu.

“Hayır,” diye tersledi Caldon. “Bize zaten bildiğimiz şeyleri tekrarlamana gerek yok. *Saatlerdir* seni merak ediyoruz. Tam muhafızları arayıp bir arama ekibi oluşturmak üzereydik. Bir arama ekibi *daha*. Bu yüzden konuşmaya başla. Hemen şimdi.”

Tüm bunlar yaşanırken Jaren sessiz kaldı, yüzü hâlâ endişe verici bir şekilde ifadesizdi. Caldon’un öfkesiyle başa çıkabilirdi. Ama ya Jaren’in aralarına koyduğu mesafe?

Bu Kiva’nın katlanamayacağı kadar fazlaydı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı ikisine de. “Sizi korkutmak istememiştım. Ben sadece...” Hissettiği her şeyin âdeta tekrar üstüne gitti, Tipp’e o günün erken saatlerinde sergilediği performansı tekrarladı. “Sadece ailemi görmek istedim. Onların...” Boğazını titretti ve gözlerinde yaşların birikmesine izin verdi. “Zalindov’dan sonra beni hayatlarında isteyip istemediklerini görmek içindi.”

Caldon’un öfkesi geçmemiştı ama Jaren’in gözleri şefkatle parlarken ifadesi yumuşadı. Tipp’in bıraktığı battaniyeye uzandı ve Kiva’nın omuzlarına sarmak için öne doğru hareket ederek, ona ne kadar ıslanmış olduğunu hatırlattı.

“Uzun zamandır yoktun,” dedi Jaren sessizce.

“Fırtınaya yakalandım,” dedi Kiva, kısmen doğruyu söyleyerek. “Beklemenin daha güvenli olacağını düşündüm.” Sırılsıklam kıyafetlerini işaret etti ve yüzünde kendiyle dalga geçen küçük bir gülümseme belirdi. “Yağmurun devam ettiğini fark etmemişim.”

“Fırtına öğleden sonraya kadar başlamamıştı,” dedi Caldon, onun durumu yumuşatma girişimini görmezden gelerek. “O saatten önce dönmek için bolca vaktin vardı.”

“Arayı kapatmamız gereken on yıllık bir süre vardı,” diye yalan söyledi Kiva. “Günün ne kadar çabuk geçtiğini fark edemedim.”

“Hâlâ *nerede* olduğunu söylemedin,” dedi Caldon. “Tipp’in bize söylediği tek şey, gittiğin yerin ‘şehrin hemen dışında’ olduğuydu. Seni aramak için nereye gideceğimize dair hiçbir fikrimiz yoktu.”

“Sizden beni aramanızı istemedim.” Kelimeler o engel olamadan Kiva’nın ağzından çıkıverdi.

“Bunun neresini anlamıyorsun?” diye gürledi Caldon, öfkesi yeniden yükselmişti. “Sana *değer veriyoruz*, Kiva. Seninle gelmemi kasıtlı olarak engellemeni göz ardı ederek -ki senin de çok iyi bildiğin gibi bunu *gözümü kırpmadan* yapardım- uzun süre geçtiği hâlde dönmeyince, sana bir şey oldu sandık. Değer verdiğin birinin kaybolmasının, muhtemelen tehlikede olmasının ve onu nasıl bulacağını bilmemenin nasıl bir his olduğu hakkında bir fikrin var mı?”

Kiva’nın gözlerinden süzülen yaşlar bu kez sahte değildi.

Caldon fırtınada anne ve babasını kaybetmişti. Onları bulmasının ya da hâlâ hayatta olup olmadıklarını öğrenmenin bir yolu yoktu.

Kiva’nın, Caldon’a o öğleden sonra yaşattığı şeylerle arasında çok fazla ortak nokta vardı. Ona istemeden de olsa hayatının en kötü anlarını yeniden yaşatmıştı.

“Özür dilerim,” diye tekrar fısıldadı Kiva, sesi konuşurken çatlıyordu.

Duyguları Caldon’u etkilememişti. “Özür dilemen yaptığın şeyi değiştirmez. Şu anda sana bakmaya dayanamıyorum bile.” Sözüünü desteklercesine, ateşli bakışlarını Jaren’a çevirdi ve “Sonra gelip beni bul,” dedi.

Caldon kuzeninin bunu onaylamasını bile beklemeden hışımla odadan çıktı.

Kiva kendini uyuşmuş hissederek Caldon’un arkasından baktı.

“Kendine gelecektir. Ona zaman ver.”

Kiva, yavaşça Jaren'a dönerek tekrar onunla yüzleşti. Prens yüz ifadesinin artık mesafeli olmadığını, kendisinin burada olmadığı sırada hissettiği her şeyle dolu olduğunu görünce, Kiva'nın nefesi kesildi. Korku, dehşet, çaresizlik... Ve rahatlama. Jaren, Kiva güvende olduğu için fazlasıyla rahatlamıştı.

Jaren'in üzerinde ne kadar büyük bir güce sahip olduğunu bilmek Kiva'nın dizlerini titretti.

Ve tek bir bakışıyla, Jaren'ın da onun üzerinde ne kadar güce sahip olduğu fark etmesi onu tamamen sarstı.

Bakışlarına karşılık vermeye devam edemeyen Kiva, Jaren onu kollarına aldığı anda karşı koyamadı, karşı koymak *istemedi*.

"Sana bunu bir daha yapmamayı söylemeyeceğim," diye fısıldadı. "Seni buraya kapatmayacağım. Ama lütfen, bir dahaki sefer nereye gittiğini birine söyle."

Kiva, yüzüne karşı yalan söyleyemeyerek Jaren'ın göğsüne yaslanmış hâlde başını salladı. Prens yüzü gönüllü anlayışı, genç kızın içinde keskin bir acıya yol açıyordu.

Nefret ettiği Jaren buydu.

Çünkü *bu* Jaren onun...

Kiva düşüncesini bitiremedi, ona ne kadar derinden değer verdiğini kabul etmek istemiyordu.

Ve bu sadece Jaren için geçerli değildi. Eğer devam eden hissizliği bir göstergeyse, Caldon da daha farklı bir şekilde de olsa Kiva'nın kalbine girmişti. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, prensin odadan çıkarken attığı bakışını, hızlı ve öfkeli tavrını aklından çıkaramıyordu.

Kiva boğazını temizleyerek Jaren'dan uzaklaştı, odasına kaçıp günü bitirmeyi diliyordu.

"Bu kadar mı?" Mirryn kanepeden kuşkuyla sordu. "Bir araya gelişlerinin nasıl geçtiğini merak etmiyor muyuz?"

"Mirry," dedi Jaren, sessiz ama kararlı bir şekilde. "Eğer Kiva anlatmak istemiyorsa, bunu yapmak zorunda değil."

“Ben bilmek isterim.”

Bu sözler şimdiye kadar sessiz kalmış olan Naari'den gelmişti. Kiva'ya attığı bakış, muhafızın hâlâ sinirli olduğunu gösteriyordu. Kiva'ya açık açık akıllı davranmasını ve güvende olmasını söylemişti ama Kiva, o gün ne akıllı davranabilmiş ne de güvende olabilmişti.

“K-Kiva?” Tipp'in tereddütlü sesi duyuldu. “Bize a-anlatacaksın? Lütfen? Ailenle n-nasıl geçti?”

Jaren'in açık ifadesi seçimin kendisine ait olduğunu söylüyordu ama o gün onlara yaşattıklarından sonra, Kiva kendini cevap vermek zorundaymış gibi hissetti.

“İyi... gitti,” dedi. “Çörek yiyip çay içtik ve saatlerce konuştuk.”

Hikâyelerini harmanlıyordu. Eğer dikkatli olmazsa karmakarışık yalanlarından birine yakalanırdı.

“Abin ve ablan, değil mi?” dedi Jaren irdeleyerek. “Tipp'in bize söylediği buydu.”

“Evet. Zuleeka ve Torell.” Kiva onların isimlerini paylaşırken tedirgin hissetmiyordu çünkü kraliyet konseyi henüz Engerek ve Çakal'ın kimliklerini tespit edememişti. Ayrıca Tor, krallıkta serbestçe dolaşabilmek için kimliklerini gizli tuttuklarını doğrulamıştı.

“Peki, kardeşlerinle nerede buluştun, söyler misin?” diye sordu Mirryn, kadehinin üzerinden Kiva'ya bakarak.

Torell ve Zuleeka ormanın derinliklerinde güvenli bir şekilde gizlenmiş oldukları için Kiva, “Oakhollow,” diyerek kısmi bir gerçeği daha söyledi.

Naari şaşırdığını belli eden bir ses çıkardı. “*Oakhollow*'a tek başına mı gittin? O ormanda kaç kişinin kaybolduğunu biliyor musun?”

Kiva yalan söylemeye devam ederek, “Ormana girmedim,” dedi. Daha en başında Karasu Batağı'ndaki büyükannesini ziyaret ettiğini söylemiş olmayı diledi ama hemen sonra en az dört yaşlı kadının artık onun sırrını bildiğini hatırladı. Eğer birisi

baraklığa gider ve sorular sorarsa... Hayır, Kiva'nın kardeşlerinden bahsetmesi daha güvenliydi, ikisini bulmak çok daha zor olurdu.

Ya da Mirryn ağzını açıp, "Bence onları öğle yemeği için buraya davet etmelisin. Yarın," diyene dek Kiva öyle olduğunu düşünmüştü.

Kiva'nın gözleri farkında olmadan büyüdü. "Anlamadım?"

"Bana adil olan buymuş gibi geliyor," dedi prenses. "Sen bizim ailemizle tanıştın, biz de seninkiyle tanışmalıyız."

"Ben... şey..." Kiva bir bahane bulmaya çalıştı ama zihni bomboştu.

Mirryn zarif bir şekilde ayağa kalkarak, "O hâlde anlaştık," dedi. "Onlara bir mektup gönder. Mutfak çalışanlarına lezzetli bir şeyler hazırlatacağım. Bunu bir etkinlik hâline getiririz."

"Hayır, lütfen, istemiyorum-" demeye çalıştı Kiva.

Mirryn artık boşalmış olan kadehini salladı. "Şaka yapıyorum. Aramızda bir şeyler yaparız. Bu kadar panikleme gerek yok, Kiva. Eğlenceli olacak."

Kiva'nın düşündüğü son kelime *eğlence*'ydi ama Mirryn, o tekrar itiraz edemeden kapıdan çıktı.

Kiva, zayıf bir sesle Jaren ve Naari'ye, "Bu kadar kısa sürede gelemeyebilirler," dedi. Sadece Tipp Kiva'nın kardeşleriyle tanışma fikrine heyecanlanmış gibi görünüyordu. Kiva'nın başının ciddi bir belada olmadığını artık bildiği için tekrar eski coşkulu hâline dönmüştü.

"Yapman gereken tek şey sormak," dedi Naari ve oturma odasının köşesindeki küçük masayı işaret etti. "Notunu yaz, kraliyet kuryesinin bu gece teslim etmesini sağlarım."

Kendini baskı altında hisseden Kiva, masaya doğru ilerledi. Zihni bunun kötü bir fikir olduğunu haykırıyordu. Ama itiraz etmek için geçerli bir nedeni olmadığından, isteksizce sandalyeye oturdu ve yeni bir parşömen sayfası çıkardı. Notu yazmaya başladığında Naari'nin yaklaştığının sinir bozucu bir şekilde farkındaydı.

Sevgili abim ve ablam,

Bugün sizinle yeniden bir araya gelmek çok güzeldi. Oakhollow'daki evinizde beni ağırladığınız ve hissettiğim duyguları kontrol etmekte zorlandığım sırada beni rahatlattığınız için teşekkür ederim. Önümüzdeki günlerin daha iyi olacağına inanıyorum.

Nezaketinize karşılık olarak sizi yarın Nehir Sarayı'nda, öğle yemeğine davet etmek istiyorum. Lütfen en kısa sürede cevap verin ancak katılamayacak olursanız da bunu anlarım.

*Sevgilerimle,
Kiva*

“Bitti mi?” diye sordu Naari, utanmadan omzunun üzerinden yazdıklarını okuyarak.

Kiva başını salladı, apaçık olan notun şüpheleri ortadan kaldıracak kadar masum olduğunu umuyordu. Aynı zamanda kardeşlerinin de Kiva'nın yazdığı gizli detayları fark edeceklerini düşünüyordu. Buna büyüsunü bastırmanın bir yolunu bulduğu ve davetini geri çevirmeleri gerektiği de dâhildi.

Jaren yaklaştı ve Kiva mesajını incelemesi için kendini hazırladı. Ama Jaren mesaja sadece şöyle bir göz attı ve “Şifreni kullanmıyor musun?” diye sordu.

Kiva durdu. “Anlamadım?”

“Zalindov'dan ayrıldığımızda ailene gönderdiğin not şifreliydi,” dedi Jaren. “Bunun kardeşler arası bir şey olduğunu düşünmüştüm.”

BÖLÜM YİRMİ

O gece Kiva yatağına yattığında, aklında sayısız endişe vardı. Her şey bir yana, Caldon'un öfkeli yüzünü aklından çıkarmıyordu. Kiva onu bıçakladığında bile bu kadar kızgın olduğunu görmemişti.

Onunla konuşması gerektiğini fark ederek battaniyelerini üstünden attı. En azından işleri yoluna koymaya *çalışmalıydı*. İçini rahatlatmasının tek yolu buydu.

Sorun şuydu ki Caldon sarayda değil, kışlada kalıyordu.

Kiva üstüne yalnızca bir sabahlık giyip doğrudan onun odasına gidemezdi. Bu yüzden ıslak olmayan bir pelerin bulup pijamasının üzerine geçirmesi ve uzun ipek pijamasını yeni bir çift botun içine sokması gerekmişti. Koyu renk pijamaları pelerininin altından belli belirsiz görünüyordu ama pelerininin önünü sıkıca kapamaya dikkat ederek odasından ayrıldı ve aşağıya inerek geceye karıştı.

Fırtınanın dinmesiyle birlikte havanın soğukluğu artmıştı. Kiva aydınlatılmış kışlaya doğru giden yolda hızla ilerledi. Saat, Caldon'un yatakhane -ki yanlış hatırlamıyorsa orası yemekhane ile revir arasında bir yerdeydi- olması gereken kadar geç olmuştu.

Kiva giriş kapısında ulaştığında iki muhafız da aynı anda dışarı çıktı. Parlatılmış zırhlar giyen bir erkek ve bir kadın muhafız muhtemelen gece vardiyalarına başlamak üzere yola çıkıyordu. Kiva'ya merakla baktılar ama ikisi de yanlarından geçerken onu

durdurmadı. Bu yüzden Kiva dönüp sordu: “Affedersiniz, Cal’ı-şey... Prens Caldon’u nerede bulabileceğimi söyleyebilir misiniz?”

Kadın muhafız bir kaşını kaldırıncı Kiva içinden küfretti. Sonunda *gecenin bir yarısı* orada bulunmasının nasıl yorumlanabileceğini fark etti. Pelerininin etrafına sarılan parmaklarını sıktı ve yanaklarının kızarmaması için çabalayarak başını dik tuttu.

Erkek muhafız, Kiva’nın talim sahasından tanıdığı biriydi. Adam gözünü bile kırpmamıştı. Bu yüzden Kiva adamın, arkadaşının rahatsız edici söylentiler yaymasını engelleyeceğini umdu.

“Prensine kendine ait bir odası var,” diye yanıtladı adam, ardından hızlıca yolu tarif etti.

Kiva ona teşekkür etti ve binanın içine doğru ilerledi. Merak etse de ne reviri gezmek için duraksadı ne de kapılarının çoğunun özel odalara ve toplantı odalarına, geri kalanlarının ise daha düşük rütbelilerin kaldığı yatakhanelere açıldığını tahmin ettiği çoklu bloklarda oyalandı.

Kiva, Caldon’un odasına yaklaşıırken içindeki sinirler kıpır kıpırdı. Kapısının önünde durdu, ahşaba baktı ve sessizce kapıyı çalmadan önce cesaretini topladı. Cevap gelmeyince kaşlarını çattı ve tekrar, daha yüksek sesle çaldı.

Kiva, utanç verici bir an için Caldon’un rahatsız edilmek istemeyeceği türden bir misafiri olup olmadığını merak etti. Yüzünü buruşturarak geri çekilmeye başlamıştı ki kapı açıldı. Prens, pijaması ve buruşuk, düğmeleri açık gömleğiyle karşısında duruyordu. Saçları dağınıktı ve gözleri koridorun parlak ışığı yüzünden kısılmıştı, bu da az önce kaba bir şekilde uyandırıldığını gösteriyordu.

Kiva dudağını ısırды, şimdi prensine ona kızgın olmak için başka bir nedene daha -ihtiyacı olduğundan değil- sahip olmasından korktu. Ayrıca, Caldon kapıyı Kiva’nın yüzüne kapatıp kapatmamayı düşünüyor gibi görünüyordu.

“Lütfen,” diye mırıldandı. “Gerçekten konuşmak istiyorum.”

Dudakları ince bir çizgi hâline gelen Caldon, yine da yana çekilerek Kiva'nın içeri girmesine izin verdi.

Kiva içeri girdikten sonra prensin odasına açık bir ilgiyle baktı. Yatak, çalışma masası, kitaplık ve gardırop dışında oda bomboştı, pratik ve işlevsel bir yerdi. Duvarlarda resim yoktu, yerde dağınıklık yoktu, her şey yerli yerindeydi. Alanın kendine ait bir kişiliği yoktu. Caldon'un sahip olduğu her şeye o kadar zıttı ki Kiva bir anlığına panikledi. Öyle ki özrünü tekrarlamak yerine ağzından çıkan ilk şey, "Neden sarayda yaşamıyorsun?" sorusu oldu.

Caldon kapıyı kapattı ve kollarını yarı çıplak olan göğsünde kavuşturarak kapıya yaslandı. "Neden buradasın, Kiva?"

Prens, Kiva'nın sorusuna cevap vermemişti. Ama daha da kötüsü, ona kendi adıyla seslenmişti. Ne gün ışığı ne de tatlı yanak dememişti. Kiva iki lakaptan da nefret ediyordu ya da nefret ettiğini sanıyordu ama yine de şu anda Caldon'un ikisinden birini söylediğini duymak için her şeyini verebilirdi.

"Oturabilir miyim?" Kiva masanın arkasındaki sandalyeyi işaret etti.

Caldon kapının yanından ayrılmadı. "Hayır."

Kiva bunun zor olacağını biliyordu ama Caldon, onun işini kolaylaştırmak için hiç *çaba* göstermiyordu.

"Bana kızgın olduğunu biliyorum," dedi yatıştırıcı bir tonda. "Bunda sonuna kadar haklısın."

"Ne kadar da cömertsin," dedi prens, dümdüz bir ses tonu ve sert bir yüz ifadesiyle.

Kiva yüzünü buruşturarak prensin *neden* bu kadar kızgın olduğunu kendine hatırlattı. Bunun nedeni sadece ona ilaç vermiş olması değildi.

Değer verdiğin birinin kaybolmasının, muhtemelen tehlikede olmasının ve onu nasıl bulacağını bilmemenin nasıl bir his olduğu hakkında bir fikrin var mı?

Caldon'un öfkeli bakışlarına dayanamayan Kiva, gözlerini kaçırdı. Bakışlarını masaya çevirdiğinde odaya girdiği sırada gözden kaçırdığı bir şeyi gördü. Bu, sadece pratik ve işlevsel görünen odadaki tek canlı renk tonuydu.

Dikkatini çeken şey küçük, çerçeveli bir portreydi. Resimde, kollarını birbirine dolayıp sırttan bir oğlan ve bir kız çocuğu vardı. Arkalarındaysa bir adam ve onlara sevgiyle gülümseyen bir kadın duruyordu.

Kiva yaklaştıkça kalbi acıyla çarpmaya başladı, parmakları çerçeveye uzanmak için can atıyordu ama kendini zor tuttu. Buna rağmen neye baktığını çok iyi biliyordu: Bu Caldon ve ailesiydi, trajedi onları birbirlerinden ayırmadan önceki hâlleriydi.

“Her şeyi batırdım,” diye fısıldadı Kiva.

Caldon şaşkınlıkla doğruldu.

“Bugün her şeyi berbat ettim. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu sana söylemeliydim. Sana bunu...” Sesi çatladı. “Sana bunu yaşattığım için kendimden nefret ediyorum.”

Kiva portreye uzandı ve parmaklarını nazikçe portrenin kenarlarında gezdirdi. “Ailenin elinden alınmasının nasıl bir şey olduğunu bilirim,” dedi kısık bir sesle. “O boşluğu, o acıyı hissetmeyi ve bunun asla geçmeyeceğinden korkmanın ne demek olduğunu...”

Caldon sertçe yutkundu.

“Karanlıkla baş başa kalmanın nasıl bir his olduğunu bilirim,” diye devam etti Kiva, sessiz ve tehlikeli bir itirafta bulunmadan önce. “O karanlığa *dönüşmenin* nasıl bir şey olduğunu, insanı ne kadar tükettiğini bilirim. Gecenin içinde saklanmak, ışığa varmak için savaştıktan çok daha kolay gelir.”

Tanrım, bunu nasıl da iyi biliyordu.

“Bunların hiçbirini hissetmemenin ne kadar cazip olduğunu da biliyorum,” diye fısıldadı Kiva. “Herkesi dışarıda bırakırsan, asla bu tür bir ızdırabı tekrar yaşamak zorunda kalmazsın. Biliyorum, Cal. *Biliyorum.*”

Prens kavuşturduğu kollarını bıraktı, gözleri yaşlarla parlıyordu.

“Ailem on yıl önce benden alındı,” diye devam etti Kiva fısıldayarak. “Bugün yaptığım şey yanlıştı ama ailenle tekrar bir araya gelebilmek için gerçekten seçme şansın olsaydı ne gerekiyorsa yapmayacağını söyleyebilir misin?”

Kendi kalp acısını ona karşı kullanmak alçakça bir hareketti ama Kiva’nın söylediği hiçbir şey yalan değildi... Bu kez değildi.

“Gerçekten çok üzgünüm,” dedi Kiva sessizce. “Tahmin edebileceğinden çok daha fazla.”

Caldon’un çenesi sıkıca kenetlenmişti ama Kiva’ya bakıp yüzündeki pişmanlığın samimi olduğunu görünce, sonunda gevşedi ve yüksek sesle iç çekerek ona, “Gel buraya,” diye emir verdi.

Kiva odadan atılmak üzere olduğundan endişelenerek tereddüt etti.

Fakat sonra Caldon, uzun ve hızlı adımlarla ona doğru ilerledi ve aniden Kiva’nın irkilmiş bedenini kollarının arasına aldı.

“Beni bir daha asla böyle korkutma, duyuyor musun?” diye fısıldadı kulağına. Gözlerine bakmak için geri çekildi ve çok daha sert bir şekilde ekledi: “Ve eğer bana bir daha *-bir kez daha-* ilaç verirsen, kendini bir hafta boyunca zindanda bulursun. Belki daha fazla. Anlaşıldı mı?”

Kiva başını salladı, prens tarafından kucaklanmak ve bağışlanmak karşısında afallamıştı.

“Haklısın, bugün her şeyi berbat ettin,” diye devam etti Caldon. “Ama şu konuda da haklısın, eğer bu kadar aptalca davranmanın bir nedeni olacaksa, bu en azından aile için olmalı.” Geri çekildi ve aralarına biraz mesafe koymuş olsa da yakınında durmaya devam etti. “Jaren geldi ve kaçırdığım her şeyi bana anlattı. Umarım kardeşlerin yarın gelir de bugün çıkardığın yaygaraya değip değmeyeceklerini görebiliriz.”

Bu hatırlatma karşısında Kiva’nın midesi bulandı.

“Öyleler mi?”

Neredeyse şak diye söylenen bu iki kelimeye karşın Kiva gözlerini kırıştırdı. “Nasıllar mı?”

“Buna değerler mi?” diye sordu Caldon, yüzü ciddiydi. “Onlarla tekrar bir araya gelmek için çok fazla risk aldın. Ama buna rağmen daha sonra yanımıza geri döndün. Onlarla değil, bizimle kalıyorsun; bunun bir nedeni olmalı.”

Zuleeka’nın bir hafta önce söylediği gibi, Kiva’nın asi kampında kalırken kraliyet ailesiyle ilgili casusluk yapması pek mümkün değildi. Fakat yine de... Caldon’un sözlerini düşündü ve kendisine sorulsa nerede yaşamayı seçeceğini merak etti.

Sorunun cevabını zaten biliyordu. Sarayda ne kadar rahat olduğunu fark ettiğinde paniğe kapıldı. Bunun nedeni sarayın çok lüks olması değil, burayı paylaştığı kişiydi.

Öteâlem yardımcısı olsun.

Kendine gelmeye ihtiyacı olan Kiva, yüzüne zorla alaycı bir sırıtış yerleştirdi ve “Beni kovuyor musun?” diye sordu.

Caldon gözlerini devirdi. “Sana bakmak tam zamanlı bir iş hâline geliyor, o yüzden hayır.” Başını yana doğru eğdi. “Bana bunu yapmam için bir neden vermediğin sürece.”

“O kadar da büyük bir sorun değilim,” diye karşı çıktı Kiva, sırf Caldon’un onu ailesinden uzak tutması için *birden fazla* nedeni olduğunu kabul etmemek için.

“Buna katılmıyorum,” dedi. “Asiler tarafından kaçırıldın, Mirravenlılar tarafından saldırıya uğradın, akulsızca girişimlerle aileni ziyaret etmek için bilinmeyen yerlere gittin-”

“Bekle,” diye araya girdi Kiva. “Mirravenlılar tarafından saldırıya uğradın da ne demek?”

Caldon kalçasını masasına yasladı. “Bence senin kaçırılma olayında bizim anladığımızdan daha fazlası vardı. Jaren, Naari ve Veris orada değildi. Ama binadaki asileri temizleyip seni almayla geldiğimde, bizi pusuya düşüren bir sonraki grup... Onların asilerle bağlantılı olduğunu sanmıyorum. Sanırım farklı bir şey

istediler. İşte *bu yüzden* bugün senin için bu kadar endişelendim. Mirraven'ın seni yakaladığını sandım."

Caldon'un olaydan sonra şüphelerini dile getirdiğini ve dikkate alınmadığını hatırlayınca, Kiva'nın beti benzi attı. Ama eğer söylediği şey doğruysa...

"Mirraven beni neden istesin ki?"

Caldon ona sert bir bakış gönderip, "Asiler seni neden istesin ki?" diye karşılık verdi.

Kiva buna cevap veremedi çünkü kaçırılmasının sahte olduğunu itiraf edemezdi.

Kiva cevap vermeyince, "Görüyorsun ya," diye devam etti. Caldun, "nerede olduğunu bildiğimde sana göz kulak olmak çok daha kolay oluyor. Ya da en azından olman *gereken* yerdeyken." Sert bakışları Kiva'nın bakışlarıyla buluştu. "Bugünkü gibi numaraların faydası olmuyor."

Kiva suçlulukla yere baktı. Caldun'un Mirraven'la ilgili iddiasına inanıp inanmadığından emin değildi. Asiler kuzeyin daha derinliklerinden adam *toplamlırdı* ve Zuleeka söylediğinden daha fazla insanı kolayca geride bırakmış olabilirdi. Bu, Kiva'nın aynı gece bilinmeyen ikinci bir grup tarafından hedef alınmasından çok daha olasıydı. Tesadüf olamayacak kadar karmaşıktı, bu yüzden Kiva bunu aklından çıkarmaya karar verdi. Listeye varsayımsal endişeler eklemekten de yeterince endişelenecek şeyi vardı.

Caldun yüksek sesle esneyerek masasından kalktı ve kapıya doğru gitti. "Bu gece yarısı sohbetinden ne kadar keyif almış olsam da güzellik uykuma ihtiyacım var. Hadi seni yatağına geri götürelim. Yarın büyük gün."

"Sorun değil, kendim gidebilirim," dedi Kiva, yarının hatırlatılmasıyla midesine yeniden kelekler saldırmaya başlamıştı.

"Kaldır kıcını, gün ışığı," dedi Caldun ve kapıyı açıp çenesiyle işaret etti. Görünüşe göre hayır cevabını kabul etmemişti.

Kiva, Caldun ona tekrar gün ışığı dediği için rahatlamıştı, sıcaklık bünyesine geri gelirken kelekler kaybolmaya başladı.

Prensin yanından geçip kışlanın uykudaki koridorlarına doğru ilerlerken Kiva, “Neden sarayda yaşamıyorsun?” diye tekrar etmekten kendini alamadı.

Caldon bu kez cevap verdi. “Sarayda odalarım var. Gardırobumu gördün mü? Kıyafetlerimin çoğunu nerede sakladığımı sanıyorsun?” Gülünç şekilde kaşını kaldırdı ve Kiva gülümsemesini bastırdı. Ama sonra Caldon ciddileşti ve konuşmaya devam etti: “Burada yaşamayı tercih ederim. Kışladan kışlaya taşınarak büyüdüm, bu yüzden bana o hissi hatırlatıyor. Farklı bir zamanı, benim...” Duraksadı. “Unutmak istemediğim şeyleri.”

Bu itiraf karşısında Kiva’nın göğsü gerildi. Jaren, Caldon’un ona ebeveynlerini hatırlatabilecek her şeyden kaçındığını söylerken yanılmıştı. Tam tersiydi, Caldon onları unutmamak için elinden geleni yapıyordu. Belki de sadece çok acı veren şeyler buna dâhil değildi. Kız kardeşini görmek gibi. Ordu kamplarını ziyaret etmek gibi. Ya da doğuştan hakkı olan, uğruna çok çalıştığı ve *istediği* liderlik görevini üstlenmek gibi.

Caldon’un kendisini cezalandırdığını anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Aradan üç yıl geçmesine rağmen, acısı hâlâ onun kararlarına yön verecek kadar tazeydi.

Kiva, bu konuda onu herkesten daha iyi anlayabiliyordu. Ayrıca Caldon’un, kendisine acınmasını istemeyeceğini de biliyordu, bu yüzden alaycı bir gülümseme takındı ve “Evet, burayı neden sevdiğini anlayabiliyorum. Burası epey gözden uzak. Huzurlu da. Ve çok da geniş alanları var. Kendi küçük yalnızlık sığınağın gibi,” dedi.

Yorumunu tam da birbirlerine sıkışmış ranzaların, horlamanın ve diğer yüksek bedensel seslerin onlara doğru yankılandığı, büyük muhafız yatakhanelerinden birine açılan kapının yanından geçtikleri sırada yapmıştı.

Caldon’un dudakları seğirdi. “Eğer buraya taşınmak istersen senin için boş bir oda bulabileceğimize eminim.”

Kiva yüzünü buruşturdu ve Caldon'un kıvrılan dudağı tam bir sırtışıya dönüştü.

"Dışarıso soğuk," dedi Kiva, Caldon'un attığı yeme karşılık vermeyerek. Fakat bu, prensin sadece daha çok eğlenmesine neden olmuştu. "Gömleğinin düğmelerini iliklemelisin yoksa üşüteceksin."

Caldon sessizce güldü ama kıyafetini düzeltmek için hiçbir harekette bulunmadı. "Bunun gibi karın kasları görülmeyi hak ediyor."

Kiva başını iki yana salladı, cevap olarak homurdanarak gülmekten kendini alamadı.

Kışlardan çıkıp saraya giden yola doğru ilerlerken aralarındaki gerginlik epey azalmıştı. Ön girişe ulaştıklarında Kiva, yatak odasına kadar bir refakatçiye ihtiyacı olmadığı konusunda ısrar etti ve Caldon'a sessizce iyi geceler diledi.

Tam dönüp giderken Caldon ona seslendi.

"Karanlığa dönüştüğünü, onun seni tükettiğinden bahsediyorsun," dedi, kobalt gözleri Kiva'ya yumuşak bir şekilde bakıyordu, "ama bence bu kocaman bir saçmalık. Daha önce senin kadar ıslıl ıslıl parlayan hiç kimseyle tanışmadım."

Bu beklenmedik -ve derin- iltifatla birlikte Caldon, Kiva'yı gözyaşlarına hâkim olmak için mücadele ederken ve şaşkın, içten bir sessizlik içinde sersemlemiş bir hâlde bırakarak uzaklaştı.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Kiva, sarayın koridorlarından yatak odasına doğru giderken, Caldon'un ayrıldıkları sırada söylediği sözlerin etkisinden hâlâ kurtulamamıştı.

O gün yaşanan her şey sonunda etkisini göstermeye başlamıştı. Bu da kendini hemen uyuyacak kadar yorgun hissetmesine neden olmuştu fakat yatağa yığılıp kalma planları, hızla sonraki köşeyi dönen siyah kıyafetler içindeki bir sülieti fark ettiğinde yok oldu.

Bu omuzları tanıyordu. Onları nerede görse tanırdı.

Köşeyi dönen kişi Jaren'dı. Ama... neden kendi sarayında gizlice dolaşıyordu?

Sizce Eidran gerçekten ne yapacağını bile bile bana bu bilgiyi vermiş olabilir mi?

Kiva inledi. *Tabii ki* Jaren, eğer gerçekten yaptığı buysa, asilerin gizli buluşma yerini araştırmak için o kadar gecenin içinden bu geceyi seçmişti. İki durumda da Kiva'nın merakı görmezden gelinemeyecek kadar büyüktü.

Caldon'u ziyaret etmeden önce pijamalarını değiştirmiş olmayı dileyen Kiva, pelerinine daha sıkı sarıldı ve prensin peşinden aceleyle koştu. Aralarında epey mesafe bırakmaya dikkat ediyordu.

Jaren zemin kata ulaşana kadar aşağı indikten sonra daha da aşağı doğru ilerledi.

Tünellere gidiyordu.

Prensi nehrin altından batı sarayına doğru takip eden Kiva, Jaren'ın işini şansa bırakmadığını fark etti. İkisi de özenle gölgelerde kalarak hareket ediyordu. Jaren burayı terk ederken kimseyle fark edilmek istemiyordu çünkü gizli geçide doğru gidiyordu.

Jaren, kapıdan çıkıp ana yoldan uzaklaşarak gözden kaybolduğunda Kiva'nın nabızı hızlandı. Doğrudan onun peşinden gidemezdi; eğer ona tünelde ilerlemesi için zaman tanımazsa, fark edilecekti.

Çok acı vericiydi. Kiva kendini savunmasız hissediyor, gergin bir şekilde ağırlığını bir ayağından diğerine veriyordu. Ama vakit gecenin bir yarısıydı ve yer altı koridorları ürkütücü bir şekilde ıssızdı. Kimse onun orada olduğunu bilmiyordu. Kimse *Jaren'ın* orada olduğunu bilmiyordu.

Naari bunu öğrendiğinde Kiva'yı öldürürdü.

Eğer öğrenirse, diye düzeltti zihninde Kiva.

Ardından yeterince zaman geçtiğine karar veren Kiva, *sessizce* kapıyı açtı ve içeri süzüldü. Az ışıkla aydınlatılmış geçitteki sayısız basamakları hızla indi fakat yol ayrımına ulaştığında durdu.

Kulak kesilerek Jaren'ın ne kadar ileride olabileceğini duymaya çalışıyordu. Jaren yavaşlarsa zifiri karanlık tünelde onunla çarpışabilirdi ama eğer genç adam hızlanırsa da onu kaybedebilirdi. Kiva, Jaren'ın gizli geçitten çıktıktan sonra nereye gittiğini görmeliydi; şehrin içine girerse onu asla bulamazdı.

Kiva fazla beklememeye karar verdi ve sağdaki tünelden aşağı doğru aceleyle gitti, karanlık görüşünü engelliyordu. Uzaklardan gelen metalin sürtünme sesini duydu, Jaren'ın neredeyse yer üstüne vardığını ve kendisinin çok uzakta olduğunu fark ettiğinde kalbi küt küt atmaya başladı.

Dikkatli davranmayı bırakarak tüneli gece yarısı mavisine boyayan ay ışığının ufak aydınlığı görüş alanına girene dek körlemesine koştu. Kayarak durdu ve daha dikkatlice yaklaşarak sadece birkaç adım ötesindeki merdiveni buldu.

Kiva cesaret edebildiği kadar hızlı şekilde yukarı fırladı ve tepeye ulaştığında demir ızgaranın yerine oturtulmuş olduğunu gördü. Metali yukarı doğru itti ve kenara kaydırırken çıkan korkunç sürtünme sesiyle irkildi. Ama Jaren'ın ya da *herhangi birinin* bunu duymasından endişelenmesine gerek yoktu çünkü başını dışarı çıkardığında tek duyabildiği nehrin şırıltısıydı. Geçidin açıldığı yer nehir kıyısına Kiva'nın düşündüğünden çok daha yakındı.

Kiva nerede olduğunu anlamak için kendine bir saniye tanıdığına, arkasında sağlamlaştırılmış saray duvarlarını ve sağında Serin'i buldu. Kendisiyle en yakındaki şehir sokaklarının arasında karanlık bir park alanından başka bir şey yoktu. Sarayın arka tarafında olduğunu gösteren yaldızlı çitler yoktu. Kaçırıldığı o gece Caldon'la birlikte kullandıkları güvenli kapının köşesinde olmalıydı. Görünürde ağaçların arasından aceleyle koşturarak gölgelere karışan Jaren hariç tek bir kişi bile yoktu.

Kiva kendini ızgaradan dışarıya itti. Jaren nehri kucaklayan caddenin, sahil kenarındaki evlerin, lonca salonlarının, ticaret odalarının ve tüccar depolarının yanından geçerek hızla ilerlerken, Kiva onu takip ederek dikkatle peşinden koştu. Binalar içeriden düzgün şekilde aydınlatılmıştı fakat yol, onları meraklı gözlerden gizleyecek kadar karanlıktı.

İlerlemeye devam ettiler ve kısa süre sonra rıhtımlara açılan, Vallenia'nın köhne kenar mahallerine yakın olan bölgeye ulaştılar. Gerçi sadece mahallenin uç kısmında duruyorlardı, Kiva'nın soyulup ölüme terk edileceğini hissetmediği şehir merkezindeki daha zengin sokaklara hâlâ yeterince yakınlardı.

Kiva, Jaren'ın peşinden giderken, saraydan ayrılmakla hata yapıp yapmadığını düşünmeye başladı. Eidran'ın verdiği ipucunun peşinden *gidiyor* olsa bile Zuleeka, şehirdeki asileri önceden uyaracağına söz vermişti. Jaren bulmaması gereken hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi bulamayacaktı. Bu da onu takip etmenin hiçbir anlamı olmayacağını gösteriyordu.

Ama yine de Kiva kendine engel olamamıştı.

Özellikle de Jaren'ın ara sokaktan dönüp karanlık bir binanın önünde durduğunu, sonra bir kapı aralığından geçmeden önce hızla omzunun üzerinden baktığını görünce.

Kırmızı kapıya yaklaşıırken Kiva'nın kaşları şaşkınlıkla kalktı. İçeriden yüksek sesli müzik ve şamatalı kahkaha sesleri geliyor, bu sesler sessiz sokakta yankılanıyordu. Ama duyduğu sesler yalnızca müzik ve kahkahalara ait değildi... Sadece Vallenia'nın ünlü genelevlerinden biri olan Kırmızı Ev'den gelebilecek kısık sesler de duyuyordu.

Jaren'ın saraydan ayrılma amacıyla ilgili yanılıp yanılmadığını merak ederken Kiva'nın yanakları alev aldı. Ama hayır. Kırmızı Ev'i ziyaret edecek kişi belki *Caldon* olabilirdi ama Jaren, Kiva'ya hiç de yabancılarla haz yaşama peşinde olan biri gibi gelmemişti. Burası Eidran'ın ona verdiği adres olmalıydı.

Girmek üzere olduğu yere kendini hazırlayan Kiva, kapıyı açıp içeri adım atmadan önce pelerininin başlığını kaldırdı. Gözleri, kızıl kumaşlara sarılmış ve görünür her yüzeye kırmızı gölgeler saçan luminium ışıklarla donatılmış kızıl renkli iç mekâna alışırken keskin tütsü kokusu burnunu yaktı.

Salon, bazıları gizlenmiş ve kılık değiştirmiş, diğerleri zaten soyunmuş durumda olan insanlarla doluydu. Bazıları ayaktaydı, bazıları şarap rengindeki lüks mobilyalara uzanmıştı, diğerleri ise yüksek sesli, şehvetli müziğe eşlik ederek dans ediyordu. Tavan-dan aşağıya, sanki bir mahremiyet hissi vermek istercesine ince perdeler sarkıyordu ama bu perdeler, bir röntgencinin rüyalarından çıkmış gibi görünecek kadar şeffaftı.

Kiva, Jaren'ı ararken yüzünü gizleyerek odanın derinliklerine doğru ilerledi. O kadar çok müşteri vardı ki ancak iki kere bütün mekânı gözleriyle tamamen taradıktan sonra, genç adamın kıpkırmızı salonun köşesini işaret eden iri yapılı bir kadınla konuştuğunu fark etti. Jaren o yöne doğru harekete geçmeden önce başlık takılı olan başını sallayarak teşekkür etti.

Kiva orada ne olduğunu görmeye çalıştı ama görüşünü engelleyen çok fazla kıvrak beden ve uçuşan perde vardı. Jaren'ın gittiği yöne doğru yaklaştı. Yanlarından geçtiği sırada ona uzanan kolları görmezden gelip fısıltıyla edilen davetleri sessizce reddetti. Baktığı her yerde, donuk gözler ve fazla rahat gülümsemeler çıkıyordu karşısına, havanın serinliğine rağmen insanların vücutları terle kaplıydı. Dudaklarda, burunlarda, parmaklarda parıltılı altın rengi bir toz vardı.

Melek tozu.

Ortamda diğer uyuşturuculardan da vardı, hatta belki de sadece müşterilerin kullanımına sunulan bir Kırmızı Ev kokteyli de olabilirdi.

Kiva başını iki yana salladı ve kalabalığın arasından geçti. Nihayet Jaren'ın uzak köşeye yaklaşmasını izleyecek kadar ona yakındı. Bu kısımda, hiçbiri etraflarında olup bitenlerle zerre ilgilenmiyormuş gibi görünen küçük bir grup insan oturuyordu.

Hayır, diye düşündü Kiva nefesi kesilerek. Zuleeka, şehirdeki asilere yeni bir buluşma yeri bulmalarını, hiç buluşmamalarını ya da keşfedilmemeleri için ellerinden gelen *her şeyi* yapmalarını söylemeliydi.

Jaren aptal değildi. Eğer Zalindov'a sızabildiyse, küçük bir asi grubunu onlardan biri olduğuna da kesinlikle ikna edebilirdi. Kiva, onları uyarmak zorundaydı.

Ya da... Belki de *Jaren'i* uyarmalıydı.

Çünkü dans eden başka bir çift yolundan çekildiğinde, etrafındaki ince perde bu hareketle dalgalandı ve Kiva ilk bakışında neyi kaçırdığını görebildi: Oradaki silüetlerden biri sarmal yılanlardan yapılmış gümüş bir maske takıyordu.

Engerek buradaydı.

Zuleeka buradaydı.

Ve nefes alacak kadar kısa bir sürede ayağa kalkmış, kılıcı havayı yararken Evalon'un veliaht prensine doğru ilerliyordu.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Kılıcın Jaren'a savruluşunu izlerken Kiva'nın ciğerlerindeki tüm hava boşaldı.

"HAYIR!" diye bağırdı ama sadece en yakınındakiler onu duydu. Müzik çok gürültülü, kalabalık çok yoğundu. Dehşet içinde bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar uzaktaydı.

Zuleeka hızlıydı, havada süzülüyordu.

Ama Jaren daha hızlıydı.

Kiva onun silahını çektiğini bile görmemişti ama Zuleeka'nın, Jaren'ın karnını yaracağını görmeyi beklerken, etrafı kılıçlar çarpıştığında çıkan çınlama sesi sardı. Bu ses Kiva'nın bağırisından çok daha fazla dikkat çekecek kadar yüksekti.

Pusulı gözlerle bakan müşteriler döndüklerinde, diğer tüm asilerin doğrulup kılıçlarını kınından çıkararak Jaren'a doğru hızla gittiklerini gördüler.

Karşı taraf sayıca çok üstündü...

Ve bir anda bu durum değişmişti.

Çünkü aniden Naari ortaya çıktı, başlığı geriye doğru uçarken gölgeler arasından çıkan vahşi ifadesini açığa çıkardı, iki kılıcı havada uçuşuyordu.

Engerek -Zuleeka- dikkatini hemen Naari'ye çevirdi. Altın Kalkan'ı daha büyük bir tehdit olarak görüyor gibiydi. Jaren diğer asilerle savaşırken, Naari ve Zuleeka birbirlerinin etrafında şiddetle dönüyorlardı. Jaren sadece kendini değil, tehlikenin farkına varıp kaçmaya çalışan sivilleri de koruyordu. Kiva'nın

kulaklarına çığlıklar geldi, insanlar paniğe kapılmış ve güvenli bir yere ulaşma telaşıyla birbirlerini eziyorlardı. Bu çığlıklar, ön kapı kırılarak açıldığında ve Yüzbaşı Veris önderliğinde gümüş zırhlı kraliyet muhafızlarından oluşan bir birlik Kırmızı Ev'e daldığında daha da arttı.

Uyuşturucudan en çok etkilenmiş müşteriler bile bu manzara karşısında ayılmışlardı. Açık saçık giyinmiş olanlar kıyafetlerine uzanıyor, tanınmamak için kimliğini hâlâ gizli tutanlar da -buna Kiva da dâhildi- başlıklarını daha da aşağı indiriyordu.

Kiva'nın *hemen şimdi* gitmesi gerekiyordu.

Ama kalabalığın arasına karışmadan önce Kiva, ablasının muhafızların ona doğru geldiğini fark ettiğini gördü. Zuleeka, Kiva'nın görmediği birine hızlıca bir işaret verdi ve göz açıp kapayıncaya kadar tüm ışıklar söndü.

Müşterilerin çığlıkları kulakları yırtacak hâle geldi. Yanından körlemesine geçen insanların dirsekleri ve omuzları Kiva'ya çarpıyordu. Luminium'un tekrar yanıp odanın kıpkırmızı hâline dönmesi yalnızca saniyeler almıştı ama Kiva ne göreceğini zaten biliyordu.

Zuleeka ve asiler gitmişti.

Kiva, Kırmızı Ev'in içindeki kargaşayı kendi avantajına kullandı, panik içindeki müşterilerle birlikte aceleyle dışarı çıktı ve kimse onu tanıyamadan ara sokağın karanlığında kayboldu. Jaren'in başının ne kadar belada olduğunu düşününce irkildi, Naari'nin sinirden delirdiğine emindi.

Bu gece kul payıyla atlatılmıştı. Eğer Naari ortaya çıkmasaydı, Jaren, Zuleeka da dâhil olmak üzere tüm asi grubuyla tek başına yüzleşmek zorunda kalacaktı. Ve eğer kraliyet muhafızları içeri dalmasaydı asiler kaçmayabilirdi. Birileri yaralanabilirdi. Birileri öldürülebilirdi.

Ve bu Kiva'nın hatası olurdu çünkü oyuna gelmişti.

Nehir boyunca yavaşça yürüyen Kiva, Zuleeka'nın hiçbir zaman asileri buluşma yerlerinin açığa çıktığı konusunda uyarma niyetinde olmadığını fark etti. Bunun yerine onları bir tuzak kurmak için kullanmıştı.

Zekiceydi, Kiva hakkını vermek zorundaydı. Ve eğer işe yarasaydı...

Düşüncelerinin sonunu getiremedi, nereye varacağını hazmedemedi.

Saraya geri dönüş yolculuğu boyunca Kiva kime daha çok kızgın olduğunu kestirememişti; Zuleeka'ya mı, Jaren'a mı yoksa kendine mi? Zuleeka bu gece şehre gelerek bir risk almıştı evet ama veliaht prense bir saldırı düzenleyerek daha da büyük bir risk almıştı. Ama Jaren da düşünmeden hareket ederek ve destek almadan tehlikeli bir ipucunun peşinden giderek tam da Zuleeka'nın ellerine düşmüştü.

Kendisine gelince, Kiva çift taraflı çalışan zihni yüzünden her zamankinden daha çok sinirlenmişti ve dövüş sırasında en çok kim için korktuğundan emin değildi: Zuleeka mı Jaren mı? Eğer ablası yaralansaydı -ya da *yakalansaydı*- Kiva ne yapardı bilmiyordu. Ama aynı şey Jaren için de geçerliydi; prens de en az o kadar, belki de daha fazla tehlike altındaydı.

Bu şekilde devam edemezdi, kendini sürekli ikiye bölünmüş gibi hissediyordu. Bu hem çok yorucuydu hem de onu çıldırtıyordu.

Kiva demir ızgaraya ulaşıp tünellere inerken şakaklarını ovuşturuyordu. Yorgundu ve üşümüştü, tek istediği odasına gidip yatağa girmekti.

Ama nihayet doğu sarayındaki odaya döndüğünde, gecesinin henüz bitmediğini fark etti.

Çünkü Naari, karanlıkta Kiva'nın yatağında oturuyordu ve kısık, ölümcül sesiyle ağzından sadece üç kelime çıkmıştı:

“Yürüyüş güzel miydi?”

Kiva kapının hemen önünde donup kaldı, muhafızın parıldayan kehribar gözlerini görünce aklı başından gitmişti.

“Fırtına dindiği için şanslısın,” dedi Naari, sesi artık aldatıcı bir nezaketle çıkıyordu. “Yürüyüşün yağmur altında epey tatsız olurdu.”

“Ben-” Kiva aptalı oynamaya karar vererek lafa başladı ama sözü kesildi.

“Yerinde olsam ağzından çıkacak sonraki sözleri çok dikkatli düşünürdüm,” diye uyardı Naari, tek bir akıcı hareketle ayağa kalkarken. Deri kıyafetlerin altındaki vücudu öfkeyle dalgalandı.

Kiva yanağının içini ısırdı ve odanın içine doğru bir adım daha attı. Ay ışığı balkondan içeri süzülüyordu, manzara huzur vericiydi ama Kiva’yı sakinleştirmeye yetecek kadar değil.

Teslim olmuş bir şekilde iç çekti. “Bana bağırıcaksan bağır.”

Naari’nin gözleri kısıldı. “Peki sana neden bağırayım, Kiva? Bu gecenin hangi kısmı yüzünden kızgın olabilirim ki?”

Mantığı Kiva’ya dilini tutmasını söyledi.

“İşlerin ne kadar kötü gidebileceği konusunda bir fikrin var mı?” diye sordu muhafız. “Eğer seni ve Jaren’ı saraydan gizlice dışarı çıkarken görmeseydim...”

Kiva yüzünü buruşturdu ve en başında *böyle* yakalandığını fark etti.

“...ve eğer Veris’i uyarmayıp ona nereye gittiğinizi düşündüğümü söylemeseydim...” Naari tiradına ara verdi: “Bana öyle bakma, gerçekten de Jaren’a o bilgiyi veren kişinin, onun hareket geçeceğini düşünmediğini ve bu yüzden ayrıntıları benim de bildiğimden emin olmadığını mı düşünüyorsun? Lütfen.”

Kiva sessizce küfretti, tabii ki Eidran bunu Naari’ye de söylemişti. İki muhafız, Zalindov görevini Jaren’la birlikte planlamıştı, birbirlerine fazlasıyla yakınlardı.

“Jaren’ın pervasız ve inatçı bir aptal olmasına mı yoksa onu durdurmak yerine peşinden gittiğin için sana mı daha çok öfkeliyim, gerçekten bilmiyorum.” Naari kaşlarını şiddetle çatarak

konuştu. “Tanrı aşkına, neden gizlice onun peşinden gittin, Kiva? Anlayamadığım kısım da *bu*.”

Kiva oyalanmak için kollarını ovuşturdu, zihni inandırıcı bir mazeret bulmaya çalışıyordu.

Naari, “Evet?” diyerek ısrarla cevap bekledi.

“*Eğer* etrafta veliaht prensi fark edilmemek için sinsi sinsi dolaşırken görseydin, merak etmez miydin?” diye sordu Kiva, soruyu ona çevirerek.

“Ben olsam onu şehrin yarısı boyunca takip etmezdim.”

Kiva, Naari’nin tam olarak bunu yaptığını söylememeye karar verdi. Bunun yerine sesine duygusallık kattı ve “Zalindov’dan kaçtığımızdan beri iyi uyuyamıyor. Onun için endişelendim.”

Naari inanmadığını açıkça belli ederek, “Hangisi?” diye sordu. “Endişelendin mi yoksa merak mı ediyordun?”

“İkisi de,” dedi Kiva, yavaş ve yorgun zihnine küfrederek. “Onu takip ettim çünkü bana ihtiyacı olursa yanında olmak istedim. Neyle karşılaşacağımızla ilgili hiçbir fikrim yoktu.”

“Ve bunu fark ettiğinde, yani *kılıçlar* ve *çığlıklar* ortaya çıktığında,” dedi Naari açıkça alaycı bir şekilde, “kendini göstermeyi ve bizimle birlikte saraya dönmeyi düşünmedin mi?”

Kiva yüzüne pişman bir ifade yerleştirmek için çabaladı. “Jaren’ın onu takip ettiğimi öğrenmesini istemedim. Bunu nasıl açıklayabilirdim ki?”

“Gerçekten de nasıl?”

Ardından Kiva gerçek bir endişeyle sordu: “Ona söyledin mi?”

Naari, uzun bir süre boyunca sanki gerçekten masum olup olmadığını anlamaya çalışır gibi Kiva’ya baktı. Sonunda yüksek sesle nefes verdi. “Hayır. Davranışlarıyla ilgili sert konuşmalar yaptıktan sonra onu odasına geri gönderdim ve seni beklemek için doğrudan buraya geldim. Kırmızı Ev’de olduğundan ya da olanları gördüğünden haberi yok.”

“Peki ben ne *gördüm*?” diye sordu Kiva, saf bir surat ifadesi takınarak. “Ona saldıran o insanlar kimdi?”

Naari, Kiva'nın yatağına geri döndü ve yanındaki battaniyeye hafifçe vurarak oturmasını işaret etti. Kiva temkinli bir şekilde hâlâ ne kadar gergin hissettiğini saklamaya çalışarak yatağın kenarına tünedi.

Naari, "Jaren'a gelen bilgi asilerin şehirde gizli bir buluşma yeri olduğunu gösteriyordu," dedi. "Bu gece aramaya gittiği onlardı."

Kiva şaşkın bir ifade takındı. "Onlar *asiler* miydi? Ama... bekle. Jaren bunu bildiği hâlde neden tek başına gitme riskini aldı?"

Kiva oyunculuk performansı için madalya almalıydı.

"Jaren herhangi bir şeyi neden yapar?" dedi Naari, kızgın bir ifadeyle eldivenli elini kısıcık kesilmiş saçlarının arasından geçirirken. "Halkını korumaya çalışıyor. Asiler son zamanlarda sessizdi. Jaren bunun nedenini ve onların bu şekilde kalmayı planlayıp planlamadıklarını bilmek istiyordu. Takviye kuvvetlerle mekâna saldırırsa cevap alamayacağını düşündü."

"Görünüşe bakılırsa yine de cevap alamadı," dedi Kiva, hâlâ oyununa ayak uyduruyordu.

Naari, "Sanki onun geleceğini biliyor gibiydiler," diye mırıldandı, kaşlarını çatarak. "Engerek asla şehirde olmaz. Burada hiç olmaması gerekiyordu ama yine de Jaren'ı gördüğüne şaşır-mış gibi görünmüyordu. Jaren daha tek bir kelime bile etmeden Engerek onun üzerine atladı."

Kiva şimdi dikkatli olmak zorundaydı. "Engerek mi?" diye sor-du sesinin normal çıkmasına çalışarak. "Maskeli olan o muydu?"

Naari başını salladı, yüzü kararmıştı. "O, asi liderlerinden biri. Tabii kraliçeleri öldüğüne göre belki de artık *tek* lider odur." Muhafız kucağındaki eline bakarak parmaklarını esnetti. "Ben ve Engerek çok eskiden tanışıyoruz."

Naari eline bakarken Kiva'nın içinde aniden korkunç bir his belirdi.

Protez olan eline bakıyordu.

"O mu... Bunu..." Kiva soruyu sormadı bile.

"Bu olay üç yıl önce, asilerin gerçek bir sorun hâline geldiği zamanlarda oldu," dedi Naari parmaklarına bakmaya devam

ederek. Kiva'nın içine dolan dehşetten habersizdi. "On sekiz yaşımdaydım ve Veris'in gemisine gizlice bindikten sonra Evalon'a veni varmuştım. O zamana kadar, Veris bana herkesten çok inanıyordu ama kanıtlamam gereken çok şey vardı, özellikle de kendime. O zamanlar Jaren'ın kişisel koruması değildim ama onunla birlikte asilerin en çok zarar verdiği köylerden bazılarını ziyaret etmek için seyahat eden bir grubun parçasıydım. Jaren olanları kendi gözleriyle görmek, halkını kontrol etmek ve köylerini yeniden inşa etmelerine yardımcı olmak istiyordu."

Naari hikâyesine devam ederken bakışları dalgındı. "Bu köylerin birinde Jaren, yolun hemen yukarısında yaşayan, asi çatışmasında oğulları yaralanan bir aileyle ilgili bir şeyler duymuştu ve çocuğun nasıl olduğunu merak ediyordu. Bölgede uzun zamandır asi hareketi olmamıştı. Yani Jaren kısa mesafeyi kendi başına güvenle yürüyebilirdi. Ama ben tedbiri elden bırakmadım ve ona eşlik ettim."

Naari, sanki tüm anıyı tekrar yaşıyormuş gibi uzun bir süre duraksadı.

"Son üç yıl içinde o günü sayamayacağım kadar çok düşündüm," dedi sessiz, düşünceli bir sesle. "Orada olduğumuzu, Jaren'ın orada olduğunu bildiklerini sanmıyorum. Bence durum sadece kötü bir zamanlamadan ibaretti."

Kiva zorlukla nefes alıyordu. "Ne oldu?"

Naari protez parmaklarını yumruk şeklinde sıktı. "Orada sadece ikisi vardı, asi kraliçe ve Engerek. Ormandan yola doğru çıkıp tam konuşmalarının ortasındaiken karşımıza çıktılar. Tahminimce erzak almak için köye gidiyorlardı ama o anda karşılarda duranın Jaren olduğunu fark eden maskeli Engerek, kılıcını çekti ve doğruca ona saldırdı."

Kiva bu ânı zihninde canlandırabiliyordu: Zuleeka'nın Jaren'ın ortaya çıkışı karşısındaki şoku, onu alt etme fırsatının karşı konulamayacak kadar büyük oluşu.

"Ben... ben donup kaldım."

Naari'nin kekeleyerek yaptığı itiraf; derinlerden, pişmanlık dolu karanlık bir yerden geliyordu.

"Jiirvan arenalarında yıllarca dövüştüm ve daha önce hiç donup kalmamıştım, bir kez bile," diye fısıldadı. "Hâlâ ne olduğunu bilmiyorum. Görüşümde karanlık girdaplar oluştu ve uzuvlarım bana itaat etmedi. Klasik panik atak belirtileri, biliyorum. Bu..." Başım iki yana salladı. "Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Kendimi kontrol edememek korkunçtu. Hiçbir şey yapamamak."

Titrek bir nefes aldı. "Sanki her şey ağır çekimde olmuş gibiydi. Engerek'in Jaren'a doğru hamle yaptığını ve Jaren'ın da tam zamanında kendi kılıcına uzanıp onun kılıcını karşıladığını gördüm, tıpkı bu geceki gibi. Tilda 'Hayır!' diye bağırdı ve beni durdurmak istercesine elini kaldırdı ama ben bir tehdit bile değildim. Öylesine donmuştum ki neredeyse *nefes* bile alamıyordum. Ama sonra sanki adrenalinim nihayet devreye girdi; Jaren geriye doğru tökezlemişti, Engerek o sırada onun üzerine çullanınca, kapıldığım karanlık bir ışık parıltısıyla aniden kayboldu." Naari'nin boğazı düğümlendi. "Kılıcını savururken önüne atladım ama kendi silahımı çekecek zamanım yoktu, bu yüzden onu korumak için kolumu uzattım ve..."

Naari bitirmedi. Bitirmesine gerek *yoktu*.

Kiva ne yaşadığını zaten biliyordu.

Kusacaktı. Tam oraya, halısının üzerine. Ablasının yaptığı şey...

Naari boğazını temizledi ve yumruğunu çözdü. "Ondan sonraki her şey biraz bulanık. Veris ve diğer muhafızlar bir şeylerin ters gittiğini fark etmiş ve bize doğru koşuyorlardı. Tilda, Engerek'i sürükleyerek uzaklaştırdı ve ormanın içinde kayboldular. Jaren var olan en gelişmiş protezin peşine düşerek en iyi şifacıların bana bakmalarını sağladı. Daha sonra beni Altın Kalkan'ı yaptı ki bu, elli yıldan uzun süredir başka hiçbir kraliyet muhafızının sahip olmadığı bir onurdur." Naari kendini küçümseyen bir şekilde omzunu silkti. "Sanırım çok da başarısız olmuş sayılmam."

Kiva tüm duygularıyla mücadele ederek mırıldandı: “O-o zmandan beri Engerek’i ilk kez bu gece mi gördün?”

“Son üç yıl içinde onunla birkaç kez karşılaştım,” diye cevapladı Naari. “Ama bu gece de olduğu gibi her zaman kaçmayı başarıyor, genellikle de tam onu köşeye sıkıştırmışken. Adını Fare ya da Gelincik koymalıydı ama aynı zamanda bir yılan gibi de kayıp kaçabiliyor.”

Ve bir engerek gibi zehirli, diye düşündü Kiva.

“Ama her neyse,” dedi Naari, deri eldivenlerini çekiştirerek. “Anlayacağın onunla yarım kalmış bir işimiz var. Bir gün başladığımız işi bitireceğiz ve bana inan, o günü iple çekiyorum.”

Kiva, Naari’nin bu sert açıklaması karşısında irkilmemek için kendini zor tuttu. İkisinin tekrar karşı karşıya gelmesi ve ikisinden birine ne olabileceği düşüncesi...

Tanrım, Kiva’nın kafasındaki karmaşayı çözmesi gerekiyordu.

Ya o ya da biz. Onlar ya da biz. İkisine birden sahip olamazsın.

Zuleeka’nın sözlerine karşı gözlerini kapattı, yorgunluk etkisini gösteriyordu.

“Uzun bir gün oldu,” dedi Naari ayağa kalkarak. “Jaren’a bu gece onu takip ettiğini söylemeyeceğim ama eğer bu bir daha olursa... Eğer *ikinizden* biri yine gizlice kaçmaya çalışırsa...”

“Yapmayacağım,” dedi Kiva çabucak. “Söz veriyorum.”

Naari’nin, yüzündeki yalanı okumaması için üç gün sonra Murkwood kulübesine döneceğini düşünmemeye dikkat ediyordu.

“Biraz uyu, Kiva,” dedi Naari, sesi yumuşayarak. “Engerek ve asiler konusunda da endişelenme. Hayatımın çoğunu yozlaşmış yöneticilerin baskısı altında, perişan ve nefret dolu vatandaşlarla dolu bir krallıkta geçirdim. Oradan kaçmamın iyi bir sebebi vardı ve buranın da öyle olmasına asla izin vermeyeceğim. Asiler asla kazanamayacak. Bizimle güvendesin. Her zaman da öyle olacaksın.”

Muhafız bu sözlerle birlikte, ardında bıraktığı yıkımdan habersiz bir şekilde, odadan çıkmadan önce ufak bir şekilde gülümsedi.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

E rtesi sabah şafak söktüğünde Kiva, Caldon'un tanıdık kapı çalma sesini duyunca neredeyse ağlayacaktı. Caldon onu zoraki bir gülümsemeyle karşılayıp kardeşlerinin cevap verdiğini ve öğle yemeği davetini kabul ettiklerini söyleyen tatsız haberi verince genç kızın yorgunluğu geçiverdi.

Kiva, bu haberi kısmen bekliyor olsa da uyarılarını dikkate almadıkları için ve özellikle de dün gece Zuleeka'nın yaptığı şeyden sonra fazlasıyla öfkelenmişti. Eğer durum fark edilirse üçü de vatana ihanetle suçlanacaktı ve bunun cezası da eğer Vallentis ailesi merhametli davranırsa halka açık bir infaz ya da Zalindov'a tek yönlü bir yolculuk olacaktı. İki olasılık da Caldon'u dışarıda takip ederken onu karşılayan sabahın ılık havasına rağmen Kiva'nın içini ürpertti.

Genç kızın içindeki karmaşanın farkında olmayan prens, eğitim boyunca onu her zamankinden daha fazla zorladı ve normal şakacı hâline dönmüş olsa bile, belki de dün yaşananlar yüzünden onu *tamamen* affetmediğini fark etmesine neden oldu. Antrenmanları bittiğinde Kiva saraya ancak yalpalayarak gidebildi ve odasında vardığında kendini küvette uzun, sıcak bir banyoyla ödüllendirdi.

Kahvaltıda fazla bir şey yiyemeyecek kadar gergin olan Kiva, Delora'nın onun için hazırladığı acı ilacı bir ağız dolusu içmeyi ihmal etmedi ve ilacın etkisini hissettiğinde tüyleri diken diken oldu. Kendi kendine bunun bir amaca hizmet ettiğini ve bir gün buna

ihtiyaç duymayacağını hatırlattı. Hatta büyüünü kabullenmeye başlayabilir, Jaren'ın yaptığı gibi onu eğitip güçlendirebilir ve bir yük olarak görmeden temelli kullanabilirdi. Ama bugün kardeşleri saraya geleceği için gücünün kontrol altında olması -ya da en azından önüne çıkmaması- her zamankinden daha önemliydi.

“Tak, tak!” diye seslendi Mirryn ve ardından Kiva'nın yatak odasına daldı. Bu da Kiva'nın tıpalı şişeyi hızla baş ucundaki çekmeceye saklamasına neden oldu.

Mirryn, Kiva'yı tepeden tırnağa süzerken sırıttı. “Öğle yemeğinin resmî olmayacağını söylediğimi biliyorum ama kıyafetini tekrar gözden geçirmek isteyebilirsin. Sevgili Jaren'ın masada kalp krizi geçirmesini istemeyiz.”

Kiva banyodan çıktıktan sonra vücuduna sardığı havluyu daha da sıktı. “Lütfen, içeri gel,” diyerek alaycı bir şekilde onu davet etti. “Mahremiyet falan istediğim yok nasılsa.”

Mirryn hiç merhamet göstermeden, “On yıldır mahremiyetin olmadı,” dedi ve Kiva'nın yatağına oturdu. “Birkaç dakika daha idare edebilirsiniz.”

Mirryn, kendini o gün için Kiva'nın düzgün giyinmesine adadığını ilan edip öğle yemeğinde giyeceği mükemmel kombini bulana kadar kıyafet üstüne kıyafet denemesini istediğinde, bu birkaç dakika oldukça uzadı.

Başka bir zaman olsa Kiva prenesten gitmesini isterdi ama kelebekler midesinde savaşıırken ve geçici süreliğine yok olan büyüünün o tanıdık rahatlığı kaybolmuşken, Mirryn'in bitmek bilmeyen gevezeliklerinden garip bir şekilde memnundu.

Prensesin ruh hâli genelde olduğundan daha iyiydi. Kiva'nın yatağına uzanmış, doğum gününde yapacağı maskeli balonun planlarının nasıl şekillendiğini anlatıyordu. Baloya sadece üç gün kalmıştı. Çok geçmeden öğle yemeği vaktinin geldiğini söyleyerek konuşmayı kesti ve Kiva'ya, kardeşleriyle sarayın önünde mi buluşmak istediğini yoksa onları bir masanın kurulduğu Nehir Odası'nda mı beklemek istediğini sordu.

Kiva seçeneklerin *ikisinden* de haz etmemiştii ama Mirryn onun yerine seçim yaptı ve Jaren, Caldon, Tipp ve Naari ile birlikte bekleyebilmeleri için onu zorla dışarı çıkardı.

O sabahla ilgili iyi bir şey varsa, o da kral ve kraliçenin şehrin derinliklerindeki bir köprünün açılışını kutlamak için çağırılmış olmalarıydı. Prens Oriel onlarla birlikte gitmiş, Tipp'in de onlara katılması için yalvarmıştı ama kızıl saçlı çocuk kalıp Kiva'nın ailesiyle tanışmayı tercih etmişti.

Kiva'nın yan tarafında duran Caldon, "Kusacak gibi görünüyorsun," diye yorum yaptı. "Ya da bayılacak gibi. Hangisi olacağını bilemedim."

"İkisinden biri de olabilir," diye mırıldandı Kiva ve Caldon'un kıkırdamasına neden oldu. "Ya da ikisi birden."

"Her şey yoluna girecek," dedi Caldon ona alışılmadık bir rahatlık göstererek ve kaburgalarını dürttü. "Ve eğer iyi gitmezse de gitmez. En kötü ne olabilir ki?"

Kiva'nın bu düşünce yüzünden neredeyse nefesi kesilecekti. Jaren'a baktı, onun sakinleştirici varlığını özlüyordu ama prens bütün gün mesafeli durmuştu. Soğuk değildi ama daha çok kendi zihninde sıkışıp kalmış gibiydi. Kiva, bunun dün gece Naari tarafından yakalandığı ve muhtemelen de azar yediğı için olup olmadığını merak etti ama bundan daha fazlası olduğunu fark etmiyordu. Normalde Kiva'yla fazlasıyla uyumlu olurdu ama bugün Kiva'nın desteğe ihtiyacı olduğunu hissetmiyordu. Bunun yerine veliaht prensin gözleri ön kapıya dikilmiş, at sırtında yaklaşan iki figürü izlerken yüzü neredeyse sertleşmişti.

Aman Tanrım, diye düşündü Kiva, ellerini sıkarak. *İşte başlıyoruz.*

Saniyeler gibi gelen bir süre sonra Torell ve Zuleeka önlerinde durdu ve atlarından inip, bekleyen seyislere dizginlerini teslim ettiler. Her iki kardeş de sade kıyafetler giymişti; Tor koyu renk bir pantolon ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmış yeşil bir gömlek, Zuleeka ise tayt ve gösterişsiz bir gömlek elbise giymişti, ikisinin de üzerinde silahtan eser yoktu. Ya da maskeden.

Bugün Engerek ve Çakal değillerdi.

Ama aynı zamanda fazlasıyla da öyleydiler.

Kiva titreyen bacaklarıyla öne doğru yürüdü, yüzüne onları hoşça karşılayan bir gülümseme yerleştirmek için kendini zorladı ve Tipp'in aşırı heyecanlı hâline bürünerek haykırdı: "Gelebilmene çok sevindim!"

Tor da onun sırtışına karşılık verdi, sarılmak için Kiva'yı kendine doğru çekerken gözleri zorlukla bastırılmış bir neşeyle parlıyordu.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı abisi, farkında olmadan Caldon'un sözlerini tekrarlıyordu. "Nefes al ve sakinleş."

Abisinin söylediklerini uygulamaya çalıştı ve geri adım attığında kendini az da olsa daha iyi hissediyordu.

"Tekrar merhaba, küçük kardeşim," dedi Zuleeka, yüz ifadesi o kadar sıcaktı ki Kiva şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı, sıkı bir şekilde kucaklanmasıyla bu his daha da artmıştı.

Zuleeka ona sarılmıştı.

On yıl sonra ilk kez.

Kiva şaşkınlığına rağmen kollarını Zuleeka'ya doladı, son vedalaşmalarında ablasının söylediklerini hatırlayınca genç kızın gözleri yaşardı.

Daha çok çabalayacağım. Söz veriyorum, çabalayacağım.

Kiva olup bitenin farkındaydı, Zuleeka'nın kraliyet ailesi önünde rol yaptığını, şefkatli bir abla gibi davrandığını biliyordu. Ama yüzündeki sıcaklık ve ona sıkıca sarılışı... bunlar gerçek gibiydi. Zuleeka söz verdiği gibi çabalıyordu. Yaptıkları sıkıntılı başlangıcın yaralarını sarmak için ikisinin de zamana ihtiyacı vardı ama Kiva'nın içine birdenbire o kadar umut doldu ki midisini bulandıran dehşet hissi geçmeye başladı.

Yine de bu, ablasının kulağına fısıldamasına engel olmadı: "Dün gece ben de oradaydım. Daha sonra açıklamam gereken çok şey var."

Zuleeka'nın yüzündeki şaşkınlık ifadesiyle karşılaşmak için tam zamanında geri çekilen Kiva, iki kardeşiyle de kol kola girdi ve onları diğerlerinin durduğu yere götürdü. "Kardeşlerim Torell ve Zuleeka ile tanışmanızı istiyorum. Tor, Zulee, onlar da..."

Kraliyet ailesini en büyük düşmanlarına nasıl takdim edeceğine dair hiçbir fikri olmadığını fark edince kelimeler ağzından uçup gitti.

“Ben Caldon,” dedi prens yumuşak bir sesle, Kiva’yı kurtarmak için öne çıkarak. Tor’un elini sıkarken, Zuleeka’nın elinin üstünü öptü. Şaşırtıcı bir şekilde, sanki Kiva’nın ihtiyacı olan son şeyin ablasıyla flörtleşmesi olduğunu biliyormuş gibi herhangi bir flört girişiminde bulunmadı.

“Ben Mirryn,” dedi prenses, tanışma faslına devam ederek. Grubun geri kalanını işaret etti. “Bunlar da Naari, Tipp ve-”

“Prens Deverick,” diye araya girdi Jaren, kollarını kesinlikle misafirperver olmayan bir şekilde kavuşturarak.

Kiva topukları üzerinde geriye doğru sallandı. Sadece resmi ismini kullanmasından dolayı değil, aynı zamanda ses tonundaki soğukluktan da irkilmişti. Mavi gözleri buz gibiydi, altın rengi kenarları alev alev yanıyordu.

Zuleeka derin bir reverans yaptı ve kirpiklerinin altından Jaren’a bakarak, “Benim için bir onurdur, majesteleri,” dedi. “Kız kardeşimize bu kadar iyi baktığınız için teşekkür ederiz. Onun bizim için ne kadar önemli olduğunu ve bunun için ne kadar minnettar olduğumuzu size anlatamayız.”

Kiva bu yapmacık sözler karşısında bir rahatsızlık hissetti.

“Artık geri döndüğüne göre yeniden bir aile olabiliriz. Tam da her zaman istediğimiz gibi,” dedi Zuleeka, parlak bir gülümseme ve sevgiyle Kiva’ya bakarak.

Jaren hiçbir şey söylemedi ama yüz ifadesinin katılığı değişmemişti.

Bir şeyler çok ama çok yanlıştı.

Dün gece karşılaştığı kişinin Zuleeka olduğunu anlamış mıydı? Engerek ve Çakal’ın karşısında durduğunu biliyor muydu? Başka neden bu kadar kızgın olabilirdi ki?

Yine de muhafızları çağırmadı, sadece, “Öğle yemeği bizi bekliyor,” dedi ve topuklarının üzerinde dönüp saraya doğru yürümeye başladı.

Caldon, Kiva'ya, "Biri pek rahat değil sanki," diye mırıldandı ama Kiva, paniğe kapılmamaya çalışmakla meşgul olduğu için cevap veremedi.

Bilemezdi. Jaren tabii ki *bilemezdi*. Zuleeka ve Torell, deşifre olma *ihtimalleri* çok az bile olsaydı asla gelmezlerdi. Ama eğer Jaren bilmiyorsa, neden bu kadar gergindi?

Bir de Jaren'ın peşinden koşan Naari vardı. *Elini* kesmiş olan düşmanıyla yemeğe oturmak üzere olduğundan haberi olmayan Naari.

Muhafız farkında olmayabilirdi ama Zuleeka, üç yıl önce kime bu kadar zarar verdiğini ve o zamandan beri, dün gece de dâhil olmak üzere birçok kez kılıçlarının kiminle çarpıştığını biliyor olmalıydı.

Tanrım, Kiva bunu yapabileceğini sanmıyordu.

Ama yapmak zorundaydı. Bu yüzden sakinleşmek için bir nefes aldı ve kardeşlerini saraya kadar takip etti. Mirryn, nazik tur rehberi rolünü oynarken ve Tipp kendi gürültülü yorumlarını sunarken Kiva onları yarı dikkatle dinledi.

"Abinin *böyle* göründüğünü bana neden söylemedin?" diye sessizce sordu Caldon, Kiva ile birlikte grubun arkasından geliyordu.

"Ne gibi?" diye mırıldandı genç kız dikkati dağılmış bir şekilde.

"*Ne gibi* derken?" Caldon kızgın bir ifadeyle sordu. "*Böyle* işte." Tor'un yapılı sırtına doğru el salladı. "Enfes."

Bu, Kiva'nın korkularından sıyrılması için yeterliydi. Başını hızla prene doğru çevirdi. "Kızlardan hoşlandığını sanıyordum?"

Caldon yüzünü buruşturdu. "Öncelikle," dedi, "*kadınlardan*. Ben *kadınlardan* hoşlanıyorum, *kızlardan* değil. Arada fark var."

Kiva özür dileyerek ellerini kaldırdı. "Pekâlâ, özür dilerim."

"Ve ikincisi," dedi Caldon sabrı zorlanmış bir şekilde, "kimi çekici bulursam ondan hoşlanırım. Ve şu anda *burada...*" Çenesiyle Torell'i işaret etti. "...çekici olmayan hiçbir şey yok." Ardından biraz kederli bir şekilde, "Onu sır olarak sakladığına inanamıyorum," diye ekledi.

“Kendimi savunacak olursam, onu düne kadar görmemiş-
tim,” dedi Kiva, yalanına sadık kalarak.

Caldon’un buna verecek bir cevabı yoktu ama sessizliğinde, Kiva’nın tanımlayamadığı gizli bir derinlik vardı. Ancak Nehir Odası’na yaklaştıklarında bu his kayboldu ve prens fısıldamak için eğildi: “Dinle, Jaren’a neler olduğunu bilmiyorum ama tah-
min edebiliyorum. Elimden geldiğince yardım edeceğim ama
eğer haklıysam, bu öğle yemeği biraz rahatsız edici olacak. Ne
olursa olsun, Jaren’ın sana değer verdiğini ve bu yüzden kızgın
olduğunu unutma. Hem de *çok* kızgın.” Caldon duraksadı. “Dü-
rüst olmak gerekirse, ben de onunla aynı fikirdeyim. Ama biri-
mizin işleri medeni bir şekilde yürütmesi gerekiyor ve sana olan
hislerini de dikkate alarak, bugün prens havalarına bürüneceğin-
den şüphe ediyorum. Bu yüzden ona karşı... nazik ol.”

“Sen neden bahsediyorsun?” Kiva fısıldayarak karşılık verdi ve
Caldon’un adımlarını yavaşlatmak için dirseğini kavradı.

Caldon bakışlarını ondan ayırmayarak, “Bir düşün, tatlı ya-
nak,” dedi. “Âşık olduğun biri hayatının yarısından fazlasını hap-
sedilmiş bir şekilde geçirse ve sonra kardeşleri hiçbir şey olmamış
gibi gelip on yıllık terk edilmişliğin ardından yeniden bir aile
olmak istese nasıl hissederdin?” Caldon başını iki yana salladı.
“Bu doğru değil, gün ışığı. Ve sen de bunu biliyorsun.”

Kiva, Caldon’a bakakaldı. “Jaren, Zalindov’a gönderildiğim
için mi aileme kızgın? Ama... Ama bu...” Bocaladıktan sonra,
“Bu hiç mantıklı değil!” diye fısıldadı. “Beni oraya gönderen *on-
lar* değildi ki!”

İnce bir buz tabakası üzerinde yürüyordu ama Caldon onun
tonlamasını fark etmemiş gibiydi.

Prens, “Yine de seni orada bıraktılar,” dedi. Genç kızın kuşku-
lu yüz ifadesi karşısında sesi şaşkın bir fısıltıya dönüştü. “Neden
bahsettiğime dair hiçbir fikrin yok, değil mi?”

Mirryn odanın içinden onlara seslenmeden önce Kiva cevap
verme fırsatı bulamadı.

“Siz ikiniz bugün bize katılmayı düşünüyor musunuz?”

Caldon, Kiva'nın hâlâ dirseğini kavrayan elini tuttu; kızın parmakları artık buz gibiydi. Ardından onu Nehir Odası'na yönlendirdi.

“Kusura bakmayın, âşık atışması,” dedi prens, zafer kazanmışçasına gülümseyerek.

Kiva ona bir bakış attı ve elini kurtarmaya çalıştı ama bu, prensin sadece elini daha da sıkıca tutmasına neden oldu. Ardından Kiva'yı Vallentis ailesiyle paylaştığı akşam yemeğine benzer tarzdaki masaya götürdü. Kızarmış yemekler yerine, soğuk etler ve çiğ sebzelerle birlikte dağ gibi salatalar, peynirler ve ekmekler vardı. Hepsi de köpüklü meyve sularıyla dolu kristal kadehlerin ve kar çiçekleriyle dolu vazoların yanına yerleştirilmişti. Arka planda, pencerelerden Serin Nehri parıldıyor, bahar güneşi suyun üstünde sıvı altın gibi yansıyor.

Başka bir zaman olsa, Kiva bu görüntüye hayretle bakardı. Bugün ise odadan koşarak çıkmamak için kendini zor tutuyordu.

Caldon'la birlikte masaya yaklaştıklarında herkes çoktan yerlerini almıştı. Caldon, onu Jaren'in yanındaki boşluğa ittikten sonra diğer tarafındaki boş sandalyeye oturdu.

Oturma düzeni karşısında Kiva'nın elleri titredi. Naari ve Tipp'in yeri iyiydi ama Zuleeka prensesin yanındaydı ve bu resmen kopmayı bekleyen bir felaket gibiydi. Torell de Jaren'in tam karşısındaydı. Prensın bakışları Kiva'nın iki kardeşinin arasında gidip geliyordu ama öfkesi en çok abisine odaklanmıştı.

“Çok lezzetli görünüyor,” dedi Kiva, kendi sesini zar zor tanıyarak.

“Alıştığımızdan çok daha iyi olduğu kesin,” dedi Torell, dostane bir tavırla. Ardından kraliyet ailesinin kendi tabaklarını doldurmaya başlamasını bekledi ve sonra onları taklit etti.

“Kiva bize Oakhollow'da yaşadığınızı söyledi,” dedi Jaren. Masada tabağını doldurmayan tek kişi oydu. “Zamanınızı nasıl geçiriyorsunuz?”

“Ben demircilik yapıyorum,” diye yanıtladı Torell. Taze ekmeğin içine jambon dilimleri yerleştirirken kalın kol kasları yalanını doğruluyordu. “Zulee ise bir terzi.”

Kiva bir şey yiyip içmediği için memnundu çünkü ağızında bir şey olsaydı masanın her tarafına püskürtebilirdi.

“Terzi mi?” diye tekrarladı Mirryn. Ardından kaşlarını kaldırarak Zuleeka’ya döndü ve biraz yargılayıcı bir tavırla onun sade kuyafetine baktı.

“Mütevazı bir meslek,” dedi Zuleeka, yapmacık bir tevazu gösterisiyle başını öne eğerek. “Fakat annem beni her zaman hayallerimin peşinden gitmem için cesaretlendirdi.”

Bu sözler Kiva’yı tam göğsünden vurdu.

“Ve sen de terzi olmayı mı hayal ettin?” Bu kez Mirryn’in ses tonundaki alaycılığı gözden kaçırmak mümkün değildi.

Jaren da bunu fark etmiş olmalıydı çünkü soğuk tavrına rağmen başka bir soru sorarak Zuleeka’yı cevap vermekten kurtardı. “Annen hakkında pek bir şey duymadık, Oakhollow’da sizinle birlikte mi yaşıyor?”

Kiva, Jaren’ın Mirryn’in küçümseyici tavrıyla yüzleşmek zorunda kalmaması için Zuleeka’yı korumayı bırakmasını diledi. Hatırlayabildiği kadarıyla, annesi hakkında hiçbir şey anlatmamıştı -ki bunun iyi bir nedeni vardı- ve Caldon’un ortaya çıkardığı hapisane kayıtlarında yalnızca babasıyla ilgili bilgi vardı. Konuşmayı başka bir yöne çekmenin bir yolunu bulmaya çalıştı.

Fakat Zuleeka gözünü bile kırpmadan cevap verdi: “Yaşıyordu. Ama ne yazık ki Kiva Zalindov’dayken vefat etti. Doğal sebeplerden olduğunu söylüyorlar ama bana sorarsanız annem kızı için çok üzülüyordu. Bu hepimiz için korkunç bir kayıptı.”

Sana baktığımda, seni nasıl aramaya gittiğini düşünmeden edemiyorum. Bizi terk etti ve öldü. Senin için.

Kiva, Zuleeka’nın sözlerini hatırlayınca çatalını öyle sıkı tuttu ki canı acıdı.

“Bunu duyduğuma çok üzüldüm,” dedi Jaren yumuşak bir sesle. Kiva bunun kendisi için olduğunu biliyordu.

“Anne ve babamızın o yokken ölmesi çok trajik,” dedi Zuleeka peynirini kemirirken. “Ama en azından biz hâlâ buradayız.”

Jaren kristal kadehine uzandı, vücudu o kadar gergindi ki Kiva narin sapın elinde kırılacağından korktu.

“Bize Kiva’nın k-k-küçüklüğünden hikâyeler a-anlatabilir misiniz?” diye sordu Tipp hevesle.

Kiva, farkında olmadan ortamı yumuşatmaya çalıştığı için masanın öbür ucuna fırlayıp çocuğu öpebilirdi.

“Ne kadar utanç verici olursa o kadar iyi,” diye araya girdi Caldon. “Bir sonraki aile gecesinde ona karşı kullanabileceğimiz bir şeye ihtiyacımız var.”

“Aile gecesi mi?” Zuleeka kaşlarını kaldırarak Mirryn’in ona olan bakışını mükemmel bir şekilde taklit etti. “Ne kadar... tuhaf.”

“Eskiden biz de aile gecesi yapardık,” dedi Torell hızlıca, ablasına uyarıcı bir bakış atarak. “Tabii bizim anne babamız bir krallığı yönetmekle meşgul olmadıkları için bu neredeyse her gece olurdu.” Tipp’e cevap vermek için dönmeden önce kısa bir kahkaha attı. “Küçük Kiva tam bir baş belasıydı. Tam anlamıyla vahşi bir çocuktu.”

“Gerçekten öyle miydi?” diye sordu Caldon keyifle öne doğru eğilerek. Bu samimi bir davranış mıydı yoksa Caldon sadece yemeğe biraz neşe katmak için üzerine düşeni mi yapmaya çalışıyordu, Kiva bunu anlayamadı.

“Sürekli kaçır ve ormanda kaybolurdu, nehirde akıntıya kapılacak kadar derinlere yüzerdi; kır çiçekleriyle dolu tarlalarda yuvarlanır ve eve çamur içinde dönerdi. Başını belaya soktuğu şeylerin listesi sonsuzdu.”

Kiva çatalını Tor’a doğrultarak, “Bunlar olurken yanımda değilmişsin gibi davranma,” dedi.

Tor onu duymazlıktan geldi ve devam etti: “Ama onun bir de diğer yanı vardı. Babamızın hastalarını tedavi etmesine her

yardım ettiğinde ortaya çıkan ciddi bir yanı. Merhameti, empatisi, sabrı... Babamızın izinden gideceğini yıllar önce biliyorduk. Kız kardeşimiz bir şifacı." Masanın diğer ucundan Kiva'yla göz göze geldi, sözlerini bitirirken sesi yumuşacıktı. "Bu dünya ona sahip olduğu için çok şanslı."

Yüzündeki şefkatli ifade karşısında Kiva'nın boğazında bir yumru oluştu.

"Kiva *gelmiş geçmiş* e-en iyi şifacıdır," dedi Tipp, ağzını yemlele doldürmüş bir hâlde. "Zalindov'da h-hayatımı kurtardı. O olmasaydı b-burada olamazdım."

Tipp'in sözleri karşısında Kiva'nın her bir parçası donakaldı.

Tipp... Tipp olanları *hatırlıyor muydu?*

Çocuğun kanlı vücudunun görüntüsü zihnine hücum etti. Ellerin altın ışıkla doluşu, büyüsünün ölümcül yarayı geride yalnızca bir çizik kalana kadar iyileştirmiş olması... Eğer çocuk, Kiva'nın ne *yaptığını* bilseydi...

"Çok hastaydım," diye devam etti Tipp, yüzü ciddiydi. "Birçok insan ölüyordu. Ama Kiva baş ucumda kaldı ve ben iyileşene kadar bana baktı." Gözlerinde öyle bir sevgiyle bakıyordu ki Kiva neredeyse ağlayacaktı. Daha doğrusu kısmen Tipp'in attığı bakış yüzünden ama daha çok anlattığı hikâyenin onu rahatlatmasından.

Hatırlamıyordu.

Sırrı güvendeneydi.

"Orada bir sürü insanı kurtardı, ufaklık," dedi Jaren. "Uzun yıllar boyunca." Daha sessizce, "Çok uzun yıllar," diye bitirdi.

Jaren'ın sesindeki hüüzün karşısında Kiva masanın altından uzanıp elini onun bacağına koymaktan kendini alamadı. Jaren da hemen kendi elini indirdi ve parmakları birbirine dolandı. Prens, sanki kendisinin değil de onun teselli edilmeye ihtiyacı olduğunu düşünüyormuş gibi başparmağıyla rahatlatıcı daireler çiziyordu.

"Komik," diye sesli düşündü Zuleeka, "ama Kiva muhtemelen Zalindov'da mahkûmken, küçük köyümüzde kurtarabileceğinden

çok daha fazla hayat kurtardı. Sanırım bu, her şeyin en iyi şekilde sonuçlandığını söyleyebileceğimiz durumlardan biri.”

Jaren’in tutuşu o kadar sıkıştı ki Kiva onun söylemek ve yapmak üzere olduğu şeyden korktu ama prensin karar vermeye fırsatı olmadan Torell araya girip, “Zuleeka,” diye bağırdı. Başka bir şey söylemedi ama kaşlarını sertçe çatması yeterliydi.

Zuleeka etrafına bakınca gergin yüzleri fark etti ve ağzı açık kaldı. “Aman Tanrım, yanlış ifade ettim, değil mi?” Başını hızla iki yana salladı. “Demek istediğim, bazı çok tehlikeli kişilerin artık hayatlarını Kiva’ya borçlu olduğuydu. Bu sadece onun yararına olabilir, değil mi?”

Kimse cevap vermeyince -gerçi Jaren kadehini yüzüne *fırlatmak* istiyor gibi görünüyordu- Zuleeka, özür dilercesine yüzünü buruşturdu ve Mirryn’in tabağından bir zeytin aldı. Kiva dehşet içinde ona bakakaldı ama prenses onun küstahlığı karşısında eğlenmiş gibi görünüyordu. Mirryn ya eğlenmişti ya da çatalını Zuleeka’nın eline saplamayı düşünüyordu.

Caldon da bu hareketi fark ederek, “Dikkatli ol, Zuleeka,” dedi. “Kuzenim cömertliğiyle tanınmaz. Bunu bir daha yaparsan bir parmağını kaybedebilirsin.”

Zuleeka ona dişlerini göstererek Mirryn’in tabağından bir zeytin daha aldı. “Kolay kolay korkmam.”

Bu kez Zuleeka’ya bir şey fırlatmamak için kendini zor tutan kişi Kiva’ydı. Uyarı niteliğinde bir ses tonuyla, “Zulee...” diye tısladı.

“Bir f-fikrim var!” Tipp koltuğunda zıplayarak ona doğru bağırdı. Ağzı o kadar doluydu ki cümlesi, “Vir f-fifrim vor,” der gibi çıkmıştı ama sonra ağzındakileri yuttu ve Mirryn’e bakarak, “Çarşamba g-günü de gelmeliler!” dedi.

Kiva gerildi. “Tipp...”

“Çarşamba günü ne var?” diye sordu Zuleeka.

“Mirry’nin d-doğum günü,” diye yanıtladı Tipp. Bu, Kiva’nın çocuğun konuşmayı kesmesini dilediği ilk an değildi. “Kutlamak için b-büyük bir parti veriyor. Bir m-maskeli balo.”

“Kulağa eğlenceli geliyor,” dedi Zuleeka, gözlerinde tehlikeli bir ışık parlarken.

“Öyle o-olacak!” Tipp haykırdı. “Onlar da g-gelebilir mi, Mirry?”

Hızla hasar kontrolü yapmaya çalışan Kiva araya girdi: “Tipp, insanları bizim olmayan partilere davet etmiyoruz. Bu kabalık olur.”

“Ama daha önce kimseyi d-davet edecek bir p-partim olmadı,” dedi çocuk ve Kiva’nın boğazının yanmasına neden oldu.

Mirryn elini buyurgan bir şekilde sallayarak, “Sorun değil,” dedi. Ardından Zuleeka ve Tor’a döndü. “Bize katılmanızdan memnuniyet duyarız. Hatta Kiva’nın ailesi olduğunuz için ısrar ediyorum.”

“Hayır,” dedi Kiva başka kimse konuşamadan. “Çok naziksınız ama eminim başka planları vardır.”

Kardeşlerine kararlılıkla, onu onaylamaları için yalvarır gibi baktı.

Torell onun sıkıntılı hâlini hissederek, “Kiva haklı,” dedi. “Bu çok nazik bir teklif ama biz-”

“Bir kraliyet davetine hayır diyemeyiz,” diye araya girdi Zuleeka yumuşak bir şekilde. Dudaklarında parlak bir gülümsemeyle Mirryn’e baktı. “Size katılmaktan memnuniyet duyanız, prenses. Davetiniz için teşekkür ederiz.”

“Zulee...” Tor konuşmayı denedi ama kadının yüzündeki ifade sözlerini yarıda kesti.

“Annem bize beklenmedik nimetlere burun kıvrırmamayı öğretti, kardeşim,” dedi, kelimeleri yeterince masumdu ama Kiva’nın ciğerlerinde bir mengenenin sıkışmasına neden oldu. Jaren konuyu değiştirip masanın diğer tarafındaki Torell’e hitap etmek için öne doğru eğildiğinde bu his daha da kötüleşti.

Prens, Torell’in kaslı yapısına bakarak, “Demirci olduğunu söylemiştin,” dedi. “Bu, kılıç kullanmayı bildiğin anlamına mı geliyor?”

“Biraz deneyimim var,” diye dikkatle yanıtladı Tör. “Birkaç yıl önce gönüllü olarak köy koruculuğu yapmamdan kaynaklı.”

“Hızlı bir müsabakaya ne dersin?” Jaren tamamen düz olan karnını sıvazladı. “Öğle yemeğimizi eritmiş oluruz.”

Jaren’in kendisinden bile daha az yediğini gören Kiva, prensin sunduğu bahaneye inanmadı. Tor da Jaren’in iştahsızlığını fark etmiş olmalıydı ama yine de tabağını itip ayağa kalktı.

“Sizinle kılıç talimi yapmaktan onur duyarım, majesteleri,” dedi ve alaycı bir sırıtış takındı. “Ama ayak hareketlerimdeki özensizliğimi bağışlayın.”

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Torell ne halt ettiğini *saniyordu*? Jaren’la kılıç talimi yapamazdı, *özellikle* de prens bu kadar kötü bir ruh hâlindeyken.

Jaren, elini Kiva’nın aniden uyuşan parmaklarından ayırdı ve ayağa kalktı. “Eminim bu tutukluk hızla geçecektir.”

“Jaren, dostum,” diye mırıldandı Caldon, Kiva’nın hızla beti benzi atan yüzünü görünce, “belki de bunu...”

“Yalnızca dostça bir maç olacak,” dedi Jaren ama sözlerine rağmen gözleri buz gibiydi. Torell’e eliyle kapıyı işaret etti. “Çıkalım mı?”

Kiva sessizce abisine yalvardı ama Torell, Kiva’ya sakinleştirmek etkisi neredeyse hiç olmayan güven verici bir şekilde gülümsedi.

“Erkekler ve kılıçları,” dedi Mirryn, masadaki diğer herkesle birlikte o da ayağa kalkarken iç çekiyordu. Zuleeka’ya döndü ve hiç de prenseslere uygun olmayan bir tavırla gözlerini devirdi. “Tanrılara şükürler olsun ki biz kadınların, duygularımızla başa çıkmak için çok daha sofistike yöntemleri var.”

“Prensipte size katılsam da eminim sizin ve benim başa çıkma tekniklerimiz epey farklıdır,” dedi Zuleeka. Hızla ama alaycı bir ifadeyle, “Ekselansları,” diye ekledi.

Mirryn’in gözleri kısıldı, son kelimedeki küçümsemeyi kaçırmamıştı.

Biraz saygı göstermeye başlamazlarsa iki kardeşini de kralliyet zindanlarından çıkarmak zorunda kalacağından korkan Kiva,

abisi ve Jaren'in peşinden aceleyle gitmeden önce Zuleeka'ya uyarıcı bir bakış attı.

Naari de onunla birlikte yürüyordu; muhafız öğle yemeği boyunca sessiz kalmış, Kiva'nın ailesinden gelebilecek herhangi bir tehlike işaretine karşı tetikte beklemişti. Ama o an rahatlatıcı bir bakış attı ve "Endişelenme. Jaren ne yaptığını biliyor," diye mırıldandı.

Kiva bundan o kadar da emin değildi.

"Abine zarar vermeyecek," diye söz verdi Naari. "Senin değer verdiğin birine zarar gelmesine asla izin vermeyeceğini biliyorsun."

Doğru olduğunu bildiği için bu ifade Kiva'yı delip geçti. Jaren, Tor'a zarar vermezdi... Ama ya *Tor*, *Jaren'a* zarar verirse? Abisi son on yılını bir savaşçı, bir *general* olmak için eğitim olarak geçirmişti. Ya...

"Nefes al, gün ışığı," dedi Caldon, onun diğer tarafına geçerek. "Her şey iyi olacak."

Bunu söylemek onun için kolaydı. Ne de olsa dünyada en çok değer verdiği iki insan *dostça* bir müsabakada karşı karşıya gelmek üzere değildi.

Kiva sakın kalmaya çalışarak, yanlarında hoplaya zıplaya ilerleyen Tipp ve arkalarındaki Mirryn ile Zuleeka'yla birlikte dışarı çıktı. Çok geçmeden Torell'in elinde bir kılıçla Jaren'in karşısına dikildiği talim alanına varmışlardı. İkisinin kılıcı da saldırı pozisyonuna geçmişti.

Kiva, "Bunu durduramaz mısınız?" diye Naari'ye, Caldon'a ve onu dinleyen herkese yalvardı.

Caldon bir kolunu Kiva'nın omuzlarına dolayarak, "Bence bunu yapıp içinden atması en iyisi, tatlı yanak," dedi.

"Gerçekten, Kiva," dedi Naari. "İkisinden biri için endişeleniyor olsaydım bunun devam etmesine izin vermezdim."

Kiva muhafızın kendine olan güvenini takdir etti ama Naari, Torell'in ne kadar yetenekli olduğunu bilmiyordu. *Kiva* bile bilmiyordu çünkü onu iş başında hiç görmemişti. Ancak Jaren'i,

Caldon ve Yüzbaşı Veris ile -hatta bazen aynı anda ikisiyle birden karşılaşırken olaya Naari'nin de dâhil olduğu şekilde- dövüşürken görmüştü. Ayrıca Zuleeka'nın Kırmızı Ev'deki saldırısına ne kadar hızlı tepki verdiğini ve asileri ne kadar becerikli bir şekilde savuşturduğunu da görmüştü. Tüm bunları hatırlamak göğsündeki boğucu korkuyu biraz olsun hafifletmişti.

Ve sonra kılıçları havada uçmaya başladığında, savuşturmalar ve hamleler, yukarıdan gelen vuruşlar ve alt taraftan gelen saplama hareketleriyle birlikte Kiva'nın korkusu tüm şiddetiyle geri döndü.

Caldon'dan takdir dolu bir ısıklık duyuldu. "Tam da abinin daha çekici olamayacağını düşünürken..." Son cümlesini eklerken sesinde alaycı bir ton vardı. "Demirci olmanın *böyle* sonuçları olacağı kimin aklına gelirdi ki?"

Kiva cevap vermedi, müsabakayı izlemekle meşguldü. Abisinin hareketleri Jaren'inki kadar kusursuzdu, bu da Naari'nin huzursuzca kıpırdanmasına neden oldu ama muhafız müdahale etmedi. Bunun nedeni muhtemelen Kiva'nın şüphelenmeye başladığı şeyi onun da fark etmiş olmasıydı: Jaren ve Torell hararetle kapışıyorlardı ama aynı zamanda kendilerini de tutuyorlardı.

Jaren vuruşlar arasında rahatça, "Merak ediyorum," dedi, sesi Kiva ve diğerlerinin durduğu yere kadar geliyordu. "Kız kardeşinin bu kadar uzun süre hapiste olduğunu bilmek nasıl hissettirdi?" Torell'in kılıcını çaba harcamadan savuşturdu. "Onu unutmak daha mı kolaydı? Ya da o hiç var olmamış gibi davranmak?"

Midesi sıkışan Kiva öne doğru bir adım attı ama Caldon'un kolu onu sıkıca sardı.

"Bekle," dedi Caldon sessizce.

"Onu her gün düşündüm," diye cevap verdi Tor, sola doğru çalım atarak. "Onu her gün *özledim*."

Jaren çalımın farkına vardı ve kılıcını bir kavis çizerek savurdu; Tor, Kiva'nın kulaklarını çınlatan bir çelik çarpışmasıyla kılıcı karşılamak için hızla hareket etti.

“Yine de hiçbir şey yapmadın,” dedi Jaren, hissettiği her şeyden dolayı hafifçe nefes nefese kalarak. “Onu orada öylece bıraktın. Tek başına. Bir *çocuğu*.”

“Sanki başka seçeneğimiz varmış gibi konuşuyorsun,” diye çıkıştı Torell, şimşek hızında bir dizi saldırıya geçerken zümrüt yeşili gözleri öfkeliydi.

“*Yedi yaşındaydı*,” diye bağırdı Jaren, ardından eğilip zıplayarak ve hızla çekilerek Tor’un saldırılarından kurtuldu. Hemen sonra kendi karşı hamleleriyle hızla karşılık verdi. “Hayatının yarısından fazlası o berbat yerde harcandı ve sen, *sevgili abisi*,” Tor’un savuşturmayı zor başardığı hızlı bir hamle yaptı, “onu orada *çürümeye* terk ettin.”

“Jaren, *dur*,” diye mırıldandı Kiva ama çınlayan çelik sesleri arasında Jaren onu duymadı.

“Ne yapmamız gerekiyordu?” Torell tekrar çalım attı ve bu sefer sağa dönerek sordu: “Kapılara mı saldıracaktık? Duvarları mı yıkacaktık? Muhafızlara mı saldıracaktık? Söyleyin *Majesteleri*, küçük kız kardeşimi *sizin* hapisanenizdeki on yıllık cehennemden nasıl kurtaracaktım?”

Jaren, sanki bunun bir anlamı olması gerekiyormuş gibi dişlerini sıkarak, “O bir *çocuktu*,” diye tekrarladi. “*Reşit* değildi.”

Bu iki kelimeyle birlikte Kiva, Jaren’in neden bu kadar üzgün ve *öfkeli* olduğunu anladığında ani bir baş dönmesi yaşadı. Başgardiyan Rooke’un, Tipp’i serbest bırakması için onu ikna etmeye çalıştığında yaptıkları konuşmadan kalan sözleri kulaklarında çınladı.

Cevabım aynı, onu alacak bir vasisi olmadığı sürece, demişti Rooke, *Zalindov’un vesayetinde sayılır. Özgürce gitmekte serbest fakat ancak birileri onu almaya gelirse. Tipp’in onu almaya gelecek kimsesi yoktu. Ama Kiva’nın...*

Ayaklarının üzerinde sallanıyordu, onu ayakta tutan tek şey Caldor’un koluydu.

Jaren kılıcını indirerek Torell’in alanına girdi ve onunla göz göze geldi. “Evalon yasalarına göre on iki yaşın altındaki çocuklar,

ömür boyu hapis cezası dışındaki her türlü cezadan muaftır. Kiva hapse girdiği anda Zalindov'un vesayeti altına girdi ama *senin* yapman gereken tek şey..." İşaret parmağını Tor'a doğru sertçe uzattı. "...velayetini talep etmekte ve ardından Kiva serbest kalacaktı. Yani onu çıkarmak için *beş yılınız* vardı. Tek yapmanız gereken *istemek*ti ve *lanet* olsun ki sen de bunu çok iyi *biliyorsun*."

Kiva nefes alamıyordu.

Boğazı çok sıkışmış, hava yolu fazlasıyla tıkanmıştı.

Yaşadığı yıkım fazlasıyla gerçektir...

"Gün ışığı, nefes almanı istiyorum."

Kiva, Caldon'un çığınca fısıltısını zar zor duyabiliyordu ama görüşünün kenarlarında siyah noktalar belirmeye başladığında acı dolu bir nefes almayı başardı.

"Aferin kızım," diye mırıldandı Caldon.

Kiva onu duymamıştı.

Çünkü bir şekilde kendi acı bulutundan çıkarken gözleri Torell'in solgun, dehşete düşmüş yüzüne takıldı.

Seni Zalindov'dan uzak tutmak için her şeyimi, her şeyimi veririm, demişti ona neredeyse bir hafta önce. *Gitmene izin vereceklerini bilsem, anında senin yerine ben geçerdim*.

Jaren yanıyordu. Torell yasayı, Kiva'yı on ikinci yaş gününden önce istediği zaman serbest bırakabileceğini *bilmiyordu*. Kendisi de daha çocuktu, ondan sadece iki yaş büyüktü, bunu nereden bilebilirdi ki? Ancak buna rağmen çektiği azap yüzüne yansımıştı, Jaren'in bile görebileceği kadarıyla öfkesi yüzünden taşıyordu.

"Torell, ben-" Jaren özür dilemeye başladı ama Tor elini kaldırarak onun sözünü kesti.

Kiva'ya bakarken zümrüt rengi gözleri yaşlarla parlıyordu ama sonra Zuleeka'ya döndü. "Biliyor muydun?" diye sorarken sesi sertti.

"Elbette bilmiyordum," dedi Zuleeka hemen.

Bu yalanı fark eden Kiva'nın yüreği parçalandı. Torell'in acı dolu ifadesine bakılırsa o da fark etmişti.

Zuleeka biliyordu.

Kiva'nın serbest kalabilmek için beş yılı vardı. Tek gereken birinin ona sahip çıkmasıydı. Birinin onu almaya gelmesi. Birinin onu *istemesi*.

Ve eğer Zuleeka bunu biliyorsa...

"Annem biliyor muydu?" diye Tor hırıltıyla sordu.

Zuleeka onun bakışlarını karşıladı ve "Elbette hayır," diye tekrarladı.

Yalan.

Yalan, yalan, *yalan*.

Torell gözlerini kapadı, kılıcını Jaren'a geri verirken gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Sanırım ablamla benim gitme vaktimiz geldi."

"Torell..." Jaren tekrar denedi ama Tor yine sözünü kesti.

"Benim yapamadığımı yaptığınız için teşekkür ederim," diye fısıldadı, sanki daha yüksek bir sesle konuşmayı beceremiyormuş gibi. "Onu koruduğunuz ve özgür bıraktığınız için teşekkür ederim. Keşke..." Sesi çatladı. "Keşke bilseydim. Ben bilseydim... Bilseydim..."

Jaren elini Tor'un omzuna koydu. "Artık anlıyorum. Özür dilerim."

Torell sadece başını salladı, yüzünü sildi. Ardından sessizce duran Mirryn, Caldon, Tipp ve Naari'ye tıpkı onlar gibi sessizce veda etti. Zuleeka'ya bir bakış fırlatıp ahırlara doğru hışımla uzaklaşmadan önce Kiva'ya bakamadı bile.

Zuleeka uzun bir aradan sonra, "Kardeşimin kusuruna bakmayın," dedi. "Bazen duygusal olabiliyor." Tipp de dâhil olmak üzere kimsenin karşılık vermemesine rağmen hepsine gülümsedi ve sözlerini bitirdi: "Onu takip etsem iyi olur. Sizinle maskeli baloda görüşmeyi ipe çekiyoruz."

Sonra da hızlı, neredeyse dalga geçer gibi bir reverans yaparak Torell'in peşinden koşmaya başladı.

Kiva kimseye bakmadan, "Affedersiniz," diye geveledi.

Ahırlara doğru ilerleyen Kiva, girişe varıp atlarının dışarı çıkarılmasını istedikleri sırada kardeşlerine yetişti.

“O da neydi öyle, Tor?” diye sordu Zuleeka. “Sen-”

“Şu anda benimle *konusma*,” diye sözünü kesti Torell, yüz ifadesi öfkeliydi.

Kiva yaklaştı, abisinin sıkılmaktan eklemeleri bembeyaz kesilmiş olan elini tuttu ve sıkılı yumruğunu açıp parmaklarını birbirine geçirdi.

“Tor, önemli değil,” dedi sessizce, tuttuğu gözyaşlarıyla boğazı tıkanmıştı.

“Kesinlikle önemli,” diye karşılık verdi Tor, çarpan bir kırbacın hızıyla. Fakat sonra yüz hatları yumuşadı ve fısıldadı: “Çok üzgünüm, fare. Bundan haberim yoktu-”

“Biliyorum,” diye araya girdi. “Bilmediğini biliyorum.” Ardından Zuleeka’ya döndü. “Ama sen biliyordun. Sen ve annem biliyordunuz.”

Bu kez kraliyet ailesinden seyircileri olmadığı için Zuleeka bunu inkâr etmedi.

Kiva zorlukla yutkundu. “Beni dışarı çıkarabilirdiniz. Güç kullanmanıza bile gerek kalmazdı, gitmeme izin verirlerdi.”

Zuleeka bakışlarını Kiva’dan kaçırdı, onun yerine bakımlı saray bahçelerine doğru baktı. “Buna hayatta inanmayacağını biliyorum ama oradayken, burada olduğundan daha güvendedin.”

Kiva’dan inanamayan bir ses çıktı. “Neydim?”

“Güvende...”

“Hiç Zalindov’da *bulundun* mu?” diye sordu Kiva. “Her gün hayatım için savaşmak zorundaydım. Bazen *her dakika*. Ve Jaren’ın *her bir göreve* yaptığı müdahaleler olmasaydı beni öldürecek olan Hüküm İmtihanı’nı saymıyorum bile. Bırak bu kadar uzun süre hayatta kalmayı, sağ çıkmış olmam bile bir mucize.”

Zuleeka dudaklarını ısırdı ve yere baktı.

“Neden, Zuleeka?” Kiva sesi çatlayarak sordu. “Neden annemle birlikte beni orada bıraktınız? Bana söylemek zorundasın,” diye yalvardı. “Bana bu kadarını borçlusun.”

Zuleeka yüksek sesle nefes verdi. "Bu burada konuşabileceğimiz bir şey değil." Kalabalık ve hareketli ahırdaki herkese dik katle baktı.

Torell sert bir sesle, "Bir yolunu bul," dedi. "Kiva gerçeği öğrenmeyi hak ediyor. Ve ben de bilmek istiyorum."

Ona sinirli bir bakış atan Zuleeka'nın yüz hatları tekrar yumuşadı ve Kiva'ya dönerek gevşedi. "Şu kontrol etmeye çalıştığın sorunun var ya," dedi dikkatle, "işte *bu* yüzden annem orada kalmanın daha iyi olacağını düşündü. O duvarların ardında keşfedilmeyeceğini söyledi. Eğer bir şey olursa, bu duyulmayacak ve ailemiz ya da... *arkadaşlarımız* için sorun yaratmayacaktı." Sözlerine devam etti: "Bir hata yapsan ve biri gerçeği öğrense *bile*, zaten hapsedilmiş durumda olacaktın. Başına daha kötü bir şey gelemezdi." Duraksadı. "Ama eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, annem her zaman seni bir gün serbest bırakmayı düşünürdü. Doğru zaman geldiğinde."

Sözlerinin ardından sessizlik çöktü, ta ki Torell homurdanana kadar. "Bu düşündüğümünden de kötümüş. Peki benim bunlardan neden haberim yoktu?"

"Çünkü annemi görmezden gelir ve Kiva'yı çıkarmaya giderdin," dedi Zuleeka.

"Tabii ki giderdim," diye hırladı Tor. "*Sizin de* yapmanız gerektiği gibi. *İnanamıyorum*."

"Olan oldu," diye araya girdi Zuleeka, sabrı tükenmişti. "Geçmişini değiştiremeyiz, bu yüzden pişmanlık duymanın bir anlamı yok. Kiva iyi, burada, güvende ve hayatta. Önemli olan da bu."

Kiva, kendi ailesi tarafından nasıl ihanete uğramış hissettiğini idrak edemiyordu. Kendi ablası tarafından. Kendi *annesi* tarafından.

Hapishanede çürümeye terk ettiği o kişi sensin, değil mi? Orada kalmasının daha iyi olduğunu söylediği kişi?

Delora dün doğru söylemiş, duyduklarını tekrarlamıştı. Fakat Tilda, Kiva'nın Zalindov gibi bir yerde daha güvende olduğunu nasıl *-nasıl-* düşünebilmişti? *Neden* kızının hayatını hapiste

geçirmesinin ve büyüünün saklanması en iyisi olduğunu düşünmüştü, hem de kendisi büyüünü dışarıda yeniden kullanmaya başlamışken? Keşfedilmekten, intikam için yaptığı tüm planların mahvolmasından o kadar mı korkmuştu da kızının on yıl boyunca gereksiz yere acı çekmesine izin vermişti?

Kiva bu ihtimali anlayamıyordu. Ama canının yandığını biliyordu. Hem de *aşırı derecede*. Ve bunun üstesinden gelmek için yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

“Gitmenizi istiyorum,” diye fısıldadı, kardeşlerinden ikisine de bakmadan. “Biraz zamana ihtiyacım var. Yalnız başıma.”

Zuleeka ona doğru uzandı ama Kiva yolundan çekildi.

“Lütfen, anlamalısın,” diye yalvardı Zuleeka. “Sana savaşların fedakârlık olmadan kazanılamayacağını söylemiştim...”

Kiva o kadar şiddetli bir şekilde irkildi ki başı geriye doğru savruldu, bu durumda feda edilenin *kendisi* olduğunu fark etmişti.

“...onun için ne kadar zor olsa da annem ihtimalleri değerlendirmek zorunda kaldı ve sen orada kalırsan hepimizin daha güvende olacağına karar verdi, ta ki-”

“Konuşmayı kes,” diye tersledi Torell sonunda. “Kiva şu anda seni görmek istemiyor. *Ben de* şu anda seni görmek istemiyorum. Git... git de atlarımızın hazır olup olmadığını kontrol et.”

Zuleeka’nın gözleri Kiva’nın kilerden ayrılmadı, bal sarısı gözleri anlayışlı davranması için Kiva’ya yalvarıyordu.

Daha çok çabalayacağım. Söz veriyorum, çabalayacağım.

Kiva gözlerini kaçırdı.

Zuleeka sessizce iç geçirerek, “Mirryn’in doğum gününde görüşürüz,” diye mırıldandı ve ahıra doğru ilerledi.

Kiva onun gözden kaybolmasını bekledi ve sonra abisine döndü. “Onun partiye gelmesini engelleyebilir misin? Bu hiç güvenli değil. Mantıklı da değil. Ayrıca ben... ben onu burada istemiyorum.”

Ablasıyla olan ilişkisini ne kadar düzeltmek istese de şu anda Kiva onun yakınında olmak istemiyordu.

Torell yüksek sesle nefes verdi. “Elimden geleni yapacağım. Ama onun nasıl biri olduğunu biliyorsun.”

Birden ne söylediğini fark ederek yüzünü buruşturdu. Kiva, Zuleeka’nın nasıl biri olduğunu *bilmiyordu* çünkü Zuleeka bir zamanlarki o kız çocuğuna hiç benzemiyordu.

“Çok üzgünüm, fare,” diye tekrarladı Tor önceki sözlerini aynı sessizlikle. “On yıl... Ne söyleyeceğimi bilmiyorum bile.”

“Artık bu konuda konuşmak istemiyorum,” dedi Kiva kısık bir sesle. “Ama ben... seni suçlamıyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Suçlamalısın,” dedi genç adam, kendinden nefret ederek. “Biliyorum.”

Kiva abisinin elini daha sıkı kavradı. “Yapma, Tor. Her şeyin üstüne bir de senin nasıl hissettiğin konusunda endişelenmek zorunda kalırsam... Bu kadarını kaldıramam.”

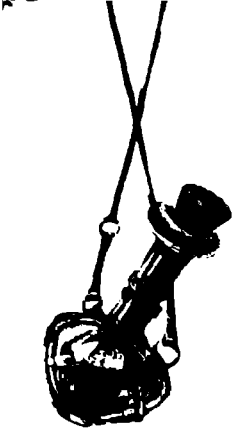
Torell yüksek sesle bir nefes daha verdi ve sarılmak için Kiva’yı kendine doğru çekti. “Üzülmeceğime söz veremem; seni yaşadıklarından nefret etmeyecek kadar çok seviyorum, özellikle de artık yıllar önce serbest bırakılabileceğini bildiğim için.”

“Sadece kontrol edemeyeceğin bir şey için kendinden nefret etme yeter,” dedi Kiva. “Bana bu konuda söz ver.”

Sonunda genç adam, “Deneyeceğim,” demeden önce uzun bir süre geçti.

Elinden gelenin en iyisinin bu olduğunu bilen Kiva, geri çekilip gözlerini sildi ve Zuleeka’nın ahırın içinde kaybolduğu yöne doğru abisini nazıkçe itti. “Git,” dedi. “Ve dönüş yolunda sessizlik hakkını kullanarak onunla konuşmamaktan çekinme.”

“Onunla bundan çok daha uzun bir süre konuşmayı planlamıyorum,” diye mırıldandı Tor öfkeyle, sonra eğilip Kiva’nın alnına bir öpücük kondurdu ve uzaklaştı. Kiva’yı acı dolu düşünceleri... ve paramparça olmuş kalbiyle baş başa bıraktı.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Kiva günün geri kalanında herkesten kaçınmış ve ahırdan çıktıktan sonra odasına gizlice girip yatağına gömülmüştü. Öğleden sonrayı boşa harcayacağını umursamadı, öğrendiği her şeyin içinde debelenmeye ve *yas tutmaya* ihtiyacı vardı.

Saatler geçtikçe birden fazla ziyaretçisi oldu. Kapıya sessizce vuruşları ve daha da alçak sesleri onların Jaren, Tipp, Caldon, Naari ve hatta Mirryn olduğunu gösteriyordu. Her biri Kiva'nın içeri girmelerine izin verip vermeyeceğini görmek için farklı zamanlarda geldi. Ancak Kiva cevap vermeyince hiçbiri onu rahatsız etmedi ve istediği o alanı çaresizce ona bıraktılar.

Pencerelerden gecenin çöktüğü görülüyordu. Guruldayan midesine rağmen Kiva, akşam yemeği için yatağından kalkmadı ve sonunda tekrar nefes alabileceğini hissedene kadar kıvrılıp kaldı. Sonunda nefes alabilecek hâle gelmesinde, Zuleeka'nın geçmişi değiştiremeyeceklerini hatırlatmasının büyük payı vardı. Affedilemez bir sebepten dolayı annesi onu Zalindov'a terk etmişti. Olan olmuştu ve bunu değiştirmek mümkün değildi. Şimdi Kiva'nın bunu boş verip ilerlemesi gerekiyordu.

Bu karara vardıktan kısa bir süre sonra kapısı bir kez daha çalındı ve Kiva bu kez yatağından kalkıp kapıyı açtı. Arkadaşlarından birini değil de yaşlı bir hizmetçiyi kapının önünde görünce şaşırdı.

"Bayan Kiva," dedi adam hafifçe eğilerek, "Majesteleri Kraliçe öğle yemeğini kaçırdığı için özürlerini iletiyor ve sizi akşam yatmadan önce kendisiyle bir şeyler içmeye davet ediyor.

Özellikle ekstra kakaolu sıcak çikolata ısmarladığını belirtmemi istedi."

Kiva'nın midesi öylesine şiddetle guruldadı ki hizmetçi telaşla ona baktı ama sözlerini şöyle bitirdi: "Sizi özel oturma odasında bekliyor ve müsait olduğunuz en yakın zamanda size eşlik etmemi rica etti."

Kiva için bu teklifi reddetmek kolay olurdu. Kraliçeyle onun davetine katılmak için üzerinde baskı kurmadığını bilecek kadar yakınlaşmıştı. Ariana böyle bir şey *istemazdi* bile. Kiva'yı bugün hissettiği acıyı atlatması için gereken zamanı kendine ayırması konusunda cesaretlendirecek ilk kişi olurdu.

Belki de tam da bu nedenle Kiva, saçlarını parmaklarıyla tarama ve odasından çıkarak adamı takip etti. Bunu asla yüksek sesle dile getirmezdi ama karnı açken ve sıcak çikolatanın cazibesine kapılmışken, her şeyden çok isteyeceği şey bir annenin sunacağı rahatlıktı. Bu anne Ariana Vallentis olsa bile.

Odasından çıkarken Tipp'i ya da başka birini görmeyen Kiva, sessizce refakatçisinin arkasından yürüdü. Evdeki hizmetçilerden herhangi birinin koridorlarda onun nereye ve neden gittiğini rapor eden asi casuslar olup olmadığını merak etti. Ama sonra umursamadığına karar verdi. Ne görevini düşünebilirdi ne de ailesinin davasını, *hiçbir şey* hakkında düşünemezdi. Bu gecenin tadını çıkarmak, toparlanmak, iyileşmek onun hakkıydı.

Altın rengi köprüden batı sarayına doğru hızlı bir yürüyüşten sonra kraliçenin özel odaları görüldü. Neredeyse Kiva'nın adım atmaya başladığı yer, nehrin üzerinden dosdoğru bir hat gibiydi. Refakatçisi onu doğrudan odaya soktu, ardından geri çekilip yaldızlı kapıları kendi ardından kapattı.

Kiva girişte duraksadı ve etrafında dönerek onu çevreleyen muazzam zenginliği izledi.

Kraliçenin oturma odasında yüksek tavanlar, yemyeşil bir halı ve hem Serin'e hem de bahçelere bakan pencereler vardı. Bahçeler ateş böcekleri gibi uzaklara uzanan luminiyum fenerlerle donatılmıştı. Odada gözyaşı damlalarının birikmiş hâli gibi görünen

zarif bir avize asılıydı, duvarlarda çerçeveli sanat eserleri ile taze çiçekler ve yapraklı saksı bitkilerinin karışımı, altın-beyaz dekora renk katıyordu. Kiva dönmeye devam ederken, bir köşede duvara gömülü çitirdayan bir şömine gördü. Alevler sıcak ve davetkârdı ve karşısında...

Kiva'nın nefesi kesildi ve kuyruklu piyanoya doğru ilerlemekten kendini alamadı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Ayakları, kapağı ve yanları tamamen şeffaf, parlayan kristalden yapılmıştı.

"Çok güzel, değil mi?"

Kiva bu sözleri duyduğunda, sıradan olmasına rağmen güzel olan siyah ve beyaz tuşlara hayranlıkla bakıyordu. Kiva diğer tarafa dönünce kraliçenin kırmızı kadife bir kanepeye uzanmış, şarap kadehinin kenarından onu izleyen görüntüsüyle karşılaştı.

"Çalar mısın?" diye sordu Ariana dili hafifçe sürçerek.

Kiva kraliçeye yakından bakup ne kadar içtiğini merak ederek, "Ah, hayır," diye cevap verdi.

"Jaren eskiden hep çalardı," dedi Ariana, bakışları uzaklara dalarken. "Artık çalmıyor."

Kiva yavaşça ileriye doğru yürüdü, içinden bir ses bir şeylerin hiç de yolunda olmadığını söylüyordu. Ama sıcak çikolata ve taptaki mini kek çeşitlerini gördüğünde endişesi azaldı. Kraliçenin harcadığı çabayı görünce içi ısındı.

"Öyle mi?" diye sordu Kiva. Jaren'ın piyano çaldığı düşüncesi kendi zavallı beyni için fazla güzeldi, bu yüzden bu düşünceyi etkisini göstermeden kenara itti. "Neden?"

Ariana şarabından büyük bir yudum aldı. "Artık buraya gelmiyor."

Ağzında gevelediği üç kelime Kiva'nın olduğu yerde donup kalmasına neden oldu. Fakat nedeni sadece bu değildi. Bir diğer nedeni de uzaktayken göremediği şeyi fark edecek kadar kraliçeye yaklaşmış olmasıydı.

Ariana'nın buğulu gözleri, parlayan teni, titreyen elleri...

Ağzının etrafına, burnunun altına ve burun deliklerine bulaşmış olan altın rengi toz yüzündendi.

Melek tozu.

Kraliçenin aklı yerinde değildi.

Ve kraliçenin aklı yerinde olmayınca da...

Artık buraya gelmiyor.

Kiva geri çekildi, görkemli odayı yeni gözlerle görüyordu.

Burası, kraliçenin Jaren'ı incittiği yerdı. Yıllar boyunca.

Burası bağımlılığına yenik düştüğü, kontrolünü kaybettiği ve anlatılamayacak kadar çok acı çektirdiği yerdi.

Ve Kiva burada onunla yalnızdı, genç kızın orada olduğunu hizmetçiden başka kimse bilmiyordu.

"Biraz çikolata al, Kiva," diye geveledi kraliçe, Kiva'nın ismini uzatarak. "Bunu senin için özel olarak yaptırdım."

Seçeneklerini düşünürken Kiva'nın kalbi hızla çarpıyordu. Kaçabilir ve aşırı tepki vermiş olma riskini göze alarak kendi güvenliğini sağlayabilirdi ya da Ariana'nın yanında oturması için işaret ettiği yere oturur ve planlandığı gibi bir şeyler içerdi. Altın rengi tozu gördüğü an açlığı yok olsa da Kiva, ikinci seçeneği seçmenin hükümdarı rencide etme olasılığını azaltacağını biliyordu. Ama aynı zamanda melek tozu kullananların, özellikle de belirti gösteren bağımlıların, öngörülemez ruh hâli değişimlerini ve şiddete eğilimli olduklarını, yaptıkları her şeyi uyuşturucunun etkisinden çıktıktan sonra genellikle unuttuklarını biliyordu. Tehlike onun için göze alınamayacak kadar büyüktü.

Kiva, kararını vererek geriye doğru bir adım attı ve "Bir anda kendimi pek iyi hissetmemeye başladım, majesteleri," dedi. "Lütfen beni bağışlayın, sanırım odama çekilsem iyi olacak."

Kiva saygılı bir reverans yaptı. Ayık Ariana onun resmi olmasını beklemeydi ama uyuşturucunun kraliçenin hafızasını nasıl etkilediğini anlamak mümkün değildi. Tekrar hızla doğrulan Kiva, titrek bir şekilde gülümsedi ve kapıya doğru döndü.

"O kadar çabuk değil."

Bu dört kelimede Ariana'nın her zamanki sıcaklığından ve nezaketinden eser yoktu. Bunun yerine aynı anda hem buz gibi soğuk hem de buyurgan ve talepkârdı. Bu kelimeler Kiva'yı olduğu yerde durdurdu fakat onu dinlemenin akıllıca olacağını düşündüğü için durmamıştı. Sonuçları ne olursa olsun, odadan kaçmak için daha da çaresiz hâle gelmişti.

Fakat hareket edemiyordu.

Buz gibi soğuk olan sadece kraliçenin sözleri değildi. Kiva'nın ayaklarının altındaki zeminden su yükselmiş ve sonra donarak onu durduğu yerde hapsetmişti.

Kiva kurtulmaya çalışırken paniğe kapıldı ancak çabaları boşunaydı. Buz bloku Ariana'nın komutuyla yavaşça dönerek Kiva'yı bir kez daha onunla yüz yüze getirdi.

"Beni bırakıp gitmeye mi çalışıyorsun?" diye geveledi Ariana. "Henüz sıcak çikolata içmedik."

"Hayır, ben..." Kiva korkuyla kekeledi.

Kraliçe aniden kulakları sağır eden bir çığlık attı. Hızlı bir şekilde, elindeki kadehi yemek tepsisine fırlattı; şarap, çikolata ve kek etrafa saçıldı. Ayağa kalkıp sendeleyerek Kiva'ya doğru yürüdü. Eli havayı yarıyor, parmağındaki altın bir yüzük parılıyordu.

"Ne yaptığına bak! *Şu kargaşaya bak!*" diye bağırdı kraliçe. "Birlikte güzel vakit geçirmemizi istedim ve sen bunu mahvettin! *Neden mahvetmek zorundaydın ki?*"

Kraliçenin yüzündeki vahşi ifadeyi gören Kiva, ayaklarını kurtarmak için daha fazla çabaladı ama buz kırılmak bir yana, daha da güçlendi.

Kiva, "Majesteleri, lütfen," diye yalvardı. Vahşi bir hayvanla konuşsaydı da çok farklı olmayacağını bilerek. "Bunu yapmak istememiştım. Özür dilerim. Bir kazaydı." Kraliçeyi yatıştırabileceğini düşündüğü bütün kelimeler ağzından döküldü.

Ariana'nın yüz ifadesindeki öfke kaybolduğunda, Kiva'nın rahatlaması neredeyse felç ediciydi. Ayaklarının altındaki buz tek-rar suya dönüşmeden önce çatladı ve sonra tamamen buharlaştı.

Kiva, özgür olmasına rağmen bir adım bile atmaya cesaret edemedi.

“Neden korkmuş gibi görünüyorsun?” Ariana dökülen yiyecek ve içeceklerin arasından tökezleyerek Kiva’ya doğru ilerledi. “Biz arkadaşız, değil mi? Benden hoşlanmıyor musun?”

“Elbette hoşlanıyorum,” diye cevap verdi Kiva hızla.

Kraliçe, Kiva’nın sesindeki korkuyu duydu ve safir gözleri kırdı. “YALANCI!” diye bağırdı. “BANA YALAN SÖYLÜYORSUN! HERKESE BANA SÜREKLİ YALAN SÖYLÜYOR!”

Kiva, kraliçenin öfkeli bakışları karşısında geriye doğru kaçmaya başladı ama kraliçenin keskin bir parmak hareketiyle işaret edişine kadar sadece üç adım atabilmiş, bir kez daha olduğu yerde kalakalmıştı.

Bunun nedeni ayaklarının buz tutması değildi.

Bu kez nefes alamadığı içindi.

Eli boğazına gidem Kiva ciğerlerine hava çekmeye çalıştı fakat bunun yerine iki büklüm oldu ve ağız dolusu su öksürdü. Sonra bir ağız dolusu daha. Öksürerek aniden ciğerini doldurup *taşırın* sıvıyı temizlemeye çalıştı.

Ağızından daha fazla su akarken Kiva’nın içi saf dehşetle doldu. Umutsuzca silah olarak kullanabileceği bir şey aradı ama sadece altüst olmuş yemek tepsisini görebildi. Öksürüp tükürerek dizlerinin üzerine çöktü ve kraliçenin parçalanmış şarap kadehi-ne doğru süründü. Parmaklarını kırık bir kristal parçasının etrafına sardı ama saçının şiddetle çekilmesi yüzünden elinde bıçak gibi tuttuğu kristal parçası yere düştü. Kiva dağılmış yiyeceklerin arasında sürüklenirken kendini savunma şansını da yitirmişti.

“Neden bana yalan söylemek zorundaydın?” diye sordu Kraliçe Ariana üzüntüyle. “Benden hoşlanmanı o kadar çok istedim ki.”

“*Lütfen!*” demeyi denedi Kiva ama ağızından çıkan tek şey sudan oluşan bir gurultuydu.

Yanıyordu... Ciğerleri *yanıyordu*.

Gözleri kararmaya başladı ve sonunun geldiğini fark etti. Ariana'nın büyüüne karşı hiçbir savunması yoktu. Su her yerine doluyor, onu kuru zeminin üstünde boğuyordu.

Ve sonra, aniden boğulmamaya başladı.

Yüksek bir *BAM* sesiyle kraliçenin oturma odasının kapıları çarpıldı. Jaren koşarak içeri girdi. Hızlı, dehşet dolu bir bakışla elini Kiva'ya doğru salladı ve Kiva'nın ciğerleri bir anda temizlendi. Bir saniye sonra elini ikinci kez sallamasıyla, öfkeli annesini havada uçurarak odanın diğer ucuna gönderdi.

Jaren, "Kiva!" diye bağırarak soluk soluğa onun yanına koştu. Kiva hâlâ şiddetli bir şekilde öksürüyordu, acıyla mücadele ederken gözlerinden yaşlar dökülüyor ve içine büyük nefeslerle oksijen çekiyordu.

"Bana tutun," dedi Jaren. Kiva'yı, kıyafetlerinin sıırsıklam ve kirli olmasına aldırmadan kollarına alıp odadan dışarı çıktı. Yüzü granit gibi sertti.

"Jaren, hayatım!" Ariana arkalarından tökezleyerek seslendi. "Benim tatlı küçük oğlum!"

İkisi odadan çıktığı anda kapılar görünmez bir rüzgârın etkisiyle çarparak kapandı. Öksürmeye devam eden Kiva, kraliçenin kapıya vuran sesini duyabiliyordu. Ama Jaren'ın büyüü onu içerde tutuyordu.

"J-Ja-Ja-"

"Konuşmaya çalışma," dedi Jaren, sesi gergindi. Kiva'ya baktı, "Sadece nefes alıp vermeye odaklan, tatlım," diye talimat verirken sesi yumuşamıştı.

Kiva doğu sarayına geri dönerken tüm yolculuğu nefes alıp vererek geçirdi, ta ki tekrar normal bir şekilde nefes alabilene kadar. Kiva hâlâ titriyordu ve Jaren'dan uzaklaşma konusunda tamamen isteksizdi. Bu yüzden Kiva, kendi odasına gitmediklerini fark edince, buna hiç direnmedi.

Kiva daha önce Jaren'ın özel dairesine hiç girmemişti ama az önce olanlardan sonra ilgisini zar zor toplayabildi. Jaren'ın oturma odasının kraliçenin odası kadar zengin görünmediğini fark

etti. Bunlar Tipp ve Kiva'nın paylaştıklarına daha yakın *tarıda* odalardı ancak Jaren yatak odasına girip kucagında duran Kiva'y. la yatağa oturmada önce, Kiva sadece bu kadarını görebilmişti.

Oda karanlıktı, ay ışığı pencerelerden içeri süzölüyordu. Pencerceler tıpkı Kiva'nındaki gibi Serin Nehri'ne bakan bir balkona açılıyordu. Bu alan, Kiva'nın kendi odasından çok daha büyüktü. Gri ve lacivertin erkeksi tonları sarayın standart altın ve inci renklerine karışıyordu. Yatağı bile daha koyu renkliydi, büyük sayvanlı yatağı fazlasıyla lüks bir şeydi.

"Kiva," dedi kısık bir sesle, yüzünü hafifçe avucunun içinde tutarak. "Çok ama *çok* üzgünüm."

Kiva onun sözlerinin yarattığı yıkımı içinde hissetti.

"Sana bir şey olsaydı ne yapardım bil-"

"Şşşt," diye sözünü kesti Kiva, elini serbest bıraktı ve bir parmağını prensin dudaklarının üstüne koydu. "Senin hatan değildi."

Sesi hafifçe titriyordu ama bu, olabileceklerle kıyaslandığında küçük bir sıkıntı sayılırdı.

Jaren onun hayatını kurtarmıştı.

Yeniden.

Bunun ağırlığına dayanamayan Kiva, öne doğru eğilerek başını Jaren'in boynuna yasladı ve "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Jaren acı çekercesine bir ses çıkardı ve üstüne bulaştırdığı pisliği umursamadan kollarını bir kez daha Kiva'ya doladı. "Lütfen bana teşekkür etme." Kısık, acı dolu bir sesle ekledi: "Bıraktığını sanıyordum. Bana bıraktığını *söylemişti.*"

Kiva ona daha da sıkı sarıldı, Jaren'in acısını sanki kendi acısıymış gibi hissediyordu. Zayıf ve savunmasız bir hâldeyken, Jaren'in çenesinin alt tarafına yumuşacık öpücükler kondurmak-tan kendini alamadı. Onu sadece bu şekilde teselli edebilirdi.

Jaren donup kaldı ama sonra uzun bir nefes verdi ve yüzünü Kiva'nın saçlarına gömüp onu daha da yakınına çekti.

"Sana bir şey olsaydı ne yapardım bilmiyorum," diye fısıldadı.

Kiva kendi korkunç gerçeğini, yalan olmasını istediği şeyi Jaren'a fısıldarken boğazı düğümlendi. "Ben de öyle."

Kiva'nın titrek sesi üzerine Jaren genç kızın başını geriye doğru eğdi, Kiva artık direkt Jaren'a bakıyordu.

Yüzündeki ifade, görmesine izin verdiği, görmesini *istediği* her şey yüzünden nefesi ciğerlerini yeniden terk etti.

Jaren'ın gözlerindeki sıcaklık karşısında teni karıncalanmaya başladı; bu sıcaklık damarlarında dolaşarak ve kraliçenin saldırısından kalan soğuğu yok ediyordu. Kiva hâlâ titriyordu ancak bu titreme artık korkudan değil farklı bir sebeptendi.

Beklenti ve *özlem* Kiva'nın içine doldu; zihni bunun kötü bir fikir olduğunu, sadece kalp acısıyla sonuçlanacağını haykırmasına rağmen, Jaren yavaşça yaklaşırken Kiva onu durdurmadı.

Kiva hızlı bir nefes aldı...

Ancak Jaren son anda yönünü değiştirdi ve dudakları genç kızın alnına değdi, ardından tenine doğru fısıldadı: "Bu gece yanımda kal."

Bu bir emir değildi ve gözlerinde az önce gördüğü sıcaklığa rağmen Kiva, Jaren'ın daha ileri gidecek bir şey yapmaya niyetli olmadığını biliyordu.

İçini hayal kırıklığı kapladı ama aynı zamanda net bir şekilde de rahatlamış hissediyordu.

Kiva, "Emin değilim..." diye başladı sözüne, sesi hâlâ içinde kaynayan yoğun duygular yüzünden titriyordu.

"Lütfen," diye yalvardı Jaren.

Veliaht prens. Yalvarıyordu.

"Az önce olanlardan sonra güvende olduğunu bilmem gerekiyor," dedi Jaren, yine bir kısık sesle.

Kiva onun hâlâ şokta olduğunu, belki de kendisinden daha fazla sarsıldığını fark etti. Bu yüzden yavaşça başını sallayarak onayladı.

Jaren minnettar bir şekilde iç çekti ve Kiva'nın alnını tekrar öptü. Ardından geri çekildi. "Üstünü değiştirmen için bir şeyler getireceğim."

Sonra onu kucağından indirip yatağına yatırdı. Karanlık odada elbise dolabına doğru yürümeden önce eliyle Kiva'nın yanığını okşadı.

Jaren geri dönüp ona temiz, uzun kollu kazaklarından birini uzatmadan önce, Kiva kendini biraz toparlamayı başarabilmişti. Kirlenmiş giysilerinden kurtulmak için hızla banyoya girdi.

Kiva odaya geri döndüğünde, prensin üstünde pijama altından başka bir şey yoktu.

Kiva'nın ağzı kurudu ve gözlerini prensin çıplak göğsünden tam zamanında ayırmak için kendini zorladı. Kiva, Jaren'ın kazağını giymiş ve kalçasını zar zor kapatan kazağıyla prensin karşısında duruyordu.

Ne yapıyorum ben? Kiva'nın paniğe kapılmış zihni çılgık attı. Bunu yapamazdı. Bunu kesinlikle *yapmamalıydı*.

Kiva, gitmek için bir bahane -*herhangi* bir bahane- sunmaya hazırlanarak ağzını açtığı sırada Jaren boğazını temizleyip, "Sana bir şey vermek istiyorum," dedi.

Kiva ağzını kapattı.

Devam etmek yerine başını eğip, "Banyonun kapısından ayrılmamanın bir nedeni var mı?" diye sordu.

Kiva titrek bir nefes aldı ama ne kadar gergin olduğunu göstermemeye kararlı bir şekilde ona doğru yürümeye başladı. Genç kız ona ulaştığında, prens yatağına doğru hareket etti ve ikisi de yavaşça yatağa girip yan yana yatak başlığına yaslandılar.

Jaren, küçük bir kutuyu parmaklarının arasında çevirerek, "Bunu sana daha önce vermeliydim," dedi. "Bunu düşünmemiştim bile. Ama aptalcaydı, düşünmüş olmalıydım."

Sonlara doğru sesi acıyla doldu, öyle ki Kiva elini onunkinin üzerine koyarak huzursuzca devam ettirdiği hareketi durdurdu.

Jaren bir nefes verdi ve kutuyu açtı, kadifenin üzerinde duran parlak bir tılsım ortaya çıktı.

Kiva bunu daha önce görmüştü. Daha önce *takmıştı*. Ateş İmtihani'nda onun hayatını kurtarmış, ardından Naari'nin eline geçmişti.

Kiva bunu tamamen unutmuştu.

Işıltılı bir zincirin ucunda Vallentis arması duruyordu; yakut, zümrüt, topaz ve safirden yapılmış dört elemental köşe, altından yapılmış kılıç ve okla bölünmüş, ardından üstüne bir taş yerleştirilmişti.

Kiva istemeyerek de olsa bunun güzel olduğunu kabul etti. Bu güzellik, Jaren parmağını tılsıma bastırıp gözlerini ona odakladığında ve değerli taşlar *parlamaya* başladığında daha da arttı.

Kırmızı, yeşil, beyaz ve mavi renkler Jaren elini çekene dek gittikçe daha da parlak hâle geldi. Ardından normale döndüler.

"Az önce ne oldu?" diye sordu Kiva, gözlerini kısmış, tılsıma bakıyordu.

Jaren tılsımı havaya kaldırdı ve "Takabilir miyim?" dedi.

Jaren'ın yüzündeki açık ve sabırlı ifadeyi gören Kiva, omuz silkti ve prene arkasını döndü. Bir an sonra Jaren'ın elleri Kiva'nın boynuna doğru hareket etti, tılsım göğüs kemiğine doğru süzülürken prens kolyeyi kızın boynuna taktı.

Jaren, "Bu seni her türlü büyüye saldırıya karşı koruyacaktır," dedi onunla tekrar yüz yüze gelince. "İçine gücümden aktardım. İmtihanda olduğu gibi sadece ateş değil; toprak, su ve hava da ekledim. Eğer birisi sana zarar vermek için büyü kullanırsa, bir kalkan görevi görerek seni güvende tutacaktır."

Kiva gözlerini Jaren'a dikti.

"Bana inanmıyorsun," dedi Jaren, kızın ifadesini yanlış okuyarak. Kiva'nın eline uzandı. "Bak."

Prensin parmak uçlarından ateş fışkırdı ve Kiva sarsılarak uzaklaşmaya çalıştı ancak Jaren onu sıkıca tuttu.

“*Bak,*” diye tekrar etti Jaren, alevlerin kendi vücudundan onunkine gittiği yeri göstererek. Kiva hiçbir şey hissetmiyordu. Tıpkı krematoryumda olduğu gibi, ne acı vardı ne de yanma hissi.

“Ne kadar sürecek?” diye mırıldandı Kiva, hediyesinin değerini ölçemiyordu.

Ve bunun ne anlama geldiğini de.

Jaren onu kendi ailesinden koruyordu.

Kendisinden koruyordu.

“Bir dahaki sefere kaçmana yetecek kadar uzun bir süre,” dedi Jaren, hâlâ belirgin bir şekilde üzgündü. Sonra silkindi ve ekledi: “Buradaki başka hiç kimseyle sorun yaşamazsın ama dışarıda anomaliler var... Yani kraliyet soyunun dışında büyü sahibi olan insanlar. Bu seni onlardan da koruyacaktır.”

Kiva tılsıma baktı. “Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Onu saklayacağım söyle. Takacağın söyle.”

“Takacağım,” diye onayladı Kiva. “Söz veriyorum.”

Tılsım daha önce bir kez hayatını kurtarmıştı. Kimin arması olursa olsun, böylesine güçlü bir hediye reddetmek aptallık olurdu. Özellikle de ufukta olan şey düşünüldüğünde.

Bunu düşünme, dedi Kiva kendine. *Bu gece olmaz.*

Jaren battaniyeleri üzerlerine çekerek, “Uzun bir gün oldu,” dedi. “Uyumalıyız.”

Kiva başını salladı ve prensin inanılmaz yumuşaklıktaki yatağına gömüldü. İki de karanlıkta birbirlerine bakacak şekilde yan yatmışlardı. Kiva, “Senin yatağın benimkinden daha iyi,” demeden duramadı.

Jaren şaşkın bir kahkaha attı. “Böyle düşünmene sevindim.”

Kiva daha da derine gömüldü ve hiçbir rahatsızlık duymadan Jaren’a bu kadar yakın yatmanın ne kadar doğal olduğuna hayret etti.

“Nereden anladın...” Kiva fısıltıyla başladığı sözünü bitiremedi ama Jaren onun neyi sorduğunu biliyordu.

Jaren, Kiva’nın bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Bu hareket Kiva’nın tüylerini diken diken etmişti. “Sana bakmak

için odana gittim ama Tipp çıktığını söyledi. Oswald'ın annemin davetini iletmediğini duymuş, bana bunu söylediği anda bir şeylerin yanlış gittiğini anladım." Kısık bir sesle, "Daha erken gelemediğim için özür dilerim," diye bitirdi.

"Geldiğin için minnettarım," dedi Kiva. Sonra önceden söylediği sözlerini tekrarladi: "Teşekkür ederim, Jaren. Beni her zaman kurtarıyorsun."

"Ve her zaman da kurtaracağım," diye karşılık verdi Jaren. Eğer hızla ve *beceriksizce* sözüne devam etmeseydi, yanıtındaki duygu yoğunluğu Kiva'yı sarsabilirdi. "Yani eğer zorunda kalırsam. Umarım kalmam. Bir daha yani. Ama eğer zorunda kalırsam, o zaman kurtarırım. Tabii ki. Kuşkusuz."

Kiva onun paniklemiş hâline gülererek parmağını o gece ikinci kez Jaren'ın dudaklarının üzerine koydu.

"İyi geceler, Jaren."

Jaren, Kiva'nın parmağı dudaklarındayken iç çekti. "İyi geceler, Kiva."

Kiva daha derine sokuldu. Tam uykuya dalmak üzereydi ki Jaren'ın fısıltısı tekrar duyuldu. "Kiva?"

"Hımm?" diye mırıldandı.

"Bugün için özür dilerim. Ailenle olanlar konusunda."

Geçmiş geride bırakmaya karar vermiş olsa da Kiva ihanetin acısını yeniden hissetti.

"Bu kadar kızdığım için de özür dilerim," diye devam etti Jaren. "Ben sadece-"

"Biliyorum," diye Kiva fısıldayarak araya girdi.

Yarı uykulu ve gardım koruyamayan Kiva, Jaren'a yaslanana kadar ileri doğru hareket etti. Jaren otomatik olarak sırtüstü yattı ve Kiva'yı kendine doğru çekti, Kiva'nın başı prensin çıplak göğsüne yaslanmıştı. Hiç düşünmeden elini genç adamın kalbinin üzerine koydu ve bacağına onun dizinin etrafına sardı. İkisi de mükemmel bir şekilde birbirine dolanmıştı.

Jaren başka bir şey söylemedi ama Kiva, tam uykuya dalarken son bir kez daha fısıldadı: "*Biliyorum.*"

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Kiva, ertesi sabah uyandığında tüm gövdesinin Jaren'inkine yapıştığını ve bacaklarının etkileyici bir esneklikle birbirine dolandığını fark etti.

Kiva paniğe kapılsa da kendini sakinleştirdi. Jaren uyanmadan oradan tüymesi gerekiyordu. Eğer onu fazla sarsmadan kendini kurtarabilirse, o zaman...

"Günaydın."

Kiva donakaldı; kolunu bile zar zor kurtarabilmiş, başka bir şey yapma fırsatı olmamıştı.

"Gizlice kaçmaya çalışmıyorsun, değil mi?" diye sordu Jaren, sesi boğuktu fakat yine de fazlasıyla eğlendiği belli oluyordu.

"Şey..."

İnanılmaz derecede hızlı hareket eden Jaren, kendisiyle birlikte Kiva'yı da ters çevirdi. Kiva, kendini sırtüstü bir şekilde Jaren'ın son derece eğlenmiş yüzüne bakarken bulduğunda nefesi kesildi.

"Şimdi tekrar deneyelim, olur mu?" diye mırıldanarak Kiva'nın çenesini öptü. "Günaydın, Kiva."

Kiva'nın ağzından anlaşılmayan bir ses çıktı. Jaren'ın dudakları cesurca onun boynuna doğru ilerleyip kulağının hemen altındaki hassas noktayı öptüğünde, Kiva'nın midesini bir sıcaklık kapladı.

"İyi uyudun mu?" diye fısıldadı Jaren, ağzı her kelimede Kiva'nın tenine sürtünerek omurgasından aşağı tatlı bir ürperti

vayılmasına neden oluyordu. Kiva'dan anlaşılmaz bir ses daha çıkınca, Jaren sessizce kıkırdadı ve "Ben de öyle," dedi.

Kiva onun çıplak belini kavradı; onu itmesi mi gerekiyordu yoksa daha yakına çekmesi mi, emin değildi. O karar veremeden Jaren geri çekildi ve yüzünde yumuşak bir ifadeyle ona baktı. "Gününü bana ayır."

Aklı genç adamın dokunuşu yüzünden kafası öylesine karışmıştı ki cevap vermesi zaman aldı. "Pardon?"

Kiva kelimeyi öyle kısık telaffuz etmişti ki Jaren'in bakışları daha da yumuşamasaydı utançtan ölebilirdi. Üstüne prens o an sanki kendini tutamıyormuş gibi eğilip Kiva'nın dudağının kenarına tüy kadar hafif bir öpücük kondurmuştu. Bu o kadar hızlı olmuştu ki öpücüğün ardında bıraktığı karıncalanma olmasaydı, Kiva bunun hayal mi gerçek mi olduğundan emin olamayabilirdi.

"Gününü bana ayır," diye tekrarladı.

Kiva bu kez odaklanmaya çalışarak Jaren'in ona hissettirdiği her şeyi görmezden geldi. "Toplantıların yok mu senin?"

"Ertelerim." Kiva'nın yüzüne doğru iyice eğildi. "Lütfen. Bir gün izin yapmaya ihtiyacım var. Ve bu izni seninle geçirmek istiyorum."

Reddetmek için Kiva'nın çok daha güçlü biri olması gerekirdi, özellikle de prens ona böyle... böyle... tam olarak *böyle* bakarken.

"Pekâlâ," diyerek pes etti Kiva. "Ama *bütün* günü kastediyorsan, Caldon'a sen söylersin."

Jaren'dan sessiz bir kıkırdama daha duyuldu. "Bence bir antrenmanı kaçırırsan ölmezsin." Başını balkonuna doğru eğdi. "Ayrıca şafak çoktan söktü bile."

Kiva onun bakışlarını takip etti ve parlak güneş ışığını görünce şaşkınlıktan nefesi kesildi. Nasıl bu kadar geç uyandığına dair hiçbir fikri yoktu. "Caldon yarın beni öldürecek," diye inledi, şimdiden ceza antrenmanından korkuyordu.

"O zaman bugünün kaçınılmaz ölümüne değdiğinden emin olsak iyi olur."

Jaren, bu neşe dolu sözlerinin ardından ağırlığını Kiva'nın üzerinden kaldırdı ve onu da kendisiyle beraber yataktan çekti, kolları gevşekçe Kiva'ya dolanmıştı.

“Şu plana ne dersin,” dedi Jaren. “Ben birkaç şeyi yeniden düzenlerken sen gidip hazırlan, yirmi dakika sonra seninle odanda buluşuruz. Nehrin hemen kıyısında, Wenderall'daki en iyi yumurtalı ve pastırmalı dürümleri yapan harika bir kahvaltı mekânı biliyorum. Oradan atıştıracak bir şeyler alırsınız, sonra da...” Sırıttı. “Eh, sonrasını görürsün.”

“Çok gizemli davranıyorsun,” dedi Kiva.

Genç adamın sırtı genişledi. “Söyleyene bak.”

Kiva'nın buna karşı bir savunması yoktu, bu yüzden gözlerini devirdi ve ondan uzaklaşarak kapıya doğru yürüdü. Tam kapıyı açıp dışarı adım atacaktı ki Jaren ona seslendi. Kiva duraksadı ve prene döndü.

“Hayatımdaki en iyi uykuydu,” dedi Jaren sessizce.

Kiva, Jaren'in bakışı karşısında yutkundü. Yalan söylemek istedi ama ağzından çıkan söz mutlak, inkâr edilemez bir gerçektir. “Benim de öyle.”

Jaren yumurta ve pastırmalı dürüm konusunda haklıydı. Bir ısı- rık alan Kiva, önceki gün de çok az yediğinden neredeyse dürümün geri kalanını içine çekerek yutacaktı. Dürümün tadı Delora'nın ilacının acılığını da gidermeye yardımcı olmuştu ki Kiva, odasına döner dönmez ilacı kafaya dikmişti. Şişede sadece bir yudum kadar kaldığından, anlaştıkları üzere yarın büyükanne- sine geri dönmenin yolunu bulması gerekecekti ama bunu daha sonra düşünmeye karar verdi.

“Sana söylemiştim,” dedi Jaren nehir boyunca ilerlerken. Kiva'nın dürümünü ne kadar çabuk bitirdiğine dikkat ederek zarif bir şekilde kendi dürümünden kalanları uzattı.

Kiva itiraz etmeyi düşündü ama Jaren'ın dâhil olduğu çoğu şeyde söz konusu olduğu gibi iradeli davranamıyordu. Ancak iki dürümü de midesine indirdikten ve parmaklarını yaladıktan sonra, yemek yeme ihtiyacı yerini hayatındaki yanlış kararlar yüzünden pişmanlık hissine bırakmıştı.

Jaren, Kiva'nın karnını tutup inlemesini izlerken, "Biraz rahatsız görünüyorsun," dedi, gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Tepeye kadar yürüyebilir misin, yoksa seni taşıyayım mı?"

Kiva'nın şehre geldiğinden beri defalarca gittiği tanıdık bir yolu işaret etti.

Kiva, "Beni Gümüşdiken'e mi götürüyorsun?" diye sordu, şaşkınlıkla başını eğerek. Tılsım boynunda kıpırdandı, bu onun kazağının altında durduğunun ve onu zarar görmekten koruduğunun bir hatırlatıcısıydı. "*O kadar* da hasta değilim. Sadece çok yedim."

Jaren kıkırdadı ve bir kolunu kızın beline dolayarak onu kalabalık Nehir Yolu'ndan uzaklaştırıp, akademiye doğru giden daha sakin bir ara sokağa yönlendirdi. "Senin için gitmiyoruz."

Kiva'nın içini bir endişe kapladı. "Sen iyi misin?"

"İyiyim," diye cevap verdi Jaren hızla. "Benim için de gitmiyoruz." Duraksadı. "Şey, sanırım benim için gidiyoruz. Ama o şekilde değil..." Sözünü kesti. "Boş ver. Oraya vardığımızda görürsün."

Merakı artan Kiva onu tepeye kadar takip etti, ön kapılardan geçmeyi bekliyordu. Ama kampüse varmadan önce Jaren onu iki dar binanın arasından geçirdi ve gözden kaybolduklarından emin olana dek gölgelerin derinliklerine doğru ilerledi.

Kiva etrafına bakınarak, "Bu hiç de ürkütücü değil," dedi.

"Bunun kötü olduğunu düşünüyorsan, Caldon'un şehirde bir gece geçirme teklifini asla kabul etme," diye karşılık verdi Jaren, ardından cebine uzanıp iki küçük altın nesne çıkardı. "*Özellikle* de atalarımızın ruhlarını kovalamaktan ya da tanrıların hayaletlerini avlamaktan bahsediyorsa."

Kiva uzun bir süre gözlerini kırptırdıktan sonra yavaşça, “Aklıma o kadar çok soru takıldı ki hangisini soracağımı bile bilmiyorum,” dedi.

Jaren kıkırdadı. “Bu bir sonraki aile gecemizde anlatılabilecek bir hikâye.” Altın nesnelerden birini uzattı. “Al bakalım.”

Kiva onu aldı ve elinde inceledi. Basit ama zarif maskeyi görünce tedirgin oldu ama bu maske gümüş rengi değildi ve üzerinde birbirine dolanmış yılanlar yoktu, bu yüzden hissettiği kaygıyı bastırıp, “Bu ne için?” diye sordu.

Jaren maskesini çıkardı ve yüzüne taktı. “Birazdan yapacağımız şey için Prens Deverick olmam gerekiyor.” Maskeli yüzünü işaret etti, elinde tuttuğu şeyi gösterirken utangaç bir ifade takındı ve ekledi: “Eğer sakıncası yoksa senin de takman gerektiğini düşünüyorum.”

Kiva kaşlarını çatı. “Ama ben kraliyet ailesinden değilim. Kim olduğum kimsenin umurunda değil.”

Jaren’ın beklenmedik bakışının nedeni verdiği cevapla açığa kavuşmuş oldu. “Benim için. Ben... ileriye düşünüyorum.”

Bu ima karşısında Kiva’nın nefesi kesilirken Tipp’in aile portresi zihnine doldu, Jaren’la el ele tutuşup taç taktıkları görüntüyü unutmaya imkânsızdı.

Belki de onunla ilgili niyetlerinizi bizimle paylaşsınız.

Konsej Üyesi Zerra’nın sözleri Kiva’nın aklına geldi, içinde garip ve karmaşık bir his uyandı ama bu his o kadar da nahış sayılmazdı.

Jaren bir yanıt beklemiyor gibiydi ama Kiva yine de başıyla onayladı. Ardından Jaren maskeyi onun uyuşmuş parmaklarından aldı ve nazikçe yüzüne taktı.

“Sana yakıştı,” diye mırıldanarak maskenin kenarlarını düzeltti Jaren.

Kiva nefes almakta zorlanıyordu ama, “Şey, teşekkür ederim,” diye mırıldanmayı başardı.

Jaren sırtıttı, maskesi burnunun tam ucunda bitiyor ve ağzının açıkta kalmasını sağlıyordu. Gözleri, altın bir telkârının

arkasından bakılan, güneşin aydınlattığı okyanusun ikiz havuzu gibi; inanılmaz derecede güzel ve sinir bozucu derecede dikkat dağıtıcıydı.

Kiva boğazını temizledi ve yüzündeki soğuk metale dokunarak başka tarafa baktı. "Pekâlâ, Prens Deverick," dedi, Jaren'ın resmi adı dilinde tuhaf bir his uyandırıyor. "Sanırım neden Gümüştiken'e gittiğimizi açıklamanın zamanı geldi."

Jaren daha genişçe sırtmak ve onu kampüse doğru götürmek dışında bir yanıt vermedi. Taş yoldan ilerlerken Rhessinda'nın etrafı olup olmadığına bakmaya çalıştı ama hasta bakımı ve rehabilitasyon için kullanılan revire doğru yol ayrımına geldiklerinde dikkati dağıldı.

Büyük binaya adım atar atmaz, Jaren'ın steril koridorlarda nereye gideceğini bildiği anlaşıldı; yanlarından geçerken el sallayan şifacılar ve asistanlar onu gördüklerine şaşırmamışlardı. Ancak Kiva'ya fazlasıyla meraklı bakışlar atıyorlardı. Bu yüzden Kiva, maske taktığı için minnettardı.

"Neredeyse geldik," dedi Jaren, üst katlara çıkan geniş, sarmal şeklinde bir yolu çıkarken.

"Neredeyse *nereye* geldik?"

Jaren yine cevap vermedi ama yolu tepesine vardıklarında durdu ve Kiva'ya dönerek, "Tılsımını ödünç almamın bir sakıncası var mı?" diye sordu. "Buradayken onu takmak zorundayım çünkü... şey, birazdan anlarsın."

Kiva gözlerini kısarak soru sorarcasına ona baktı ama prens sabırla bekleyince oflayarak kazağının altından tılsımı çıkarıp uzattı. Jaren tılsımı hızlıca kendi boynuna taktı ve armanın herkesin görebileceği şekilde giysilerinin üzerinde durduğundan emin oldu. Ancak ondan sonra, kapalı bir kapıya ulaşana dek beyaz bir koridor boyunca Kiva'yı yönlendirdi.

Cevap alamadığı için sinirlenen Kiva, "Jaren..." demeye başlamıştı ki Jaren kapıyı açtı. Daha sözünü bitirmeden birden fazla, "PRENS DEVERICK!" çığlığı kulaklarını deldi ve şikâyetini bir anda yuttu.

Işıl ıslı parlayan Jaren odaya girip etrafındaki sevinçli yüzlere el sallarken, Kiva kapının eşiğinde afallamış bir hâlde duruyordu.

Çocuklara, diye düzeltti Kiva aklından. Jaren, etrafındaki tüm sevinçli *çocuklara* el sallıyordu.

Yan yana dizilmiş küçük yataklara, duvarlara yapıştırılmış karmakarışık sanat eserlerine ve gelişigüzel bir şekilde yerlere saçılmış rengârenk oyuncaklara hızlıca göz atan Kiva, hasta bakımı bölümünün çocuk koğuşunda olduklarını anladı.

Ve her şeyin merkezinde veliaht prens vardı; bazıları diğerlerinden çok daha yavaş ve zayıf olan çocuklar, yataklarından fırlayıp ona doğru koşarken kollarını iki yana açmıştı.

“Onlarla her zaman çok iyi anlaşır.”

Kiva döndüğünde beyaz cübbeli bir Gümüşdiken şifacısının geldiğini fark etti; orta yaşlı, esmer tenli kadın açık bir hayranlıkla prensi izliyordu. Bunun neden Jaren’ın prens olması değil, onun yaptığı şeylerdi. Çünkü Kiva onu izlerken Jaren ellerini kaldırdı... ve çocuklar uçmaya başladı.

Jaren hangisinin daha dikkatli olması gerektiğini biliyor ve onlara uygun şekilde davranıyordu. Bu sırada çocuklar koğuşun etrafında koşturarak sevinç çığlıkları atıyordu. Ebeveynler ve ziyaretçiler, sanki bunu daha önce de görmüş gibi prene sevgi ve takdirle gülümseyerek bakıyorlardı. Birçok kez görmüş gibi.

Bu manzara, Kiva’nın şifacıya dönüp, “Buraya sık gelir mi?” diye sorması için yeterliydi.

“Her hafta gelir,” diye yanıtladı kadın, Kiva’ya odaya doğru geçmesini işaret ederek. “Yani, en azından burada, şehirde olduğu zamanlarda. Kışın uzun bir süre yoktu ve çocuklar bu yüzden perişan olmuştu ama döner dönmez tekrar geldi. Zamanını çok cömert bir şekilde onlara ayırıyor, özellikle de her saatini başka yerlere de eşit olarak bölmeye gerektiği düşünülünce.”

Kiva, Jaren’ın elini sallamasıyla birlikte odanın etrafında çiçekler belirmesini, o çiçekleri tavana ve duvarlara doğru kıvrılan tomurcuk veren sarmaşıkların takip etmesini ve bu sayede

koğuşun doğal güzelliklerle canlanmasını izledi. Ve böylece Kiva birden Jaren'ın tılsıma neden ihtiyaç duyduğunu anladı.

Bu bir paravandı.

Halk, Prens Deverick'in yalnızca rüzgâr ve ateş büyüsünü kontrol ettiğini sanıyordu, diğerlerini değil. Eğer buraya daha önce gelmiş ve bunu yapmışsa, tılsımla ilgili bir hikâye uydurmuş ve ailesinin, tılsımı onun için güçle doldurduğuna inanmalarını sağlamış olmalıydı. Oysa gerçekte onu hiç kullanmıyordu.

Kiva'nın boğazı düğümlendi ve kısık bir sesle, "Başka yerlere mi?" diye sordu.

Şifacı başını salladı. "Ah, evet. Prens Deverick'imiz etrafta dolaşır. Tüm yetimhaneleri ve yaşlıların kaldığı yerleri ziyaret eder, hatta rıhtımdaki evsizlerin beslenmesine ve giydirilmesine yardım eder. Başkalarının acılarını hafifletmek için elinden ne geliyorsa yapar."

Kiva'nın gözlerinin ardına yaşlar dolarken boğazı daha da düğümlendi ve cevap vermesini engelledi.

Şifacı onun tepkisini fark etti ve yaklaşarak sessizce ekledi: "Kraliçe Ariana fazlasıyla saygı görür ama Prens Deverick? O halkın prensi. O *bizim* prensimiz. Tahtı devraldığı gün, Evalon'un tarihindeki en güzel gün olacak." Bakışlarını, tüm çocukları yeniden yere indiren ve onların çılgınlıkları ve kahkahaları eşliğinde ateş toplarıyla hokkabazlık yapmaya başlayan Jaren'a çevirdi. "Bu genç adamın kaderinde büyük başarılar var. Şimdiye kadar gördüğümüz en iyi kral olacak. Bundan eminim."

Kiva daha fazla dayanamadı.

Çünkü Jaren ortaya su damlacıkları çıkarmış, onları ışıktan boncuklar gibi parlatarak çocukları yeniden büyülerken, Kiva ona bakmaktan ve şifacının haklı olduğunu iliklerine kadar hissetmekten kendini alamadı. O harika bir kral *olacaktı*, gelmiş geçmiş *en iyi* kral.

Ve ailesi bunu Jaren'dan çalmayı planlıyordu.

Kiva bunu Jaren'dan çalmayı planlıyordu.

“Tanrım, Şıfacı Tura, ziyaretçimize ne dedin? Kusmak üzereymiş gibi görünüyor.”

Kiva gözlerini Jaren’dan ayırıp, koğuşa giren başşifacıyı görmeye çalıştı; maskesine rağmen kadının onu tanıdığı belliydi.

“Biz de tam prensin ne kadar harika olduğundan bahsediyor-duk, başşifacı,” dedi Tura. Sorumlu olduğu çocuklara bakarken gözleri tetikteydi. “İzninizle, görünüşe göre genç Katra biraz yaramazlık yapmak üzere.”

Jaren’ın hâlâ büyümekte olan sarmaşıklarından birini kendi ayaklarına bağlayan küçük bir kıza doğru hızla ilerledi. Çocuk, belli ki artık uçan çocuklar tekrar yere indirildiği için sarmaşığın onu havada sallandıracak kadar yükselmesini umuyordu.

“Sizi tekrar görmeyi umuyordum, Bayan Meridan,” dedi Başşifacı Maddis yalnız kaldıklarında. “Prens Deverick’in yanında bir refakatçiyle burada olduğunu duyunca, bu kişinin siz olup olmadığını görmek için aceleyle buraya geldim.”

“Özür dilerim, başşifacı,” dedi Kiva, “ama eğer bu benim derslere katılmamla ilgiliyse...”

Maddis elini salladı. “Karar vermek için acele etmemenizi söylemiştim ve bunda ciddiydim.” Cübbesinin cebinden, içinde soluk renkli bir merhem olan bir kavanoz çıkardı ve Kiva’ya uzattı. “Size bunu getirmeye geldim.”

Kiva kapağı açtı, içinde tanıdık kokular olduğunu fark etti ama bütün malzemeleri çıkaramamıştı. “Nedir bu?”

“Bu eliniz için.”

Kiva’nın söylenenleri algılaması biraz zaman aldı ama anladığında, gözleri hızla Maddis’inkilere çevrildi.

Kiva’nın aniden rahatsız oluşunun farkında olmayan -belki de görmezden- gelen başşifacı sözüne devam etti: “Yara izini tamamen yok etmez ancak hücrelerin yenilenmesini sağlayarak zamanla solmasına yardımcı olur.” Çenesini Jaren’a doğru eğdi. “Prensimiz de biraz kullanmak isteyebilir.”

Ve sonra Maddis, Kiva’nın içinde çalkalanan her şeyi hissedebildiğini belli ederek, nazikçe Kiva’nın sol elini tuttu. Ardından

Z şeklindeki yara izini -Kiva bu yara izini başşifacının öğrenmesi durumunda mahvolacağından emindi- ortaya çıkarmak için kıvafetinin kolunu sıyırdı.

“Yara izlerimiz bizi tanımlar,” dedi Maddis sessizce, parmağının ucu üç kesik çizgiyi takip ederken. “Cesaret ve hayatta kalışın hikâyesini anlatırlar. En derinlerde kim olduğumuzu, karşılaştığımız ve üstesinden geldiğimiz zorlukları anlatırlar.” Sonunda fısıldayarak Kiva’nın elini okşadı ve sözlerini bitirdi: “Her yara izi bu kadar görünür olmaz. İçinizde çok daha fazla yaranın olduğunu tahmin ediyorum. Ama her yara izinin güzel olduğunu asla unutmayın. Ayrıca onlardan asla ama *asla* utanmamalısınız.”

Maddis olabilecek en nazik gülümsemeyle Kiva’nın elini bıraktı ve başka bir şey söylemeden kapıya doğru döndü.

Şaşkına dönmüş olan Kiva orada öylece durup derin derin nefes aldı.

Maddis, Kiva’nın Zalindov’da olduğunu biliyordu.

Bunu biliyordu ve *umursamıyordu*.

Teklifini geri çekmemiş ve Kiva’ya artık öğrenci olamayacağını söyleyerek hayallerini yıkmamıştı.

Hayır, bunu yapan tek kişi Kiva’ydı. Kiva’nın ailesine, görevlerine ve onu istediği hayattan alıkoyan her şeye olan bağlılığı, Gümüşdiken de dâhil olmak üzere tüm hayallerini yıkıyordu. Şu an bile, dün öğrendiği ihanete ve Jaren’a karşı hissettiklerini artık inkâr edemiyor oluşuna rağmen, *şu an bile* abisiyle ablasına ve onların intikam planlarına sadıktı.

Çünkü on yılın ardından, nasıl sadık *olmayacağını* bilmiyordu.

Her şeyden vazgeçmeyi inanılmaz bir çaresizlikle *istese* bile.

Kalbi ve zihni savaş hâlinde olan Kiva başını kaldırdı ve Jaren’ın memnun bakışlarını yakaladı. Kiva’nın sonunda yalnız olduğunu gören Jaren, elini uzatarak onu yanına çağırdı.

Kiva da böylece, zorlama bir gülümsemeyle kavanozu cebine attı ve Jaren’a doğru yürüdü; oynayacak başka bir ziyaretçileri olduğu için sevinçle ciyaklayan çocuklara içtenlikle gülümsedi.

“Biraz eğlenmeye ne dersin?” diye sordu Jaren ona.

Ona bakan Kiva'nın kalbi kırılrsa da gülümsemesi büyüdü ve cevabı, "Hadi yapalım," oldu.

Kiva ve Jaren, neredeyse tüm günü Gümüşdiken'de koğuştan koğuşa dolaşarak ve hem çocukları hem de yetişkinleri neşelendirerek geçirdiler. Kiva'nın elemental büyüğü olmaması hiç önemli değildi çünkü Jaren onun her isteğini yerine getirmek için can atıyordu. Bir el hareketiyle tüm odaların patlamayan baloncuklarla dolmasını, su fışkıyelerinin etrafında ateşten oluşan hayvanların oynaşmasını ve kuru zeminde tropik ormanların var olmasını sağlamıştı.

Gün boyunca pek çok şifacı Kiva ile konuşarak Jaren'in cömertliğinin çocuklar ve aileleri için ne kadar önemli olduğunu anlatmış ve burada geçirdikleri haftaların en önemli olayının bu olduğunu söylemişlerdi.

Halkın prensi, demişti Şifacı Tura ona.

Haksız da sayılmazdı.

Her yeni çocuğun kahkahası ve Jaren'in büyüünün her yeni heyecanı ile Kiva, başının düşündüğünden çok daha büyük bir belada olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Çünkü Jaren ona her baktığında, gülümsediğinde, dokunduğunda; dün geceki gibi bir gece ve o günkü gibi bir sabah daha yaşarlarsa Kiva ne yapacağını içten içe biliyordu.

Onu kendinden uzaklaştırmayacaktı.

Onu bırakmayacaktı, elinden geldiği ve Jaren ona izin verdiği sürece bırakmazdı.

Çünkü Kiva ona...

"Çok sessizsin," dedi Jaren ve onun düşüncelerini bir anda böldü.

Kiva'nın tehlikeli, çok *tehlikeli* düşüncelerini.

"Hımm?" Kiva, içinden geçirdiği düşünceler yüz ifadesine yansımaları diye dua ederek ve akademi arazisinden ayrılırken maskelerini çıkarmamış olmayı dileyerek cevap verdi.

“Seni yormak istememiştim,” diye sözüne devam etti Jaren. Güneş uzakta batarken onlar da Nehir Yolu boyunca yavaşça saraya doğru yürüyordu. “Sadece sana hayatımın her zaman konsey toplantıları ve sıkıcı politikalarla dolu olmadığını göstermek istedim. Ve düşündüm ki...” Bir elini saçlarının arasında gezdirdi ve bir kez daha boynundaki tılsıma baktı. “Sanırım daha önce hiç kimseyle paylaşmadığım bir şeyi seninle paylaşmak istedim. Bundan memnun olabileceğini düşündüm. Hatta hoşuna bile gidebileceğini.”

Kiva, prensin yüz hatlarında değişen her ifadeyi, şüpheyi, utangaçlığı ve kararsızlığı gördü. Hepsini de Jaren’ın ona karşı duyduğu hislerin yoğunluğundan ve Kiva’nın fikrinin kendisi için ne kadar önemli oluşundan kaynaklanıyordu.

Kiva’nın sesi hissettikleri yüzünden çatlamıştı. “Anlatabileceğimden çok daha fazla memnun oldum. Ve hoşuma gitti.”

Genç adam ona rahatlamış bir şekilde gülümsedi ama Kiva’nın yüzünde gördüğü şeyle bu gülümseme çabucak kayboldu.

Onu kenara çekip parmaklıkların yanında durdurup, “Bana sorunun ne olduğunu söylemek ister misin?” diye sordu. “Bütün gün sanki... hüüzünlü gibiydin.” Ona dikkatle baktı. “Çocuklar yüzünden mi? Bir şifacı olarak senin için sorun olmayacağını düşünmüştüm.” Çabucak ekledi: “Hasta olmalarını sorun etmeyeceğinden değil, sadece-”

“Ne demek istediğini anladım,” dedi Kiva onun sözünü keserek. Mutsuzluğunu iyi sakladığını sanıyordu ama Jaren her zamanki gibi onu herkesten daha iyi gözlemlemişti.

Kullan onu, dedi Zuleeka’ya benzeyen bir ses. *Kullan bu fırsatı. Sana mükemmel bir fırsat sunuyor.*

“Ben...” diye lafa başladı Kiva ve sonra durdu. Tılsım sanki bunu yapmaması için ona yalvarıyormuş gibi yer değiştirdi. Ya da belki de bunu yapan kendi kalbiydi.

Kraliyet konseyiyle hatta ailesiyle bile paylaşmadığı şeyler var... Ama seni dinliyor.

Bu kesinlikle Zuleeka'nın sesiydi ve konuşmaya devam ediyordu.

Tahtı ele geçirmek için bize meşru bir yol bul, Evalon'un anlaşmazlık çıkarmadan bizi yeni hükümdarları olarak kabul etmesini sağlayacak bir şey.

Midesi bulanana Kiva dönüp parmaklığa yaslandı ve Jaren'a bakamadan, "Bugün seni onlarla görmek çok zordu. Onları ne kadar sevdiğini ve onların da seni ne kadar çok sevdiğini görmek."

Jaren, Kiva'ya doğru eğildi ve kolunu onunkine dayadı. "Bu neden zor olsun?"

"Çünkü..."

Yap bunu, kardeşim.

"Çünkü..."

Ya o ya da biz. Onlar ya da biz. İkisine birden sahip olamazsın.

Kiva bu düşünce yüzünden gözlerini kapadı. O sırada seçimini yapmıştı. Ve buna sadık kalmak zorundaydı.

"Çünkü sana, ailene bir şey olacak diye endişelenmeden edemiyorum." Sanki bunu yapmak her şeyi daha kolay hâle getirecekmiş gibi sözcükleri hızlı hızlı söyledi.

Jaren'dan şaşkın, eğlenmiş bir ses çıktı. "Ne?"

Artık kararlı olan Kiva açıkladı: "Şu anda asiler yüzünden endişelenmediğini biliyorum. Ama..." Gözlerindeki korkuyla kendini ona bakmak için zorladı. "Ama beni kaçırdılar, Jaren. Bu da hâlâ plan kurdukları anlamına geliyor. Ya sana zarar vermenin bir yolunu bulmuşlarsa?"

Jaren kaşlarını kaldırarak kuşkuyla sordu: "Asiler yüzünden mi endişeleniyorsun?"

Sadece iki gece önce kendisi de asiler tarafından saldırıya uğramış olmasına rağmen kendini ifade edişi samimiydi.

"Eğer tahtı ele geçirmeye çalışırlarsa..." dedi Kiva ama Jaren'dan başka bir şaşkın kahkaha daha yükselince sözü kesildi.

"Orada dur bakalım." Jaren, Kiva'nın yüzünü avuçlarının arasına aldı, sesi yumuşacıktı. "Endişelenmeni gerektirecek hiçbir

şey yok, Kiva. Sana söz veriyorum. Her ne kadar can sıkıcı olsalar da krallığı zorla ele geçirmek için gereken sayıya asla sahip olmayacaklar. Olsalar bile, vatandaşlarımız bu kadar masum kanı dökmüş bir hükümdarı asla kabul etmez.”

“Peki ya başka bir yol bulurlarsa?” Kiva'nın alnı endişeyle çatıldı. “Ya seni tahttan çekilmeye, halkı da onları kabul etmeye zorlayacak yasal bir şey biliyorlarsa?” Boğazına yükselen safrayı bastırarak ekledi: “Eğer aralarında bir Corentine varisi varsa, taht üzerinde geçerli bir hak iddiaları olur, değil mi?”

“Birincisi, bu doğrulanmış bir bilgi değil,” dedi Jaren.

“Ama sen bunun doğru olduğuna inanıyorsun,” diye üsteledi Kiva.

Jaren onu onayladı ve devam etti: “İkincisi, haklısın. Teorik olarak halk tarafından isteyerek kabul edilmelerinin bir yolu var.”

Kiva'nın kalbi göğsünde durdu.

“Ama ‘teorik olarak’ diyorum,” diye devam etti Jaren, “çünkü bunun gerçekleşme ihtimali o kadar düşük ki -neredeyse imkânsız- düşünmeye bile değmez.”

Sesi dudaklarından zorlukla çıkan Kiva, “Nasıl emin olabiliyorsun?” diye sordu.

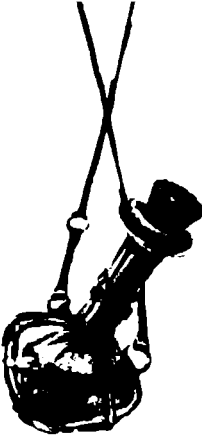
Jaren uzun bir süre sessiz kalıp sadece Kiva'ya baktı. Kiva'nın ifadesini düzeltmeye çalışmasına gerek yoktu, korku yüzünü herhangi bir çaba sarf etmesine gerek olmaksızın dolduruyordu.

Jaren sonunda, “Bu konuda gerçekten endişeleniyorsun, değil mi?” diye mırıldandı, eli genç kızın ensesine gitti ve rahatlaması için başparmağıyla tenini okşadı.

“Ne kadar endişelendiğimi bilemezsin,” diye cevap verdi Kiva, doğruyu söyleyerek.

Elini Kiva'nın kolundan kaydırıp parmakları yeniden birbirine dolanmadan önce ona son kez rahatlatıcı bir şekilde dokundu.

“Benimle gel,” dedi Jaren sessizce. “Sana bir şey göstermek istiyorum.”

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Jaren, Kiva'yı daha az bildiği batı sarayına götürdü ve onu koridorlarda yönlendirdi. Bir dizi büyük yaldızlı kapının ardında bulunan öyle görkemli bir kütüphaneyle karşılaştılar ki Kiva tam bir dakika boyunca ağzı açık bir şekilde etrafında daire çizerek döndü.

Sarayın geri kalanında olduğu gibi, kütüphane de altın ve beyaz renklerdeydi ama burada duvarlar en az üç kat yükselen kitap raflarından oluşuyordu. Her katın arasında sarmal merdivenler ve hepsi de çok sayıda olan rahat okuma koltuğu dışında boş duran açık zemine bakan balkonlar vardı. Hepsinin ortasında, duvar resimleriyle süslü tavana kadar uzanan devasa bir meşe ağacının kıvrımlı gövdesi, kitaplara göz kulak olan kadim bir muhafız gibi duruyordu.

“Sanırım buraya daha önce hiç gelmedin?” dedi Jaren, Kiva’nın tepkisi karşısında sesi eğlenmiş gibi çıkıyordu.

Kiva yalnızca başını sallayabildi ve hayranlık içinde sessizliğe gömüldü.

Jaren sessiz bir şekilde kıkırdadı sonra onu açık alanın derinliklerine, yapraksız meşe ağacının dibine doğru götürdü. “Senin buradan hiç çıkmama riskini göze alarak söylüyorum, ikinci katta bitkisel ilimlere ve şifa sanatlarına adanmış koca bir bölüm var. Gümüşdiken’dekiler, kendi kütüphaneleri belli bir konuda yetersiz kaldığında sık sık talepte bulunurlar.”

Kiva en yakındaki sarmal merdivene koşup kendini en nadide kitaplara gömmek istedi ama şaşkınlığını üzerinden atıp, “Beni buraya neden getirdin?” diye sordu.

“Sana bunu göstermek için.” Jaren ağaç gövdesinin önünde durdu ve tahtaya oyulmuş küçük bir rafı gösterdi. Üzerinde tek bir kitap duruyordu; derisi eskimiş, sayfalarının rengi solmuş ve zayıflamıştı ama yine de ne kadar eski olduğu ve ne olduğu düşünüldüğünde oldukça iyi korunmuştu. Şüphesiz bunu büyüyle sağlamışlardı.

“Bu düşündüğüm şey mi?” Kiva başlığını okurken saygıyla fısıldadı.

“Kanun Kitabı,” diye onayladı Jaren, kapağı açıp eski sayfaları çevirerek. Ciddi bir ifadeyle Kiva’nın gözlerine baktı. “Annem ve kraliyet konseyi dışındaki hiç kimse sana söyleyeceklerimi bilmiyor. Yalnızca iktidardaki hükümdar, onun seçtiği varis ve Evalon’un yüce valileri biliyor. Sarana Vallentis tahta oturduğundan ve bugüne kadar uyguladığımız yasaları yarattığından beri böyle süregeldi.” Parmağıyla kitaba vurdu. “Babam bile bilmiyor, ne Mirry ne Cal ne Ori ne de başka biri. Sadece annem, konsey ve ben. Ne söylediğimi anlayan gerekiyor.”

Kiva anlamıştı. Jaren ona güveniyordu. Hayatı ve krallığı üzerine.

Titrek bir sesle, “Belki de bana söylememelisin,” dedi.

Bir yanı söylememesi için dua ediyordu.

Çünkü aynı parçası, paylaşmak üzere olduğu şeyin prensin sonunu getirebileceğinden korkuyordu.

Ya o ya da biz. Onlar ya da biz. İkisine birden sahip olamazsın.

Kiva ablasının sesini bastırdı.

Jaren sessizce, “Burada kendini güvende hissetmen ve asla gerçekleşmeyecek bir gelecek için endişelenmemen benim için önemli,” dedi, “Bunun benim en büyük sırrım -Evalon’un en büyük sırrı- olduğunu söylememe gerek yok ama geceleri daha rahat uyumana yardımcı olacaksa, bunu bilmeni istiyorum. Sana güveniyorum, Kiva. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalısın.”

Lütfe dur, demek istedi Kiva. *Lütfe yapma*.

Ama Jaren sayfaları çevirirken Kiva dilini tuttu, ardından prens durup eskimiş mürekkebi işaret etti.

Dikine yazılmış olan semboller, yalnızca en eğitimli bilginlerin anlayabildiği bir dil olan eski Evalon dilinde yazılmıştı. En altta küçük harflerle yazılmış ek bir kısım vardı, harfler o kadar küçüktü ki Kiva'nın kelimeleri tek tek seçebilmesi için gözlerini kısması gerekti.

Jaren bu ek kısmı işaret ederek, "Sana asilerin teorik olarak krallığın yönetimini meşru bir şekilde ele geçirmelerinin bir yolu olduğunu söylemiştim ve bunu yapmanın yolu tam da burada yazıyor," dedi.

Kiva'nın kalbi sağlıksız bir şekilde hızlandı.

"Bu, kendi yasalarımızın en ince ayrıntısına kadar işlenmiş bir madde ve Evalon vatandaşlarının yeni bir hükümdara -barışçıl bir şekilde- boyun eğmesini gerektiren tek durumu ortaya koyuyor. Bu durum sağlandığı takdirde benzer şekilde, mevcut yöneticiler de herhangi bir mücadele olmaksızın yeni yönetime boyun eğmelidir."

Kiva bayılacak gibi oldu.

Jaren, "Maddede, Kraliyet Üçlüsü'ne bütünüyle sahip olan kişi veya kişilerin, tüm kan bağlarının, siyasi güçlerin ve kraliyet soylarının üstünde ve ötesinde, direkt olarak tahta geçme hakkına sahip olduğunu belirtiyor," diye açıkladı. Alnı düşünceli bir şekilde kırıştı. "Yani aslında, sanırım asilerin arasında bir Corentine varisi olup olmamasının bir önemi yok. Ama tüm hareketleri Torvin'in en başta hak ettiği bir şeyin intikamını almak gibi yanlış bir önermeye dayandığına göre, sanırım Torvin'in soyundan gelen biri onlara liderlik etmezse bocalayacaklardır."

Kiva'nın başı dönüyordu. Kraliyet Üçlüsü. Toplantıları sırasında kraliyet konseyinin konuştuğunu duyduğu sözler, kardeşlerine ne olduğunu sorduğu fakat ikisinin de cevabın ne kadar gizli olabileceğini bilmediği o sözler.

İçindeki mücadeleye rağmen Kiva, Jaren'ın Torvin hakkında söylediklerini görmezden gelerek mantıklı olan tek soruyu sordu; sesi boğuk bir fısıltı olmaktan öteye geçmedi. "Kraliyet Üçlüsü nedir?"

Jaren sayfaları tekrar çevirerek, "Üç nesne," diye cevap verdi. "Birincisi bu..." Bir parmağını Kanun Kitabı'na vurdu. "İkincisi Kraliyet Mührü, Evalon'un şu anki hükümdarı tarafından takılan altın bir yüzük. Ailemin arması onun taklidi olacak şekilde yapıldı, yani bu yüzden temelde taktığın tılsımın çok daha küçük bir versiyonu ancak büyüü içinde tutma gücü yok."

Dün gece ve daha önce sayısız kez Ariana'nın parmağında gördüğü yüzüğü düşünen Kiva, "Bunu annen mi takıyor?" diye sordu.

Jaren başıyla onayladı. "Taht bana devredildiğinde, bana geçecek."

Kiva prensin gözlerine bakamadı. "Peki ya üçüncü nesne?"

Jaren açtığı yeni sayfayı işaret etti. Üzerinde, parlayan bir elmas ya da en saf kristaller gibi küresel ve renksiz basit bir mücevher tutan, uzanmış iki ele ait bir çizim vardı.

"Tanrıların Gözü," dedi Jaren. "Kimsenin krallığı elimizden alması konusunda endişelenmene gerek olmamasının nedeni bu."

Kiva mücevhere bakarak, "Neyin gözü?" diye sordu.

Jaren, "Gel oturalım," diyerek onu en yakındaki okuma salonuna yönlendirdi. Rahatça yerleştiklerinde, "Torvin ve Sarana'nın hikâyesini zaten biliyorsun... ya da hikâyelerden *birini* biliyorsun. Zalindov'da paylaştığın hikâye daha önce benim de duyduğum bir hikâye ama tek hikâye o değil. Ve benim inandığım hikâye de bu değil." Başını iki yana salladı. "Bunun bir önemi yok. Bütün hikâyeler aynı şekilde başlıyor, ikisinin birbirlerine âşık olmalarıyla. Bu konuda hemfikir miyiz?"

Kiva başını salladı, Jaren'ın duyduğu diğer hikâyeleri de merak ediyordu ama merakı sözünü kesecek kadar yeterli değildi.

Jaren, “Efsaneye göre birlikte hüküm sürdükleri sırada kadim tanrılardan bazıları hâlâ bu dünyada yaşıyormuş. Henüz öteâle me göz kulak olmak için burayı terk etmemişler,” dedi. “Sarana ve Torvin’in bir araya gelişi üzerine, bu tanrılar halkımızın güvende olduğuna ve topraklarımızın iki hükümdarın sahip olduğu güçlü büyüyle korunduğuna inanarak artık kendilerine ihtiyaç olmadığına karar vermişler. Bir ayrılık hediyesi olarak, yeni evlilere değerli bir mücevher, yani Tanrıların Gözü’nü bahşetmişler. Bu, onların lider olarak değerlerini belirten bir kutsamaymış. Bugün bile, Tanrıların Gözü’ne sahip olan kişinin tanrıların onayını alarak onların yerine hükmettiği söylenir.”

“Endişelenmeme gerek olmamasının nedeninin Tanrıların Gözü olduğunu söylemiştin,” dedi Kiva uyuşmuş dudaklarının arasından. “Şimdiye kadar söylediğin hiçbir şey kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı.”

Jaren kıkırdadı. Gerçekten *kıkırdadı*. “Nefes al, Kiva,” dedi ve genç kızın elini rahatlatıcı bir şekilde sıktı. “Endişelenmene gerek yok çünkü Göz’ün çalınması neredeyse imkânsız. Onu tuttuğumuz yer...”

“Sakın söyleme,” diye ağzından kaçırdı Kiva.

Jaren daha da eğlenmiş bir hâlde, başını hoşgörüyü iki yana salladı. “Sana güvendiğimi söylemiştim. Ayrıca, nerede olduğunu paylaşmamın bir zararı olmaz. Onu çalmak için koca bir *ordu* aşman gerekir.”

Kiva anlamayarak gözlerini kırpıstırdı.

Jaren, “Göz, Evalon ordularının şu anki generalinin yanında,” diye açıkladı. “Şu anda Ashlyn’de, buradan yüzlerce kilometre kuzeyde. Sadece onu koruyan güçlü rüzgâr ve toprak büyüüne sahip olması bir yana, aynı zamanda herhangi bir hırsızın önemli ölçüdeki askerî kuvvetimizin üstesinden gelebilecek kadar büyük bir güce ihtiyacı olacaktır. Bu nedenle, Yani, Kraliyet Üçlüsü’ne hiç ihtiyaç duymadan Evalon’u hâlihazırda fethedebilecek kadar büyük bir güce sahip olmaları gerekir.” Durakladı ve kızın

Jikkatle dinlediğinden emin olduktan sonra sözlerini bitirdi: "Asilerin böyle bir gücü yok. Ve eğer yaklaşırlarsa, başka önlemler alırız."

Kiva'nın içindeki gerginlik yavaş yavaş azalmaya başladı.

"Öte yandan Mirraven ve Caramor'un," dedi Jaren, ses tonu sohbet eder gibiydi ama yüz ifadesi sertleşmişti, "ittifakları *endişerici*. Ne de olsa toplu olarak o miktarda bir sayıya *sahipler*. Ama Göz'ün gerçek değerini bilseler bile -ki *bilmiyorlar*- umurlarında olmaz. Evalon'u ele geçirmek için meşru bir yol peşinde değiller. Kraliyet Üçlüsü ile uğraşmazlar, yönetimi ele geçirmek için yalnızca ordularını kullanırlar." Kiva'nın elini tekrar sıkıttı, belki de gerginliğinin geri döndüğünü hissediyordu. "Ama böyle bir şey olmayacak. Dağ geçitlerini yakından izliyoruz ve tüm avantajlar bizden yana. Bizi yenemezler. Ne Mirraven ne Caramor... ne de asiler. Hiçbiri Evalon için gerçek bir tehdit oluşturmuyor ve Kraliyet Üçlüsü olsun ya da olmasın, asla gerçek bir tehdit oluşturmayacaklar."

Kiva gülse mi ağlasa mı bilemedi.

Jaren, az önce ona tahtını nasıl ele geçirebileceğini söylemiş ve bunun da neredeyse imkânsız olduğunu açıklamıştı.

Rahatlama ve yıkım içinde savaşıyordu.

Ama rahatlama kazandı...

Uzun, titrek bir nefes veren Kiva, "Yani bu madde, birisinin üç nesneye de sahip olması gerektiğini mi söylüyor? Bir ya da iki değil, hepsine birden mi? Ve gerçek hükümdarlar olarak kabul edilmelerinin *tek* yolu bu mu?"

"Üçünün de," diye onayladı Jaren, kızın ifadesine gülümseyerek. "O yüzden rahat ol. Tanrıların Gözü iyi korunuyor, Kanun Kitap'ı ve Kraliyet Mührü de burada, sarayda güvende tutuluyor. Kraliyet Üçlüsü maddesi, bu üçü olmadan yürürlüğe giremez."

"Peki, birinin iktidarı ele geçirmesi için kan dökmenin dışındada başka bir yol yok mu?" diye bastırdı Kiva.

Jaren sessizce güldü. “Dikkatli ol, yoksa senin beni devirmeyi planladığını düşünmeye başlayacağım.”

Kiva söylediklerinin kulağa ne kadar çaresiz geldiğinin farkında olarak kısık sesli bir kahkaha attı. “Özür dilerim,” dedi. “Ben sadece-”

“Anlıyorum,” diye nazikçe araya girdi Jaren. “Endişeleniyorsun. Ama umarım artık endişelenmene gerek olmadığını anlamışsındır.”

Anlamıştı, tıpkı hayatının son on yılını başarıya ulaşma şansı olmayan bir davaya adanmış olduğunu anladığı gibi. Asiler bir gün kraliyet ordularına üstün gelse bile, Evalon halkı kanlı bir iktidar değişimine boyun eğmeyecekti. Asiler savaştan sağ çıkıp büyü kullanabilen generalden Göz’ü çalmayı başaramadıkları takdirde -ki Ashlyn, Vallentis ailesine benziyorsa bu şüpheliydi- Kraliyet Üçlüsü maddesi onları geri çekilmeye zorlamasa bile Evalon vatandaşları mücadele ederdi.

Ancak Kiva, asilerin, özellikle de komutanları olan Zuleeka’nın gelecekteki kraliçeleri olacağını düşününce, bunu umursamayacağını hissediyordu.

Savaşlar fedakârlık olmadan kazanılmaz, küçük kardeşim.

“Haydi,” dedi Jaren, onun tedirgin düşüncelerini bölerek. “Hazır buradayken sana doğru düzgün bir şekilde etrafı gezdireyim.”

Ve böylece Kiva, veliaht prensi muhteşem kütüphanede ilerlerken takip ederek prensin paylaştığı her şeyi düşündü... Bu konuda nasıl hissedeceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Kiva o gece odasına döndüğünde, yatağının üzerinde bir not buldu. Ablasının el yazısını tanıyınca tüm vücudu gerildi. Şifreli sözcüklerde bir adres ve saat, ardından kabaca çizilmiş bir harita ve net yönergeler vardı. Harita ve yönergeler Torell’in el yazısıyla aceleyle eklenmişti.

Mesajı odasına bir asi casusunun soktuğu düşüncesiyle tedirgin olan Kiva, özellikle de felakete dönmüş öğle yemeği yüzünden hâlâ üzgün olduğu için notu görmezden gelmeyi düşündü. Ama ihanet ne kadar acı verici olursa olsun, bunu unutmaya çoktan karar vermişti. Ablasıyla herhangi bir şekilde olumlu bir ilişki kurmak istiyorsa -ki sinir bozucu bir şekilde hâlâ istiyorduden azından Zuleeka'nın söyleyeceklerini dinlemeliydi.

Kiva adrese tekrar baktı ve rıhtımın aşağısında, uzun bir yürüyüş mesafesinde olduğunu fark etti. Buluşma saati hızla yaklaşıyordu, bu yüzden bunu daha fazla düşünmeden bir pelerin kaptı ve gizlice dışarı çıkmadan önce Naari'nin hançerini botunun içine yerleştirdi.

Kiva kardeşleriyle buluşmakla yanlış bir şey yapmıyor olsa da -gerçekte kim olduklarını göz ardı ederek elbette- dikkatli olmayı ve gizli demir ızgara çıkışını kullanmaya karar verdi. Ön kapılardan çıkarken birilerine görünmek çok riskli olurdu, bunu göze almak istemiyordu.

Kiva tekrar yer üstüne çıktığında, park alanından geçerek luminiyum ile aydınlatılmış şehir sokaklarına doğru koştu. Sonra Tor'un haritasını aklında tutarak ve Caldon'un geçen hafta onarımları gezdirdiği zamanki anılarına güvenerek kuzeydoğuya doğru ilerledi.

Serin Nehri'nin, Tetran Denizi'yle buluştuğu limanın yanında yer alan rıhtım, Vallenia'ya gidip gelen gemilerin uğradığı ilk limandı. Genelde depolardan ve diğer depolama binalarından oluşan bu rıhtım, farklı büyüklükteki gemiler yüklenip boşaltıldığı için gün boyunca hareketliydi. Ayrıca ardı arkası kesilmeyen seyyar satıcılar tarafından açılan sokak pazarlarında, yerel deniz ürünlerinin yanı sıra nadir kumaşlar, baharatlar, sabunlar, parfümler ve okyanusun dört bir yanından gelen sayısız diğer mallar satılıyordu.

Ancak geceleri rıhtım neredeyse terk edilmiş gibi oluyordu. Kiva buraya geldikten kısa bir süre sonra bunu fark etmişti.

Durumun gerekliliğini anlıyor olsa bile, böylesine ıssız bir buluşma noktası seçtikleri için kardeşlerine sövdü.

Pelerinini daha sıkı saran Kiva, kendisine verilen adrese ulaşana kadar karanlık sokaklarda hızla ilerledi ve iki büyük deponun arasına sıkışmış küçük bir depo buldu. Tam girişi aramak üzereydi ki binaların arasındaki klostrofobik geçitten adının seslendiğini duydu. Gözlerini kısarak karanlığa baktığında Tor ve Zuleeka'nın ona el salladığını gördü.

"Bunu gündüz yapamaz mıydık?" Kiva onlara ulaşır ulaşmaz söylendi, bulundukları alan o kadar dardı ki neredeyse birbirlerinin üzerinde duruyorlardı. "Siz ikiniz on yıl boyunca kendinizi savunmayı öğrenmiş olabilirsiniz ama ben tahta bir kılıcı bile zar zor sallıyorum. Eğer bu gece biri öldürülürse, bunun kim olacağını hepimiz biliyoruz."

Tor, Kiva'nın homurdanarak söylediklerine sırtıttı ama Zuleeka'nın dudakları kıpırdamadı bile.

Kiva ablasına dikkatle bakınca onun rahatsız ifadesini fark etti.

"Geldiğin için teşekkürler," dedi Zuleeka, ağırlığını bir ayağından ötekine kaydırıp Kiva'nın bakışlarından kaçınarak. "Ben... Biz... Ben..." Yılgın bir nefes verdi ve kendini tekrar ifade etmeye çalıştı. "Seni buraya özür dilemek için çağırdım. Dün için. Öğrendiğin şey yüzünden ama daha da önemlisi, onu öğrenme şeklin yüzünden. Bunu daha uygun bir şekilde yapabildim. Hepsini. Öğle yemeğindeki davranışlarım da dâhil. Bunun bir mazeret olmadığını biliyorum ama orada, sarayda olmak çok zordu. Onlarla aynı yerde. Yapmamam gerekse de bu hislerin sağlıklı düşünmemin önüne geçmesine izin verdim."

Kiva şaşkın bir nefes aldı. Neden çağrıldığını bilmiyordu ama kendisinden kekeleyerek özür dilenmesini de beklemiyordu. Hele ki kulağa samimi gelen bir özrün dilenmesini hiç beklemiyordu.

"Zulee olan biten her şeyi uzun uzun düşündü," dedi Tor, kollarını kavuşturmuş ve sert yüz hatlarıyla onu bunu yapmaya

zorladığını belli ediyordu. “Yaptığının yanlış olduğunu, sadece dün olanların değil, seni Zalindov’dan kurtarmamanın da yanlış olduğunu biliyor.”

Zuleeka hemen, “Bunu yapan annemdi,” diye kendini savundu. “Bana gerçekten orada daha güvende olduğunu söyledi, özellikle de büyünü de düşününce. Bizim de bu şekilde daha güvende olduğumuzu söyledi. Ve ben de küçüktüm, Kiva. Küçüktüm ve korkmuştum. Bu yüzden onu dinledim. Nedenleri mantıklıydı. Eğer keşfedilirsen hepimiz keşfedilirdik. Bu her şeyi mahvedebilirdi. Ama sen Zalindov’daydın ve biz oradan oraya sürekli hareket hâlindeydik. Yani eğer sen hapisteyken bir şey olsaydı, kimse bizi bulamazdı. Ve...” Sanki kendini tutuyormuş gibi durdu.

Kiva, Zuleeka’nın söylediklerini daha önce de duymuştu; mantıklı bir tarafı olsa da bir çocuğu cehennemde bırakmayı haklı çıkarmak için yeterli değildi. Yine de üstüne gitti. “Ve ne?”

Zuleeka tereddütle, “Kulağa korkunç gelecek ama...” dedi. Nefes aldı ve fısıldayarak itiraf etti: “Ben de sonumun Zalindov olmasını istemedim. Düşüncesi bile kâbuslarıma giriyordu.”

Kiva ablasına bakamadığı için gözlerini kapattı. Zalindov’un onun kâbuslarına girmesinin ne demek olduğunu biliyordu ama Kiva da bu kâbusun içinde *yaşamak* zorunda kalmıştı. Hem de tek başına. On yıl boyunca.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı Zuleeka. “Annemi dinlemeliydim, bunu şimdi anlıyorum. Tor’a söylemeliydim ve seni almaya gelmeliydik. Seni hayal kırıklığına uğrattık. Seni hayal kırıklığına *uğrattım*.”

Kendini kötü hisseden Kiva, düşüncelerini toplamak için bir an durdu. Hayatının on yılını gereksiz yere kaybetmişti, bu yüzden Zuleeka’yı hiçbir şey olmamış gibi affedebilecek durumda değildi. Ama ablası kendisinin de küçük olduğu konusunda iyi bir noktaya değinmişti. Eğer durumları tersine dönseydi ve Tilda, Kiva’ya Zuleeka’nın hapiste kalmasının herkes için daha

güvenli olduğunu söyleseydi, Kiva annelerinin sözüne ve onun haklılığına güvenmez miydi?

Kiva derin bir iç çekerek, “Bunu... Bunu unutmaya çalışalım. Dün de dediğin gibi, olan oldu.”

Zuleeka şaşırılmış görünüyordu. Torell de aynı şekildeydi.

“Bu senin için... rahatsız edici olmaz mı?” diye sordu Zuleeka yavaşça.

“Olanların hepsi benim için *rahatsız edici*.” Kiva’nın sesi karanlık ara sokakta yükseldi, ardından tekrar sesini alçaltarak ekledi: “İki gece önce Jaren’ı öldürmeye çalışan ve Naari’nin elini kaybetmesinin sebebi olman da benim için *rahatsız edici*. Ama bunların hiçbirini değiştiremem, değil mi? Bu yüzden akıl sağlığım için yapmamız gereken-”

Torell kaşları çatılmış bir hâlde, “Dur, geri sar,” diye araya girdi. Zuleeka’ya, “Naari’yi biliyorum ama Jaren olayı da ne?” diye sordu.

Zuleeka cevap vermedi, onun yerine Kiva’ya bakarak konuştu: “Eğer prensi öldürmek isteseydim ölmüş olurdu. Niyetim bu değildi. Sadece onu biraz sarsmayı umuyordum. Ona hiçbir yere gitmediğimizi hatırlatmak istedim.”

Kiva, Zuleeka’nın aşırı özgüvenine hayret etti. “Hiçbir yere gitmediğinizi biliyor. Ama aynı zamanda sizi büyük bir tehdit olarak da görmüyor. Ve bugün öğrendiklerime bakılırsa, haksız da sayılmaz.”

Torell de Zuleeka da alarma geçmişti. Kiva ifadesini nasıl hafifleteceğini düşünmeye çalıştı ancak buna gerek olmadığını fark etti. Jaren’ın paylaştığı bilgi ona ya da ailesine zarar veremezdi. Ölümlemlerini garantileyecek tek bir parça yüzlerce kilometre uzakta ve sadece büyüyle değil, koca bir orduyla da korunurken bu mümkün değildi.

“Ne öğrendin, Kiva?” Torell, sevgi dolu abiden asilerin kumandanı olan generale dönüşerek sordu.

Kendisiyle savaşıyan Kiva ne söyleyeceğini düşündü. Bir yandan, ailesinin krallığı yasal yollardan ele geçirmek için hızlı

hareket edeceği bir yol olmadığı için hâlâ cesareti kırılmış durumdaydı. Ama diğer yandan...

Bu genç adamın kaderinde büyük başarılar var. Şimdiye kadar gördüğümüz en iyi kral olacak.

Şifacı Tura'nın sesi tekrar Kiva'nın kulaklarında yankılandı, sözleri doğruduydu. Jaren'ı bugün halkının arasında ve onlara sadece sözleriyle değil, eylemleriyle de ne kadar değer verdiğini gören Kiva bunu biliyordu.

Krallık onun yönetiminde daha iyi olacaktı.

Kendini ailesine ihanet etmiş gibi hissediyordu ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Evalon'u Zuleeka'nın kraliçe, hatta Tor'un kral olmuş hâliyle hayal edemiyordu. Siyaset ve diplomasiyle nasıl başa çıkılacağı konusunda hiçbir fikri olmadığı için Evalon'u kesinlikle kendisi yönetmek istemiyordu. Kraliyet konseyinin sıradan krallık meselelerini tartışmasını *dinlerken* bile sıkılmıştı, bu tür konuşmalara katılma fikri içinde bir şeylerin buruşup ölmesine neden oluyordu.

Jaren ise ömrü boyunca bu rol için yetiştirilmiş ve her saniyesinden zevk almıştı.

O gerçekten de halkın prensiydi.

Bu yüzden Kiva, bu duruma daha fazla üzülmesi gerektiğini bilse de en azından şimdilik Vallentis ailesinin güvende olduğunu, tahtlarının emniyette olduğunu bilmenin verdiği rahatlama-yı inkâr edemezdi.

"Kiva?" Uzun süre sessiz kaldığında Tor seslendi. "Bir şey mi buldun?"

Dudaklarını yalayarak konuya girdi: "Evet, buldum. Ve bundan hiç hoşlanmayacaksınız."

Kardeşlerine kütüphaneye yaptığı ziyareti ve Kanun Kitabı'nı incelemesini anlatırken, Jaren'ın en büyük sırrı olan ve sadece kendisinin, annesinin ve konseyin bildiği Kraliyet Üçlüsü maddesi hakkında öğrendiği her şeyi paylaştığı için kendini kötü hissediyordu. Ve artık can düşmanları da bunu biliyordu. Kiva, Jaren'ın güvenine ihanet etmekten nefret etse de ona bir

zarar gelmeyeceğini hatırlatarak kendini teselli ediyordu; bu harekete geçirilemeyecek bir sırdı, Jaren onun söylediğini asla bilmeyecekti.

Sonunda konuşmayı bitirdiğinde, ara sokaktaki sesler sadece hafif bir damlama sesi ve bir kedinin uzaktan gelen ıslamasıydı.

Sonra Tor yüksek sesle küfrederek yumruğunu en yakındaki binanın duvarına vurdu. “*Lanet olsun!*” diye bağırdı ve tekrar yumrukladı.

Paniğe kapılan Kiva, Tor’un kolunu tutarken parmak eklemelerini kaplayan kandan irkildi. Abisinin acısını dindirmek için büyüsüne uzandı. Ama sonra...

Hiçbir şey olmadı.

Kiva, Delora’nın ilacını unutmuştu.

İlacın etkisi altındayken kendi isteğiyle bile olsa büyüsüne erişemiyordu.

“Sakin ol, kardeşim,” dedi Zuleeka, elini Tor’un omzuna koyarak. “Kiva’nın bize yardım edecek bir şey öğreneceğinin hiçbir zaman garantisi yoktu... bu planlarımızı değiştirmiyor.”

“Kesinlikle!” Tor kollarını açarak bağırdı. “*Bu hiçbir şeyi değiştirmiyor!* Yaptığımız şeyi yapmaya devam etmek zorundayız!”

Zuleeka’nın gözleri kısıldı. “Peki bunda yanlış olan ne?”

İyi insanların, inandığımdan bile emin olmadığım bir dava uğruna acı çektiklerini görmekten yoruldum.

Kiva, Torell’in sözlerini hatırladı; bunlar Zuleeka’nın içgüdüsel olarak anlayamayacağı sözlerdi. Abisini kurtarmak için araya girdi: “Bu benim hatam... Benden tahtı ele geçirmek için yasal bir yol bulmamı istedin ve ben bulamadım. Özür dilerim.”

“Elinden geleni yaptın, küçük kardeşim,” dedi Zuleeka. Kiva’nın beklediğinden çok daha sakindi ama yine de Zuleeka’nın önceki günden -önceki *on yıldan*- sonra telafi etmesi gereken çok şey vardı.

"Yine de emin misin?" diye devam etti Zuleeka. "Yani büyü çalmanın imkânsız olduğundan? Göz en zor kısmı gibi görünüyor, gerçekten bu derece iyi korunuyor mu?"

"Jaren, şu anki general nereye giderse onun da oraya gittiğini söylledi," dedi Kiva. "Yani Ashlyn ve ordularla birlikte. Ayrıca Ashlyn'in büyüyle de korunuyor."

Zuleeka iç çekti. "Evet, bu kötü bir haber ama pes etmeyeceğiz. Tahtı ele geçirmenin zaman alacağını biliyorduk, sadece sabırlı olmamız gerekiyor."

Kiva gizlice Torell'e baktı ve onu öfkeyle karanlığa bakarken buldu.

Seçeneğim olsaydı, asla bu hayatı seçmezdim.

Bu sözleri hatırlayınca Kiva'nın boğazında bir yumru oluştu ve Zuleeka'nın sorgulamayacağını umduğu bir şekilde Tor'u rahatsızlatmak için yan tarafına yaslandı.

Tor yüksek sesle nefes verdi ve bir kolunu Kiva'nın omuzlarına dolayarak onu kendine çekti. Ama sonra durdu ve bakışları Kiva'nın boynuna odaklandı.

"Bu da ne?" diye sordu altın zinciri kaldırarak.

"Jaren'dan bir hediye," diye yanıtladı Kiva, tılsımı giysilerinin altından çıkararak. "Dün gece annesiyle bir sorun yaşadım ve sonrasında Jaren da gelecekteki büyülü saldırılardan korunmam için bana bunu verdi."

Torell ve Zuleeka, Kiva'nın sözleri karşısında donup kaldı.

"Kraliçe sana *saldırdı* mı?" diye haykırdı Tor.

"Sen iyi misin?" diye sordu Zuleeka, endişesi Kiva'nın içini az önceki özüünden çok daha fazla ısıtmıştı.

Kiva, kraliçenin oturma odasında boğulmaya ne kadar yaklaştığını anlatmadı; bu gece onlara zaten yeteri kadar endişelenecekleri şey anlatmıştı. "Ben iyiyim," dedi. "Jaren beni kurtarmak için büyüünü kullandı."

"Kraliçenin su büyüüne karşı ateş büyüü mü?" Zuleeka bir kaşını kaldırarak sordu. "Bu nasıl işe yaradı?"

Kiva hemen bahane bularak ekledi: “Jaren’ın rüzgâr büyü de var, hatırlarsan? Ariana’yı odanın öbür ucuna fırlatmak için kullandı.” Bu bir yalan değildi. Sadece Ariana’nın gücüne karşı koymak için su büyüünü de kullanmış olması gerektiğini bilmeseler de olurdu.

“Ne yaptı?” diye sordu Torell şaşkınlıkla.

Kiva, “Sonra da büyüünü kapıları arkamızdan kapatıp onu odasına kilitlemek için tekrar kullandı,” diye anlattı.

“Vay canına,” dedi Torell hayranlığını belli ederek.

“Oldukça etkileyiciydi,” diye itiraf etti Kiva. “Hepsinin büyüleriyle yapabildikleri şeyler...” Hayranlık içinde başını iki yana salladı.

“Kimse bu kadar güce sahip olmamalı,” dedi Zuleeka, sesinde karanlık bir ton vardı. Ama sonra sesi hafıfledi ve ekledi: “En azından hepsinin bir sınırı var. Aramızda dört elemente birden sahip başka bir Sarana Vallentis olduğunu düşünsene? İşte *bu* endişe verici olurdu.”

Kiva’nın tepki vermemesi için içindeki oyunculuk yeteneğinin her kırıntısını kullanması gerekmişti. Onlara söylemeliydi. Onlar onun ailesiydi. Ama...

Sana güveniyorum, Kiva. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalısın.

Kiva, Jaren’a pek çok konuda ihanet etmişti fakat bu konuda ihanet edemezdi.

“Demek bu tılsım,” dedi Tor karanlıkta gözlerini kısarak. “Seni elemental büyüden koruyor?”

Kiva başıyla onaylayınca kardeşleri daha yakından bakmak için eğildi ve Kiva nasıl çalıştığını anlatırken Zuleeka renkli taşların her birine dokundu.

“Prens sana bu kadar değer verdiği için şanslısın,” dedi Zuleeka, dalgın bir şekilde düşünerek. “Ne hediye ama.”

“Umarım bir daha asla ihtiyacım olmaz,” dedi Kiva.

Tor başını eğdi. “Jaren’in bunu sana saldırıdan *sonra* verdiğini söylediğini sanıyordum?”

“Verdi,” diye doğruladı Kiva. “Ama bunu bana Zalindov’da da vermişti. Aslında teknik olarak bunu bana veren Mirryn’di ama bir şekilde beni Ateş İmtihani’ndan kurtardı. O olmasaydı yanıp küle dönmüş olurum.”

Abisinin yüzü soldu ama Zuleeka, Kiva onu tekrar kazağının altına sokana kadar dalgın dalgın tılsıma bakmaya devam etti. Zuleeka ancak o zaman düşüncelerinden sıyrıldı. “Burada daha fazla oyalanmamalıyız. Ama dün olanlardan dolayı sorma şansımız olmadı, Delora nine ile görüşmen nasıl gitti? Notunda sana yardım ettiğini ima etmiştin?”

“Onunla ilgili söyledikleriniz doğruymuş, bizden pek hoşlanmıyor,” dedi Kiva. “Torvin’in hançerini çalmak için orada olduğumu düşündüğünden eminim. En azından ben onu aksi yönde ikna edene kadar öyle düşündüğünden.” Abisine döndü ve ekledi: “Tam da tahmin ettiğin gibi, onu eczacı bıçağı olarak kullanıyor.”

Tor homurdandı. “Şaşırtmadı.”

“Sana onu gösterdi mi yani?” diye şaşkınlıkla sordu Zuleeka. “Onu sakladığını sanıyordum.”

“Onu gerçekten *saklıyor*,” diye doğruladı Kiva. “Onu *1001 Turta ve Hamur İş*i diye içi boş siyah bir kitabın içinde tutuyor. Ve onu bana böbürlenmek için göstermedi, büyümü bastırarak bir ilaç yapmak için kullandı.”

“Yani yardım *edebildi* mi?” diye sordu Torell, yüzünden rahatladığı belli oluyordu. Zuleeka’nın da öyle. “Bu harika, fare.”

“Kalıcı değil,” diye uyardı Kiva. “Bana sadece yarına kadar yetecek miktarda ilaç verdi. Biraz daha almak için geri dönmem gerekecek.”

“Yarın Delora’yla tekrar görüşeceksin yani?” diye sordu Zuleeka.

Kiva bunu az önce söylediği için başıyla onaylamakla yetindi.

“Bunun zor bir istek olduğunun farkındayım,” dedi Zuleeka, “ama son konuştuğumuzdan beri bunu düşünüyordum ve şey...” Bir nefes aldı. “Hançeri ondan alıp bize getirmeyi deneyebilir misin?”

Kiva’dan kısa, kuşkulu bir kahkaha yükseldi. “Ah, *hayır*. Eğer o hançere dair en ufak bir ilgi bile gösterirsem, Delora beni kulübesinden atar.”

Muhtemelen bataklığa doğru.

Bay Chomps’un yanına.

Kiva ürperdi.

“Bunun...” Zuleeka siyah saçlarından birkaç teli kulağının arkasına attı. “Sana asilerin onu Torvin’in hükümdarlığının bir sembolü olarak gördüğünü söylemiştim ve sembollerin ne kadar güçlü olduğunu hepimiz biliyoruz. Annem artık olmadığına göre...” Hafifçe duraksadı. “Hançerin elimizde olması, yeni liderleri olarak bize olan güvenlerini artırmaya yardımcı olacaktır. Corentine Hançeri gerçek varislerine geri dönmüş olur.”

Kiva, Zuleeka’nın sözlerindeki haklılığı fark etti ama yine de itiraz etti: “Delora onu anneme vermeyi reddettiye, bana neden versin ki?”

Zuleeka, “O huysuz, yaşlı bir yarasa ve soyumuzdan nefret ettiği için o hançeri bırakmıyor ama nedense bir sebepten dolayı sana yardım ediyor,” dedi. “Bu senden az da olsa hoşlandığı anlamına geliyor olmalı.” Ardından, “Sormaktan zarar gelmez, değil mi?” diye yalvardı.

Kiva’nın yine Bay Chomps’u hatırladı ve yüzünü buruşturdu. Ama sonra yumuşadı. “Hiçbir şey için söz veremem ama Delora’nın keyfi yerindeyse ne yapabileceğime bir bakarım.”

Zuleeka gülümsedi. “Teşekkür ederim.”

Ondan yayılan parlaklığa bakan Kiva, kendini Zuleeka’nın daha sık böyle davranmasını dilerken buldu. Çocukluğundan hatırladığı, duyguları olan ve bir şeyleri önemseyen ablası işte

*bu*du. asilerin sert komutanı değil. Belki de onlar için hâlâ gerçekten umut vardı.

“Gitmemiz gerekiyor,” dedi Torell, suyun olduğu yöne bakarak. “Liman işçileri yakında vardiya değiştirecek ve eğer çok beklersek birileri bizi görebilir.”

Zuleeka, Kiva’ya baktı. “Saraya kendi başına dönebilir misin?”

Kiva daha önce öldürülme ihtimalinden yakınmış olmasına rağmen, “Hallederim,” diye cevap verdi.

Zuleeka başıyla onayladıktan sonra onu bilgilendirdi: “Diğer asi liderlerle birlikte, atacağımız sonraki adımları konuşmak için bir toplantı ayarlayacağız. Bu biraz zaman alabilir çünkü kamplar krallığın dört bir yanına dağılmış durumda ve bu, yüz yüze yapmamızı gerektirecek türden bir görüşme.”

“Birden fazla kampınız mı var?” diye sordu Kiva şaşırarak.

Zuleeka eğlenmiş görünüyordu. “Yıllardır sayımız artıyor, herkesin Oakhollow’un dışına sığacağını düşünmedin, değil mi?”

Kiva az da olsa tedirgin hissetti ama henüz bir planın ve asilerin gerçekleştirebileceği bir eylemin olmadığını bilmek onu rahatlatmıştı.

Tor, “Yakında tekrar haberleşiriz,” dedi Kiva’ya. Yüz hatlarını yine ifadesizleşmişti, sanki on yıllık teslimiyetçi kabullenişine geri dönmüş gibiydi.

Kiva doğruyu söylediğinden emin olmasa da, “Bu arada başka bir şey öğrenirsem size haber veririm,” dedi. Durduğu yerin çizgileri bulanıklaşmıştı, iyi ve kötü artık o kadar da siyah ve beyaz görünmüyordu.

“Şimdilik sadece gizlenmeye ve büyüğü bastırmaya odaklan,” dedi Zuleeka ve hemen ardından ekledi: “Ve lütfen Delora’yı hançeri teslim etmesi için ikna etmeye çalış. Onun değeri...” Sözlerini yarıda kesti, özlem dolu ifadesi kelimelerden daha fazlasını anlatıyordu.

“Çalışacağım,” diye söz verdi Kiva.

Hızlıca vedalaştıktan sonra, Zuleeka ve Torell dar geçidin derinliklerine doğru ilerleyip karanlığın içinde kaybolurken, Kiva dönüp geldiği yoldan dışarı çıktı. Hızlı adımlarla yürüyerek ancak bir bina kadar ilerleyebilmişti ki gölgelerin arasından pelerinli bir figür çıktı karşısına. İri erkek silüeti nabzının hızlanmasına neden oldu.

Hiç düşünmeden uzandı ve Naari'nin hançerini kılıfından çıkardı.

Ama sonra silüet başlığını indirdi ve Caldon'un tanıdık yüzü ortaya çıktı.

"Tanrım, beni korkuttun." Kiva zorla güldü ve hançerini indirdi. "Başımın gerçekten belada olduğunu sandım."

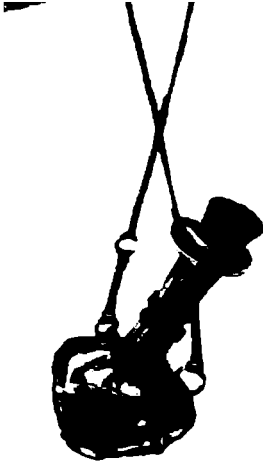
"Başın *gerçekten* belada," dedi Caldon, sesi de yüzü kadar sertti.

"Öyle... mı?" diye sordu Kiva. Dışarıdan bakıldığında söğukkanlılığını korumaya çalışıyordu ama içinde panikle birlikte adrenalin salgılanmaya başlamıştı. Kiva kardeşleriyle ara sokakta konuştuklarını onun duyamayacağından emin olsa da -ara sokak Caldon'un oraya sızıp fark edilmeden gizlice onları dinleyemeyeceği kadar dardı- üçünün buluştuğunu rahatlıkla görmüş olabilirdi. Ve belli ki Kiva'nın saraydan gizlice çıktığını biliyordu. Caldon aptal değildi, bir sebepten ötürü onu takip etmişti.

"Lafı uzatmayalım ve doğrudan konuya girelim gün ışığı," dedi Caldon, ona doğru ilerleyerek. "Kardeşlerin ne istiyordu?"

"Zuleeka dün olanlar için özür dilemek istedi," diye cevap verdi Kiva hızlıca, gerçeği söyleyerek. En azından kısmen de olsa bu gerçektir.

Caldon tam önünde durdu. "Başka şekilde ifade edeyim." Eğildi, gözleri kobalt ateşi gibi yanıyordu ve ölümcül bir sesle sorusunu değiştirdi: "Kardeşlerin -Engerek ve Çakal- ne istiyordu?"

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Caldon'un sözleriyle dünya durdu.

Saf dehşet Kiva'nın damarlarına yayıldı ve onu elindeki hançeri yeniden kaldırmaya itti, verdiği tepki tamamen otomatikti. Ama Caldon şimşek hızıyla hareket etti, onu bileğinden yakalayıp döndürerek sırtının kendi göğsüne çarpmasını sağladı. Eli hançerin üzerine kapandı ve onu Kiva'nın boğazına bastırdı.

"Gerçekten bunun akıllıca bir fikir olduğunu mu düşündün?" diye bağırdı genç kıza.

Kiva'nın kalbi yakalandığını ve ölmek üzere olduğunu bildiği için hızla atıyordu.

Ama sonra Caldon onu serbest bıraktı.

Bir an için Kiva'nın hayatı gözlerinin önünden geçmişti. Ardından Caldon onu tekrar yüzleşmek için kendine doğru döndürdü.

Naari'nin hançerini kemerine yerleştirdi ve Kiva'nın panik içindeki bakışlarına karşılık verirken, "Söylenmesi gereken birkaç şey var," dedi sohbet edercesine. "Birincisi, senin kim olduğunu çok iyi biliyorum, *Kiva Corentine*. Ve bunun neredeyse tanıştığımız günden beri farkındayım."

Kiva ayaklarının üzerinde sallandı.

"Yüzbaşı Veris seni ilk imtihan sırasında tanıdı," diye açıkladı Caldon. Kiva, bunu Jaren'in kraliyet konseyine anlattıklarına kulak misafiri olduğu için zaten biliyordu. "Seni revirde ziyaret

etmeden önce bana babanla birlikte tutuklandığınız geceyi anlattı. Ancak *Veris* seni sadece Kiva Meridan olarak hatırlıyor.” Caldón’un ses tonu alaycı bir inançsızlıkla doluydu. “Asi kraliçe için hayatını tehlikeye atacak kızla ilgili benim yaptığım gibi boşlukları dolduracak kadar meraklı olmadığı için şanslısın. Ardından senin ve babanın kayıtlarını araştırdım. Bu, sonunda beni ailenin geri kalanına götürdü. Meridan’mış, hadi oradan.” Alaycı bir şekilde homurdandı.

Öteâlem aşkına, Kiva hapishane kayıtlarını düşündü. Ama o kayıtlarda, onu suçlayabilecek hiçbir şey olmamalıydı; Kiva’nın ailesinin geri kalanı ve gerçek soyları arasında bağ kurulabilecek bir şey kesinlikle yoktu. Caldón onun kim olduğunu anlamak için ne kadar derine inmişti?

Kiva’nın tüm vücudu titremeye başlamıştı, ta ki...

“Sana aylardır bunu bildiğimi söyledim, bu yüzden altına işemek üzereymiş gibi bakmayı bırakabilirsin.”

Aylardır.

Caldón onun kim olduğunu *aylardır* biliyordu.

Ama yine de...

Yine de onu kurtarmıştı.

Yine de onu eğitmişti.

Yine de onun arkadaşı olmuştu.

Bunun neresini anlamıyorsun? Kiva büyükannesinin yanından döndükten sonra Caldón ona bunu sormuştu. *Sana değer veriyoruz, Kiva.*

Bunca zaman boyunca onun kim olduğunu çok iyi biliyordu.

“Neden?” diye nefes aldı, daha yüksek sesle bir şey söyleyemiyordu. “Ailen senin için her şeyden daha önemli, onlar için ne kadar büyük bir tehlike olduğumu bile bile neden beni ihbar etmedin? Ya *senin* için oluşturduğum tehlike?”

Caldón tereddüt etmeden, “Çünkü seni kullanmayı planlıyordum,” dedi.

Kiva irkildi.

“Asilerin yakın çevresine casus sokmakta zorlanıyorduk ve ben de senin, içeri girebilmemiz için aracımız olabileceğini düşündüm. Tek ihtiyacım olan seni yakınımda tutmak ve güvenini kazanmaktı. Ve eğer bu da işe yaramazsa sana şantaj yapardım, yeterli miktarda kozum kesinlikle vardı.”

Suçlu taraf kendisi olmasına rağmen Kiva, onun itirafı karşısında incinmiş hissetmekten kendini alamadı.

“Ama sonra seni tanımaya başladım,” diye devam etti Caldon, “ve beklediğim gibi nefret dolu küçük bir asi olmadığını fark ettim. Kış sarayından ayrılırken Jaren’ı ne kadar önemseydiğini biliyordum, planın her neyse onunla mücadele ediyor olmalıydın. Ben de bekleyip ne yapacağını, kimi seçeceğini görmeye karar verdim.”

Bir seçim yapmalısın. Ya o ya da biz. Onlar ya da biz. İkisine birden sahip olamazsın.

Kiva ablasının sesini zihninde bir kenara itti ve kuru dudaklarının arasından, “Kimi seçeceğimi mi?” diye sordu.

Caldon onun yapmacık ikilemini görmezden geldi. “İtiraf etmeliyim ki düzmece kaçırılışın bana da sürpriz oldu. Gerçi bu özel buluşma için ablana teşekkür etmemiz gerektiğini düşünüyorum.” Kaşlarını çattı ve ekledi: “Asi arkadaşlarının icabına baktıktan sonra Mirraven’in bize neden saldırdığını hâlâ bilmiyorum. Bana ilaç verip kaçtığın o gün, seni yakaladıklarından gerçekten endişelenmiştim... Mirraven’in yani, asilerin değil. Asiler konusunda güvende olduğunu zaten biliyordum.” Gözlerini devirdi.

“Sana ilaç vermeme izin verdin,” diye mırıldandı Kiva.

“Bana ilaç vermene izin *vermedim*,” diye karşı çıktı Caldon. “Bunun için sana hâlâ kızgıyım. Bu çok utanç verici, beni bitki çayı kullanarak bayılttın.”

“Ve Torell,” diye devam etti Kiva, “bana ondan etkilendiğini söyledin. Eğer onun kim olduğunu zaten biliyorsan...”

“Onu *gördün* mü?” diyerek araya girdi Caldon. “Corentine olsun ya da olmasın, gözü gören herkes ondan etkilenir.”

Kiva şakaklarını ovuşturdu ama geç de olsa bir şeyin farkına varınca durdu. “Jaren’a söylemedin.”

Caldon gökyüzüne bakarak, “Öteâlem yardımcım olsun, tabii ki umurunda olan tek şey bu,” diye mırıldandı.

“Umurumda olan tek şey bu değil,” diye savundu Kiva. “Ama bu fazlasıyla önemli.”

“Nedenmiş o?” diye sordu Caldon hiç acımadan. “Gerçeğin onun kalbini ne kadar kıracağını bildiğin için mi?”

Kiva gözlerini kaçırdı. “Asla böyle olmaması gerekiyordu. Hiçbir şeyin böyle olmaması gerekiyordu.”

“Ah, yani bizi sırtımızdan bıçakladığında, bunu fark edemeyeceğimiz kadar seni sevmemizi sağlamaya niyetin *yok muydu?* Bu planının bir parçası değil miydi?”

“Bu değil... ben yapmadım... yapmayacaktım...”

Ama Kiva tam olarak bunu yapmıştı. Zalindov’dan tam da bu niyetle ayrılmıştı; saraya sızmak, Vallentis ailesini tanımak, açıklarını bulmak ve keşfettiklerini onlara karşı kullanmak niyetiyle.

Başından beri Kiva’nın görevi buydu.

Bu Kiva’nın *seçimiydi*.

Ama artık değildi.

Kiva’nın bu işlerle işi bitmişti.

Son on yılının acısına daha fazla tutunamazdı. Varisi, halkını güvende tutmak için canını seve seve verecek olan bir krallığı gasp etmeyi haklı gösteremezdi. Evalon’un tam olarak *böyle* bir lidere ihtiyacı vardı.

Nihayet anlamıştı. Annesinin intikamı ona ait değildi. Affetmeyi, eski kinlerden ve eski ihanetlerden kurtulmayı seçebilirdi ve sadece...

Sadece Kiva Meridan olabilirdi.

Evet, annesinin kızıydı... Ama aynı zamanda babasının da kızıydı.

Faran Meridan, onun hayallerine ilham veren şifacı.

Geçmişinden vazgeçtiği an peşinden gidebileceği hayaller.

Kiva Corentine'den vazgeçtiği an.

Bunu fark etmesiyle birlikte omuzlarındaki bir ağırlık hafifledi. öyle ani olmuştu ki yerinde sendeledi.

Caldon ona destek olmak için uzandığında, Kiva, "Ben iyiyim." diye fısıldadı.

"Oldukça derin düşünüyordun," dedi Caldon. "Aklında ne var?"

Kiva, Caldon'a baktı ve ciddi bakışlarını gördü; söylediği her şeyi, kendisini nasıl tanıdığını ve sırrını nasıl sakladığını, kendisinin iyi niyetine nasıl inanmayı seçtiğini hatırladı. Prens, onun en beklenmedik müttefiki ve en beklenmedik dostuydu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Haklıydın, aileme yardım ediyordum. Ama... bıraktım. Bu gece bile onlara sadece işe yaramaz bilgiler ve şu anda harekete geçemeyecekleri şeyler söyledim. Yeni plan yapmaları gerekecek ve bu da zaman alacak. Haftalar, aylar, yıllar, bilmiyorum. Tek bildiğim..." Yutkundu. "Benden bu kadar." Ardından hızlıca ekledi: "Onları hâlâ seviyorum, tabii ki seviyorum. Ama aynı zamanda sevdiğim..." İsmi söyleyemeden nefesi kesildi ve söyleyeceği şeyi değiştirerek devam etti: "Ailene de değer veriyorum. Ve kendime karşı dürüst olursam, başınıza gelecek kötü bir şeyin parçası olamayacağımın bir süredir farkındayım. Herhangi birinizin başına gelebilecek bir şeyin. Artık değil."

Kısa bir süre geçti. Sonra biraz daha. Tüm bu süre boyunca Kiva yere baktı, az önce vatana ihanetin en yüksek suçunu kabul ettiğinin tamamen farkındaydı. Caldon tek hamleyle Naari'nin hançerini onun kalbine saplayabilir ve yaptıklarında haklı çıkabilirdi. Kiva'nın hayatı Caldon'un ellerindeydi.

Görünüşe göre aylardır öyleydi.

Dayanılmaz sessizlik devam etti, ta ki nihayet -nihayet- prens onun acısına son verene dek.

"O kadar da zor değildi, değil mi?"

Caldon'un eğlenen ses tonunu duyunca, Kiva'nın gözleri yukarı doğru fırladı ve ardından Caldon, Kiva'yı sarılmak için sertçe kollarına çektiğinde Kiva'nın gözleri yuvalarından fırlayacak gibi genişledi.

"Tam bir baş belasısın, gün ışığı," dedi Caldon ona sertçe. "Ama buralarda işleri ilginçleştirdiğin kesin."

Kiva, aynı anda hem gülüp hem de hıçkırarak ona sıkıca sarıldı. "Kızgın değil misin?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu prens, geri çekilerek. "Bütün ailemi yıkmak için komplo kuruyordun. Tüm *krallığımızı*. Başından beri biliyor olmam öfkeli olmadığım anlamına gelmez." Kiva dudağını ısırıldı. "Ama ailenin ne kadar önemli olduğunu anlayabilecek biri varsa o da benim. Ayrıca ablanın kötü biri olduğunu düşünsem de abin..."

"Lütfen bana yine onun ne kadar çekici olduğunu anlatmaya başlama."

"*Abin*," diye tekrarladı, "bu işin içinde olmayı aslında istemiyor, değil mi?"

Kiva irkilerek geriye doğru sendeledi. "Bunu nereden biliyorsun?"

Caldon omuz silkerek, "Dünkü oyunculuk performansıma rağmen, bu onu ilk görüşüm değildi," dedi.

Kiva ağzı açık bir şekilde, "Onunla daha önce tanıştın mı?" diye sordu.

Prens başını salladı. "Tanışmadık. Ablam orduların durumu hakkında rapor vermek için Vallenia'ya son geldiğinde, bir süreliğine buradan ayrıldım ve..." Kaşlarını çatarak durdu. "Jaren'in sana benim trajik geçmişimden bahsettiğini biliyorum; geçen gece odama geldiğinde sen de resmen bunu söyledin, o yüzden kafan karışmış gibi davranmayı bırakabilirsin."

Kiva yüz ifadesini düzeltmeye çalıştı.

"Bu kadar uzun süre boyunca herkesi kandırmayı nasıl başardığın benim için bir muamma," diye mırıldandı Caldon inanamayarak. Ama sonra devam etti: "Ashlyn geldiğinde, iç kısımlara

doğru seyahat ettim ve asilerin son hedefi olan bir köyde durdum. Yerel muhafızlar onların propagandasından bıkınca olaylara şiddet karıştı.”

Kiva yüzünü buruşturdu ve suya baktı.

“Tam bir karmaşaydı,” dedi Caldon. “Kasaba halkı da olaya dâhil oldu, bazıları muhafızlara, bazıları asilere yardım ediyordu; erkekler, kadınlar, hatta çocuklar bile kargaşanın içindeydi.” Devam ederken sesi değişti, “Ve sonra abini gördüm. İnsanlar arasında intikam alan bir tanrı gibiydi, sadece çakal maskesi bile insanların onu görünce titremesine neden oluyordu. Ama asla unutmayacağım şey, kimseye saldırmıyor olmasıydı. Onları koruyordu. Herkesi. Muhafızları bile.”

“Ne?” Kiva nefes aldı.

“Kimsenin fark etmemesine dikkat ediyordu,” dedi Caldon, “ama ben çatıdaydım ve olayları kuş bakışı görebiliyordum. Ardından onu bir binanın arkasına gizlenip maskesini çıkarırken gördüm. Artık Çakal değildi, asi arkadaşlarının zarar vermeye çalıştığı insanları kurtarmaya başladı; iki taraftan da en tehlikeli saldırganları yere serdi ama asla bundan daha fazla zarar vermedi. O kadar inanılmazdı ki daha sonra bunu kimseye anlatamadım ya da kimliğini açıklayamadım. Abinin etkileyici yetenekleri var, gün ışığı. *Cidden* etkileyici-”

“Biraz geri al,” diye araya girdi Kiva. “*Çatıdaydım* mı dedin?”

Caldon yanağını kaşıdı ve Kiva’nın omzunun üzerinden baktı. “Oraya nasıl çıktığımdan hâlâ emin değilim ama meyhanede o kadar uzun süre boyunca üzüntülerimi içkiyle *boğmuştum* ki bırak kavgaya katılmayı, ayakta bile zor duruyordum.” Burnunu buruşturdu. “Zamanlamam kötüydü ama şehirdeki en iyi manzaraya sahip olduğum kesindi.”

Sarhoş, işe yaramaz Caldon’un, asi lideri Torell’i dövüşürken izlediğini düşünen Kiva kahkahayı patlattı.

Prens, “*Eğlenmene* sevindim,” diye homurdandı. “Üç gün boyunca akşamdan kalmaydım.”

“Bunu hak etmişsin gibi görünüyor,” diye cevap verdi Kiva. hâlâ kıkırdıyordu.

Prens homurdanarak bir *hıh* sesi çıkardı ama itiraz etmedi. “Neyse işte,” dedi, “o gün gördüklerime bakılırsa, abin çoğu insanın sandığı kadar davalarına bağlı görünmüyor.”

“Gerçekten de değil,” diye itiraf etti Kiva. “O bu hayatı hiç seçmedi. O sadece...”

“Kapana kısıldı,” dedi Caldon, anlayışla.

“Aynen öyle,” diye onayladı Kiva.

Prens bir iç çekti. “Belki bu geceden sonra bu durum değişir. Planlarının ertelendiğini söylemiştin, değil mi? Belki de bu, ona bir şekilde kurtulma şansı verebilir.”

Kiva’nın Torell’de gördüğü teslimiyet düşünülünce bu konuda şüpheleri vardı. Ama umudunu da yitirmeyecekti. Onu da kendisiyle aynı kararı vermeye teşvik etmek için elinden geleni yapacaktı.

Büyükannelelerinin de aynı kararı verdiğini fark etti. Aynı şekilde, on yıl önceki olaylardan önce annelerinin de bu kararı verdiğini ve hayatının büyük bölümünde kararına sadık kaldığını fark etti.

Asilerin davasından uzaklaşmak imkânsız değildi. Zordu ama imkânsız değildi. Vallentis ailesi bunca kişisel kalp ağrısına neden olmuşken elbette *daha zordu* ama yine de Kiva onları affedebildiyse, o zaman belki...

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Caldon, parmağının ucuyla Kiva’nın kaşlarının arasındaki kırıklığı düzeltirken.

“Haklı olabileceğini... Biraz yardımla Tor’un özgür kalabileceğini,” dedi Kiva. “Tıpkı benim yaptığım gibi, o da hayatını geri kazanabilir.”

“Bunu hatırlattığım için kusura bakma ama senin de durumun hâlâ düzelmiş sayılmaz,” dedi Caldon alaycı bir sesle, kardeşleriyle buluştuğu ara sokağı göstererek.

“Hepimiz bir şeyleri düzeltmeye çalışıyoruz,” diye karşılık verdi Kiva, bu gece olası bir felakete ne kadar yaklaştığını bir kez daha hatırlayarak. Eğer onu takip eden kişi başka biri olsaydı... Eğer diğerleri de Caldon’la aynı araştırmayı yapmış olsaydı... Eğer Caldon onu daha az önemseydi ya da hayatta tutma riskine değmeyeceğine karar verseydi...

“Buna bir son vermelisin,” dedi Caldon, Kiva’nın alnındaki kınışıklığı yeniden düzelterek. “Kaşlarını çatmaya devam edersen kısa sürede otuz yıl yaşlanırsın. Belki de kırk.”

Genç kız prensin elini savuşturdu ve kaşlarını bilerek daha da çatı.

“Çok hoş,” dedi prens. “Gerçekten büyüleyici.”

“Hep böyle sinir bozucu muydun?” diye sordu Kiva.

“İçimdeki cevheri ortaya çıkarıyorsun, tatlı yanak.”

Kiva ona ifadesiz bir şekilde baktı.

Caldon ciddileşmeden önce kıkırdadı. “Geç oldu, saraya dönmemiz gerekiyor. Ama gitmeden önce son bir sorum var.”

“Hakkımdaki her şeyi zaten bildiğini sanıyordum?” diye karşılık verdi Kiva.

“Şifa büyün var mı?”

Kiva’nın nefesi kesildi. Ama sonra yavaşça başını salladı. “Var. Ama Zuleeka ve Tor’un yok.”

Caldon, kemerinden Naari’nin hançerini çekerek Kiva’nın kalbinin teklemesine neden oldu. Ama sadece sallamakla yetindi ve “Yani, eğer şu anda bunu kendime saplarsam...” dedi.

“*Yapma!*” Kiva ona doğru hamle yaparak bağırdı. Kiva prensin hiç karşı koymadığını ve kaşlarını kaldırarak ona baktığını ancak kendi deri çizmesi sağlam bir şekilde yere bastığında fark etti. Boğazını temizledi ve “Şu anda gücümü kullanamam,” diye açıklamada bulundu.

Prensın sorgulayan bakışları daha da artınca, Kiva pes etti ve ona ilaç vermesinin gerçek nedenini anlattı; büyü patlamalarını ve büyükannesinin büyüü baskılayan ilacını açıkladı.

Söylemediği tek şey, ertesi gün Karasu Batağı'na dönmek zorunda kalacağıydı. Caldon'un onu durdurmaya çalışacağından ya da daha kötüsü ona eşlik etmekte ısrar edeceğinden korkuyordu. Kiva, Delora'nın bu kraliyet ailesi refakatçisinden hoşlanacağını hiç sanmıyordu.

Sözlerini bitirdiğinde Caldon uzun bir süre ona baktı ve sonunda sırtıttı. "Bütün bunları içinden atmak iyi hissettirmiyor mu? Artık aramızda sır yok, gün ışığı." Yüzü ciddileşti ve uyardı: "Ciddiyim. Seni ne kadar sevsem de bana yalan söylediğine veya aileme zarar vermeyi planladığına dair en ufak bir *işaret* bile görürsem, boğazını bizzat ben keserim. Anlaşıldı mı?"

Kiva yutkundu. Caldon bunu yeterli bir cevap olarak kabul etmiş gibi görünüyordu. Zira hemen ardından kolunu Kiva'nın omuzlarına dolamış ve onu rıhtımın dışına yönlendirmeye başlamıştı, saraya geri dönüş yolu boyunca neşeyle ıslık çalıyordu.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Ertesi sabah Kiva içinden atamadığı endişeli bir duyguyla uyandı. Bunun bir kısmının -prens onun sırrını ifşa etmeyi planladığına dair hiçbir belirti göstermemiş olsa bile- dün gece Caldon’la yüzleşmiş olmasından kaynaklandığını biliyordu. Bunu düşünmek bile midisinin düğümlenmesine neden olmuş ve Delora’nın ilacından kalan son yudumu içmesini zorlaştırmıştı.

Yorucu bir eğitim antrenmanının ardından saraya döndüğünde, koridorları dolduran çok sayıda insanı görünce endişesi arttı. Mirryn’in maskeli balosuna sadece bir gün kalmıştı ve hazırlıklar tüm hızıyla devam ediyordu; sayısız hizmetçi, aşçı ve eğlence görevlisi ortalıkta dolanıyordu. Bu durum, Kiva nedenini tam olarak kestiremese de iyice gerilmesi için yeterli olmuştu.

Giderek artan endişeli hâliyle başa çıkamayan Kiva, kahvaltıdan sonra hem biraz huzur ve sessizlik için hem de Karasu Batağı’na yapacağı gizli geziye çıkabilmek için dışarı çıkmaya niyetlendi. Ama tam çıkmaya hazırlanırken Mirryn odaya daldı, prensesin hemen arkasında elbise raflarını taşıyan iki hizmetçi ve boynunda mezura olan yaşlı bir adam vardı.

Mirryn, Kiva’ya, “Güzel, buradasın,” dedi.

“Şey, tam olarak ne oluyor?” diye sordu Kiva, gözlerini kocaman açarak.

Prens, “Yarın gece için bir kıyafete ihtiyacın var,” diye cevap verdi. Ardından başka bir uyarıda bulunmadan, ölçülerini almak

için Kiva'ya yaklaşan terziye ve hizmetçilere emirler vermeye başladı. Daha sonra terzi ve Mirryn devamlı eleştirel yorumlarda bulunurken, terzi Kiva'yı elbise üstüne elbise denemeye zorladı.

“Çok kabarık!”

“Daha fazla parlaması lazım!”

“Göğüsleri yeterince görünmüyor!”

“Göğüsleri fazla görünüyor!”

“Neden bu kadar çok fırfır var? Daha az fırfır olmalı! Fırfır hiç olmasın!”

Ve bu şekilde devam etti.

Saatlerce.

Sonunda mükemmel elbiseye karar verip de terzi Nevard artık bir maske seçmeleri gerektiğini söylediğinde, Kiva çılglık atmamak için kalan tüm sabrını kullanmak zorunda kaldı.

Naari'nin hançerini çıkarıp şiddete başvurmakla onları tehdit etmeye hazır olan Kiva, yalvaran gözlerle Mirryn'e döndü fakat prensesin ona açıkça eğlenerek baktığını gördü. Ancak prenses, Kiva'nın ne yapacağını bilemediğini fark etti ve Nevard'a sakince şöyle dedi: “Neden onun yerine bir tane seçip daha sonra göndermiyoruz? Sürpriz olsun.”

Terzi bu düşünce karşısında dehşete düşmüş gibi görünüyordu ama başını salladı. “Nasıl isterseniz, majesteleri.”

Terzi ve yanındaki hizmetkârlar hızla toparlandı ve kapıdan çıkmadan önce Kiva'ya sadece elbiseyi ve ona uygun bir çift terliği bıraktılar.

Ancak Mirryn geride kaldı ve Kiva'nın ellerini tutmak için uzandı.

“Geçen gece annemle bir... olay... yaşadığını duydum,” dedi. “İyi misin?”

Kiva bu konuşmanın gerçekleşmesini beklemiyordu, özellikle Mirryn'le gerçekleşmesini hiç beklemiyordu. Tereddüt ederek itiraf etti: “Beni... şaşırttı. Bana karşı her zaman çok sevecen olmuştu. Çok *anaçtı*. Davranışlarındaki değişiklik, şey, biraz şoke

ediciydi.” Ve kraliçe neredeyse onu öldürüyordu ama Kiva bu kısmı söylemedi.

Mirryn ciddiyle başını salladı. “Onun yaptıklarını savunmuyorum ama bil diye söylüyorum, kötü bir gün geçirmişti. Köprünün açılışını kutladıkları sırada babam neredeyse bayılıyordu ve hasta olduğu çoğu kişi tarafından bilinmediği için annem dedikoduların yayılmasından korktu. Geri döndükten ve babam yattıktan sonra, melek tozu annemin rahatlamasına yardımcı olmuş. Onu sadece bunaldığı zamanlarda kullanıyor.” Hızla lafına devam etti: “Ama tekrar söylüyorum, onu savunmuyorum. Sana yaptığı şey...” Mirryn başını salladı, ardından Kiva’nın boynundaki tılsıma dokundu. “Jaren’in bunu sana vermesine gerçekten sevindim.”

Kiva prensesin bu yeni ve endişeli hâlini nasıl sindireceğini bilmiyordu, o yüzden başını sallayarak onaylamakla yetindi.

“Şunu da bilmelisin ki ne yaptığını hatırlamıyor,” dedi Mirryn. “Annemi kast ediyorum. Dün seni sordu, Jaren’la nerede olduğunuzu merak etti. Ailenle yeniden bir araya geldikten sonra iyi olduğundan emin olmak istiyordu.” Mirryn’in mavi gözleri, Kiva’nın gözlerine kenetlenmişti. “Sana değer veriyor, Kiva. Hem de çok. Tıpkı hepimizin değer verdiği gibi. Şu anda buna inanmanın senin için zor olduğunu biliyorum ama annem sevdiği zaman çok sever. Özellikle de ailesi olarak gördüğü kişileri.”

Mirryn’in parmaklarını sıkması, Kiva’nın biraz şaşkınlıkla bu ifadeye kendisinin de dâhil edildiğini fark etmesini sağladı. “Bizim için yapamayacağı hiçbir şey yoktur,” diye devam etti prenses. “Jaren’a, Ori’ye ya da bana bir şey olursa tüm krallıkları yerle bir edeceğini biliyorum. Güvende olduğumuzdan emin olmak için ne gerekiyorsa yapmaktan çekinmez. Aynı şeyin senin için de geçerli olacağını biliyorum.”

Kiva, Mirryn’nin bunları neden söylediğinden emin olamadığı için ağır ağır nefesler alıyordu.

Prenses son bir kez daha elini sıkarak onu serbest bıraktı ve sözlerini tamamladı: “Zor olduğunu biliyorum ama eğer içinde onu affedecek gücü bulabilirsen, sana bunu yapanın o kişi değil uyuşturucu olduğunu unutmazsan...” Sözünü bitirememiş, konuşurken sesi giderek kısılmıştı.

Ama Kiva’nın daha fazlasını duymaya ihtiyacı yoktu, bağımlılıkların nasıl işlediğini zaten biliyordu ve melek tozuna isteyebileceğinden daha aşına durumdaydı. Zalindov’un mahkûmlarından pek çoğu, özellikle de tünelciler ve madenciler gibi daha zor işlere yerleştirilenler uyuşturucuya bel bağlardı. Ancak bağımlılıkları, uzun vadede daha fazla soruna yol açardı. Bağımlılıklarından kurtulmak zordu ama yoksunluktan sağ kurtulmak, özellikle de hapisane ortamında neredeyse imkânsızdı. Ve aşırı doz riski... Birçoğu acı dolu bir yaşam yerine uyuşturan bir ölümü seçmişti, verdikleri bu kararın Kiva’yı mahvetmediği bir an bile olmamıştı.

Kiva uzun süre sessiz kaldığında Mirryn, “Her neyse,” dedi. “Bu kadar ciddiyet yeter. Sadece annemin olanlara dair hiçbir şey hatırlamadığını bilmeni istedim ve böyle kalması da en iyisi.”

Kiva, Jaren’in uğradığı istismarın ne kadarının kraliçeden saklandığını ve kraliçenin, Jaren kendini korumayı öğrenene kadar ona ne yaptığının farkında olup olmadığını merak etti. Kiva, Ariana’nın hiçbir fikri olmadığına bahse girerdi, tıpkı Jaren’in kardeşlerine dokunmasın diye onun uyuşturucu bağımlısı işken-celerine katlandığına bahse girebileceği gibi.

Annesinin saldırısından sonra, *bıraktığını sanıyordum*, demişti. *Bana bıraktığını söylemişti.*

Ariana, oğluna verdiği zararı bilseydi gerçekten bırakır mıydı? Yoksa uyuşturucudan vazgeçemeyecek kadar bağımlı mıydı? Bundan emin olmak zordu ve belki de çocukları gerçeği ondan bu yüzden saklamışlardı. Kiva, sevdiği biri zarar görseydi kendisinin de aynı kararı vereceğinden emin değildi ama yine de içinde bulundukları zor durumu fazlasıyla anlıyordu.

“Elbiseneye uygun mükemmel maskeyi seçtiğimizden emin olacağım.” diye devam etti Mirryn, sanki aralarındaki ağır konuşma hiç olmamış gibi davranarak. “Kesinlikle büyüleyici görüneceksin. Jaren’in tepkisini görmek için sabırsızlanıyorum.”

Kiva, yanakları ısınınca hemen konuyu değıştirdi. “Peki ya sen? Elbiseneyi seçtin mi?”

“Seçtim,” diye onayladı prenses ama memnun görüneceğine gözlerine hüznün dolmuştu. “Sevgilimin hediyesiydi, bana önceden verdiğ...” Mirryn sözünü kesip başka tarafa baktı ve sessizce. “Artık *eski* sevgilim,” diye düzeltilti.

“Üzgünüm, Mirry,” dedi Kiva yumuşak bir şekilde.

Prensese de aynı yumuşaklıkla, “Onun gerçekten aradığın kişi olduğunu düşünmüştüm, biliyor musun?” dedi.

Sesi o kadar acı doluydu ki Kiva neredeyse ona sarılacaktı ama nasıl karşılanacağından emin olamadığı için kendini tuttu. “Hiç cevap yazıp neden ayrılmak istediğini açıkladı mı?”

Prensese onaylayarak başını salladı ve biraz buruk bir ifadeyle, “Ailesi olaya müdahale etti. İyi bir çift olmadığımızı düşündüler.”

Kiva bakakaldı. “Senin kim olduğunu bilmiyorlar mı?”

Mirryn, “Kim olduğumu bildikleri için onaylamıyorlar,” dedi. “Görünüşe göre ailede bir prenses istemiyorlar. Bak şu işe.” Kiva şaşkınlığını dile getiremeden, Mirryn kendini zorlayarak sesini daha neşeli bir hâle getirdi ve devam etti: “Bu konuda yapılabilecek bir şey yoktu ama en azından partimde giymek için muhteşem bir elbisem *oldu*. Eski sevgilimin kıyafet zevki her zaman harikaydı; görene kadar bekle, Kiva. Senin elbisen çok güzel ama benimki muhteşem.”

Mirryn’in gözlerinde çaresiz bir bakış vardı, sanki Kiva’ya onu daha fazla incitecek başka bir şey sormaması için yalvarıyor gibiydi. Zaten Kiva’nın da bunu yapmaya hiç niyeti yoktu, özellikle de prensese o gün ona çok sık karşılaşmadığı bir şefkat göstermişken. Bunun yerine, Mirryn elbisesini tarif etmeye devam ederken dilini tuttu ve sonunda ona veda etti.

Yalnız kalır kalmaz yorgun bir şekilde iç çeken Kiva, saate baktı ve öğleni çoktan geçmiş olduğunu görünce dehşete kapıldı. Yapacağı şeyler yüzünden paniklemeye başlamıştı ki boşuna endişelendiğini fark etti. Karasu Batağı'na yapacağı yolculuk -büyükannesinin hafta ortasında bir kitap kulübü toplantısı olmadığını varsayarak- çok uzun sürmeyecekti, o yüzden rahatlamak için kendine birkaç dakika ayırabilirdi.

Ama Mirryn'in gitmesiyle, Kiva'nın daha önceki tedirginliği yeniden depresmeye başladı. Gerçekten ihtiyacı olan şeyin biraz normallik olduğuna karar verdi. Son zamanlarda zamanının çoğunu kraliyet ailesiyle geçirmişti; umutsuzca başka bir arkadaşını, sarayda yaşamayan birini görmek istiyordu.

Kiva zihninde hızla bir plan yaptı. Gümüşdiken'e gidip Rhessinda'yı bulacak ve eğer müsaitse onunla güzel bir öğle yemeğinin tadını çıkaracaktı. Daha sonra akademinin atlarından birini ödünç alıp Murkwood kulübesine gidecekti. Her şey planladığı gibi giderse, akşam olmadan çok önce gidip dönmüş olacak ve şehirden ayrıldığından kimsenin haberi bile olmayacaktı.

Verdiği karardan memnun olan Kiva, tılsımını kazağının altına sıkıştırdı ve odasından çıktı. Maskeli balo karmaşasından kaçınmak için aceleyle ön kapılara doğru yürürken, neredeyse parti hazırlıkları için çitlerin üzerine luminiyum damlaları serpiştiren bahçıvanlardan birine takılıp boynunu kırıyordu.

Kiva, nehir yolu boyunca rahat bir yürüyüşün ardından Gümüşdiken'e ulaştığında kendini çok daha rahatlamış hissediyordu. Tapınakta Rhessinda'yı göremeyince revirlerin en büyüğüne gitti ve danışma bölümüne yaklaştı.

Kiva, danışmada çalışan ve kare şeklinde gözlüğü olan genç adama , "Affedersiniz," dedi. "Rhessinda Lorin'i arıyorum."

"Kendisi neden burada?"

"Anlamadım?"

"Hasta mı? Yaralı mı? Bana neden burada olduğunu söyleyin ki ben de sizi doğru koğuşa yönlendireyim. Ardından size oda numarasını verebilirler."

Kiva başını iki yana salladı. "Hayır, o bir şifacı."

"Ah." Adam gözlüğünü düzeltti. "Üzgünüm, burada yeniyim."

Genç adam başka bir şey söylemeyince, Kiva, "Onu nerede bulabileceğimi söyleyebilir misiniz?" diye sordu.

Adam ona donuk bir bakış atarak, "Burada kaç şifacının çalıştığını biliyor musunuz?" diye sordu.

Sonra başını eğdi ve işine geri döndü.

Adamın kabalığı karşısında eğlenmek ve inanmamak arasında kararsız kalan Kiva, dönüp reviri terk etti. Çimlerin üzerinde birlikte öğle yemeği yiyen küçük bir grup genç şifacıyı görünce onlara doğru yöneldi.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama bana Şifacı Rhessin-
da'nın nerede olduğunu gösterebilir misiniz?" diye sordu genç şifacılara.

Sorusuna boş bakışlar ve olumsuz baş sallamalarla karşılık aldı, içlerinden biri konuştu: "Biz çaylağız. Bildiğimiz tek şifacılar öğretmenlerimiz."

Kiva iç çekerek onlara teşekkür ettikten sonra patıkaya geri döndü. Bir sonraki adımını düşünürken üç yaşlı şifacının yanından geçti ama hiçbir arkadaşının yeriyle ilgili bir fikir veremedi. Tam diğer revirleri denemek üzereydi ki Rhess'in sabah vardiyalarında çalışmakla ilgili söylediklerini hatırladı. Artık sabah değildi.

Öğle yemeği planları suya düşen Kiva, zararın neresinden dönülürse kârdır diye düşünerek akademiye terk edip nehir tarafına geri döndü. Burada bir -ya da üç- çikolatalı çörek ve bir porsiyon soslu kızarmış sebze yedi. Tamamen doymuş bir şekilde Gümüşdiken'e döndü ve ahıra yöneldi. Geçen seferki seyisle tekrar karşılaşınca rahatlamıştı.

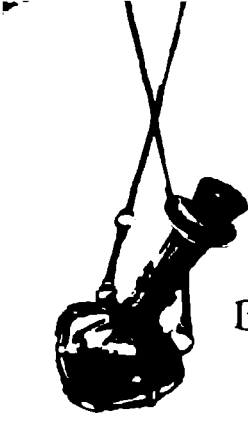
Kiva ona gülümseyerek kibarca kendisine bir binek hazırlamasını rica etti. Seyis, gözlerini kısarak Kiva'nın kıyafetlerine baktı. Şifacı cübbesi giymediğini ve bu sefer yanında Rhess'in olmadığını fark etmişti ama aynı zamanda onu hatırlamış gibiydi. Bu yüzden omuz silkerek küçük ahıra doğru yola koyuldu. Dakikalar sonra Bluebell'in dizginlerini tutarak geri döndü. "İyi bir hafızan var," dedi Kiva. Jaren ve kraliyet kasası sayesinde, seyise hizmeti için bir gümüş para uzattı.

"Senden hoşlandım," dedi çocuk utangaç bir sesle. "Ona tekrar binmek isteyeceğini düşünmüştüm."

"Hislerimiz karşılıklı," dedi Kiva, kısırağın benekli boynunu okşayarak. "Onu sana hemen geri getireceğim."

Seyis, Kiva'nın planlarıyla hiç ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu. Gümüş parayı parmaklarının arasında çevirmiş ve Kiva atma binip akademiden ayrılırken büyük bir keyifle cebine atmıştı.

Kiva atıyla uzaklaşırken bunun çok kolay olduğunu düşündü. Ancak kuzeye dönüp Karasu Batağı'na doğru yola koyulduğunda yüzüne bir gülümseme yayıldı çünkü sonunda bir şeylerin yolunda gitmesinin zamanı gelmişti.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Murkwood kulübesine yaptığı yolculuk sorunsuz geçmişti. Hava mükemmeldi, yol açıktı, atı sakindi ve Kiva büyükannesinin kapısının eşğinde attan inerken içinde çalkalanan tedirginlik tamamen kaybolmuştu.

Delora elinde bastonu ve kırışmış çatık kaşlı yüzüyle verandaya çıktığında tedirginlik bir anda geri döndü.

“Geri gelmişsin.”

“Dönmemi sen söyledin,” dedi Kiva yavaşça, büyükannesinin ruh hâlini tartarak. “Üç gün oldu. İlacın mükemmel çalışıyor, teşekkür ederim. Büyümü hiç hissedemiyorum.”

“*Hımm,*” diye homurdandı Delora. “Sanırım şimdi beni ilacı yapan hançer için değil de daha fazla ilaç için döndüğüne ikna etmeye çalışacaksın?”

Kiva yaşlı kadına ihtiyatla baktı. Geçen gün ilerleme kaydettiklerini düşünmüştü ama şimdi en başa döndüklerini hissediyordu. “*Gerçekten* daha fazlası için geri geldim.” Zuleeka’ya verdiği sözü hatırlayarak duraksadı ve itiraf etti: “Yine de eğer istersen, hazır buradayken seninle hançer hakkında konuşmak isterim.”

Delora bastonunu kaldırıp Kiva’ya doğrulttu ve ilk karşılaşmalarındaki hareketini tekrarladı. “Biliyordum! Sen de tıpkı çürümüş ailenin geri kalanı gibisin! Eminim o dişi şeytan seni buraya pis işlerini yapman için göndermiştir, değil mi? *Değil mi?*”

Kiva kollarını kavuşturdu ve atının dizginlerini dirseğinin kıvrımına doladı. En soğuk sesiyle cevap verdi: “Eğer annemden bahsediyorsan, hayır. Beni buraya o göndermedi. Çünkü o öldü.”

Delora hiç vakit kaybetmeden, “Hele şükür!” dedi.

Kiva geriye doğru sendeledi. “Bahsettiğin kişi senin kızın. Bunu nasıl söylersin?”

“Annen zehirli bir ylandı ve bu dünya, o olmadan daha iyi bir yer,” diye cevap verdi Delora kalpsizce, zümrüt yeşili gözlerinde tek bir keder kırıntısı bile yoktu. “Ama ben ondan değil, ablandan bahsediyordum. Yıllardır başımın etini yiyor, birkaç ayda bir gelip pençelerini bu hançere geçirmeye çalışıyor. Sadece görmek istediğini söylüyor, hepsi buymuş. Peh! Ne yalan ama. O da annen kadar nefret dolu. Bir o kadar da tehlikeli. Buram buram kokusunu alabiliyorum, sen alamıyormuşsun gibi yapma.”

Zuleeka’nın çocukluğunda hiç olmadığı kadar kinci ve kesinlikle çok daha talepkâr olduğu doğrudu ama Kiva’nın bildiği kadarıyla böyle olmasının nedenleri vardı. *Bilmediği* şeyse, ablasının ona neden yalan söylediği ya da en azından neden Delora’yı yıllardır görmemiş olduğunu ima etmiş olmasıydı.

Kiva makul bir açıklama düşünmeye fırsat bulamadan büyükannesi devam etti: “Hançeri sana vermeyeceğim, ne şimdi ne de sonra. Ve sana daha fazla ilaç da vermeyeceğim, bu yüzden dönüp buradan gidebilirsin.”

Beti benzi atan Kiva, duraksadıktan sonra ve ona bir adım yaklaştı. Islak, bataklığa benzer yolda neredeyse kayıyordu. “Lütfen, hançer umurumda değil. Gerçekten... bu sizinle Zuleeka arasında. Ama o ilaca ihtiyacım var. Benim büyümü durduru-”

“İlacın tek yaptığı şey kaçınılmaz olanı ertelemek,” diye sözünü kesti Delora. “Sana bunun kalıcı bir çözüm olmadığını söylemiştim. Kullanmaya devam edersen, sonunda büyünü serbest bıraktığında ne olacağını bilemezsin. Tahminimce tıpkı annen gibi olacaksın; içinde iyi ve saf olan her şey kararacak, gücün arkasında ölüm ve yıkımdan başka bir şey bırakmayacak.”

Kurbağaların vıraklamaları ve uzaktan gelen kuş sesleri Kiva'nın kulaklarını doldurdu fakat zihninde başlayan çınlama bu sesleri bastırdı ve Kiva fisıldadıkça bu çınlama daha da yükseldi. "Neden bahsediyorsun? Annemin büyüğü -*benim* büyüm- bir şifa büyüğü. İnsanlara *yardım eder*. Karanlık bir yanı yok."

Delora alay etti. "Ah, lütfen. Annen büyüğünü insanları öldürmek için kullandı. Tıpkı Torvin Corentine'in yüzyıllar önce yaptığı gibi."

Çınlama durdu.

Vıraklamalar durdu.

Kuş sesleri kesildi.

Kiva bir an için hiçbir şey duymadı; geriye doğru tökezleyip düşmekten ancak atının sert ağırlığına çarparak kurtulduğu sırada bütün sesler, bütün *düşünceler* zihninden uçup gitti. "Ne?" diyerek ağzını oynattı, kelimeyi sesli ifade edememişti.

Delora kısıp gözlerle Kiva'ya baktı. "Sana söylemedi, değil mi? Şu senin ablan?"

Kiva cevap vermek bir yana zar zor nefes alabiliyordu.

"Dur tahmin edeyim, annenin çürüten bir hastalıktan öldüğünü mü söyledi? Tedavisi olmayan bir şeyden, değil mi?" Delora homurdanarak güldü. "Bahse varım ki öyle demiştir. Ama yine bahse varım ki onu içten dışa doğru çürüten şeyin Tilda'nın kendi büyüğü olduğunu söylememiştir. Büyüyü kötülük için kullanmaya başladığı anda, büyü onu ele geçirdi ve bir enfeksiyon gibi doğrudan ruhuna yayıldı. Bu tür bir gücün bedeli vardır. Ölümüne hükmetmek için ölmeye istekli olmak gerekir."

Annem hastaydı. Çürütücü bir hastalıktı bu, tedavisini bulamadığımız bir şeydi. Enfeksiyon yıllar içinde yavaşça yayıldı, çok geç olana dek bunu hiçbirimiz fark etmemiştik.

Zuleeka'nın sözlerini hatırlayan Kiva yutkundü. "Anlamıyorum. Bizim büyümüz -Corentine büyüğü- *iyidir*. İnsanları *iyileştirir*."

“Peki bunu nasıl yapar?” Delora bastonuna daha fazla yaslanarak sordu. “İnsan bedenini yöneterek. Bütün hücrelerin yeniden büyümesini hızlandırıyor, toksinlerin atılmasını sağlıyor, kanda, dokuda, organlarda ve tanrılar bilir başka nelerde değişiklikler yapıyor. Ama bu yönetme durumu çift yönlü çalışıyor. Tek bir düşünceyle bir kalbi durdurabilirsin. Bir atardamarı patlatabilirsin. Beyin kanamasına neden olabilirsin. Bir akciğerin çökmesine sebep olabilirsin. Liste bu şekilde uzar gider, yaşam ve ölümün gücü ellerinde. Annen bunu biliyordu. Ve on yıl önce, saklandığı yerden çıktığında bunu bu şekilde kullanacak kadar öfkeliydi. Gücü ve kuvveti arttı, öyle bir noktaya geldi ki birine zarar vermek veya onu öldürmek için dokunmasına bile gerek kalmadı. Son duyduğumda, bir grup insanın yanından geçerken elini sallayarak boyunlarındaki tüm kemikleri kırabiliyordu. İşte bu şekilde, insanlar bir anda ölüyorlardı.”

Kiva’nın boğazına safra yükseldi. “Yalan söylüyorsun.”

“Neden yalan söyleyeyim? O benim kızım, onun dönüştüğü şeyden gurur duyduğumu mu sanıyorsun?” Delora gözlerini kaçırıp kahverengi, bulanık bataklık suyuna baktı. “Yine de iyi tarafları da var. Bu tür bir büyüün bedeli ağır olur; bu da verdiği zararın, sadece bu şekilde çalışmayla bile kısıtlı olduğu anlamına geliyor. Ayrıca Torvin kadar güçlü de değildi. Annen tek seferde birkaç kişiye zarar verebilirdi ama ya Torvin? O bütün bir köyü yerle bir edebilirdi. Sarana Vallentis’in onu neden öldürmeye çalıştığını sanıyorsun? Gücü yozlaştığında, tüm krallık için bir tehlike hâline geldi. Tüm *dünya* için. Kocasını olsun ya da olmasın, önce halkını düşünmek zorundaydı.”

“Hayır,” dedi Kiva, onu durdurmak istercesine elini kaldırmak. “Bu doğru... *Bu doğru değil...*”

“Sanırım annen sana farklı bir geçmiş anlattı, değil mi? Zavalı küçük Torvin’in yaşlı kötü Sarana’nın kıskançlığının kurbanı olduğu bir hikâye, değil mi?” Delora’dan alaycı bir ses yükseldi. “Tabii ki öyle anlattı. Hata yapma, kızım. Torvin başta iyi,

zarık ve halkın şifacısı olarak ortaya çıkmış olabilir ama kötünün de kötüsüne dönüştü. Ve ondan sonra gelen her Corentine, en azından kanında büyüyle doğmuş olanlar, onun izinden gidip gitmemeye karar vermek zorunda kaldı.” Kiva’nın dehşet içine düşmüş bakışlarından gözlerini ayırmadı. “Annen yanlış seçim yaptı. Ve sen...” Başını iki yana salladı. “Gücünü bu kadar uzun süre bastırıldığına göre, korkarım aynı karanlık yola girmen an meselesi. Dünyada seni kendi kötü seçimlerinden koruyabilecek hiçbir ilaç yok.”

Tüm vücudu titreyen Kiva ne diyeceğini, ne *düşüneceğini* bilemiyordu.

Eğer Torvin’in büyüü onu yozlaştırdıysa, insanları Delora’nın iddia ettiği gibi *köyleri*- öldürüyorsa, Sarana onu yok etmeye çalışmakta haklıydı. Ama bu... Tüm asi hareketinin bir yalan üzerine kurulu olduğu anlamına geliyordu. Tüm amaçların, haksız yere sürgün edilmiş ve ünvanı elinden alınmış sözde gerçek hükümdarları için Evalon tahtını geri almaktı. Fakat Delora’ya inanılacak olursa; Torvin halkına hizmet etmeyi bıraktığında, onlara *zarar vermeye* başladığında tacı üzerindeki tüm haklarını kaybetmişti.

Kiva’nın midesi bulanıyordu.

Bir canavarla akrabaydı.

Ve annesi...

Annesi de o canavara dönüşmüştü.

Bu kadar kötü bir haberi kaldıramayan Kiva, Bluebell’den uzaklaşıp doğruca suyun kenarına koştu ve çikolatalı çörek, sebze ve sostan oluşan iğrenç bir karışım kustu.

“Kabul ediyorum, iyi rol yapıyorsun,” diye seslendi Delora, verandasından kıpırdamadan.

Kiva eliyle ağzını sildi ve sendeleyerek büyükannesine doğru geri döndü. Sürünen sarmaşıklara takıldı ve yanından geçip bataklığa doğru sürünen bir yılanı basmamak için yana adım attı.

“Bilmiyordum,” dedi hırıltılı bir şekilde. “Bunların hiçbirini... *bilmiyordum.*”

“Eh, artık biliyorsun,” dedi Delora, Kiva’nın iç mücadelesine kayıtsız kalan, umursamaz bir sesle. “Ve bunu bir uyarı olarak kabul edebilirsin. Eğer dikkatli olmazsan seni bekleyen şey bu.”

“Ben *asla-*”

“Geleceği göremezsin, kızım,” diye araya girdi Delora. “Tilda hayatının büyük bölümünde büyüünü gizledi, onu asla kötülük için kullanmamaya kararlıydı. Ve sonra...” Delora boğumlu parmaklarını şıklattı. “Bir gün, bu artık umurunda olmamaya başladı. Bir gün insanlara zarar vermek *istedi*. Bana aynı şeyi asla yapmayacağını kesin olarak söyleyemezsin.”

“Ama mesele de bu... *söyleyebilirim,*” dedi Kiva, sesine güç gelmişti. Yaklaşp verandanın basamaklarının dibinde durdu. “Hayatımı insanlara yardım ederek, onları büyüyle değil ilaçlarla iyileştirmeyi öğrenerek geçirdim. Babam...” Sesi kırıldı. “Babam bana insanları sevmeyi, onların hissettiklerini hissetmeyi, onlara -en kötülerine bile- değer vermeyi öğretti. Ben de öyle yaptım. On yıl boyunca bu dünyadaki en kötü insanlara yardım ettim. Onlara zarar vermeyi bir kez bile düşünmedim. Nefret ettiklerime bile. Ben sadece...” Başını iki yana salladı. “İçimde bu yok. Olmadığını biliyorum.”

Delora uzun bir süre ona baktı. Kiva, kendine olan güveni sarsılmadan onun bakışlarına karşılık verdi. Torvin gibi, annesi gibi olmayacaktı. O kanından bağımsız biriydi ve kendi yoluna kendisi karar verirdi. Ve evet, hayatında korkunç şeyler yapmış olsa da onlar gibi değildi.

Kiva bir canavar değildi.

“Buna inandığını görebiliyorum,” dedi Delora sonunda. “Ve umarım haklısındır, kızım, gerçekten bunu umuyorum.”

Kiva verandaya doğru bir adım attı. “O zaman bana yardım edecek misin? Büyümü kontrol altında tutan tek şey o ilaç. Eğer bana ondan biraz daha verebilirsen...”

Delora'nın yüzü ifadesizdi. "Sana söyledim, bu kalıcı bir çözüm değil. Büyünü kontrol etmeyi öğrenmen gerekiyor. Onu doğru şekilde kullandığından emin olmanın tek yolu aktif olarak bunu yapmayı seçmek. Onu bastırmaya devam edemezsin, bu sadece gerçekleşmeyi bekleyen bir felakete davet çıkarmak olur."

"Ama..." Kiva çaresizce çırpındı. "Sen kendi büyüünü bastırmışsın. Geçen geldiğimde bana öyle söylemiştin."

"Ben öyle bir şey söylemedim."

"İlacı içmediğini söyledin ama büyüü de kullanmıyorsun. O hâlde bunu engellemenin *bir yolu* olmalı..."

Delora sert ve gıcırtılı bir sesle güldü. "Gerçekten bilmiyorsun, değil mi?"

Kiva kollarını iki yana açtı, kollarından biri büyük bir örümcek ağının içinden geçince irkildi. "Neyi bilmiyorum?"

Delora yine güldü ama sesinden eğlenmediği belliydi. "Eğer o sana söylemediyse, ben de kesinlikle söylemeyeceğim." Bastonunu Kiva'nın atına doğru salladı. "Gitmen gerekiyor. Burada sana göre bir şey yok."

Arkasına dönüp açık kapıya doğru yavaşça yürümeye başladı.

"Bekle!" diye haykırdı Kiva ve büyükannesinin duraksayıp omzunun üzerinden geriye bakmasına neden oldu. Boğuk, yenilmiş bir tonda konuşmaya devam etti: "En azından şu aptal hançeri bana ver. Belli ki soyumuzla herhangi bir alakanın kalmasını istemiyorsun ve anlattıkların doğruysa seni suçlamıyorum. Ama Torvin'in hançeri asiler için önemli ve Zuleeka da-"

Delora başını geriye atıp bağıınca Kiva sözünü kesti. "Torvin'in hançeri mi? Dişi şeytan ona böyle mi diyor?"

Artık emin olamayan Kiva, "Hançerin bir aile yadigarı olduğunu söyledi," dedi.

Delora alaycı bir şekilde, "Eh, *bu* konuda yanılmıyor," dedi ve sonra tekrar gülmeye başladı. Ardından toparlandı, ses tonu geri adım atmayacağını çok net ifade ediyordu. "O hançeri ablanın

elinde görmektense ölmeyi tercih ederim. Bunu söylediğimi ona iletebilirsin.”

Ve sonra Delora başka bir şey söylemeden kapıyı arkasından çarparak içeri girdi.

Kiva, gözleri yaşarsa da gözyaşlarının düşmesine izin vermedi. Hiçbir anlamı yoktu çünkü gözyaşları büyükannesini daha fazla ilaç yapmaya ikna edemezdi. Fakat bu Kiva'nın seçeneklerinin tükendiği anlamına gelmiyordu. Delora'nın tezgâhında bazı malzemeler görmüştü ve şişesinde diğer malzemeleri de sadece kokularıyla doğrulamaya yetecek kadar hâlâ birkaç damla ilaç vardı. Bu lanet şeyi nasıl yapacağını kendisi bulacaktı.

Kararlılıkla atına geri dönüp yeniden bindi ve bataklık yolundan ilerlemeye başladı. Delora'nın söylediği şeyleri düşünmeyi reddediyordu. Sözde aile geçmişleri olan bu hikâye, üstüne kafa yormak için fazla korkunçtu. Şu anda odak noktası büyüsünü kontrol altında tuttuğundan emin olmak olmalıydı. Gümüşdi-ken ona yardım edebilirdi çünkü artık eczacıların bahçesinde yolunu bulabilirdi. Tek yapması gereken saraydan şişesini almak ve sonra da işe koyulmaktı.

Haklı öfkesine kapılan ve giderek artan umutsuzluğunu bastırmaya çalışan Kiva, atının akademiye ait olduğunu ve çevirmeye devam etmesi gereken bir dolap olduğunu unutarak neredeyse doğruca sarayın ahırına gidiyordu. Yönünü değiştirerek hızla atını asıl yerine teslim etti ve kısırağı minnettar bir şekilde okşayıp dizginlerini seyis uzattı.

“Epey hızlısınız,” dedi seyis.

“Söz verdiğim gibi.” Kiva zoraki bir gülümsemeyle ona yardımları için teşekkür etti ve gitmek için arkasını döndü.

Rekor bir sürede saraya geri döndüğünde şişeyle birlikte tekrar dışarı çıkmaya niyetlenmişti. Ama odasına adımını attığı anda, kendisini bekleyenleri görünce aniden durdu.

Oriel hariç, hasta görünümlü kral da dâhil olmak üzere tüm Vallentis ailesi, Naari ve Yüzbaşı Veris'le birlikte odasındaydı.

Hepsi de Kiva'nın odaya girişiyle birlikte yüzünü ona döndü, gerginlikleri yüzlerinden okunuyordu.

Kiva'nın yüzündeki kan çekilmişti.

Biliyorlar mıydı?

Biliyorlar mıydı?

Ancak Caldon'a kısa bir bakış atması, prensin başını hafifçe salladığını ve sırrının hâlâ güvende olduğunu gösterdi.

Bir şeylerin ters gittiği bariz olduğu için biraz rahatladı ve aniden kuruyan boğazına rağmen yutkunarak, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Bugün neredeydin, Kiva?" diye sordu Kral Stellan. Yüz hatları solgundu ama sesi çelik gibiydi.

Yine şehirden kaçtığını bilip bilmediklerini merak eden Kiva, "Ben... Gümüşdiken'deki arkadaşımı görmeye gittim. O gece olaydan sonra beni tedavi etmek için saraya gelen şifacı..."

"Sorun yok, Kiva, lütfen rahat ol," dedi Ariana, yanma gidip Kiva'nın ellerini tutarak. Nazik sözlerine rağmen kraliçenin hâlâ gergin bir havası vardı. Ama Kiva bunu sorgulamak yerine, ellerini ondan ayırmamak için kraliçeyi en son gördüğü -Ariana'nın ona saldırdığı- zamana dair anılarını birbirinden ayrı tutmaya odaklandı.

"Yani bütün gün sarayın dışında mıydın?" diye sordu Yüzbaşı Veris, onu yakından izleyerek.

"Öğle yemeğinden beri," dedi Kiva.

"Ama ondan önce buradaydın, değil mi?" diye sordu. "Bu sabah burada mıydın?"

Kiva başını salladı, odadaki gerilim artınca midesi bulandı.

"Batı sarayını hiç ziyaret ettin mi? Veya Kraliyet Kütüphanesi'ni?"

Yüzbaşının sorusu üzerine Kiva, Jaren'a baktı. Veliaht prensin yüzü tamamen dışarıya kapalıydı ve bu durum Kiva'nın her şeyden çok endişelenmesine neden oldu. "Dünden beri gitmedim," diye yavaşça cevap verdi. "Oraya ilk gidişimdi."

“Ama bugün tekrar oraya gitmedin, değil mi?” diye bastır-
Veris.

“Hayır, neden gideyim ki?” Kiva’nın alını kırıştı. “Neler oluyor?”
Naari öne çıktı ve, “Kanun Kitabı bu sabah çalındı,” dedi.

Kiva bir an için kulaklarında yalnızca kendi nabzını duya-
bildi. Ama sonra odadaki tüm sert yüzlere *-Jaren’in* sert yüzü-
ne- baktı ve nefesi kesilerek, “Benim yaptığımı mı düşünüyorsunuz?” diye sordu.

Kraliçe’nin sesi yatıştırıcıydı, “Biz sadece ona kimin erişmiş
olabileceğini bulmaya çalışıyoruz. Yarınki maskeli baloya hazır-
lanmak için etrafta bu kadar çok işçi olduğundan herkesin izini
sürmek zor oldu. Ama kimse seni bulamadığı için... Kiva, haya-
tım, hikâyeyi bir de senden dinlemek istiyoruz.”

“Hikâye falan *yok*,” diye haykırdı Kiva. Ellerini kraliçeden
uzaklaştırarak bir adım geri çekildi. Jaren’a dönerek doğrudan
sordu: “Neden ben...”

Jaren’in onu neden kütüphaneye götürdüğünü, Kanun Kita-
bı’nı ona neden gösterdiğini hatırlayarak aniden sustu.

Kraliyet Üçlüsü.

Kitap, ailesinin mahvolmasına neden olabilecek üç nesne-
den biriydi.

Ve dün gece...

Kiva bunu Zuleeka ve Torell’e anlatmıştı.

Onlara *her şeyi* anlatmıştı.

Ama aynı zamanda onlara -biri yüzlerce kilometre uzakta
olan- üç nesnenin birlikte olmadığı sürece hiçbir işe yaramayaca-
ğını da söylemişti.

Elbette onu sebepsiz yere çalma riskine girmezlerdi, değil mi?
Hele de bunu yapmaları Kiva’nın hayatını tehlikeye atacak, za-
manlama tesadüfymiş gibi göz ardı edilemeyecek kadar açıkken?

Jaren’in ona öyle bakmasına şaşmamalıydı. Ondan şüphelen-
mek için her türlü sebebi vardı. Roller tersine dönmüş olsaydı,
Kiva da ondan şüphelenirdi.

“Ben yapmadım. *Yemin ederim*, ben...” Kiva hemen sözünü kesti ve Naari’ye döndü. “Bu sabah mı oldu demiştin?”

Muhafız başını salladı. “Sabah saat on ile öğlen vakti arasında bir zaman.”

Kiva rahatlayarak nefesini verdi. “Buradaydım,” dedi onlara, sözcükleri çaresizdi. “Tam burada, odamdaydım. Elbise deniyordum. Bütün sabah odamı terk etmedik.”

“*Ermediniz* mi?” diye sordu Naari.

Kiva yalvaran bakışlarını Mirryn’e çevirdi.

“Ne aptalım, bunu söylemeyi unuttum, değil mi?” dedi prenses, sesi kulağa üzgün olmaktan çok eğlenmiş geliyordu. “Kiva öğle yemeğine kadar Nevard ve benimle birlikteydi.” Jaren’a göz kırptı. “Yarın onun ne giyeceğini görene kadar bekle, kardeşim. Şimdiden rica ederim.”

“Mirryn,” dedi Ariana sert ve inanamayan bir ses tonuyla, “neden bir şey söylemedin?”

“Unuttum,” diye tekrarladı prenses, savunmacı bir tavırla. “Son zamanlarda aklımda çok şey var, anne.”

Odadaki gerginlik hemen dağıldı, yerini Kiva’ya yöneltilen pişmanlık ve Mirryn’e karşı hayal kırıklığı dolu bir duygu karışımına bıraktı.

Ama Kiva, Jaren’dan başka kimsenin ne düşündüğünü umursamıyordu, bu yüzden tüm dikkatini Jaren’a verdi. Tam o sırada Jaren’ın kendisine doğru yaklaştığını, yüz ifadesinin artık kapalı değil, duygularla dolu olduğunu gördü.

Jaren ona çarpmadan önce zar zor durdu ve Kiva’yı kendine doğru çekerek kulağına fısıldadı: “Sen olamayacağından eminim ama dününden sonra, zamanlama...”

“Anlıyorum. Ben olsam ben de sorgulardım,” dedi Kiva, içten içe kardeşlerine kızarak. Eğer bu olayla *herhangi* bir ilgileri varsa, onları asla affetmeyecekti. Bir mazereti olması -hem de bunun prensesin bizzat kendisinden olması- büyük şanstı.

“Pekâlâ!” dedi Caldon ellerini çırparak. “En sevdiğimiz küçük suçlunun paha biçilmez bir Evalon yadigârını çalmadığına sevindim ama yine de onu kimin aldığını bulmamız *gerekıyor*. Başka ipucu var mı?”

Kiva, Caldon’a suçlu sıfatından dolayı kaşlarını çatmak için Jaren’den uzaklaştı ama Caldon, cevap olarak sadece sırtıttı. Bunun yanı sıra, kobalt bakışlarında Kiva’ya yönelik gizlenmiş bir şüphe de vardı. Bu Caldon’un, Kiva’nın kendisinin veya ailesinin hırsızlıkla herhangi bir ilgisi olduğuna dair bir kanıt bulursa daha sonra onunla yüzleşeceğini belli edecek kadar şüphe taşıyordu.

“Listeyi tekrar gözden geçireceğiz,” dedi Veris. “Maskeli balo nehrin bu tarafında olduğu için bugün batı sarayına erişimi olan çok fazla gezici işçi yoktu. Ancak az sayıda yemek görevlisi ve eğlence görevlisi etrafı gezmeyi talep etmişti. İşin aslını öğrenene dek hizmetkârlarla birlikte hepsini tekrar sorgulayacağız.”

Kiva suçluyu bulabilecek biri varsa, o kişinin Veris olduğunu biliyordu ve kardeşlerinin bu işle bir ilgisi olmaması için tekrar dua etti.

Daha çok dua etmeliydi.

Daha doğrusu, dualarına başka bir ismi daha eklemeliydi. Bu farklı bir isim olmalıydı çünkü tam herkes gitmek için hazırlanırken küçük, korkmuş bir ses, “S-size bir şey s-söylemem gerek,” diye seslendi.

Tüm gözler Tipp’in kapısına çevrilmişti, genç çocuğun konuşmalara kulak misafiri olduğu belliydi. Çilli yüzü solgun, yüz ifadesi suçluluk duygusuyla sarsılmıştı.

“O b-bendim. K-K-Kanun Kitabı’nı ben çaldım.”

Duzenleme
Ny.Ozlem

BÖLÜM OTUZ

S onraki birkaç dakika, Veris, Naari ve kraliyet ailesinin Tipp'i sorgulamasını çaresizce izleyen Kiva'nın hayatının en uzun dakikaları oldu.

Kanun Kitabı'nı *çalmış* olsa da bunu bilmeden yaptığı ortaya çıkmıştı.

Hâlâ tam olarak ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı.

"Bir kez daha anlat, dostum," dedi Jaren, Tipp'in bir yanında o, diğer yanında da Kiva oturuyordu. Kiva, küçük çocuğun elini sıkıca tutuyordu, teni nemliydi ve küçük bedeni titriyordu. Genç kızın Tipp'i kapıp odadan kaçmamak için kendini epey zorlaması gerekiyordu.

"P-Peri onu almamı istedi, kütüphaneye girmesine izin verilmediğini ama benim b-başımın belaya girmeyeceğini söyledi."

"Peri mi?" diye sordu Jaren.

"Perita B-Brown, h-hizmetkârlardan biri," diye yanıtladı Tipp. "B-batı sarayının m-mutfaklarında çalışıyor. Ne zaman Ö-Öğretmen Edna'dan kaçmayı b-başarsak, bana ve Ori'ye kekler veriyor."

Suçlulukla kral ve kraliçeye baktı ama onların şu an iki yaramaz çocuktan daha büyük endişeleri vardı.

"Bunu neden istediğini söyledi mi?" diye sordu Jaren.

"Mirry'nin i-istediğini söyledi."

Tüm gözler, tek tepkisi zarif altın rengi kaşlarını çatmaktan ibaret olan prensese döndü.

“Peri, Mirry’yi hayal k-kırıklığına uğratmaktan korkuyordu,” diye devam etti Tipp, “ama aynı zamanda b-birileri onu olmaması gereken bir yerde g-görürse diye işini kaybetmek de istemiyordu. Ori ve benim ça-çalışmalarımız için kütüphanede ç-çok fazla zaman geçirdiğimizi biliyordu, o yüzden benden... benden y-yardım istedi.” Odada etrafına bakındı, gözleri pişmanlıkla kocaman açılmıştı. “Yanlış bir şey y-yaptığımı bilmiyordum. Bunun M-Mirry için olduğunu sanıyordum.”

“Prenses, bu konuda söyleyecek bir şeyiniz var mı?” diye sordu ona Yüzbaşı Veris.

Prenses ona donuk bir bakış attı. “Zaten bana ait olan bir şeyi neden çalmak isteyeyim ki?”

“Teknik olarak, Kanun Kitabı bize ait değil,” dedi Caldon. “Halka ait.”

Mirryn ona cevap veremedi Jaren araya girdi: “Saray çalışanlarının hepsini tanıyorum ama Perita Brown diye birini bilmiyorum.”

“Ben de öyle birini hatırlayamadım,” diye onayladı Ariana. “Tipp’e sahte bir isim vermiş olması mümkün.”

“Ya da bize,” dedi Jaren.

“*Ya da* aslında bir hizmetçi değil ve değerli kitabımızı çalabilmek için içeri sızmanın bir yolunu buldu,” dedi Mirryn.

“Onu ne zamandır tanıyorsun, Tipp?” diye sordu Caldon.

“Buraya ilk g-geldiğimizden beri. İki h-haftadır.”

“Mirryn haklıysa, bunu bir süredir planlıyormuş demek ki,” dedi Kral Stellan, elini yorgun yüzünde gezdirerek. Daha uzun süre ayakta kalabilecek gibi görünmüyordu. Eğer durum farklı olsaydı, Kiva büyüğü geri geldiğinde onu iyileştirmeye çalışmayı düşünebilirdi ama *bunun* söz konusu bile olmadığını biliyordu.

“Bilmiyorum,” dedi Jaren, “bu konuda bir şeyler doğru gelmiyor.”

“Öyle mi diyorsun?” dedi Caldon bariz bir alaycılıkla.

Jaren onu görmezden gelerek dikkatini tekrar Tipp'e verdi. "Onu bizim için tarif edebilir misin?"

Aniden gerilen Kiva'nın aklına korkunç bir düşünce geldi. Ya Peri, *Zuleeka*'ysa? Ya Tipp'in gözüne girmek için kılık değiştirip hizmetçi gibi davrandıysa ve tüm bunları Tipp kitabı onun için çalabilsin diye yaptıysa?

Ama... hayır. Bu planda çok fazla kusur vardı, en önemlisi de Tipp'in *Zuleeka*'yla tanışmış olması ve Kiva'nın Kraliyet Üçlüsünden iki hafta önce değil, daha dün gece bahsetmiş olmasıydı.

Tipp hizmetçiyi tarif etmeye başladığında, Kiva'nın göğsü daha da gevşedi çünkü orta yaşlı kadının ablasıyla ortak hiçbir fiziksel özelliği yoktu. Veris ve Naari çocuğu dikkatle dinleyerek, mümkün olduğunca çok ayrıntı öğrenmek için daha detaylı sorular sordular ve kraliyet ailesine hemen onu aramaya başlayacaklarını söylediler.

İki muhafız kısa bir süre sonra odadan ayrıldı ve Vallentis ailesinin geri kalanı da onları takip etti. En uzun süre kalan Jaren oldu ama Tipp, Kiva'ya dönüp genç kızın morarmasına neden olacak kadar sıkı sarılınca o da ayrıldı. Prens, küçük çocuğun kendisini en güvende hissettiren kişiyle yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu anlamıştı.

Kiva, Jaren'ı anlayışlı davranışından dolayı öpebilirdi ama bunun yerine ona hafif bir şekilde gülümsemekle yetindi. Jaren, herhangi bir haber alır almaz onları bilgilendireceğine dair söz verince bu gülümsemeye minnettarlık da eklendi.

Öğleden sonraki planlarının suya düştüğünün farkında olan Kiva, kendi ihtiyaçlarını bir kenara bırakarak sonraki birkaç saatini suçluluk duygusu yüzünden teselli edilemeyen Tipp'i rahatlatmaya çalışarak geçirdi.

Jaren gecenin ilerleyen saatlerinde kötü haberlerle döndüğünde, bu suçluluk duygusu daha da arttı.

Perita Brown'ı bulmuşlardı.

Ama kadın ölmüştü.

Jaren bunun nasıl olduğunu söylemedi ama Kanun Kitabı'nın kadında olmadığını ve artık ellerinde hiçbir ipucu olmadığını anlattı. Ancak kraliyet muhafızlarının yine de aramaya devam edeceğini söyledi. Kitap güvenli bir şekilde bulunup geri getirilinceye dek vazgeçmeyeceklerdi.

Kiva bundan şüpheliydi. Kraliyet Üçlüsü'nün bir parçası olduğunu kimse bilmeseydi bile, kadim metin bir servet değerinde olmalıydı. Muhtemelen şimdiye kadar çoktan gitmişti.

Jaren, tekrar gitmeden önce Tipp'in önünde çömeldi, gözyaşları yüzünden şişmiş olan gözlerinin içine baktı ve "Seni suçlamıyoruz, ufaklık. Herkesin başına gelebilirdi."

Tipp, Jaren'ı duymuyor gibiydi, Perita'nın ölümünde farkında olarak ya da olmayarak oynadığı rolü düşündükçe her zamankinden daha da fazla kahroluyordu.

Çocuk yeniden ağlamaya başlayınca Jaren telaşla Kiva'ya baktı fakat Kiva, bunun onun hatası olmadığını bildiği için başını iki yana sallamakla yetindi.

"Onu odama götürmeme yardım edebilir misin?" diye sordu sessizce.

Kiva'nın yatağına götürmeye çalıştıkları Tipp'i, sımsıkı tuttuğu genç kıızı bırakması için birlikte ikna ettiler. Sonrasında Tipp bir kez daha Kiva'ya doğru kıvrıldı ve hâlihazırda sırlıklam olmuş kazağına kafayı gömüp tekrar ağlamaya başladı.

"Yapabileceğim bir şey var mı? Bir şey getirmemi ister misin?" diye sordu Jaren. "Herhangi bir şekilde yardımcı olabilir miyim?"

Nasıl yardımcı olabileceğini bilemediği belliydi ve Kiva da bunu anlayabiliyordu. Tipp'i daha önce yalnızca bir kez böyle görmüştü, o da annesinin öldüğü gündü. Kiva o gece ona saatlerce sarılmıştı ve bu gece de Tipp dünyayla yeniden yüzleşmeye hazır olana kadar aynı şeyi yapmaya niyetliydi.

"Biz iyiyiz, teşekkürler," diye yanıtladı Kiva. Parmaklarını Tipp'in ipeksi kızıl saçlarında gezdirerek, "Sadece biraz zamana ihtiyacı var," diye ekledi.

Jaren başını salladı ama hâlâ gitmek istemiyor gibiydi.

“Git,” diye teşvik etti Kiva onu. “Ben onunla ilgilenirim.”

“İlgileneceğini biliyorum,” dedi Jaren sessizce. Bu kendinden emin sözlerin ardından Kiva’nın alnına bir öpücük kondurdu, Tipp’in omzunu sıktı ve odadan çıktı.

Kiva o gece gözünü bile kırpmamıştı ve bunun tek nedeni Tipp’in sonunda ağlayarak uyuyakalmasının uzun sürmesi değildi. Kraliyet hırsızlığından büyükannesinin anlattıklarına ve tabii ki Delora’nın ilacını kopyalama fırsatı bulamadığı için duyduğu endişeye kadar pek çok şey zihnini meşgul ediyordu. Sabah olunca büyüğü geri gelecekti ve o zaman neler olabileceğini ancak Tanrı bilirdi.

Fakat onu uyanık tutan sadece kendi korkuları değildi.

Tipp’in kâbusları da buna katkıda bulunmuştu.

Birçok kez ürkek bir çığlıkla uyanmış, karnını tutarak altın bir ışık hakkında nefes nefese bir hâlde konuştuktan sonra tekrar uykuya dalmıştı.

Her seferinde Kiva’nın kalbi durmuş, çocuğun hapishanedeki isyanda nasıl iyileştiğini hatırladığını sanmıştı. Ama nihayet sabah olup da Kiva dikkatle konuyu açtığında, çocuk ona yalnızca şaşkınlıkla baktı ve gördüğü hiçbir rüyayı hatırlamadığını söyleyerek Kiva’yı rahatlattı.

Kiva, Caldon’la yapacağı eğitime hazırlanırken, artık ağlamayan ve ona sarılmayan Tipp hâlâ sessizdi. Ayrılma vakti geldiğinde çocuk utangaç bir şekilde eğitimlerini izleyip izleyemeyeceğini sordu.

Ve böylece, Kiva terleyip her yanı ağrıyana kadar antrenman yaparken, Tipp sanki ondan ayrılmaya dayanamıyormuş gibi talim alanının kenarında oturdu. Bunun kısmen gece, yüreğini fazlasıyla burkan o andan, Zalindov’a geri gönderilip gönderilmeyeceğini sorduğu zamandan kaynaklandığını düşündü. Çocuğun

korkusunu kendi korkusuymuş gibi hisseden Kiva, bunun olmayacağına söz vermişti ama o korkunun etkisinin nasıl devam ettiğini kendisi de biliyordu. Eğer Tipp onun yanındayken kendini daha güvende hissediyorsa, Kiva o zaman istediği kadar yakınının da kalmasına izin verecekti.

Eğitimi bittikten sonra odalarına döndüklerinde bu daha büyük bir sorun hâline geldi. Normalde Tipp, Oriel’la birlikte derse gidiyor olurdu ama çocuk gitmek için herhangi bir harekette bulunmadı. Kiva’nın aklını her zamankinden daha fazla meşgul eden şeyse, şifonyerinin üzerinde duran boş şişeydi.

Ama sonra Tipp’in onunla birlikte Gümüşdiken’e gitmemesi için hiçbir neden olmadığını fark etti. Ona ilacın ne işe yaradığını söylemek zorunda değildi. Ayrıca çocuk, Zalindov’un revirinde birlikte geçirdikleri yıllardan beri Kiva’nın her türlü ilacı hazırlamasına alışkındı. Belki yardımı bile dokunurdu.

Kararını verdi, yıkanıp üzerini değiştirecek kadar bir süre çocuğu yalnız bıraktı ve ardından beraber hızlı bir kahvaltı yaptıkları sırada Kiva saraydan gitmesi gerektiğini söyledi. Çocuğun yüzünü kaplayan panik ancak Kiva onun da gelebileceğini söylediğinde kayboldu, bu noktada Kiva’nın onda görmeye alışık olduğu neşenin bir kısmı geri geldi. Tipp sessiz dursa da Gümüşdiken’i ziyaret edeceği için heyecanlandığı açıkça ortadaydı.

Birlikte saraydan ayrıldılar, maskeli baloya saatler kaldığı için önceki günün koşturması daha da artmıştı. Kiva bu çılgınlıktan kaçtığı için minnettardı ve Tipp’in de öyle olduğunu hissetti. Nehir Yolu boyunca yürürlerken çocuğun morali daha da yükselmişti ve boş şişe de Kiva’nın cebinde güvenle duruyordu. Büyüsü geri gelmişti -teninin hemen altında uğuldadığını yeniden hissedebiliyordu- ama şimdiye kadar herhangi bir soruna yol açmamıştı. Ve *kesinlikle* gücünü birilerine zarar vermek için kullanmak gibi haince bir arzusu yoktu. Torvin’e ne olmuş olursa olsun, Tilda onun karanlık ayak izlerini nasıl takip etmiş olursa

olsun: Kiva aynı şekilde ayartılmaya yenik düşmemeye kararlıydı. Çünkü ona göre bu bir ayartma bile değildi.

Gümüştiken'in ön kapılarından geçtikleri sırada Tipp her birkaç adımda bir durup yeni bir şeye bakmak istedi ama Kiva onu devam etmesi için teşvik etti. Rhessinda'nın tapmakta, her zamanki bankında oturduğunu görünce rahatladı çünkü şifacının yapmaları gereken iş için onlara eşlik etmesinin, şüpheli bakışların olasılığını azaltacağını farkındaydı.

Rhess, onlar yaklaşırken Tipp'e gülümseyerek, "Bu kim?" diye sordu.

Aslında Rhess, Tipp'i daha önce de görmüştü; Kiva'nın kaçırıldığı akşam, küçük çocuk moradine tonikle uyutulmuş bir hâlde kraliçenin kanepesinde horluyordu o sırada. Kiva, Rhess'in bunu söylememesinin kibarlık olduğunu düşündü.

"Ben T-T-Tipp," dedi çocuk, elini uzatarak.

"Rhessinda," dedi şifacı, onun uzattığı elini sıkarak. Göz kırarak ekledi: "Ama arkadaşlarım bana Rhess der."

Tipp sırtıttı, yüzündeki neşeli ifade önceki gecenin etkisinden hızla kurtulduğunu gösteriyordu.

"Dün seni aramaya geldim," dedi Kiva, Rhess'e. "Sadece sabahları çalıştığını unutmuşum."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Rhess, kül rengi kaşlarını çatarak.

Kiva, "Öğle yemeği için boş olup olmadığını öğrenmek istemiştım," dediğinde, Rhess'in kaşları yumuşadı. "Ama bugün... Başka bir şeye ihtiyacım var." Cebinden boş şişeyi çıkardı. "Bir ilaç yapmam gerekiyor. Eczacıların bahçesine tekrar gidebilir miyiz?"

Rhess yüksek sesle iç çekti ve gözlerini Tipp'e doğru devirdi. "Görünüşe göre Kiva yine Gümüştiken'den bir şeyler çalmak istiyor."

"Y-yine mi?"

"Çalmıyorum," diye savundu Kiva kendini. "Sadece... ödünç alıyorum."

“İzin almadan,” dedi Rhess altını çizerek.

Kiva, Tipp’in kıkırdamasına aldırmadan kollarını kavuşturdu. “Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?”

Rhessinda ayağa fırladı. “Senin için her şeyi yaparım, dostum.”

Sonra şifacı bir kolunu Kiva’nın, diğerini Tipp’in kolundan geçirdi. Ardından onları dramatik bir şekilde tapınağın içinde kurbağa gibi yürütmeye başlayınca, çocuk tekrar neşeyle kıkırdadı. Sırf bu yüzden bile Kiva, Tipp’i yanında getirmekle doğru bir karar verdiğini biliyordu. Rhessinda’nın neşeli karakteri herkesin gününü aydınlatmaya yeterdi.

Kısa süre sonra bahçelere varan Kiva, büyükannesinin tezgâhında gördüğü ve kokusundan anladığı malzemeleri Rhess ve Tipp’e sıraladı: sümbül, gümüş buğday, civanperçemi, bataklık yosunu, tumumin ve tavşancıl otu. Ardından gerekli malzemeleri toplamak için sayısız bitki alanı arasında gezinmeye başlamadan önce haritaya baktılar.

Karşılaştıkları tek pürüz, bataklık yosununun seranın içinde oluşuydu fakat Rhessinda seranın içinde Kiva’nın ilacını yapabileceği bir çalışma alanı da olabileceğini söyleyince durum çözüldü.

Rhessinda’nın belirsiz konuşması Kiva’ya güven vermemişti, ayrıca anahtarının olmamasına rağmen etkileyici kilit açma becerisiyle onları şaşırtmıştı ama içeri girdiklerinde Kiva’nın tüm çekinceleri ortadan kalktı.

Sera büyük değildi ama Kiva’nın daha önce yalnızca babasının heyecanlı bir ses tonuyla anlatışından dinlediği nadir bitkiler, otlar, meyveler ve çiçeklerle doluydu. Kiva, eğer ilacını yapmak için bu kadar acelesi olmasaydı; burada saatlerce oyalanır, toprak-sı, taze kokuları içine çeker ve havadaki nemin tadını çıkarırdı.

“Burası çok t-tuhaf kokuyor,” dedi Tipp burnunu buruşturarak.

“Buna doğa deniyor,” dedi Rhess, kendisi de burnunu buruşturmuştu.

Gülümsemesini gizleyen Kiva, odanın arka tarafındaki ahşap tezgâha geçmeden önce bataklık yosununu aramaya koyuldu. İçeride bıçaklar, doğrama tahtaları ve Delora'nın ona verdiği ancak üç yudum kadar dolabilen şişeden çok daha fazlasını alabilecek büyüklükte şişeler de dâhil olmak üzere bir dizi eczacılık aleti buldu.

“Nasıl yardımcı olabiliriz?” diye sordu Rhess, beyaz cübbesindeki kahverengi öz suyunu silerek.

Kiva boş şişeyi uzatarak, “Bunu tekrar yapmam gerekiyor. Sanırım tüm malzemeleri belirledim ama miktarları konusunda emin değilim,” dedi.

Tipp elini uzatınca, Rhess şişeyi ona uzattı ve “Karmaşık ilaçlar yapmakta pek iyi değilim ama bıçak kullanmakta oldukça becerikliyimdir,” diye itiraf etti. Doğrama tahtalarını gösterdi. “İhtiyacın olan her şeyi hazırlayabilirim.”

Kiva, Rhess'in daha fazla yardım edebileceğini ummuştı ama ilacı kopyalamanın zor olacağını da farkındaydı. Sınırlı kaynaklarla hayat kurtaran tedavileri ortaya çıkarmak zorunda kaldığı yıllardan kalan şifacı sezgilerini takip etmesi gerekecekti. Onu yapabiliyorsa, bunu da yapabiliirdi.

Kararını veren Kiva, Rhess ve Tipp'e onları keserek hazırlama talimatlarını vermeden önce, her malzemeye dair bildiklerini dikkatlice düşünerek plan yaptı. Çok geçmeden Kiva karışımı birleştirdi ve her şeyi birlikte öğüttü, ardından civanperçemi ve bataklık yosununun suyunu salmasını, çözeltilinin seyreterek sıvı hâle gelmesini bekledi.

“B-böyle mi görünmesi gerekiyordu?” diye sordu Tipp, Kiva ilacı temiz bir şişeye boşalttığında.

“Sanırım öyle,” dedi Kiva. İlacı mükemmel bir şekilde yenden üretmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı, Delora'nınkiyle aynı görüldüğünden ve koktuğundan neredeyse emindi. Geriye kalan tek şey tadına bakıp ne olacağını görmektir. “Hadi bakalım.”

Şişeyi dudaklarına götüren Kiva bir yudum aldı ve tadının son üç gündür içtiği ilaçla tamamen aynı olduğunu fark ettiğinde kendiyle gurur duydu.

Fakat yine de hiçbir şey olmamıştı.

Büyüsü kaybolmamış, hatta *azalmamıştı* bile. Hâlâ oradaydı, teninin hemen altından fısıldayarak serbest bırakılmayı bekliyordu.

“İşe y-yaradı mı?”

Kiva başını iki yana salladı, içini hayal kırıklığı ve korku kaplamıştı.

“Ne olması gerekiyordu?” diye sordu Rhess, Kiva’ya dikkatle bakarak.

Kiva tekrar başını salladı ve boğuk bir sesle, “Önemli değil. Benim... başka bir şekilde halletmem gerekecek,” dedi.

İlacın aynısını yaptığından o kadar emindi ki -*o kadar emindi ki-* farklı ölçülerle tekrar denemenin bir anlamı olmadığını biliyordu. Çünkü tadı, kokusu ve dokusu mükemmeldi.

Bu da bir şeylerin eksik olduğu anlamına geliyordu.

Büyük olasılıkla eksik olan şey gizli bir malzemeydi. Hatta belki de birden fazlaydı ve bu malzemeler tadı, görüntüsü ve kokusu tespit edilemeyen cinstendi.

Olabilecek çok fazla şey ve bir dünya seçenek vardı. Kiva, kolay pes eden biri olmasa da bunu çözmenin *yıllar* sürececek bir deneme yanılma süreci olabileceğini biliyordu.

Büyükannesine karşı içinde bir öfke kabardı ama daha da hiddetlenmeden önce bunun hiçbir işe yaramayacağını bilerek öfkesini bastırdı. Delora, onu büyüsünü kontrol etmeyi öğrenmesi için teşvik etmişti, dolayısıyla Kiva’nın yapması gereken de buydu. Zaten on yıl boyunca büyüsünü bastırmayı başarmıştı, şimdi onu nasıl güvenli bir şekilde kullanacağını da bulabilirdi. Özellikle de başka seçeneği olmadığı ortadayken.

Rhessinda, Kiva'yı dikkatle izlemeye devam ederek, "Çikolatalı çöreğe ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," diye yorum yaptı.

Dünkü çikolatalı çörekleri kusmuş olan Kiva'nın bu düşünce karşısında midesi bulandı ama Tipp araya girerek, "Ç-çikolatalı çörek nedir?" diye sordu.

Rhess dramatik bir şekilde nefes verdi. "Bu durumu *derhâl* düzeltmemiz gerekiyor."

Böylece Rhess, Kiva ve Tipp'i seradan çıkarıp bahçelerden ve Kiva'nın ilacı bulma umudundan uzaklaştırdı. Kiva yapmak istediği şeyin zor olduğunu biliyordu ama yine de...

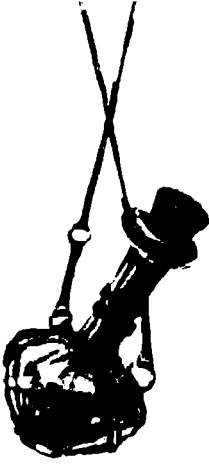
Hayal kırıklığını atlatmak zordu.

Korkuyu atlatmak daha da zordu.

Ama ikisinin de ona faydası olmayacağını bildiği için bu duyguları bastırdı.

Yine de ilacın neden işe yaramadığını düşünmekten kendini alamadı. Büyüsünün kontrolünü ele geçirmenin ve belki de Caldon'un bedenini eğittiği gibi onu eğitmenin yollarını düşündü. Gevezelik eden Rhessinda ve Tipp'i akademiden çıkıp nehre doğru takip ederken, tüm bu düşünceler ve daha fazlası Kiva'nın aklında dönüp duruyordu.

Düşüncelerinde kaybolan Kiva, Tipp'in çılgılığı ve Rhess'in haykırışı kulağına gelmeden önce saldırganları görmedi bile. İçgüdüsel bir şekilde Naari'nin hançerini çizmesinden çekip aldı ama ağzını kapatan bir bezle birlikte hançer elinden düştü. Keskin ve tanıdık olmayan bir koku yüzünden her şey bir anda karardı.

BÖLÜM OTUZ BİR

Kiva ablasını öldürecekti.

Uyanmaya başladığında aklına gelen ilk düşünce bu oldu.

İkinci düşüncesi ise mide bulantısıydı, onu bayıltan şeyin kokusu ağzında kötü bir tat bırakmıştı. İçine ne kadar temiz hava çekerse çeksin, koku bir türlü tamamen geçmiyordu.

Fakat öksürüp öğürerek ve ellerini arkasında bağlı tutan ip-lerle boğuşarak gözlerini açtığında ve nerede olduğuna anlamaya çalıştığında isyan eden midesini bastırmakta çok zorlandı.

Havadaki kokuyu alabiliyordu; deniz tuzu ve salamura, küflü eski ahşap, belli belirsiz şarap ve baharat izleriyle birleşen ağır bir *balık* kokusu... Ama rıhtımdaki bir depoda olduğunu, içine tıkıldığı binanın çevresine göz gezdirdiğinde ancak fark edebildi.

Etrafındaki alan sızıntı yapan fiçılar ve şişkin çuvallarla doluydu. Seramik kavanozlar raflara dizilmiş, tahta sandıklar tehlikeli bir şekilde üst üste yığılmıştı ve sadece yüksek duvarların tepesindeki küçük yarık pencereler güneş ışığını içeri alıyordu. Zemin büyük ölçüde boştu; depolanan eşyalar duvarlara yakın yerlerde, düzgün yığınlar hâlinde dizilmişti. Fakat oda, Kiva'nın kapıya olan görüş açısını gizleyecek kadar çok malla doluydu ve bu da deponun derinliklerinde olduğunu gösteriyordu. Yine de kaçmak aklının ucundan bile geçmiyordu. Bunun ablasının hastalıklı bir ilgi çekme çabası olduğunu düşünüyordu, zira kaçırma operasyonu ilkinde çok benziyordu ve bu kadarı tesadüf olamazdı.

Ancak bu kez Kiva yalnız değildi.

Yanında yerde yatan Tipp ve Rhessinda'nın da elleri arkadan bağlıydı. Küçük çocuk, başındaki yaradan kan kaybediyordu. Bunu gören Kiva'nın nabızı birden yükseldi. Şifacıysa kan revan ve yara bere içindeydi ancak yavaş yavaş kendine geliyordu. Genç kadın kendini oturur pozisyona getirdi ve sert bir ifadeyle etrafına baktı.

Rhess'in gözleri ona döndüğünde Kiva, "Açıklayabilirim," diye geveledi.

"Yaralandın mı?" diye sordu şifacı.

"İyiyim," diye cevapladı Kiva. "Ama sana söylemem gereken..."

İçinde bulundukları durumdan dolayı özür dilemeye fırsat bulamadan, şimdiye kadar gördüğü en iri yarı iki adam üst üste dizilmiş kutuların arkasından çıktı; birinin her yanı dövmelele kaplıydı, diğerrinin ise cildi süt kadar solgundu.

"Hanginiz Kiva?" diye sordu dövmele adam.

Adamın sert aksanı Kiva'yı olduğı yerde mıhladı, güçlü uyuşturucular vücudunu terk ederken zihni berraklaştı. Caldon'un yaklaşık iki hafta önce onu kaçırmaya çalışan tek kişinin, ablası olmadığını iddia ettiğini hatırladı.

"Benim," diye cevap verdi Rhessinda.

Kiva ona şaşkınlıkla baktı ve hemen, "Hayır, *benim*," dedi.

Rhessinda ona bir bakış fırlattı ve çaktırmadan tısladı: "Kapa çenenı, bırak bu işi ben halledeyim."

Bu sözler Kiva'yı ürkütüp susturdu. Rhess'e baktığında, o tanıdığı ve sevdiği eğlenceli, dost canlısı şifacıdan eser yoktu. Onun yerinde yeni, farklı biri vardı; yüzü sertti ve iri yarı adamlara sanki bakışlarıyla onları yakıp kül edebilecekmiş gibi bakıyordu.

Solgun adam, Rhessinda'ya, "İyi mücadele ettin, bebek surat," dedi, onun da sesinde baskın bir aksan vardı. Ön kolundaki uzun sıyrığı, ardından da yanağındaki derin çizici işaret etti.

“Şu ipleri gevşet de ikinci tura geçelim,” dedi Rhess tatlı bir sesle. Sesinde korku yoktu, sanki onunla dövüşmeye *hevesliymiş* gibiydi.

Ortamda, Kiva’nın bir türlü anlamlandıramadığı, ters giden bir şeyler vardı. Kavrayamadığı bir şeyler...

Soluk benizli adam aynı derecede soluk olan gözlerini Kiva’ya dikerek, genç kızın düşüncelerini böldü. “İki nedenden dolayı buradasın, kızım, bunlardan biri ablana kralımızın sabırsızlandığını hatırlatmak. Asi kraliçe ölmüş olabilir ama Navok hâlâ pazarlığın kendisine düşen kısmının yerine getirilmesini bekliyor. Zuleeka Corentine’in annesinin yerine ödemesi gereken bir borcu var. *Senin* annenin yerine. O borcun vadesinin dolduğunu ablana söyle.”

Kiva yüzündeki kanın çekildiğini hissetti, ablasının Oakhol-low’daki sözlerini hatırlayınca zihninde şimşekler çaktı. *Kral Navok, asi kraliçe ile bir anlaşma yapmaya dünden razıydı.*

Öteâlem yardımcıları olsun, anneleri ne *yapmıştı?*

Fakat Kiva’nın bunun üzerinde duracak zamanı yoktu, özellikle de bu kaçırma olayının arkasında Zuleeka’nın olmadığından emin olmuşken. Ve belki de daha kötüsü, iri yarı adam az önce Rhessinda’ya, Kiva’nın ve ailesinin tam olarak kim olduklarını açıklamıştı.

İçini bir korku kapladı ama söylenenleri inkâr etmek için şifacıya döndüğünde Rhessinda hiç de telaşlanmış görünmüyordu.

Şaşırmamıştı da.

“Tanrım,” diye mırıldandı Kiva, farkına vararak. “Sen-”

Dövmeli adam yüksek sesle sözünü keserek, “Burada olmanın ikinci nedeni de aşikâr olsa gerek,” derken çizmesine tekme attı. Kiva, canı yanmasa da dengesini kaybetti ve tahta bir sandığa çarparak durabildi. “Sen yemsin.”

“Geçen sefer adamlarımız seni yakalamaya çalıştıklarında hazırlıksızlardı ama bugün işler farklı,” dedi solgun adam karanlık

bir sırtışıla. "Ama yine de yakışıklı prensinin senin kaybolduğunu fark etmesi biraz zaman alabilir, o güzel yüzüne bir zarar gelsin istemiyorsan dilini tutacaksın. Prens muhafızlarıyla birlikte geldiğinde, biz de kendi eğlencemize bakacağız. Tabii bir maskeli balo kadar olmayacak belki ama en az onun kadar unutulmaz olacak."

Sen çok daha büyük bir balık için epey lezzetli bir yemsin.

Kiva, Caldon'un başından beri haklı olduğunu fark etti. Kral Navok, Nehir Festivali'nden sonra onu yakalamaları için gerçekten de adamlarını göndermişti; üstelik tam da düşündüğü amaçla, veliaht prensi tuzığa düşürmek içindi. Kiva'nın Jaren için ne kadar önemli olduğunu biliyorlardı, dolayısıyla onu kurtarmaya geleceğini de biliyorlardı.

Caramor ve Mirraven'in bir istila ihtimali için ağızları sulanıyor. Ufacık bir zayıflık belirtisi görmeyi bekliyorlar.

Kiva, Jaren'in zaafiydi.

Kiva'nın durumu anladığını gösteren ifadesini görünce, solgun tenli adamın sırtışı genişledi. "Mirraven'in Evalon için büyük planları var," diye açıkladı. "Bugün yaşanacaklar, daha sonra olacakların bir ön gösterimi olacak."

Kiva sanki bu sözleri duymamasına yardımcı olacakmış gibi gözlerini kapadı.

Ama kapamaması gerekiyordu.

Çünkü eğer gözlerini açık tutsaydı, dövmeli adamın, "Böyle zaman daha kolay geçer. Tatlı rüyalar, minik kız," demeden hemen önce yüzüne uzanan elini ve ağzını tekrar kapatan keskin kokulu bezin yaklaştığını görecekti.

"Kiva, uyan!"

Bir el Kiva'nın yüzüne dokunuyordu. Kiva inleyerek eli itmek istedi ama kolları hâlâ arkadan bağlıydı.

"Aferin. Şimdi gözlerini aç."

Kiva tekrar inledi, Rhessinda'nın ısrarcı sesinin onu doğal olmayan uykusundan çektiğini fark etti. Yeni bir mide bulantısı dalgasına karşı kusma dürtüsüyle savaşıması gerekti.

Bir kez daha öksürerek öğüren Kiva, gözlerini açtığında hâlâ depoda olduğunu gördü. Fakat pencerelerden süzülen güneş ışığı öncekinden çok daha zayıf, yerdeki gölgeler daha uzundu; yani ikinci vakti olmuştu. Gümüşdiken'de geçirdiği zaman da düşünülürdüğünde Kiva saatlerdir ortalıkta yoktu ama maskeli balo planları tüm hızıyla devam ettiğinden henüz kimse onun kaybolduğunu fark etmemiş olabilirdi. *Jaren* da onun kaybolduğunu henüz fark etmemiş olabilirdi.

Bakışlarını yan tarafa çevirdiğinde Tipp'in hâlâ baygın olduğunu gördü ama sanki uyanıp tekrar bayılmışçasına farklı bir pozisyondaydı. Diğer yanındaysa Rhessinda diz çökmüştü. Şifacı, onu bağlayan iplerden kurtulmuş ancak bilekleri kanlar içinde kalmıştı. Hemen harekete geçerek Kiva'yı da iplerinden kurtarmaya başladı.

"Sen kimsin?" diye mırıldandı Kiva. Rhess, bileklerindeki ipleri koparıırken Kiva'nın uyuşmuş parmakları acıyla karıncalanıyordu. Tekrar bayılmış olmasına rağmen iri yarı adamlarla olanları ve ailesini öğrendiğinde Rhess'in verdiği tepkiyi -ya da tepkisizliği- unutmamıştı.

"Kim olduğumu biliyorsun. Ben Rhessinda Lorin'im."

"Adını sormadım," dedi Kiva. "Sen gerçekte *kimsin*?"

Rhess bu kez sorudan kaçmaya çalışmadı. "Ben Torell'in ikincisiyim."

Kiva'nın aklı karıştı. "Nesin *nesin*?"

"Onun ikincisiyim," diye tekrarladı Rhess. "Yani generalin yardımcısıyım. Asi güçlerin."

"İkincinin ne demek biliyorum," diye tısladı Kiva, bu haberi sindirmeye çalışarak. "Ama sen bir şifacısın! Bir Gümüşdiken şifacısı!"

Rhess başını iki yana salladı. “Onu gizlenmek için söyledim. Tor bir şey olursa diye yanında birinin olmasını istedi ve şifa akademisinin seni cezbedeceğini bildiğimiz için beni gizli göreve göndermek mantıklı geldi. Sana söylediğim gibi ailem şifacıydı ve ben de bazen asi şifacılarına yardım ediyordum, bu sayede kendimi gizlemem daha kolay oldu.” Duraksadı. “Zuleeka’nın seni kaçırmamasından sonra birkaç malzeme ve cübbe çalıp saraydan gelen mesajın iletilmesine engel olmakta zorlanmadım. Öyle giyinince muhafızlara kraliyet emrini göstermem yeterli oldu, beni kapıdan içeri aldılar. Şehre geldiğini öğrendikten sonra sana ulaşmak, hayatında bir yer edinmek gayet kolay oldu.”

Kiva, Rhess’inde ile yaşadığı tüm etkileşimleri düşünüp neden hiçbir şeyden şüphelenmediğini merak etti. Daha dün Gümüşdiken’de kimse onun adını duymamış gibiydi. Kahretsin, geçen hafta başşifacının bizzat kendisi bile Rhess’i tanımamıştı. Üstelik...

Sabah vardiyası için her gün burada oluyorum.

Kiva, Rhess’i ne zaman bulsa, Rhess zaten onu *bekliyor* oluyordu. Her defasında tapınakta aynı bankta oturuyordu. Bunun tesadüf olup olmadığı Kiva’nın aklına hiç gelmemişti; arkadaşını bulduğuna çok sevinmiş, neden *çalışmadığını* hiç sorgulamamıştı. Kendisini rahatlıkla Oakhollow’da bir tur rehberi olarak göstermiş ve *Tanrı aşkına*, Kiva’dan çıkan büyüü bile *görmüş* ve hiçbir şey söylememişti.

Çünkü zaten biliyordu.

“Bunlardan herhangi biri gerçek miydi?” diye sordu Kiva boğuk bir sesle.

Şifacı *-şifacı değil*, diye hatırlattı Kiva kendine- ipleri çekiştirmeye ara verip Kiva’nın gözlerine bakmak için yer değiştirdi.

“Aramızdaki her şey gerçektir,” dedi ciddiyetle. “Lütfen bundan şüphe etme.”

“İlk günden beri kim olduğun konusunda bana yalan söyledin,” dedi Kiva, içinde yükselen öfkeyle.

Rhess'in bakışları çok şey anlatıyordu. "Söyleyene bak."

Kiva, öfkesi azalsa da elinden geldiğince kalan öfkesine tutunarak konuştu: "Bu farklı. Sen başından beri benim kim olduğumu biliyordun."

"Ama yine de bunca zaman bana yalan söyledin," diye karşı çıktı Rhess, dikkati Kiva'nın iplerine dönmüştü. "Ödeşmiş sayalım, kavga etmek yerine buradan çıkmaya odaklanalım bence."

Kiva'nın içinde kalan tüm öfke uçup gitti. Rhess haklıydı... Birbirlerine yalan söylemişlerdi ve bu duruma birlikte düşmüşlerdi. Sorunlarını daha sonra, güvende olduklarında çözebilirlerdi.

"Bunlar Kral Navok'un adamlarıydı, değil mi?" Kiva cevabı zaten biliyordu ama Rhess'e en azından şimdilik diğer her şeyi unutmaya istekli olduğunu gösterdi. "Jaren'ın mı peşindeler?"

"Öyle görünüyor," diye cevapladı Rhess. "Seni tekrar bayılttıktan sonra kendi aralarında konuştular. Gerçi anlamamam için Mirravenca konuştular ama büyüdüğüm köy sınıra çok yakın olduğu için iki dili de öğrenerek büyüdüm." Alçak sesle devam etti: "Bu arada abinle de orada tanıştım. Beş yıl önce köyüme saldıran paralı askerlerden beni o kurtardı. O zamandan beri en iyi arkadaşım oldu."

Kiva, Rhess'in trajik geçmişiyle ilgili anlattıklarını ve yeni bir aile tarafından evlat edinildiğinden bahsettiğini hatırladı.

Başından beri asilerden bahsediyordu.

Bütün işaretleri kaçırdığı için yeniden hayal kırıklığına uğrayan Kiva, kendini konudan sapmamaya zorladı. "Peki adamlar ne dedi?"

Rhess, "Takas yapmak istiyorlar," diye cevap verdi. "Prens Deverick'e -yani Jaren'a- karşı biz. Özellikle söz konusu sen olduğundan bunu kabul edeceğini düşünüyorlar."

"Jaren aptalca bir şey yapmadan önce kaçmamız gerek," dedi Kiva, malumu ilan ederek.

"Onun için uğraşıyorum ya," dedi Rhess, ipleri koparmaya devam ediyordu.

Adamların söylediği diğer her şeyi düşünen Kiva, "Hangi partiliktan bahsettiklerini biliyor musun?" diye sordu. "Vadesinin geçtiğini söyledikleri borçla ilgili herhangi bir şey?"

Rhess, "O dedikleri çok endişe vericiydi, kabul ediyorum," dedi. "Ne demek istediklerine dair hiçbir fikrim yok ama hiç hoşuma gitmedi."

"Bir şey bilmediğine *emin misin?*" diye bastırdı Kiva ellerini kaydırırken. Bağlar gevşiyordu ama henüz özgürlüğüne kavuşmamıştı. "Sen bir asisin. Ve Tor'un yardımcısıysın ya da en iyi arkadaşısın ya da... her neyiysen işte."

"Tor bana her şeyi anlatır," dedi Rhess, iplere yaptığı baskıyla Kiva irkildi. "Annenin yaptığı anlaşmayı bilseydi, haberim olurdu."

"Zuleeka'nın bildiğinden eminim," dedi Kiva, ablasının üstü kapalı sözlerini ve Mirraven askerlerinin onun adını o kadar rahatça telaffuz edişini hatırlayarak.

Rhess'in ses tonu hoşnutsuz bir hâle geldi. "Amma şşırdım."

Kiva sormaktan kendini alamadı. "Ablamla aranızda ne var?"

"Benim bağılılığım Tor'a," dedi Rhess kesin bir ifadeyle. "Asilerin davası umurumda bile değil ama Tor için canımı veririm. Benim için yaptığı onca şeyden sonra ona bu kadarını borçluyum. O nereye giderse, ben de oraya giderim. Ve eğer bu senin entrikacı, yılan ablana katlanmak zorunda kalacağım anlamına geliyorsa, öyle olsun." Kiva'nın iplerinden tekrar uzaklaşarak hızla ekledi: "Belki de bu son kısımdan ona bahsetmemelisin,"

Kiva gülümsemesini gizledi. "Benim de ablamla aram pek iyi değil." Delora'nın söylediklerini, annelerinin kara büyüleriyle ilgili gerçeği Zuleeka'nın nasıl sakladığını ve kirli aile geçmişlerini düşündü. Ama sonra Zuleeka'nın davranışı için nasıl özür dilediğini, söz verdiği gibi ilişkilerini düzeltmeye çalıştığını hatırladı. Kiva sessizce, "Ama bunu düzeltmeye çalışıyoruz," diye ekledi.

“Sana iyi şanslar,” diye mırıldandı Rhess. “Engereklerin dişlerinin olduğunu unutma yeter.”

“Onu gerçekten hiç sevmiyorsun, değil mi?”

Rhess iç çekti ve Kiva’nın iplerini sertçe çekiştirdi, ardından iplerin kopma sesi duyuldu. Yine de Kiva henüz özgür değildi. “Özür dilerim, sonuçta o senin ablan, biliyorum. Tor ve ben uzun zaman önce onunla ilgili konuşmamak için bir anlaşma yapmıştık. Onlar ne seçim yaparsa yapsın, Tor ailesine çok bağlıdır.”

Onlar demişti.

“Eğer beş yıldır onlarla birlikteysen, annemi de tanıyor muydun yani?”

Rhess önce hiçbir şey söylemedi, sonra boğazını temizleyip, “Tanıyordum,” diye cevap verdi.

Fazlasıyla duygu yüklü bir kelimeydi bu, çoğu nahoş duygular olsa da.

“Onu pek iyi tanı mıyordum,” diye devam etti Rhess. “Tilda çok... takıntılıydı. Hedeflerine. Ben asilere katıldığım da pek ortalıkta yoktu, sık sık Zuleeka’yla kamptan ayrılıyordu. Tor perişan hâldeydi. Hem ablasını hem de annesini kaybetmiş gibi hissediyordu ama üzüntüsünü eğitimine yönlendirdi. Böylece daha güçlü ve daha yetenekli bir hâle geldi ve bu süreçte asileri kendine âşık etti. Bence başlarında general olarak Tor olmasaydı, Zuleeka’nın liderliği altında parçalanırlardı. Zuleeka asilerin kurnazlığıysa, Tor’da onların yüreğidir.”

İplerin kalanı da koptuğunda Kiva ellerini biraz daha oynatabildi.

“Neredeyse bitti,” dedi Rhess.

Darmadağın olmuş ailesini daha sonra düşünmeye karar veren Kiva, “Ben kurtulunca hızlı davranmamız gerekecek,” dedi. Tipp’e doğru baktı. “Bilinci yerine geldi mi?”

“Birkaç dakikalığına. Kendi adını ve olanları hatırladı, seni sordu. Ama sonra tekrar bayıldı.”

Tipp'in konuşabilecek kadar akli başında olduğunu duyan Kiva'nın içini bir rahatlama kapladı. "Onu buradan çıkarıp düzgün bir şekilde muayene etmemiz gerekiyor. Bizi kaçıranlardan kurtulup nasıl kaçacağımıza dair bir fikrin var mı?"

Rhess, "Doğaçlama hareket etmemiz gerekecek," dedi. "Tor şimdiye kadar bir sorun olduğunu anlamıştır, o yüzden bizi arıyor olmalı. Öğle yemeğinden hemen sonra onunla buluşacaktım ancak üzerinden saatler geçti."

"Tor şehirde mi?"

"Zuleeka da yanında," dedi Rhess. "Partiye geldiler."

Tüm o karmaşanın içinde Kiva, Mirryn'in kardeşlerini maskeli baloya davet ettiğini unutmuştu. Bitmek bilmeyen kâbus dolu gününe içten içe küfretti.

"Eğer buradan çıkabilirsek onu bulabilir ve..." Rhess zafer kazanmışçasına bir sesle konuşmayı kesti ve hemen ardından Kiva'nın ellerinin etrafındaki ipler çözüldü.

"Teşekkürler," dedi Kiva yüzünü buruşturarak, parmaklarını ovarak kan akışını sağlamaya çalışıyordu.

"Tipp'i sen taşı," diye talimat verdi Rhess. "Kaçarken dövüşmemiz gerekirse benim ellerim boşa olsun..."

Yaklaşan ağır ayak seslerini duyan Rhess aniden durdu, fal taşı gibi açtığı gözleriyle Kiva'ya kollarını arkaya atmasını ve hâlâ bağlıymış gibi davranmasını işaret etti.

"Bakın, âşık kız uyanmış," dedi dövmeli adam, soluk tenli arkadaşıyla birlikte sandık yığınının arkasından yeniden ortaya çıktıklarında. "Prensinden henüz haber yok. Sarayın yoğunluğundan dolayı mesajlarımızı iletmede zorlanıyoruz. Sen rahatına bak, minik kız, çünkü..."

Söyleyeceği şey, Rhess'in üzerine atlayıp vücudunun tüm ağırlığını doğrudan karnına yöneltmesiyle birlikte yarıda kesildi. Adam iki büklüm oldu ve Rhess'i yakalamaya çalıştı ama Rhess hızla geri çekilerek adamın kılıcını eline alıp havaya savurdu.

Rhess hızlıydı ama adamın soluk tenli arkadaşı, onun kılıcına kendi kılıcıyla karşılık verdi. Savurduğu hamle, Rhess'in boynunu kıl payı kaçırdı.

Neredeyse hiç eğitimi olmamasına rağmen Kiva, Rhess'in iki tane iri yarı adamla tek başına uğraşmasına izin veremezdi, bu yüzden ayağa fırladı. Daha üç adım atmıştı ki Torell kasaların arkasından fırladı. Yüzünde Çakal maskesi ve iki elinde birer kılıç vardı, Kiva'ya, "*Orada kal!*" diye bağırarak doğrudan dövüşün içine daldı.

Rhess ve Tor, Mirravenlılarla boğuşurken kılıçların çarpışma sesi Kiva'nın kulaklarında çınılıyordu; onları kaçırırlarla aynı gri renkteki deri kıyafetlerden kuşanan adamlar ve kadınlar, sesi duydukça olay yerine geliyordu.

Kiva, Tipp'e doğru atıldı ve onu sürükleyebildiği kadar uzağa sürükledi. Deponun köşesine itilmiş tahta fiçilerden oluşan bir kümeye ulaştıklarında durdu ve Tipp'in üzerine koruyucu bir şekilde eğilerek çarpışmayı izledi.

Tor ve Rhess sayıca dezavantajlıydı... hem de fazlasıyla.

Yine de geri adım atmıyor, sırt sırta savaşıyorlardı ve kılıçları havada görünmez hâle gelirken arkalarından cesetler düşüyordu.

Belli ki bunu daha önce de yapmışlardı.

Öyle olduğu, saldırılarının uyumlu gücünden, birbirlerinin savunmasız taraflarını korumalarından ve birbirlerine bağırarak verdikleri talimatlardan anlaşılıyordu: "*Eğil! Soluna! Sağında! Atla!*"

Kiva, abisi ve Rhess'in karşısındaki düşmanlarının düşmeye devam edişini hayretler içinde izledi. Öldürülen her düşmanla birlikte kendine güveni artıyordu ancak yine de tedirgindi, iki asinin ne kadar iyi olurlarsa olsunlar böylesine amansız bir güce karşı savunmalarını sürdüremeyeceklerinden korkuyordu.

Ama sonra Mirravenlılar azalmaya başladı, ayaktakilerden çok daha fazlası yerdeydi; bazıları inliyor, bazılarıysa hareketsizdi. Rhess ve Tor artık daha yavaş hareket ediyordu, ikisinin

de üzerinde sayısız kesik ve yara vardı ama yine de savaşmayı bırakmıyorlardı.

Ta ki aniden savaşacak kimse kalmayana dek.

Göğüsleri hızla inip kalkan Tor ve Rhess, uzun bir süre oldukları yerde durup etraflarındaki karmaşaya baktılar. Rhess önce silkelenerek Kiva ve Tipp'in saklandığı köşeye doğru ilerledi. Kiva o sırada küçük çocuktan sanki uyanıyormuş gibi hafif bir inilti duyduğunu sandı fakat tam ona döndüğü sırada gözüne bir şey takıldı.

Dövmeli adam yenilmiş gibi yapmıştı.

Tor'un arkasından sessizce yaklaşırken ne Tor ne de Rhess onu fark edebildi, ikisi de Kiva'ya doğru bakıyordu.

"TOR!" diye bağırdı Kiva. "ARKANDA!"

Tor kendini savunmak için döndüğünde geç kalmıştı çünkü Mirravenli çoktan üzerine gelmişti.

Ama Zuleeka da Engerek maskesiyle oradaydı, kasaların arkasından belirdi ve adam hançerini Torell'e doğru savurduğu anda Zuleeka da iri yarı adama saldırdı. Üçü birbirine kilitlenmişti, vücutları o kadar yakındı ki sanki kucaklaşmış gibiydiler. Kiva'nın kulaklarını acı dolu bir nefes sesi doldurdu, ardından dövmeli adam önce dizlerinin üzerine çöktü sonra da tamamen yere yığıldı, Tor ve Zuleeka ise adamın başında dikiliyordu.

Bir an için kimse kımıldamadı.

Ve sonra Tor düşmeye başladı.

"Torell!" Rhess ona tam zamanında ulaşarak sert zemine çarpmasını engelledi.

Zuleeka dehşet içinde kardeşine bakıyordu.

Kiva da öyle.

Çünkü Mirravenlinin hançeri Tor'un göğsüne saplanmıştı.

Korku dolu bir an için Kiva hareket edemedi, düşünemedi ama sonra Rhess ona bakıp, "ONA YARDIM ET!" diye bağırdı.

Ve Kiva hatırladı.

Ona yardım edebilirdi, onu iyileştirebilirdi.

Tıpkı Tipp'i iyileştirdiği gibi.

Koşarak yanlarına giden Kiva, bir korku dalgasıyla savaştı ve kendini sakın kalmaya zorladı.

"Ki-Kiva," dedi Tor, zümrüt gözleri maskesinin altında acıyla dolmuştu.

"Her şey yoluna girecek," dedi Kiva, en rahatlatıcı şifacı sesini kullanarak. "Ama bu..." Titreyerek hançerin kabzasına uzandı. "Bu biraz acıtacak. Sadece birazcık."

Başka uyarıda bulunmadan hançeri göğsünden çekip çıkardı.

Tor'un vücudu büküldü; ağzı sessiz, acı dolu bir çığlıkla açıldı ve sonra gözleri geriye doğru kaydı.

"Tor? *Tör!*" Rhess bağırıyordu. "Uyan! Kiva, onu uyandır!"

"Bilincinin kapalı olması daha iyi," dedi Kiva, elleriyle yarısından fışkıran kanı kapatarak. "Kahretsin, sanırım bıçak bir atardamarı kesmiş."

"Ona yardım etmelisin," diye yalvardı Rhess, sesi titriyordu. "Kiva... *lütfen.*"

Kiva bir yandan bu kızın sayısız insan öldürmüş ve her birinin kanına bulanmış olmasına hayret etse de yine de onu mahvedenin Torell'den akan kan olmasına şaşırdı. Rhess, Tor'un en iyi arkadaşı olduğunu söylemişti. Ancak Kiva aralarında bundan daha fazlası olup olmadığını düşünmeden edemiyordu.

"Kendini topla, Rhess," dedi sessizce. "Ve bana biraz alan aç."

Tüm bunlar olurken Zuleeka sessiz bir dehşetle onlara bakmaya devam ediyordu ama Kiva'nın ablasıyla ilgilenecek vakti yoktu. Bunun yerine gözlerini kapadı ve büyüüne odaklandı. Büyükannesi haklıydı, büyüünü ihmal edip sadece çaresiz kaldığında ona sarılmak yerine, nasıl kullanacağını öğrenmek için zaman harcamalıydı. Ama şu anda, abisinin atardamarı parmak uçlarından fışkırırken geriye dönüp bakmanın da bir faydası olmayacaktı.

"Lütfen," diye fısıldadı Kiva, ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu ama büyüünün ortaya çıkması için yalvarıyordu. "*Lütfen.*"

Ve sonra hissetti. Parmaklarındaki karıncalanma, ellerindeki yanma, uzun zamandır gömülü olan sezgileri devreye girip ölümcül yarayı iyileştirmek için büyüyü yönlendirirken onu terk eden güç patlaması... Gözlerini açtığı anda tanıdık altın rengi ışığın Torell'in içine dolduğunu, kanamasının gitgide azalarak tamamen durduğunu ve yarasının kapandığını gördü. Yüzü solgun, dudakları neredeyse mordu, kaybettiği kan miktarı endişe vericiydi ama bir felakete de dönüşmemişti. Kiva abisinin iyileşeceğini biliyordu. Büyüsünün çekilmeye başlamasıyla altın ışık da solmaya başladı. Tor yaşayacaktı.

Kiva, derin bir iç çekti. Sonunda rahatlamıştı, Torell'e umutsuzca tutunan Rhess de aynı şekildeydi.

"Tor..."

"Tor iyi," dedi Kiva zayıf bir sesle, elini aniden sersemleyen başına götürerek. "Sadece biraz uyuması gerekiyor."

Kiva'nın da uyuması gerekiyordu. Tipp'i iyileştirdikten sonra da kendini bu şekilde bitkin hissetmişti ama o sırada bir hapishane isyanının ortasında olduğu için dinlenme lüksü yoktu.

Ne yazık ki şimdi de bunu yapabilecek durumda değildi, bu yüzden baş dönmesini bir kenara itip bakışlarını ablasına çevirdi. Zuleeka'ya Tor'un iyi olacağına dair güvence vermek istemişti.

Fakat Zuleeka Kiva'ya bakmıyordu. Gözleri deponun diğer tarafına odaklanmıştı.

Kiva tedirgin bir şekilde yavaşça dönerek ablasının bakışlarını takip etti ama ne göreceğini zaten biliyordu.

Tipp uyanmıştı.

- Ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, her şeyi görmüştü.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Baygın olan Torell'i Rhess'in ellerine bırakan Kiva, yavaş hareketlerle Tipp'e yaklaştı.

Tipp, "Az ö-önce onu... onu *iyileştirdin*," diye fısıldadı, mavi gözleri kocaman açılmıştı, şakağından akan kanın bıraktığı iz dışında yüzü bembeyazdı. "*P-parlıyordun. S-senin büyüün var.*"

"Herhangi bir *büyü* değil," dedi Zuleeka, Kiva'yı takip ederek. Engerek maskesini çıkararak, "Corentine büyüü," dedi.

Kiva dehşet içinde ablasına baktı.

"Nasıl olsa anlayacaktı," diye kendini savundu Zuleeka.

Elleri hâlâ arkadan bağlı olan Tipp titrek bacaklarının üzerinde doğruldu, ihanetin etkisiyle dudakları titriyordu.

"Tipp," diye fısıldadı Kiva.

"Sen bir *C-Corentine* misin?" diye homurdandı. "T-Torvin Corentine gibi mi? Ya da... ya da *T-Tilda* Corentine gibi?"

Kiva yine fısıltıyla, "Tilda benim annemdi," dedi.

Tipp şaşkınlık içinde baktı. "Asi kraliçe s-senin *annen* miydi? Ama b-bu ne *d-demek oluyor?*"

"Sen onun sarayda arkadaşlarına yakınlık gösterdiğini düşünürken, Kiva aslında onların yıkılışını planlıyordu."

"*Zuleeka*," diye bağırdı Kiva. "*Kapa çeneni!*" Sonra aceleyle Tipp'e döndü. "Öyle değil. Olay bundan ibaret değil."

Ama olan olmuştu. Tipp'in gördüklerini de Zuleeka'nın söylediklerini de geri almak artık mümkün değildi. Kiva'nın kötü

biri olmadığını nasıl kanıtlayacağı konusunda en ufak bir fikri yoktu.

Zira Tipp, yaşlarla dolmuş gözleriyle ona tam da öyleymiş gibi bakıyordu.

“Açıklayabilirim,” dedi Kiva, çocuğun yüzündeki ifade karşısında sesi -ve kalbi- çatlamıştı.

“Ne yazık ki şu anda bunun için vaktimiz yok,” dedi Zuleeka. Ardından hızlı bir hamleyle ileri atılarak kılıcının kabzasını Tipp’in kafasının arkasına indirdi.

Kiva çocuğu yere yığılmadan yakaladı ve öfkeyle ablasına dönerek, “*Ne yapıyorsun sen?*” diye bağırdı.

“Bize yük olacak,” dedi Zuleeka özür dilemeden.

“O daha on bir yaşında bir çocuk!”

“Aynen öyle,” dedi Zuleeka. “Ona ne yapacağımızı bulana kadar bizimle, yani asilerle kalması gerekiyor. Kraliyet ailesindeki dostlarına senden bahsetmesine izin veremeyiz, değil mi?”

Kiva öfkesinden kelimeleri bir araya getiremiyordu. Bunun yerine tekrar büyüüne uzandı, Tipp’in beyin sarsıntısını -*ikinci* sarsıntısını- iyileştirmek istiyordu ama Zuleeka koluna uzanarak dikkatini dağıttı.

“Yapma,” dedi ablası. “Onu bu şekilde taşımak daha kolay olacak.”

“Onu hiçbir yere götüremezsin!” diye bağırdı Kiva.

“*Düşün*, Kiva,” dedi Zuleeka, sabrı tükeniyormuş gibi. “Saraya geri döndüğünde çenesini kapalı tutacağına gerçekten inanıyor musun? Ona bu kadar mı güveniyorsun?”

“*Evet*,” dedi Kiva tereddüt etmeden.

Ama sonra çocuğun ona bakışını hatırladı ve içi kuşkuyla dolmaya başladı.

Caldon, Kiva’nın kimliğini onu henüz gerçekten tanımadan önce keşfetmişti, başından beri farkında olduğu için de asla ihanete uğramış gibi hissetmemişti. Fakat Tipp... Kiva üç yıl boyunca sırrını ondan saklamıştı. Ve daha da kötüsü, şimdi Tipp onun Vallentis ailesine -aile portesine ekleyecek kadar sevdiği

insanlara- zarar vermeyi planladığını biliyordu. Seçim yapmak zorunda bırakılırsa Tipp'in ne yapacağından Kiva emin değildi, özellikle de bu kadar üzgünken.

"Belli ki durumu idrak etmeye başladın, kardeşim," dedi Zuleeka, sesi yumuşayarak. "Merak etme, güvende olacak. Yarın her şeyi açıklayabilir, kime sadık kalacağını görebilirsin."

"Yarın mı?" diye mırıldandı Kiva.

"Maskeli balonun başlamasına bir saatten az zaman kaldı. Mirravenlilerin mesajlarını ele geçirdik, dolayısıyla sarayda kimse bugün neler olduğunu bilmiyor ama prensinin senin nerede olduğunu merak etmesini istemiyorsan saraya geri dönmelisin."

"Tipp bu durumdayken aptal bir partiye-"

Zuleeka, "Jaren'a bunlardan bahsetmemeni öneririm," diyerek Kiva'nın sözünü kesti. "Nasıl kaçtığınızı açıklamakta zorlanırsın diye düşünüyorum. Ayrıca Kuzeyli dostlarımızın senin şehirde olduğunu bilmemesi daha iyi. Yani bizim şehirde *olduğumuzu*," diye düzeltti etraflarında yatan cesetlere bakarak. "Bunların ica-bına baktık, yani şu anda ona yönelik acil bir tehdit yok."

Sözleri Kiva'nın dikkatini çekti ve tartışmayı bırakıp sordu: "Annem Kral Navok'a ne söz verdi? Bizi kaçıran adamlar annemin borcunu ödemen gerektiğini, vadesinin geçtiğini söyledi."

Zuleeka, Rhess'in maskesi hâlâ yüzünde duran Torell'in yanında çömelmiş hâlde durduğu yere baktı, etraflarını saran kanlı katliamı umursamıyordu. "Bu seni ilgilendirmez."

Kiva, "Kesinlikle ilgilendirir," diye bağırdı.

Zuleeka dönüp kardeşinin bakışlarına karşılık verdi, ne kadar kızgın olduğunu fark ederek yumuşadı. "Sana anlatacağım ama burada değil. Bir dahaki sefere güvenli bir yerde ve yalnız olduğumuzda."

Kiva bir cevap alana kadar bastırmak istedi ama ablası kararlıydı, o yüzden sadece başıyla onayladı. Bunu kabullense de Zuleeka'yı henüz rahat bırakacak değildi. Hâlâ cevaplanması gereken sorular vardı.

Kiva başını Tipp'e doğru sallayarak, "Kanun Kitabı'nı sen mi çaldın?" diye sordu.

Zuleeka konu değişikliğinden dolayı irkildiyse de belli etmedi. "Şahsen değil."

"Zul-"

"Çalınmasında benim parmağım olabilir," diye itiraf etti Zuleeka.

Kiva birden durumu kavradı. "Perita Brown da bir asiydi. Sizin saray casusunuzdu."

"Casuslarımızdan biriydi."

"Onu sen mi öldürdün?" diye sordu Kiva.

"Bunun," dedi Tipp'i işaret ederek, "başının derde girmesini istemediği için itiraf etmeyi planlıyordu. Ben de yapmam gerekeni yaptım."

Kiva geri çekildi. "Ama *neden*? Kitabı neden aldın?"

Zuleeka kanlı ellerini pantolonuna sildi. "Eğitim amacıyla."

Kiva'nın ona attığı bakış üzerine Zuleeka oflayıp ve açıkladı: "Geçen gece o gizli maddeden, Kraliyet Üçlüsü'nden bahsetmişsin." Kiva'nın kalbi küt küt atmaya başladı. "Ve bunun üzerine düşünmeye başladım. Kitapta başka ne olabilir? Ya bize yardımcı olabilecek başka bir gizli ipucu varsa?" Zuleeka omuz silkti. "Bir göz atmaktan zarar gelmez diye düşündüm." Utangaç bir bakış attı. "İşim bittiğinde geri vereceğim. Yemin ederim."

Kiva, ablasının bu kadar ileri gitmesi yüzünden dehşete düşmüş olsa da cevabı karşısında rahat bir nefes aldı.

Kiva daha fazla soru sormadan, Zuleeka maskesini geri taktı ve parmaklarını dudaklarına götürerek yüksek sesle bir ısıklık çaldı. Saniyeler sonra asiler depoya akın etmeye başladı. Birçoğunun üstünde kan vardı, bu da kasa yığınlarının ötesinde daha fazla çatışma olduğunu gösteriyordu. Navok kaç tane Mirraven'lı göndermişti? Kiva ürperdi, Kuzey Kralı'nın bugün Jaren'a ve Evalon'a ne kadar ciddi bir zarar vermeyi planladığını fark etti.

Bir ısıklık sesi daha duyuldu ve ardından asiler cesetleri sürüklemeye, ortalığı temizlemeye başladı. Birkaçı Rhess ve Tor'a yaklaştı ve genç kadının onlara verdiği sessiz talimatları dinledikten sonra tekrar sandıkların arkasına geçtiler.

"Peki ya annem?" Kiva tekrar Zuleeka'ya dönerek sordu.

"Kralla yaptığı pazarlığı daha sonra anlatacağım dedim ya..."

"Hayır, büyüsünden bahsediyorum!"

Zuleeka duraksadı. "Ne olmuş büyüsüne?"

Kiva, Tipp'in ağırlığını kollarında eşitçe dağıttıktan sonra onu daha fazla tutmanın bir anlamı olmadığını kabul ederek yavaşça yere indirdi. Ablasının bakışlarına karşılık vererek açıkladı: "Delora bana annemin yaptıklarını, büyüsünü insanlara zarar vermek için nasıl kullandığını anlattı. Tıpkı Torvin Corentine gibi. Annemi öldüren de *bu* olmuş, içini çürüten bir hastalık değil."

"Annem ailemiz için hayal bile edemeyeceğin fedakârlıklar yaptı," dedi Zuleeka, bal sarısı gözleri kararmıştı. "Sakin onu yargılayabileceğimi düşünme."

"Onu mu *savunuyorsun*?" diye sordu Kiva. "Annem insanları öldürdü."

"Etrafına bir bak," dedi Zuleeka, kanlı alanı işaret ederek. "Bu insanlar bugün senin yüzünden öldü. Bunun ne farkı var?"

Kiva öfkesinden kekeleyerek cevap verdi: "İkisi çok *farklı*. Bu insanlar bize zarar vermek istediler. Duyduğuma göre annem masumlara saldırmış. Elini bir kez sallamış ve hepsi *ölmüş*."

"Büyü artık, Kiva," diye tersledi Zuleeka. "Kimse masum değildir. Bu dünyada masum insan yok."

Kiva onun ani öfkesi karşısında irkildi.

Öfkesinin kontrolünü kaybettiğini fark eden Zuleeka, iç çekti ve maskesinin üzerinden alnına dokundu. "Özür dilerim. Tor'u bu şekilde görmek bana iyi gelmedi. Onu *hiç* böyle görmemiştim. Eğer sen burada olmasaydın..." Kiva'nın bakışlarıyla karşılaştı, gözleri kaygılıydı. "Teşekkür ederim, Kiva. Onu kaybetseydim ne yapardım bilmiyorum."

Kiva uzun bir nefes verdi, ablasının sert tepkisini değil ama korkusunu anlayabiliyordu. “Keşke benden bu kadar çok sır saklamayı bıraksan.”

Zuleeka, yorgun bir ses tonuyla, “Beni gerçekten suçlayabilir misin?” diye sordu. “Bana doğruyu söyle. Vallentis ailesine sırtını dönmeyi gerçekten istiyor musun? Sana ne kadar değer verdiklerini gördüm, bunu istediğin kadar inkâr edebilirsin ama senin de onlara ne kadar değer verdiğini gördüm. Özellikle de Jaren’a. Gerçekten de onların elindeki her şeyi almak istiyor musun? Jaren’ın elindeki her şeyi?”

Kiva’nın kalbi yeniden hızlanmaya başladı. Yalan söyleyebilirdi, muhtemelen *söylemeliydi* de ama söylemek istemiyordu. Ne ablasına ne de kendine.

Artık istemiyordu.

“İstiyordum,” diye fısıldadı Kiva. “Zalindov’dan ayrıldığımda onları yok etmeye hazırdım.”

“Peki ya şimdi?” Zuleeka maskesinin altından açık bir ifadeyle sordu.

Kendini kaybolmuş hisseden ama aynı zamanda bir şekilde de kendinden emin olan Kiva cevap verdi: “Haklısın, onlara değer veriyorum. Ama sana da değer veriyorum. Seni ve Tor’u, ikinizi de seviyorum. Ama ben sadece...” Derin bir nefes alarak, “Asi olmak istemiyorum,” diye itiraf etti. Çabucak ekledi: “Size karşı durmayacağım ama... size yardım etmek de istemiyorum. Artık istemiyorum.”

Kiva’nın Torell’i iyileştirdikten sonra hissettiği yorgunluk, ağır bir korkuyla birlikte tekrar üzerine çökmüştü. Ama Zuleeka’nın yüz ifadesi değişmedi. Kiva’nın beklediği öfkeden, kızgınlıktan eser yoktu. Aksine, *memnun* görünmese de en azından sonunda gerçeğin önlerine serilmesinden mutlu olmuştu.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Zuleeka sessizce. “Düşüncelerini saklamakta hiçbir zaman iyi olmadın. Çocukken bile.”

Kiva yere baktı. “Özür dilerim.”

Zuleeka kollarını açıp Kiva'yı kucaklamadan önce, "Hislerine engel olamazsın," dedi. "Bir yolunu bulacağız. Söz veriyorum."

Zuleeka bir kolunu beline, diğerini boynuna dolamış; bir şekilde bu işi çözeceklerine, onu suçlamadığına ve onu anladığına dair verdiği sözleri tekrarlarlarken Kiva neredeyse ağlayacaktı.

Sanki on yıllık kucaklaşmamalarını telafi edercesine uzun süre öylece durdular ancak odanın öbür ucundan gelen bir ısıklık dikkatlerini çekince birbirlerinden ayrıldılar. Kiva nemli gözlerinin altını sildi. Ardından cesetlerin hepsinin temizlendiğini ve Rhess'in talimat verdiği adamların Torell için bir sedyeyle döndüklerini fark ettiğinde biraz şaşırıldı. Torell'i dikkatle sedyeye taşıdıktan sonra sandıkları aşarak gözden kayboldular. Rhessinde tek başına kalmış, Zuleeka ve Kiva'nın Tipp'in başında durdukları yere doğru yürüyordu.

"Kodan az önce bana birazdan vardiya değişimi olacağını söyledi," dedi Rhess, sesi hâlâ endişeden dolayı kısıktı. "Bu deponun yükleme zamanı gelmiş, birkaç dakika sonra liman işçileriyle dolup taşacak."

Zuleeka başını salladı. "Gitmemiz gerek." Kiva'ya baktı. "Senin de saraya dönmen gerek."

"Ama Tipp..."

"Ben ona göz kulak olurum," dedi Rhessinde. "Üzgünüm Kiva ama Zuleeka'nın söylediklerini duydum ve onunla aynı fikirdeyim. Jaren bugün olanları öğrenirse, nasıl kaçtığını ve sana kimin yardım ettiğini bilmek isteyecektir. Gerçekte neler olup bittiğini kendimiz öğrenmeliyiz." Zuleeka'ya sert bir bakış attı, Tilda'nın Mirraven'la yaptığı pazarlık hakkında onu bir an önce sorgulamaya niyetli olduğu belliydi.

Rhess, Kiva'ya dönerek devam etti: "Bu da prensesin maskeli balosuna gitmen ve her şey normalmiş gibi davranman gerektiği anlamına geliyor. Ayrıca Tipp'in de bizimle kalması gerekiyor, en azından sen onunla konuşma fırsatı bulana kadar. Onun yokluğu için bir mazeret bulmalısın, en azından bu gecelik. Ve sonra,

tekrar gizlice dışarı çıkar çıkmaz ona her şeyi açıklarsın.” Sesini alçaltarak sözlerini tamamladı: “Yemin ederim onun yanından ayrılmayacağım. Benimle güvende olacak.”

Kiva bu durumdan nefret ediyordu. Ama mantıklı yanı Zuleeka ve Rhess’in haklı olduğunu biliyordu, Tipp’in izlenmesi gerekiyordu. Mirravenlilar tarafından kaçırılışını Jaren’in neden öğrenmemesi gerektiğini hâlâ tam olarak kavrayamamıştı ama tehlikede olduğunu öğrenirse sadece kendini suçlayacağını biliyor ve bu yükü onun omuzlarına yüklemek istemiyordu.

“Peki,” dedi isteksizce de olsa. “Ama yarın ilk iş onu görmek istiyorum.”

Rhessinde Tipp’i kucakladı ve ağırlığından dolayı hafifçe homurdandı. “Şehirde güvenli bir evimiz var. Tor...” Boğazı düğümlendi. “Tor uyanıncaya kadar onu Oakhollow’a geri götürme riskini almak istemiyorum, bu yüzden geceyi Vallenia’da geçireceğiz. Sabah içimizden biri seninle sarayda buluşacak ve seni Tipp’e götürecektir. Olur mu?”

Kiva başını salladı ve küçük çocuğu kollarına alıp bırakmak için kendini zor tuttu. “Lütfen ona iyi bak.”

“Sana söz veriyorum,” dedi Rhess. “İkisi için de.”

Kiva, yapabildiği tek şey bu olduğu için minnettar bir şekilde gülümsedi ve sonra genç kadının kucığında Tipp’le uzaklaşmasını izledi.

“Merak etme, atlatır,” dedi Zuleeka. “Çocuk belli ki seni seviyor.”

Kiva boğazındaki yumrunun etkisiyle cevap vermekte zorlandı. “Umarım bu kadarı yeterlidir.”

Zuleeka, Kiva’yı rahatlatmak için elini omzuna attı. Bir süre sonra, “Bunu şimdi sorduğum için kendimi çok kötü hissediyorum... Zamanlamanın çok kötü olduğunu ve ikimizin de gitmesi gerektiğini biliyorum ama bilmem gerekiyor,” dedi.

“Neyi?” diye sordu Kiva.

Zuleeka kararsız görünüyordu ama sonunda sordu: "Delora'yla konuştuğunu söylemiştin, anladığım kadarıyla planladığın gibi tekrar yanına gittin, değil mi?"

"Bana yardım etmedi." Kiva, Torell'in yattığı kan lekeli zemine baktı, "Ama bana daha fazla ilaç verseydi Tor ölmüş olurdu, yani en iyisi oldu." Ürperdi ve sözlerini bitirdi: "Onun yardımı olmadan büyümü nasıl kontrol edeceğimi öğrenmem gerekecek."

Ve öğrenecekti de. Kiva şifa gücünün her yönünü öğrenmeye ve annesinin tam tersi olmaya karardı. İnsanları incitmek yerine onlara yardım edecekti.

"Sana karşı daha cömert davranacağını umuyordum," dedi Zuleeka.

"Eh, ailemizden pek hoşlanmıyor," dedi Kiva. İğneleyici bir bakış atarak ekledi: "Özellikle de senden."

Zuleeka ayaklarını sürterek yürüdü. "Onu, sana söylediğimden daha fazla ziyaret etmiş olabilirim."

"Hançeri bana vermedi," dedi Kiva, Zuleeka'nın asıl bilmek istediği şeyin bu olduğunu düşünerek. "Denedim ama inat etti."

Zuleeka'nın omuzları çöktü. "Vermeyeceğini tahmin etmiştim. Ama bir umut işte..." Başını sallayarak, "Boş ver. Artık bir önemi yok." diye ekledi, sonra çenesiyle çıkış yönünü işaret etti. "Gerçekten gitmemiz gerekiyor."

Ve sonra Kiva'nın sayamayacağı kadar çok kutu, sandık ve varilin etrafından dolaşarak depodan çıkmaya başladı. Bina, Kiva'nın düşündüğünden çok daha büyüktü. Sonunda dışarı çıktıklarında güneşin çoktan battığını fark ettiler.

"Partiden önce almam gereken bir şey var, sarayda buluşuruz," dedi Zuleeka.

"Gerçekten gelmene gerek yok," dedi Kiva, ablasının gelmesini umarak.

"Tor zaten gelemeyecek. İkimizin de prensesin davetini yok saymamız tuhaf, hatta kaba görünebilir."

Ne yazık ki Zuleeka haksız değildi, bu yüzden Kiva bir nefes verip, "Yakında görüşürüz o zaman," dedi.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

Kiva sonunda saraya geri döndüğünde ayakları yorgunluktan bitmişti, başı zonkluyordu ve dinlenmeye fazlasıyla ihtiyacı vardı. Fakat maskeli baloya saatler kalmıştı, bu yüzden hızla yıkayıp Torell'in kanını temizledi -kimsenin bunu fark etmemesine şaşırmıştı- ve elbisesini giydi.

Mirryn söz verdiği gibi ona bir maske göndermişti. Maske, parlıtısı ve zarafetiyle çok güzel olsa da Kiva'nın âdeti bir şaheser olan elbisesinin yanında hiçbir şeydi.

Tamamen soluk altın sarısı ipekten yapılan elbise, Kiva'nın göğsünü aşağıya doğru ortaya çıkarıyor ve beline sıkıca oturduktan sonra yere doğru su gibi akıyordu. Elbiseyi asıl göz alıcı kılan şey, küçük güneş ışığı zerrecikleri gibi boncuk boncuk işlenmiş olan lüminyumun, elbiseyle birlikte onu giyen Kiva'yı da ılık ılık göstermesiydi.

Kiva, karmaşık maskesi ve ısıltılı terlikleriyle birlikte odasından çıkmadan önce aynaya baktığında kendini tanımakta zorlandı ve aynaya tekrar bakmak zorunda kaldı.

"Ne yapıyorum ben?" diye fısıldadı, olduğu yerde donakalmıştı. Hemen ardından sonra yatak odasının kapısının çalınmasıyla yerinden sıçradı ve kapıyı açmak için aceleyle harekete geçti.

Kapının diğer tarafında tepeden tırnağa resmî siyah kıyafetler giymiş, gömleğinin yakası ve dikişleri boyunca dans eden altın rengi işlemelerden fırfırları ve dalgaları olan, Kiva'nın parmaklarını

uzatıp desenlerinin üzerinde gezdirmesi için yalvaran ceketiyle Jaren duruyordu. Kiva, parmaklarını *Jaren'in* üzerinde gezdirmek istiyordu.

Çizmelerinden siyah-altın maskesine kadar her şeyiyle muhteşemdi ve Kiva ne kadar uğraşsa da gözlerini ondan alamıyordu.

Gerçi çok da uğraştığı söylenemezdi, özellikle de utanmazca kendisine bakan prensin *gözlerindeki* bakışı gördüğünde.

Genç adamın yüzündeki arzu ve bakışları, tatlı bir okşama misali Kiva'nın üzerinde yavaşça gezindi; Kiva'nın daha da derinleşen açlığı, midesini ısıttı. Cildi sanki kemiklerine doğru eriyormuş gibi hissediyordu, her parçası aniden arzuya, *ihitiyaçla* zonkladı...

Ve sonra Naari odaya girdi.

Kiva sanki yanlış bir şey yaparken yakalanmış gibi geriye doğru sendeledi. Hafifçe nefes nefese kalmıştı, sanki talim alanında bir tur atmış gibi hissediyordu. Tepkisinden utanmasına rağmen, yine de prene doğru müthiş bir çekim hissediyordu.

Naari odadaki gerginliğe dikkat etmeden, "Partiye hazır mısın?" diye sordu. "Tipp nerede?"

Kiva elinden geldiğince sersemliğinden kurtulmaya çalıştı. "Tip, şey..." Yanıt vermekte zorlandı, saraya dönerken o kadar dalgındı ki bir bahane bulmayı akıl edememişti. Hasta olduğunu söylemeyi düşündü ama o zaman Naari ve Jaren onu görmek isteyeceklerdi, üstelik böyle bir durumda Kiva'nın onun yanından kolay kolay ayrılamayacağını da biliyorlardı.

"Seninle Gümüştiken'e gitmişti, değil mi?" Naari, Kiva'ya Nehir Yolu'nu gözetleyen muhafızlar olduğunu hatırlatarak ısrar etti fakat anlaşılan muhafızların gözleri bugün başka bir yerdedi ki akademiye giden yoldaki kaçırma olayını görememişlerdi. "Birlikte mi döndünüz?"

Naari'nin, Kiva'nın yalan söyleyip söylemediğini anlaması sadece iki saniyesini alacaktı; sonuçta kapı muhafızları da dâhil

olmak üzere pek çok kişi Kiva'nın yalnız döndüğünü görmüştü. Dudaklarını yalayıp cevap verdi: "Oraya ilk kez gittiği için daha uzun kalmak istedi. Şifacı arkadaşım Rhessinda, ben hazırlanmak için geri dönerken ona etrafı gezdirmeyi teklif etti."

Naari, Tipp'in odasının açık olan kapısına doğru kaşlarını çattı ve omuz silkerek, "Gözümü dört açarım ve döndüğünde size haber veririm," dedi.

Kiva'nın midesi düğümlendi ama mırıldanarak da olsa teşekkür etti. Sabaha kadar oyalanması yeterli olacaktı. Sabah olunca Tipp'le konuşarak onu sırlarını saklamaya ikna edebilmeyi umuyordu.

Naari, Kiva'ya, "Bu arada çok hoş görünüyorsun," dedi.

Jaren boğuk bir ses çıkardı, geldiğinden beri çıkardığı ilk ses buydu ama Kiva gözlerini Naari'den ayırmadan, "Sen de öyle," diye cevap verdi.

Muhafız her zamanki gibi siyahlar içindeydi ancak deri zırhı yerine bu kez takım elbise giymişti, takımın kol uçları ve yaka-sı Mirryn'in seçtiği renklere uyması için sonradan eklenmiş gibi görünen altın rengindeydi. Naari son olarak sade ama yine de zarif bir maske takmıştı, altın benekler koyu teniyle tam bir tezat oluşturuyordu.

"Bu tür etkinliklerden hoşlanmıyorum," dedi Naari, ellerini vücudunda gezdirerek. "Bu kıyafetle çok fazla silah saklayamıyorum."

Naari'nin üzerinde *hiç* silah göremediği için Kiva'nın gözleri büyüdü ve Naari'nin silahları tam olarak nereye sakladığını merak etmeye başladı. Jaren'ın belinde bir hançer olduğunu biliyordu, kapıyı ilk açtığında ceketinin altından bir çelik parıltısı görmüştü ama bunun dışında o da silahsız görünüyordu.

"Ama tüm kraliyet muhafızları bu gece devriyede olduğu için," diye devam etti Naari, "ve Mirryn bana bu gece izin almamı emrettiği için *sanırım* buna katlanmam gerekecek." Yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirdi. "Neyse boş verin. Gidelim mi?"

Cevap vermelerini beklemeden kapıya doğru yürüdü. Kiva onu takip etmek istedi ama Jaren kolunu tutarak onu durdurdu.

“Naari yanılıyor,” dedi Jaren, sesi boğuktu. Mavi-altın rengindeki gözleri Kiva’nın tenine değdiği her yerde alevden bir yol açıyordu. “Hoş görünmüyorsun.” Eğildi, dudaklarını kulağının hemen altına bastırdı ve Kiva’nın nefesinin kesilmesine neden olurken fısıldadı: “Muhteşem görünüyorsun. *Muhteşemsin.*”

Kiva titrek bir sesle, “Elbiseden dolayı,” dedi.

Jaren kıkırdadı, tenine değen nefesi Kiva’nın tüylerini diken diken etmişti. “İnan bana, elbiseden dolayı değil.”

“Geliyor musunuz?” diye yükseldi Naari’nin sesi koridordan.

Jaren sessizce küfrederek geri çekildi. “Kendi Altın Kalkan’ımı öldürsem kimsenin umurunda olur mu sence?”

Kiva gülümsemekten kendini alamadı. “Varsayımsal olarak mı?”

“Elbette. Öyle diyelim.”

“Sizi duyabiliyorum!” diye seslendi Naari.

Jaren iç çekti ve bir elini Kiva’nın sırtına koyarak onu kapıya doğru yönlendirirken kısık sesle, “Belki de o kadar varsayımsal değildir,” diye mırıldandı.

Maskeli baloya vardıklarında Kiva, dairesel balo salonunun tamamen değişmiş olduğunu fark etti. İnsanlar her yerdeydi, mavi ve altın tonlarında mükemmel bir şekilde giyinmişlerdi ve narin maskeler bazı özelliklerini diğerlerinden daha iyi gizliyordu. Altın rengindeki tavandan çok sayıda luminium avize ışıltıyor, başlarının üstündeki balkonda bir yaylı orkestrası çalıyor ve ayak bileklerinde buğulu bir bulut tabakası dönüyordu. Tıpkı dans eden çiftlerin arasında gezinen yıldız patlamaları ve havayı süsleyerek süzülen ışık zerrecikleri gibi, şüphesiz bulut tabakasını da elemental büyüyle yerinde tutuluyorlardı. Uzak taraftaki cam duvar açılmış ve diğer tarafında Serin’in olduğu balkon ortaya

çıkmişti; yüzeyi, şehre vuran ay ışığından daha parlak görünmesini sağlayacak kadar luminiyum mumla donatılmıştı.

“Ah,” dedi Kiva sessizce, nefes nefese kalmaktan kendini alamayarak.

“Ablamın iyi veya kötü birçok özelliği vardır,” dedi Jaren yüksek sesle düşünerek, “ama iyi bir parti düzenlemeyi kesinlikle çok iyi bilir.”

Kiva kelimelerle ifade edemeyecek kadar afallamış bir hâlde sessizce başını salladı. Kalabalığın içinde Mirryn'i görmeye çalıştı ama sadece kral ve kraliçenin büyük bir davetli kümesinin yakınında durduklarını ve Oriel'in de itaatkâr bir şekilde kollarında kıvranan Flox'la birlikte onların yanında olduğunu görebildi.

“Burada çok fazla insan var,” dedi Naari mutsuz bir şekilde, tıklım tıklım olan salona bakarak.

“Bunların yarısı muhafız,” dedi Jaren. “Diğer yarısı da tanıdığımız insanlar. Görevde değilsin, Naari. Burada benim için bir tehlike yok.”

“Ama ben...”

“Mirry bu gece izin yapmanı emretti,” diye hatırlattı Jaren ona. “Etrafımda anaç tavuk gibi dolandığını görürse hiç memnun olmayacağını biliyorsun. O yüzden bir içecek al, biraz yemek ye ve eğlenmene bak.” Naari tereddüt etmeye devam edince Jaren sırtıttı ve ekledi: “Tabii bütün gece Kiva ve benimle üçlü dans etmek istemiyorsan?”

Muhafızın yüzündeki ifade normalde Kiva'nın gülmesine neden olacak kadar komikti ama Kiva gülmek yerine Jaren'a bakıp, “Dans?” diye tekrarladı.

Jaren'ın dudaklarına sinsi bir sırıtış yayıldı. “Hiç sormayacaksın sanmıştım.” Ve sonra Kiva'yı salonun derinliklerine doğru çekiştirmeye başladı.

“Hayır... Jaren, yapmam...”

Ama Kiva itirazını bitiremeden genç adam onu kollarının arasında döndürdü, ellerinden biri beline indi ve diğeri de nazikçe elini kavradı.

“Nasıl dans edileceğini bilmiyorum,” dedi Kiva hızlıca.

“O zaman hayatım boyunca dans etmiş olmam iyi bir şey,” diye cevap verdi Jaren, gözleri parlıyordu. “Sadece bana güven, yeter.” Bakışları buluşuna kadar başını eğdi. “Bana güveniyor musun, Kiva?”

Kiva, bunu söyleme şeklinden, Jaren’ın sadece dans partnerliğinden bahsetmediğini anladı.

Ve Jaren’dan bakışlarını ayırmayıp nefes nefese, “Evet,” diye fısıldadığında, aynı anlamda cevap verdiğini Jaren’ın da fark ettiğini biliyordu.

Yüzü öyle bir umutla, öyle bir *sevinçle* aydınlandı ki Kiva bir an için bakakaldı ama sonra Jaren onu daha yakına çekerek, “O zaman beni takip et,” diye fısıldadı.

Kiva’nın ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu ama Jaren’ın onu dans pistinde yönlendirmesine, müzik eşliğinde döndürüp durmasına izin verdi. Kiva’nın onun ayak parmaklarına basması ya da odadaki herkesin onları izliyormuş gibi hissetmesi Jaren’ın umurunda değildi. Jaren, sadece Kiva’yı önemsiyordu; Kiva bunu Jaren’ın gözlerinin onun üzerinden hiç *-bir kere bile-* ayrılmamasından anlayabiliyordu. Kiva için de bu büyüye kapılmak, dertlerini unutmak ve o âna, yani Jaren’a dalıp gitmek çok kolaydı.

Şarkı bittiğinde, Jaren geniş ve ihtişamlı bir şekilde gülümsedi ve Kiva’yı doğruca bir sonraki danslarına sürükledi.

Ve bir sonrakine.

Ve bir sonrakine.

Dansları kesilene kadar durmadılar.

“Pekâlâ kuzen, sanırım senin kıza *gerçekten* nasıl dans edileceğini başka birinin göstermesine izin vermenin zamanı geldi.”

Müzikteki bir duraksama sırasında Caldon’un sesi kulaklarına dolduğunda Kiva gözlerini sanki bir rüyadan çekilmiş gibi kırpıştırdı.

Prens elini uzatarak, “Gün ışığı, bu dansı bana lütfeder misin?” diye sordu.

Jaren bir an için Kiva'yı daha sıkı tuttu fakat hemen sonra iç çekip elini gevşetti. "Gidip ablamın doğum gününü kutlayacağım," dedi ve Kiva'nın parmaklarını dudaklarına götürüp elinin arkasına üstünlörü bir öpücük kondurdu. Bu hareketi Kiva'ya hiç üstünlörü gibi gelmemiş, aksine parmaklarının karıncalanmasına neden olmuştu.

"Sana iyi şanslar dilerim," dedi Caldon kuru bir sesle. "Sevgili Mirry henüz varlığıyla bizi şereflelendirmedir. Tahminimce ihtişamlı bir giriş yapmak için bekliyor." Başını Ariana, Stellan ve Ori'ye doğru eğerek sesini alçalttı. "Baban biraz bitkin görünüyor. Erken ayrılmalarını önermek isteyebilirsin. Ori'nin yanlarından ayrılmasına izin vermedikleri için çocuk zaten mutsuz, Flox da sisin içinde oynamak için kaçıp duruyor ve misafirlerin ayaklarına dolanıp onları korkutuyor."

Kiva güldüğünü gizlemek için öksürdü ama Jaren'ın endişeli bakışları ailesine yönelince hemen toparlandı.

Jaren, Kiva'ya nazikçe gülümseyip kuzenine de imalı bir bakış gönderdikten sonra, "Gidip onlarla konuşacağım" dedi. "Kiva'ya iyi bak."

"Lanet olsun, onu Serin'e atma planlarım suya düştü," dedi Caldon dümdüz bir şekilde.

Jaren cevap vermeye tenezzül bile etmeden kalabalığın arasına karıştı.

Müzik yeniden başlarken Caldon kıkırdarak Kiva'yı kollarına çekti. "Onun bu hâlini çok seviyorum," dedi. "Bugünlerde onu kızdırmak çok kolay. Hepimiz için gerçek bir hediye oldun, bunu biliyor musun?"

Kiva bilerek onun ayağına bastı ve tatlı tatlı gülümseyerek, "İşe yararmış olduğum için çok memnunum," diye cevap verdi.

Prens keyifli bir sesle mırıldanarak onu döndürdü ve sonra tekrar kollarına aldı. "Aslında ben abini ve ablanı arıyordum." Sırıtırken dişleri parladı. "Daha çok abini. Ama henüz onlardan bir iz yok."

Kiva'nın midesi bulandı. "Tor gelmiyor."

Caldon'un kaşları altın maskesinin üzerine yükseldi. "Öyle mi?"

Cevabını düşünen Kiva, nasıl kaçtığı konusunda yalan söylemek zorunda kalmadan kaçırıldığını anlatabileceği tek bir kişi varsa onun da Caldon olduğunu fark etti. Ve en azından saraydan *biri* Mirraven'ın Jaren'ı tuzığa düşürmeye çalıştığını bilecekti. Ama Kiva'nın paylaşmaya karar vermesinin tek nedeni bu değildi.

Hızlı ve sessizce gününü özetledikten sonra sözlerini tamamladı: "Bu yüzden gerçekten yardımına ihtiyacım var. Tipp'le ilgili yani. Belki yarın benimle gelip durumu ona açıklarken yanımda olabilirsin."

Caldon onu dinlerken birçok kez küfretmişti ama hiçbirisi Tipp'in, Kiva'nın kim olduğunu öğrendiği ânı anlattığı kadar yaratıcı olmamıştı.

"Beni en çok hangi kısmın endişelendirdiğini bilmiyorum," diye mırıldandı Caldon, dans eden başka bir çiftin etrafında Kiva'yı yönlendirirken. Sorusuna cevap vermek yerine, "Veris'e şehirde devriyeleri iki katma çıkarıp daha fazla Mirravenlının pusuya yatmadığından emin olmasını söyleyeceğim ama annenin Navok'la yaptığı pazarlıkla ilgili ayrıntılar için ablanı zorlamalısın," dedi.

Kiva başını salladı. "Zorlarım. Ama şu anda benim için asıl öncelik Tipp. Yardım edecek misin?"

Caldon onu bir kez daha döndürdü. "Ne kadar işe yarar bilmiyorum ama evet, sizinle geleceğim."

Kiva rahatlamıştı. "Teşekkür ederim."

"Bu gece bulunduğu yerde güvende olduğundan emin misin? İçime sinmeyen-"

"Biliyorum, ben de bundan nefret ediyorum," diye araya girdi Kiva, dudağını ısırarak. "Ama Rhess ona göz kulak olacağına söz verdi."

Caldon diğer kız hakkındaki gerçeği artık bildiği için şüpheli görünüyordu ama Kiva, Rhessinda'nın ihanetine rağmen ona güveniyordu, özellikle de Torell'e ne kadar fazla değer verdiğine tanık olduğu için.

Caldon, "Bu gece onun yokluğunu örtbas etmene yardım edeceğim," diyerek onu rahatlattı. "Ama yarın işler istediğin gibi gitmezse bazı zor kararlar vermek zorunda kalacaksın, gün ışığı."

Kiva nefesini tuttu ve gözlerini kaçırdı. "Biliyorum."

Caldon birleşmiş olan elleriyle Kiva'nın çenesini yukarı kaldırdı ve onunla göz göze geldi. "Zor kararlardan bahsetmişken, Zuleeka'ya onlarla işinin bittiğini söylediğin için seninle gerçekten gurur duyuyorum. Kolay olmadığına eminim."

"Değildi." Yine de Kiva, ablasının ne kadar anlayışlı olduğunu ve ne öfke ne de yargılama belirtisi göstermediğini hatırladı. Bu, Zuleeka'nın da en azından içten içe Torell gibi hissedip hissetmediğini düşünmesine yetmişti.

Ya da belki de on yıl hapis yattıktan sonra Kiva'nın kendi seçimlerini yapmayı hak ettiğini fark etmişti.

Bu düşünceye hayret eden Kiva, müzik sona ererken son bir dönüş yaptı. Durmalarından sadece bir saniye sonra yanlarında beliren Jaren, kuzeninin eğlendiğini belli eden bir ses çıkarmasına sebep oldu.

"Çok zor oldu," dedi Caldon, sesi ciddiydi, "ama tam yedi dakika boyunca senden ayrı kalmaya dayanabildi."

Jaren onu görmezden gelerek Kiva'ya uzandı, ellerini tuttu ve onu dans pistinden çıkardı.

"Bana aldırmayın!" Caldon arkalarından seslendi. "Başımın çaresine bakarım!"

Kiva ilk başta Jaren'ın onu ailesine götürüyor olabileceğini düşündü ama kısa bir bakışla ailesini gitmeye ikna etmekte başarılı olduğunu anladı. Mirryn henüz gelmemiştir, bu yüzden ne ona doğru yol alabiliyorlardı ne de altın rengi içecek masasına doğru. Bunun yerine Jaren, birçoğu selam veren, hepsi de Kiva'ya utanmaz bir merakla bakan adamların ve kadınların arasından,

hiçbiri için duraksamadan hedefine odaklanmış vaziyette ona rehberlik ediyordu.

Hedefi balo salonundan çıkmaktı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Kiva, süslü kapılardan geçip koridora çıktıklarında ve ardından en yakındaki kırmızı halı kapılı merdivene yöneldiklerinde.

“Sessiz bir yere.”

Bu iki kelime Kiva’nın kalbinin zıplamasına neden oldu ve Nehir Odası’na yaklaştıklarını fark ettiğinde bu zıplama birden artmaya başladı.

Bomboş olan Nehir Odası’na.

Balo salonunun hemen üzerinde yer alan odada müzik duvarlardan süzülse de insan kalabalığı, meraklı gözler ya da kaçırılmayan bakışlar yoktu. Luminium avize odaya altın bir parıltı yayıyor, mumlarla donatılmış Serin Nehri pencerelerin ötesine uzanıyordu. Jaren’m elini sallamasıyla ortaya çıkan, ayak bileklerini gıcıklayan sis ve havada süzülen ışık zerrecikleriyle birlikte balo salonunun daha küçük ve daha samimi bir hâli olan bu ortam, oldukça romantikti. Üstelik ikisi burada baş başaydı.

“Bencilce olduğunu biliyorum,” dedi Jaren, Kiva’yı pencerelere doğru götürürken. “Ama bu gece seni başkasıyla paylaşmak istemiyorum.” Orkestra başka bir melodiye başladı. “Bu dansı bana lütfeder misin, Kiva?”

Aniden boğazı kuruyan Kiva, bir adım daha yaklaşarak cevap verdi. Prens bu kez onu vals yapmaya yönlendirmedi, onun yerine kolları belini sardı ve gözlerini Kiva’nın gözlerinden hiç ayırmadan hafifçe sallanmasına rehberlik etti.

Duygu dolu, her şeyi açığa vuran, hiçbir şey saklamayan gözleri, kalbini çırılçıplak ortaya koyuyordu.

Kiva’nın nabızı düzensizleşti.

“Bahçedeki o geceyi hatırlıyor musun?” diye sordu Jaren sessizce.

Kiva yutkundu. Birlikte sadece bir bahçede bulunmuşlardı, o da Zalindov'daki şifalı bitkiler bahçesiydi. Ve oraya sadece bir kez. Tipp'in hastalandığı gece çıkmışlardı. Ama Tipp'i bulmadan önce...

"O gece seni öpmek istedim," diye mırıldandı Jaren.

Kiva'nın nefesi göğsünde bir yere saplandı.

Jaren eğildi, dudakları Kiva'nın kulağının dibinde fısıldadı: "Ve sanırım sen de beni öpmek istedin."

Kiva'nın omurgasında bir ürperti dolaştı. "O zamandan beri çok şey oldu," dedi kısık bir sesle, sesi kulaklarına farklı geliyordu. Daha pesti, boğuktu.

Kiva'nın ses tonunu duymasıyla Jaren'in gözleri karardı. "Öyle," diye onayladı. Ellerinden biri yavaşça, durgun bir şekilde Kiva'nın kollarından omzuna doğru ilerledi; ardından fısıldayarak boynundan yukarı çıkıp yüzünü avuçladı.

Onun dokunuşuyla Kiva'nın teninin altında alevler tutuştu, midesi kasıldı, içi erircesine ısınmıştı.

Jaren nazıkçe Kiva'nın maskesini çıkardı, bir an sonra kendi maskesi de düşmüştü. Jaren'in gizlemediği arzu ve özlem ifadesi Kiva'nın dizlerinin bağının çözülmesine neden oldu.

"Çok şey oldu," diye fısıldayarak tekrarladı Jaren, başparmağıyla Kiva'nın yanağını okşarken. "Çok şey değişti." O kadar yakınına eğildi ki Kiva nefesini teninde hissedebiliyordu. "Ama değişmeyen tek şey, senin için hissettiklerim."

Kiva'nın parmakları genç adamın göğsüne yapıştı, nefesleri sığlaşmıştı.

Jaren başını yana eğdi, burnu onunkine değiyordu. Kiva'nın dudaklarından kısık bir ses çıktı ve bu ses, Jaren'in zaten karanlık olan gözlerinin daha da kararmasına neden oldu; altın rengi kenarları alacakaranlık gökyüzündeki ateş çemberlerini andırıyordu.

Kiva, bu manzaraya daha fazla dayanamayarak gözlerini kapattı, Jaren'ın yüz ifadesinden neler okuyabileceğinin acı verici bir şekilde farkındaydı.

Jaren'ın ağzı tekrar Kiva'nın kulağına gitti ve mırıldandı: "Korktuğunu biliyorum." Boynuna fısıltı yumuşaklığında bir öpücük kondurdu.

Kiva inledi.

"Ama söz veriyorum korkmana gerek yok." Bir öpücük daha, bu sefer çenesinin kenarına. "Benimle güvendesin, Kiva. Benimle her zaman güvende olacaksın."

Kiva artık nefes nefeseydi.

"Gözlerini aç, tatlım," diye fısıldadı Jaren.

Gözlerini açması biraz zaman aldı; kalbi küt küt atıyor, atıyor ve *atıyordu* ama Jaren'a tekrar baktığında, onun ifadesinde gördüğü şey karşısında içindeki her şey durdu.

Ve sonra genç kızın içindeki tüm hisler *patladı*.

Kiva önce kimin hamle yaptığını anlamamıştı ama aniden Jaren'ın dudaklarını kendi dudaklarında buldu. Eli saçlarına dolanmış, diğer kolu Kiva'nın göğsünü kendine doğru çekmişti. Prens dilinin hareket edişiyile nefesi kesilen Kiva'nın ağzı otomatik olarak açıldı. Öpüşmeleri derinleştikçe Jaren inledi ve bu ses, Kiva'nın bacaklarının bükülmesine neden oldu, genç adamın kolu belini sararak onu dik tutan çelik bir banda dönüştü. Kiva tüm vücudunu ona yasladı, elleri göğsünden boynuna ve inanılmaz yumuşak saçlarına doğru kayıyor, yüzünü kendi yüzüne tutuyor, öpüşmelerinin bitmesini hiç istemiyordu.

Ama sonra Jaren hafifçe kıpırdandı ve belindeki hançer Kiva'nın yan tarafına battı. Acı, Kiva'nın sessiz bir, "Ah," çekeerek uzaklaşmasına neden oldu.

Jaren sersemlemiş görünüyordu, saçları dağınık ve gözleri cam gibiydi ama bariz bir çaba göstererek, "İyi misin?" diye sordu.

Kendini tutamayan Kiva, Jaren'ın yüzüne dokunarak parmağını öpüşmekten şişmiş dudaklarında gezdirdi.

Jaren'ın gözlerinde yeniden bir sıcaklık belirdi, aynı sıcaklık Kiva'nın da her yanını dolduruyordu ama genç adam bir kez daha ona doğru eğilmeden önce Kiva hançerine uzanıp kemendinden çekti.

"Bundan kurtulabilir miyiz?" Hançere bakarken Kiva sözlerini devam ettiremedi.

"Özür dilerim, tamamen unutmuşum," dedi Jaren, hançeri Kiva'nın aniden uyuşan parmaklarından çekip alarak. "Bu törensel bir şey, resmî etkinliklerde takmam isteniyor. Bıçağı keskin bile değil." Ne demek istediğini göstermek için parmağını kenarında gezdirdi.

Ama Kiva bıçağa bakmıyordu.

Kabzasına bakıyordu.

Ve içine gömülü berrak değerli taş.

Kiva titreyen parmağıyla mücevheri işaret etti, içinde korkunç bir his büyüyordu. "Bu nedir?" diye sordu.

"Tanrıların Gözü'nü hatırlıyor musun? Sarana ve Torvin'e verdikleri hediyeyi?" Jaren elmas benzeri mücevhere dokundu. "Dövülerek hançer hâline getirildi. Sanırım Tanrıların Hançeri daha doğru bir isim olurdu ama bu biraz ürkütücü." Başını yana eğdi. "Sana söylemedim mi?"

Kiva başını iki yana salladı. Ardından tekrar iki yana salladı.

Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

"Bu sadece kopyası." Jaren mücevhere tekrar dokundu. "Geçen gün de söylediğim gibi, gerçeği Ashlyn'de."

Jaren yanılıyordu.

Çok ama çok yanılıyordu.

Çünkü Kiva gerçeğini görmüştü.

Büyükannesinin kulübesindeydi.

Ashlyn'de olan sahteydi. Öyle olmalıydı, yoksa Delora kendininkini elinde tutma ve ailenin geri kalanından saklama konusunda bu kadar kararlı olmazdı.

“Bütün efsaneler farklı,” diye devam etti Jaren, Kiva’nın ne kadar solgunlaştığını fark etmeden, “ama bazı hikâyeler Sarana’nın Torvin’e büyüyle saldırdığını iddia ederken, diğerleri onun tam da bu hançeri kullandığını ve neredeyse onu öldürme noktasına geldiğini anlatır. Tabii *bu* hançeri değil. Ashlyn’in taşıdığı hançeri.”

Kiva onu zar zor duyuyordu. Onun yerine, Zuleeka’nın bu silaha yıllardır nasıl göz diktiğini, asiler için sembolik olduğuna inandığını ama gerçek değeri hakkında hiçbir fikri olmadığını düşünüyordu.

Ta ki iki gece öncesine kadar.

Kiva aptalca, hem de *çok aptalca* bir şekilde Kraliyet Üçlüsü’nden bahsedene kadar.

Diğer iki nesneden birinin zaten Zuleeka’nın elinde olduğunu fark ettiğinde Kiva’nın içi buz kesti, kitabı çalmasına dair yaptığı açıklama artık o kadar da güvenilir görünmüyordu.

Aslında Kiva, Zuleeka’nın yalan söylediğinden emindi.

Göz gerçekten yüzlerce kilometre uzakta olsaydı, Kraliyet Üçlüsü o eksik olduğu için tamamlanamasaydı fark etmezdi ama şimdi...

Partiden önce almam gereken bir şey var, sarayda buluşuruz.

Zuleeka’nın o öğleden sonra söyledikleri Kiva’nın kulaklarında çınladı, ablasının hançeri defalarca almaya çalıştığını ama Delora’nın onu sakladığını iddia ederek asla başaramadığını hatırlayınca aklına korkunç bir fikir geldi.

Onu gerçekten saklıyor, Kiva’nın kendi sesi kulaklarında yankılandı. *Onu 1001 Turta ve Hamur İşi diye içi boş siyah bir kitabın içinde tutuyor.*

Kiva dehşet içinde Jaren’a bakarak, “Gitmem gerek,” dedi.

Jaren’ın kaşları yukarı doğru kalktı. “Gitmek mi?”

“Tuvalete,” diye ağzından kaçırdı Kiva.

Jaren, “Seni burada bekleyeceğim,” dedi.

Kiva paniğini belli etmemeye çalışarak, “Hayır, hayır, partiye dönmelisin,” diye ısrar etti. “Bak bakalım Mirryn gelmiş mi?”

Jaren eğilip Kiva'nın yanağına bir öpücük kondurdu. “Seni burada bekleyeceğim,” diye tekrarlarlarken sesi anlamlı bir şekilde gürlüyordu.

Kiva, içinde yeniden yükselen arzuyu görmezden geldi ve ne kadar süre yok olacağını mazur gösterebilecek herhangi bir şey bulmak için çabaladı. “Tipp'in peşine düşüp başını belaya sokmadığından emin olmam gerekiyor, o yüzden biraz gecikebilirim.”

Jaren onun endişesini yanlış anlayıp az önce yaptıkları şeyle ilgili olduğunu varsayarak kıkırdadı. Öpücüklerinin anısı hâlâ dudaklarındayken, başladıkları şeye devam edebilmeyi diledi. Ama Kiva'nın akli bataklığındaki kulübeye odaklanmıştı ve kanı oraya ulaşmak için çaresizlikle gürlüyordu.

O hançeri ablanın elinde görmektense ölmeyi tercih ederim, demişti Delora, bunu hatırlayınca Kiva'nın korkusu daha da artmıştı.

Jaren, “İstedğin kadar oyalanabilirsin, tatlım,” dedi. “Seni bekleyeceğim. Seni *her zaman* beklerim,” diye lafını bitirmeden önce ağzını onunkine bastırdı, bu çok hafif dokunuş bile vaatlerle doluydu.

Jaren'ın sözleri Kiva'nın üzerinden aktı, sözlerin sıcaklığı hançeri ilk gördüğünde içine dolan soğuğu neredeyse kovuyordu.

Neredeyse... ama bunu tam olarak başaramamıştı.

Ve bu yüzden Kiva yüzüne titrek bir gülümseme yerleştirip ondan uzaklaştı, köşeyi dönüp gözden kaybolana dek adımlarını normal tuttu.

Ardından koşmaya başladı.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

Kiva ata binmek için daha uygun kıyafetlerini giymekle vakit kaybetmedi, bunun yerine ayakları patikada kayarak doğruca saraydan dışarı koştu. Bir konuğun atını götüren seyisin önünü hızla keserek dizginleri aldı ve “Aileyle ilgili acil durum!” diye bağırdı.

Kiva, ipek etekleri ve kıyafetleriyle ata binip kapılara ve şehre doğru hızla ilerlerken ergenlik çağına yaklaşan seyisin ağzı açık kaldı.

Karasu Batağı’na daha önceki iki yolculuğu sakın bir tempo da yirmi dakika sürmüştü ama Kiva, içindeki aciliyet duygusuyla ay ışığının aydınlatığı yolda pervasızca dörtlüyle koştu, her parçası *acele etmesi* için çılgın atıyordu.

Eğer Zuleeka hançeri almaya gitmişse... Delora onu durdurmaya çalışmışsa...

Kiva hangi korkusunun daha kötü olduğunu bilmiyordu ama hepsi de Zuleeka’nın Göz’ü aldıktan sonra krallık ile arasındaki engelin yalnızca Üçlü’nün geriye kalan bir parçası, yani Kraliçenin Mührü olması hâlinde neler yaşanabileceğine işaret ediyordu.

Evalon’un Kraliçesi olacaktı.

Ve Vallentis ailesi...

Jaren...

Kiva düşüncesini tamamlayamadı.

Kendisine henüz gerçekleşmemiş bir gelecek için endişelenmenin bir anlamı olmadığını hatırlattı, özellikle de elemental rüyüleri onları güvende tutmaya fazlasıyla yeterken. Her biri, hatta genç Oriel bile hafife alınmayacak güçteydi. Belirsiz olaylar hakkında paniğe kapılmanın kimseye faydası olmazdı.

Böylece Kiva, atının üzerinde kalmaya ve onu rüzgârdan daha hızlı sürmeye odaklandı.

Bataklığa normal sürenin yarısı kadar bir sürede ulaştı, eyerden atlayıp verandanın basamaklarını hızla çıkarken atı nefes nefese kalmıştı. Kulübe kapısının kırılarak açılmış olduğunu görünce kalbi boğazında atmaya başladı.

“Delora!” diye seslendi ve koşarak kapıdan geçip oturma odasına girdi. Yerlere saçılmış kitap ve süs eşyaları, sökülmüş raflar ve devrilmiş kitaplıklarla birlikte sanki patlamış gibi bir hâlde olan odayı görünce durdu.

Zuleeka hiçbir yerde yoktu.

Ama Delora tüm o dağınıklığın ortasında, yüzükoyun yerde yatıyordu.

“Hayır!” Kiva soluk soluğa, öne doğru atılarak büyükannesinin yanında diz çöktü ve onu nazikçe ters çevirdi.

Kiva kadına attığı bir bakışla geri çekildi, elleri şok ve belirsizlik içinde havaya uçtu. Ama sonra Delora inledi ve Kiva yaşlı kadının hâlâ hayatta olduğunu fark etti. Sadece sorununun ne olduğunu bilmiyordu.

Karnının üzerine kara bir bulut gibi dönen gölgeli bir sis çökmüştü. Kiva’nın bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, sadece korkunç derecede rahatsız ediciydi. Ona dokunmaktan rahatsız olsa da titreyen ellerini Delora’nın karnına koyarak bir kez daha damarlarındaki iyileştirici büyüü çağırdı ve büyükannesinin yardımına yetişmesi için ona yalvardı.

Parmakları karıncalanmaya başladı, teni yandı, gücü en yüksek seviyeye çıktı... ama altın ışık belirmedi.

Bir şeyler ters gidiyordu.

Gücü iyileştirmek *istiyordu*. Kiva gücünü hissedebiliyordu, hazırды ve serbest bırakılmayı bekliyordu ama bir şey onu engelliyordu. Bu kez Kiva'yla hiçbir ilgisi olmayan bir şeydi.

Delora öksürdü ve gözleri titreyerek açıldı. Kiva'yı gördüğüne şaşırmamış gibiydi, aynı şekilde gövdesi boyunca yayılan karanlık da onu şaşırtmamıştı.

“İşe yaramaz,” dedi Delora zayıf bir sesle, Kiva'nın üzerinde gezinen ellerine bakarak. “Gücünü boşa harcama.”

Kiva onu duymazlıktan geldi ve kendini daha da zorlayarak büyüsünü tekrar kadının içine akıttı. Ama yine de hiçbir şey olmadı, kendisine çarpan baş dönmesinin etkisiyle ayakta duramayacak gibi olup yere eğildi.

“Dişi şeytan h-hançer için geldi,” dedi Delora, kırıksık yüzü acıyla buruşmuş bir hâlde.

“Sana ne yaptı?” Kiva büyükannesinin tuniğinin eteğine uzanarak nefes aldı. Eğer büyümlü yöntemler işe yaramıyorsa bile hâlâ sıradan iyileştirme becerilerine sahipti.

Ama Delora güçsüz elini kaldırıp onu durdurdu. “Sana söyledim, o da annen kadar tehlikeli. Aynı kötölük onun içinde de var.” Tekrar öksürdüğünde ağzından takırdayan, ıslak bir ses çıktı. Parmakları Kiva'nın parmaklarının etrafında sıkılaştı. “Torvin'in karanlığına boyun eğdiğinde, iyileştirmek yerine zarar vermeyi seçtiğinde başına bunlar geliyor.”

Kiva'nın midesi altüst oldu. “Ama... Zuleeka'nın büyüsü yok. Büyü gücü *hiç* olmadı.”

“Yalan söyledi. Annen...” Bir ıslak öksürük daha. “Annen bildiği her şeyi ona öğretti. Birlikte öğrendiler.”

“Hayır.” Kiva başını salladı. “Yanılıyorsun.”

Ama sonra Torell'in zihnine fısıldayan sesini duydu. *Annemle ikisi epey yakındı, özellikle de sonlara doğru. Her anlarını birlikte geçiriyorlardı.*

Bu doğru olabilir miydi? Zuleeka'nın büyüsü var mıydı? Bunu herkesten saklamış mıydı? Kanıtlar Kiva'nın önünde duruyordu

ama karanlığı kendi gözleriyle görse bile yine de inanmakta güçlük çekiyordu.

Delora tekrar öksürdü, bu sefer tüm vücudu bükülecek kadar şiddetliydi ve ağzından ince bir kan sızıyordu.

Kiva küfrederek tekrar sordu: "Sana ne *yaptı*?"

"Organlarım iflas ediyor," diye fısıldadı Delora. "Onun gücü bedenimde etkisini sürdürürken yapabileceğin hiçbir şey yok, bu yüzden beni dinlemen gerekiyor."

"Bu benim hatam," diye inledi Kiva. "Hançeri almaya geldi çünkü ben-"

"*Dinle*," diye ısrar etti Delora, çenesinden daha fazla kan damlarken. "Hançer-"

"Tanrıların Gözü olduğunu biliyorum," dedi Kiva, büyükannesinin konuşmayı bırakıp dinlenmesini isteyerek. "Zuleeka'nın tahtı ele geçirmek için onu kullanabileceğini biliyorum."

"Hayır, anlamıyorsun," dedi Delora, bir öksürük krizine daha girmeden önce boştaki elini karnına bastırdı; diğer eli hâlâ ölümcül bir şekilde Kiva'nınkini sıkıyordu. "Hançer... Sarana onu Torvin'in üzerinde kullandı. Krallığı bu şekilde kurtardı."

Jaren saraydan çıkmadan önce bundan söz etmişti; bazı efsanelere göre, kraliçe onu krala karşı kullanmış ve neredeyse onu öldürmüştü.

"Önemli değil," dedi Kiva yatıştırıcı bir sesle, Delora'nın hızla solan yüzündeki kanı silerken. "Sana biraz-"

"*Kiva*," diye tersledi Delora, sesini güçlendiren bir öfke patlamasıyla. "O hançer büyüü yok edebilir. O, tanrılarının bir hediyesiydi... Torvin'e karşı kullanması için Sarana'ya verilmiş bir hediye. Onu *durduracak* bir hediye."

Kiva geriye doğru sendeledi, Delora'nın lanetleyici sözlerinin ardından kulakları çınılıyordu.

O hançer büyüü yok edebilir.

"Ben..." diye nefes aldı Kiva, dehşet içinde cümlesini tamamlayamadan.

Delora, Kiva'yı bıraktı ve kıyafetinin ucunu kaldırarak karnındaki yara izini gösterdi, ölüm büyüsü hâlâ solgun teninin etrafında dönüyordu.

Delora, "Büyümü nasıl bastırdığımı öğrenmek istiyordun, değil mi?" diye sordu, sesi yeniden zayıflamaya başlamıştı. "O hançeri kendime saptırdım. Tanrıların Göz'ü, içimdeki tüm gücü çekip aldı ve birini incitmek için kullanma ihtimalimi ortadan kaldırdı. Bu korkuyla yaşamak istemedim."

Kiva yara izine bakarken bile bir şeylerin farkına varmıştı. "İlacı... tekrar yapmaya çalıştım ama işe yaramadı çünkü... çünkü..."

"Asıl olay hiçbir zaman içeriği değildi," diye onayladı Delora. "Onu yapmak için hançeri kullandım. Büyünü durduran şey *buydu*." Kiva'nın ellerini bu kez iki eliyle birden tuttu, yaşlı teni soğuk ve nemliydi. "Sen onlardan farklısın Kiva, onların karanlığına karşı bir ışıksın. Senin büyün saf, kalbin temiz. Bunu hissedebiliyorum."

Kiva'nın yanağından bir damla gözyaşı süzüldü, sadece bu sözler yüzünden değildi çünkü aynı zamanda Delora'nın kayıp gittiğini de hissedebiliyordu. Artık fazla zamanı kalmamıştı.

"Ama dikkatli olmalısın," diye devam etti Delora zayıf -çok zayıf- bir sesle. "Tek bir hata, tek bir k-kötü seçim yeter. Bununla savaşmalısın. Onlar gibi olma." Delora son bir acı dolu nefesle, kalan gücünü toplayarak fısıldadı: "Karanlığın içinde ışık ol, Kiva."

Ve sonra gözleri kapandı, son nefesini verirken siyah sis yok oldu.

Kiva başını eğdi, gözyaşları çenesinden damlıyordu. Büyükannesini çok az tanıyordu ama yine de onun bu sonu hak etmediğini biliyordu.

Bu Zuleeka'nın işiydi.

Büyükannelerini o öldürmüştü.

Onu *katletmişti*.

Ve hançer ondaydı... Bu sadece Jaren'ın krallığını değil, büyüsünü de çalabilecek bir silahtı.

Kiva sendeleyerek ayağa fırladı ve elini yüzüne götürdü. Delora'nın gömülmesi gerekiyordu ama Kiva bunun için daha sonra geri dönmek zorunda kalacaktı. Şu anda saraya gitmeli ve Jaren'ı uyarmalıydı, bu kim olduğuyla ilgili gerçeği açıklamak anlamına gelse bile. Çok fazla şey tehdit altındaydı, bu tehlikeyi kendisine saklamayı göze alamazdı. Kraliçenin Mührü'nü korumaları ve Zuleeka'nın ölüm büyüüne karşı ellerinden geldiğince hazırlanmaları gerekiyordu. Çünkü Kiva, Vallentis'in elemental güçlerini görmüş olsa da Zuleeka'nın neler yapabileceğine dair onların hiçbir fikri yoktu. Ve eğer uyarıda bulunmadan saldırırsa... *özellikle* de o hançerle...

Kiva, büyükannesine son bir kez baktı ve sonra odadan koşarak çıktı. Ablasının o gece -ve sonsuza dek- herhangi birine zarar vermesini engellemeye kararlıydı.

Vallenia'ya dönüş yolculuğu da Karasu Batağı'na yaptığı yolculuk kadar üzücüydü ama Kiva atını daha da zorladı, içinde dehşet ve çaresizlikle birlikte çok geç kaldığına dair yükselen bir korku vardı. Zuleeka'nın Murkwood kulübesinden ne kadar zaman önce ayrıldığını bilmesi mümkün değildi ama Kiva yolculuk sırasında ona rastlamamıştı. Çoktan saraya varmış olabilirdi ve...

Yeter! Kiva kafasının içinde bir çılgılık attı, bu şekilde düşünmeye daha fazla devam etmek istemiyordu.

Sonunda sarayın kapıları önünde yükseldiğinde, Kiva neredeyse ağlayacaktı; muhafızların yanından geçip bakımlı bahçe yolunda ilerlerken hem kendisi hem de atı ter içinde kalmıştı. Daha tam durmadan atından atladi, dizginleri bir hizmetkâra doğru uzattı ve sütunlu girişten içeri daldı. Ciğerleri yanıyor, her yanı ağrıyordu ama koşmaya devam etti; merdivenleri ikişer ikişer çıkarak doğrudan balo salonuna koştu ve süslü kapılardan geçtiğinde karşısına çıkan...

Dans eden çiftler. Gülen yüzler. Coşkulu sohbetler.

Hiçbir şey değişmemişti.

Hiçbir sorun yoktu.

Kiva rahatlamış bir şekilde ağlamaklı bir ses çıkardı ve kalabalığın arasında Jaren'ı aradı, şimdiye kadar onu Nehir Odası'nda beklemekten vazgeçmiş olması gerektiğinden emindi.

Jaren'ı hiçbir yerde göremedi. Mirryn'i de görememişti ama Caldon'un siyah saçlı bir kadınla dans ettiğini fark etti. Bunun Zuleeka olmasından korkan Kiva'nın kalbi tekleli ancak hızlı bir dönüş yaptıklarında onun başka biri olduğu ortaya çıktı.

Kiva balo salonunu boydan boya geçerek onlara doğru ilerledi, darmadağınık görüntüsü, yanından geçtiği kişilerden gelen şaşırma nidalarına ve aralarında fısıltıyla konuşmalarına neden oluyordu. Caldon onu gördüğünde dansın ortasında durdu ve partnerinden özür diledikten sonra hemen yanına doğru yöneldi.

"Sana ne oldu böyle?" diye sordu, onu tepeden tırnağa süzerek.

"Jaren nerede?" Kiva nefes nefese bir hâlde sordu.

Caldon gözlerini devirdi. "Nasıl yani? Siz ikiniz-"

Kiva ceketinin yakalarından tutarak onu şiddetle sarstı. "Caldon, *Jaren nerede?*"

Prens alarma geçti. "En son gördüğümde seninle birlikteydi."

Kiva gözlerini kapadı, Jaren'ın söz verdiği gibi onu bekleyip beklemediğini merak ediyordu. "Zuleeka'yı gördün mü?"

"Az önce buradaydı, seni nerede bulacağını soruyordu," dedi Caldon. "Birisi ona seni ve Jaren'ı bir süre önce Nehir Odası'na giderken gördüğünü söyledi." Kiva'nın benzinin attığını gören Caldon, "Naari de onun ardından gitti, başını belaya sokamaz," diye ekledi.

Kiva'nın daha fazlasını duymaya ihtiyacı yoktu, geldiği yöne doğru koşmaya başlamıştı bile.

"Hey, *bekle!*" Caldon arkasından seslendi ve Kiva balo salonundan çıkıp en yakındaki merdivene doğru koşarken uzun adımlarıyla ona yetişti. Kiva'nın yanından ayrılmadan, "Sorun ne?" diye sordu.

“Zuleeka tehlikeli.” Bir sonraki kata çıkıp koridor boyunca hızla ilerlerken Kiva hızını kesmedi. “Onda da büyü var. Şeytani bir büyü. Ve bir hançeri var...”

Kiva uyarısını bitiremeden Caldon’la birlikte Nehir Odası’nın kapısından içeri daldılar. Kiva konuşamıyordu, ablasının Jaren’la birlikte pencerenin yanındaki duvarın dibinde durduğunu görmez bir karanlık dalgası ona doğru uzandı ve ayaklarını âdeta yere çiviledi.

Bu, kraliçenin Kiva’nın ayak bileklerini buzla kapladığı zamanki gibi değildi. Bunun yerine, sanki *kemikleri* birbirine kaynaşmış; bacakları birbirinden ayrılmaya zorlanmış ve kolları iki yana açılarak ağzı mühürlenmiş gibiydi, Zuleeka’nın kara büyüğü, Kiva’nın kaslarını ve tendonlarını istediği gibi yönlendirirken onu acı içinde kıvrandırıyordu.

Kiva, yanında Caldon’un da aynı pozisyonda kilitlendiğinin farkındaydı, ikisi de Zuleeka’nın büyüyle kilitlenip kalmıştı; ıpık odanın diğer ucundaki Jaren gibi. Onun da gözleri öfkeyle parlarken vücudu hareketsizdi.

Ama Jaren onlara bakmıyordu. Zuleeka’ya bile bakmıyordu.

Bakışları yere sabitlenmişti.

Naari’nin yatdığı yere.

Muhafızın gözleri kapalıydı.

Kan gölünün içinde yatıyordu.

Kiva’nın kalbi durdu. Ama sonra muhafızın göğsünün hafifçe inip kalktığını gördü.

Yaşıyordu... Naari *hayattaydı*.

Eğer Kiva kendi bedeninin kontrolünü elinde tutuyor olsaydı, rahatlamamanın ağırlığıyla iki büklüm olurdu.

Ve sonra bir şey daha fark etti. Naari, Zuleeka’nın büyüünü daha önce de hissetmişti.

Muhafız, elini kaybettiği günü anlatırken, *Görüşümde karanlık girdaplar oluştu ve uzuvlarım bana itaat etmedi*, demişti. *Kendimi kontrol edememek korkunçtu*.

Keşke Kiva kara büyüünden daha önce haberdar olsaydı, keşke...

“Kardeşim, bize katılman ne kadar güzel,” diye mırıldandı Zuleeka, Kiva’nın kederli düşüncelerini bölerek.

Caldon’dan bir ateş topu fırladı ve Kiva, Jaren’ın neden kendi büyüünü kullanmadığını merak etti. Dehşeti bir kat daha arttı ama Jaren yaralanmamıştı ve hançer de ortada yoktu.

Kiva’nın paniği artmadan önce Caldon’un ateşi Zuleeka’nın direkt göğsüne isabet etti...

Ve hiçbir etkisi olmadı.

Zuleeka sırtarak lacivert balo elbisesinin kapalı yakasının altından bir şey çıkardı.

Kiva’nın kalan nefesi de tılsımı görünce kesildi.

Kiva’nın tılsımı.

Ama nasıl...

Kiva keskin bir nefes alarak o öğleden sonra Zuleeka’yla uzun uzun sarılmalarını hatırladı. Ablası kulağına güvenceler fısıldarken, eli sürekli Kiva’nın ensesindeydi.

Kolyenin ucunu açmaya çalışıyordu.

Kiva fark etmemişti. Balo elbisesini giyip aynaya baktığında bile, kendi değişimi onu o kadar şaşırtmış ve Torell’i iyileştirirken o kadar yorulmuştu ki tılsımın yerinde olmadığını fark edememişti.

“Hediye için teşekkür ederim, kardeşim,” dedi Zuleeka güçlü armayı okşayarak. “Onun sağladığı koruma olmadan asla bu noktaya gelemedim.”

Jaren’ın gözleri Kiva’ya kaydı, bakışlarından inançsızlık ve belirsizlik yayılıyordu. Kiva, Zuleeka’nın yalan söylediğini haykırmak, hatta sadece başını sallamak istedi ama kırıdayamadı.

“Fazla vaktim yok,” dedi Zuleeka, tılsımı elbisesinin altına geri koyarken. “Batı sarayında işim var.” Bir kez daha gülümsedi ve sonra eteğini yukarı çekip baldırındaki kılıftan bir hançer -o hançeri- çıkardı.

Kiva boğazının arkasından panikle bir ses çıkardı ve Caldon bir ateş topu daha fırlattı ama ateş yine Zuleeka'dan sekti.

Zuleeka mücevhere dokunarak, "Bunu tanıdın mı, prens?" diye sordu Jaren'a. "Ne yazık ki generalindeki hançer sahte. Tanrılar tarafından hediye edilen gerçek hançer *bu*. Yüzlerce yıldır ailemdeydi, nesilden nesle aktarıldı." Gözleri Kiva'nınkilere kaydı, "*Ailemizdeydi*," diye düzeltirken sırtıttı. "Sanırım sen ve sevgilinin düzgün bir şekilde tanıştırılma zamanı geldi."

Kiva yine sıkıntılı bir ses çıkardı ama Zuleeka sadece zehirli bir gülümsemeyle konuşmasına devam etti: "Deverick Vallentis, Kiva Corentine'le tanış. Torvin Corentine'in soyundan gelen, seni ve aileni dize getirmek için yorulmadan çalışan sevgili asi kardeşimle." Ardından Kiva'ya göz kırptı. "Aferin, kardeşim. Sen olmasan başaramazdım."

Kiva, Zuleeka'yı zar zor duyuyordu. Bakışları Jaren'a kilitlenmişti, gözlerinin önünde yüz hatlarının harap oluşunu ve kalbinin kırılışını izliyordu.

"Bu acı verici bir ihanet," diye devam etti Zuleeka acımasızca. "Ama daha da kötüsü var."

Hançerinin ucunu Jaren'ın göğsünde gezdirirken prensin nefes alıp veriş hızlandı. Bu, silahın korkusundan mıydı yoksa az önce öğrendiklerinin sebep olduğu acıdan mıydı, Kiva emin değildi.

"Anlayacağınız üzere, sevgili kız kardeşim Kanun Kitabı'nı çalmama yardım etti," diye devam etti Zuleeka.

YALAN SÖYLÜYOR, diye bağırarak istedi Kiva.

"Ve bununla birlikte," Zuleeka hançeri gösterdi, "artık elimde pek de gizli olmayan Kraliyet Üçlüsü'nün iki parçası var. Geriye sadece bir tane kaldı." Başını eğdi. "Söyleyin bana, majesteleri, bugün *ablanızı* gördünüz mü?"

Bu kez Caldon boğuk bir ses çıkardı.

Zuleeka sırtıtarak, "Parti için gelip giden o kadar çok insan vardı ki, onu kaçırmak neredeyse fazla kolaydı," dedi.

“Zavallı küçük prenses berbat bir doğum günü geçiriyor ama anenin, Mirryn’in sağ salim dönmesi karşılığında bana istediğim her şeyi vereceğini düşünüyorum, öyle değil mi?”

Tanrım, *Tanrım*, diye düşündü Kiva, Mirryn’in daha dün Ariana’yla ilgili söylediklerini hatırladı. *Jaren’a, Ori’ye ya da bana bir şey olursa tüm krallıkları yerle bir edeceğini biliyorum. Güveninde olduğumuzdan emin olmak için ne gerekiyorsa yapmaktan çekinmez.*

Kraliçe, mührü teslim edecekti... etmemesinin imkânı yoktu. Hepsi Kiva’nın suçuydu.

Bunun olmasına izin veremezdi.

Sen onlardan farklısın Kiva, onların karanlığına karşı bir ışıksın.

Delora’nın sözleri çaresizliğini körükledi, kanındaki büyüü harekete geçirdi ve yükselmesi için ona yalvardı. Zuleeka büyükannelelerine her ne yaptıysa onda işe yaramamıştı ama Kiva bunun onu durdurmasına izin vermek istemedi. Kendisini, *herkesi* hapseden karanlıktan kurtulmak için damarlarındaki altın gücün her damlasını kullanarak deneyecek ve denemeye devam edecekti.

Zuleeka, Jaren’la konuşmaya devam etti: “Her ne kadar faydası dokunsa da bu tılsımdaki gücün bir sınırı olduğunu duydum. İlk geldiğimde bana ne kadar çok büyü yaptığını düşününce, kesinlikle hızlıca o sınıra varması için çaba gösterdin. Bu çok yorucu olmalı.”

Jaren onunla savaşmıştı... *elbette* savaşmıştı. Muhafızın durumu göz önüne alındığında Naari de öyle. Ama ikisi de başarılı olamamıştı. Zuleeka’yı, Jaren’ın kendi büyüleri korurken olamazdı. *Kiva’ya* verdiği büyü.

“Kız kardeşimin bu konuda beni uarması iyi oldu,” diye devam etti Zuleeka sinsice. “Dört elementin hepsi... bir kişi için çok fazla güç demek. Bana sırrından bahsettiği anda bunu anlamıştım.”

Jaren'ın gözleri tekrar Kiva'ya kaydı ve yine bunun doğru olmadığını haykırabilmeyi diledi. Kiva ona Jaren'ın büyüüne dair bir şey *söylememiştir*. Ama o zaman... Zuleeka bunu nereden biliyordu?

“Neyse ki bunu düzeltmenin bir yolu var,” dedi Zuleeka hançeri sallayarak. “Yıllardır bunu ele geçirmeye çalışıyordum. Gerçi Üçlü'nün bir parçası olduğu için değil, *bu* hoş bir sürpriz oldu ama Tanrıların Gözü'nün çok daha faydalı bir gücü var; annemin bana anlattığı bir güç. *Kendi* annesi bunu bizden saklama cüretini gösterdi ama sizin de bildiğiniz gibi, Kiva pek çok açıdan harika bir casus oldu. Hançeri de onun sayesinde buldum.”

Zuleeka hançeri asilere bir sembol olarak vermek istediği konusunda yalan söylemişti. Yalan üstüne yalan. Ama Kiva şimdi bunların üzerinde duramazdı, bunun yerine büyüünü çağırma çabasını güçlendirdi ve ona engel olan karanlığa karşı mücadele verdi.

“Sarana ve Torvin hakkında duyduğun onca hikâyede, Torvin'in krallığını geri almak için neden geri dönmediğini hiç merak etmedin mi?” Zuleeka sohbet eder gibi sordu. “İşte bunun yüzünden.” Parmağıyla ışıltılı mücevhere dokundu. “Tanrıların Gözü... Onların Sarana'ya armağanı.” Neşeli bir gülümsemeyle, “Kocasının büyüünü yok etmek için dövülmüş bir silah,” diye açıkladı.

Jaren'ın yüzü bembeyaz kesilirken, Caldon kesik bir nefes aldı.

“Bir gün bunu senin üzerinde kullanıp *büyünü* elinden almayı düşünürdüm,” dedi Zuleeka, “ama bu fırsat kaçıramayacağım kadar iyi. Seni öldürebilecekken neden sadece büyüünü alayım ki?”

Kiva nefes almayı bıraktı, gücü parmak uçlarından su gibi akıp gitti.

Zuleeka bıçağı Jaren'ın kalbine doğru bastırdı, geriye baktı ve “Son bir sözün var mı, kardeşim?” diye sordu.

Kiva ağzını açtı ama konuşmadı, dehşetini bir kenara bırakıp konsantre olmaya çalıştı. Derisinin altındaki yanmaya ve parmak uçlarındaki karıncalanmaya odaklandı, kendi özünden güç aldı. Ama yine de siyahlık etrafında dönerken altın ışığından hiçbir iz yoktu. Işığın varlığını *tam da içinde* hissetse de ona bir türlü ulaşamıyordu.

Senin büyüün saf, kalbin temiz. Bununla savaşmalısın.

Zaten var gücüyle savaşan Kiva'nın, Delora'nın cesaretlendirmesine ihtiyacı yoktu. Yüzünden akan ter, gözyaşlarına karışıyordu. Zuleeka'nın, omuz silkip dudaklarını tekrar mühürledikten sonra Jaren'a dönüp sevinçle, "Sanırım veda edecek kadar Kiva'nın umurunda değilsin," demesiyle, ter daha da hızlı akmaya başladı.

Sen onlardan farklısın, demişti Delora, onların karanlığına karşı bir ışıksın.

Zuleeka hançeri tutan kolunu kaldırdı.

Karanlığın içinde ışık ol.

"Elveda, prens," dedi Zuleeka, yılanı benzeyen gülümsemesi büyürken.

Karanlığın içinde ışık ol.

Zuleeka'nın hançeri havayı yardı...

KARANLIĞIN İÇİNDE IŞIK OL.

Ve muazzam bir çığlıkla Kiva'dan altın ışık fışkırdı. Karanlık, onun katıksız gücüyle yok olurken Kiva'yı serbest bıraktı. Ardından Caldon'u ve Jaren'ı da serbest bıraktı, ablasının yozlaşmış büyüsünden eser kalmamıştı.

Ama sonra Zuleeka'nın hançeri Jaren'ın tenine saplandı.

Tam kalbine.

Jaren'dan fışkıran güç dalgası Kiva ve Caldon'u duvara uçurdu, camları kırıp avizeyi yere düşürdü. Jaren dizlerinin üzerine çökerken Zuleeka tek başına ayakta kaldı. Prens ağzı, çektiği acıyla açılmıştı. Artık serbest olan elleri göğsüne saplanmış hançeri kavramaya çalışıyordu.

“*HAYIR!*” Kiva çığlık attı. Kulakları çınlıyor, başı sadece şok dalgasının gücünden değil, aynı zamanda Zuleeka’nın büyüünü kovmak için harcadığı efor yüzünden de zonkluyordu.

Ayağa kalkmaya çalıştı, ayakta duramayınca üzüntüyle inledi ama Jaren’a ulaşması gerekiyordu... *Jaren’a ulaşmak zorundaydı.*

Caldon’un inlediğini duydu, kafasından kan akıyordu ve bilinci yerinde değildi. Kiva’ya yardım edecek durumda değildi. Kiva buna mecburdu, *mecburdu.*

Elleri ve dizleri üzerinde sürünerek, derisini kesen ve elbisesini yırtan kırık luminiyum parçalarına aldirmeden Jaren’a doğru ilerledi ve tam Zuleeka hançerini acımasızca çekip çıkardığında ona ulaştı. “Ya onu kurtaracaksın ya da beni durduracaksın. Seçim senin, kardeşim.”

Ardından Zuleeka maskesini -*Engerek* maskesini- takip krallıyla pazarlığını yapmak üzere odadan koşarak çıktı.

Ama Kiva’nın umurunda değildi.

Krallık Zuleeka’nın olabilirdi.

Jaren hayatta olduğu sürece gerisi Kiva’nın umurunda değildi.

Gözleri çoktan kapanmış, göğsünden kan fışkırmaya başlamıştı. Yine de Kiva’nın tepesinde durduğunu görünce, acı dolu bakışlarını Kiva’nın gözlerine dikmeyi başardı. Bilincini kaybetmeden önce düzensiz, acı dolu bir sesle, “*Bunu... nasıl... yaparsın?*” diye fısıldadı.

Sözlerindeki suçlama Kiva’nın içinde bir şeyleri kırmıştı ama şu anda Kiva’nın, onun bu denli -haklı olarak- nefret edişinden daha büyük endişeleri vardı.

“*Hayır, hayır, hayır,*” diye bağırarak ellerini yarasına bastırdı.

Ölemezdi.

Jaren ölemezdi.

Kiva’nın elinde hiçbir şey kalmamıştı, onları kurtarmak için içindeki tüm gücü harcamış olmasına rağmen yine de gözlerini kapadı ve özünün en derin girintilerine seslendi, en küçük bir güç zerresinin bile ortaya çıkması, *yükselmesi* için yalvardı.

“*Lütfen*,” diye mırıldandı. “*L-lütfen*.”

Korkunç bir anlığına hiçbir şey olmadı.

Ama sonra hissetti.

Parmakları karıncalandı, teni yandı ve altın rengi bir parıltı ellerinden Jaren’ın yarasına doğru aktı.

Kiva başını Jaren’ın kanlı gövdesine yaslayarak hıçkırığa hıçkırığa ağladı. İyileştirici ışığı Jaren’ın etrafını sararken kendi ağırlığını taşıyamamıştı.

Caldon’dan bir inilti daha duydu, odanın öbür ucundan kendilerine doğru süründüğünü hissetti ama prene bakmadı; kalan tüm gücünü büyüsüne verdi ve sonunda parıltı kayboldu.

Kiva doğrulduğunda yaranın kapanmış olduğunu görünce bir kez daha hıçkırdı.

Ama sonra bir hıçkırık daha Kiva’yı terk etti; bu seferki rahatlamadan değil, Jaren’ın bir zamanlar gücünü nasıl açıkladığını hatırlayınca duyduğu üzüntüden kaynaklanıyordu. *Büyüm benim bir parçam. Kolum ya da bacağım gibi.*

Zuleeka onu Tanrıların Gözü’yle bıçaklamıştı.

Jaren uyandığında büyüsünü kaybetmiş olacaktı.

Bunu ona Kiva yapmıştı.

Hayatını kurtarmış olabilirdi ama büyüsünü kaybetmesinin nedeni oydu.

Ve yakında tüm krallığını.

Jaren, onu asla affetmeyecekti.

Kiva da kendini asla affetmeyecekti.

“Kaçmalısın.”

Ölü gibi gelen ses Caldon’a aitti.

Kiva hantalca ona doğru döndü ve prensin gözlerinin Jaren’ın göğsüne kilitlenmiş olduğunu gördü.

“Jaren iyi olacak,” diye mırıldandı, Caldon’un fark etmemesi ihtimaline karşı.

“Kaçmalısın,” diye tekrarladı, kobalt gözleri mürekkep rengine dönmüştü. “Jaren uyanmadan önce. Ya da o uyanmadan önce.” Naari’ye başıyla işaret etti.

“Bilmiyordum,” diye mırıldandı Kiva, ona inanmasına ihtiyacı vardı. “*Yemin ederim bilmiyordum...*”

“*Yapma,*” dedi kırbaç gibi keskin bir sesle Caldon ve elini kanyan başına götürdü. “Şu anda olmaz. Düşünmem... düşünmem gerek. Git buradan, yoksa seni zindana atarlar ya da doğrudan öldürürler.”

Kiva yutkundu, gözlerinden daha fazla yaş akıyordu.

“Cal-”

“*Kahretsin, kaç işte!*” diye kükredi Caldon.

Yüz hatlarındaki acıyı, kederi, *kendisi* için olan kalp ağrısını gören Kiva sendeleyerek ayağa kalktı.

Ve sonra, Jaren’in solgun, bilinçsiz yüzünün her çizgisini hafızasına kazımasına yetecek şekilde son bir kez ardına bakıp odaya fırladı.

Kiva sarayın koridorlarını gittikçe daha hızlı aşıyordu; altın elbisesi kanlı ve yırtıktı, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Fakat yorgunluk ve keder dalgaları onu dövüp, baş dönmesi onu yıkılma noktasına getirdiğinde bile durmadı.

Devam etmek zorundaydı.

Çünkü Jaren uyanıp ne olduğunu, ne kaybettiğini ve Kiva’nın ne *yaptığını* anladığı anda...

Kiva devam etmek zorundaydı.

Torell... Torell’i bulmak zorundaydı. Asilerin generali olsa da Kiva, içten içe onun Zuleeka’nın gerçek planları ya da ölüm büyü hakkında hiçbir bilgisi olmadığını biliyordu. Kiva durumu açıkladığında Tor ona bir şekilde yardım edecekti.

“Bir yere mi gidiyorsun?”

Kiva giriş holünde, ön kapıdan sadece birkaç adım ötede aniden durdu.

Olduğu yerde döndü, Mirryn'in buz mavisi elbisesi ve maskesiyle; tek bir saç teli bile dağılmamış vaziyette, çok iyi durumda olduğunu görünce yaşadığı rahatlamayla neredeyse yere yığılacaktı.

"Mirry," diye soludu Kiva, sanki onun gerçek olduğunu, güvende olduğunu kanıtlamak istercesine uzandı.

"Özür dilerim," dedi prenses anlamsızca. "Şahsi bir şey değil."

Kiva bu uyarıyı sorgulayamadan, iki hava patlaması başının yanlarına çarptı ve iki kulağının da zarına birer hançer saplanmışçasına bir basınç oluştu.

Akılalmaz bir acıyla çığlık çığlığa bağırmaya başladı, bu acı daha önce bildiği hiçbir şeye benzemiyordu... Bir yerden sonra acı dayanılmaz bir hâl aldı ve her şey karanlığa gömüldü.

BÖLÜM OTUZ BEŞ

Kiva bir hücrede uyandı.

Çok ani ve sert bir panik dalgasıyla ayağa fırladı ve bir eliyle ağrıyan başını tuttu. Acısı korkusunun yanında ikinci plandaydı, gözleri az ışıktaki görmekte zorlanıyordu. Aklı başına gelmeden önce, dehşet verici bir an için tekrar Çukur'da olduğunu sandı. Vallenia'dan Zalindov'a gitmek haftalar sürmüştü, yani hâlâ saraydaydı.

Zindanlardaydı.

Her tarafı titreyen Kiva, kaçışını engelleyen demir parmaklıklara yaklaştı; ellerini parmaklıkların etrafına dolayıp asıldı ama işe yaramadı.

“Merhaba?” diye bağırdı, sesi gölgeli geçitte yankılanıyordu. “Orada kimse var mı?”

Uzaktan ayak sesleri geliyordu, topukların taş zemine çarpmasını duyuyordu. Kiva bir muhafızın belirmesini bekledi ama onun yerine karşısında Mirryn'i buldu; üzerinde yine herhangi bir boğuşma emaresi, en ufak bir çizik ya da yırtık yoktu, hâlâ mükemmel görünüyordu.

Kiva'nın elleri parmaklıkların üzerinde titriyordu. “Zuleeka seni hiç kaçırmadı, değil mi?” diye sorduğunda, sesi ancak fısıltıyla çıkmıştı.

Prenses gözlerini kaçırmadı. “Buna ihtiyacı olmadı.”

Bu üç kelime ile Kiva'nın dünyası yıkıldı.

Mirryn elbisesinin önünü düzeltirken, “Ablan ve ben bir süredir müttefikiz,” diye açıkladı. “Hedeflerimizin aynı olduğunu ve birlikte çalışırsak hedeflerimize daha hızlı ulaşacağımızı fark ettik.”

Kiva aniden, Mirryn’in Zuleeka’nın saraydaki casusu olduğunu anladı. Zuleeka’ya Jaren’ın büyüünden ve Tanrı bilir daha nelerden bahseden kişi oydu. Kendi ailesine ihanet etmiş, bu gece olan her şeyin planlanmasına yardım etmişti.

Cevaptan korkan Kiva, “Hangi hedefler?” diye sordu.

“Evalon’a hükmetmek elbette,” dedi Mirryn.

Fakat... Mirryn *zaten* Evalon’a hükmediyordu. O bir Vallen-tis’ti. Doğuştan bir prensesi.

Kiva’nın kaşları çatıldı. “Anlamıyorum.”

“Gerçekten hiçbir fikrin yok, değil mi?” Mirryn bir kahkaha attı. Öne doğru süzülerek neredeyse Kiva’nın parmaklarına değecek şekilde bir elini parmaklıklara doladı. “Sen de kardeşimi tıpkı diğer herkes gibi görüyorsun; mükemmel, harika ve her yönden inanılmaz. *Böyle birinin* yanında büyümenin nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musun?”

Kiva’nın bitkin ve zonklayan zihni bu sözleri takip etmek için çabalıyordu. “Sen... Jaren’ı mı kıskanıyorsun?” diye sordu. “*Bu yüzden* mi asilerin tahtı ele geçirmesine yardım ediyorsun? *Senin kendi* tahtını? Sırf Jaren’a kalmasın diye mi?”

Mirryn homurdandı. “Sonunda anlamaya başladın. Ama daha yolun yarısındasın.” Kızgın mavi bakışları Kiva’nın kilitlendi. “O taht *hiçbir zaman* benim olmadı ama aslında her zaman benim *olmalıydı*. Ben ilk doğan çocuktum, değerli Jaren ortaya çıkana kadar taht *benim* doğuştan hakkımdı. Ama onun büyü çok daha güçlü kabul edildi, sanki bunun bir anlamı olmalıymış gibi. Benim yerime onun hüküm sürmesi gerektiğine karar verdikleri gün her şeyim elimden alındı. Ünvanım, geleceğim, *her şeyim*. Onun gölgesinde büyüdüm, her zaman ikinci planda kaldım ve her zaman *yedek* oldum.”

Prensesin yüzü buruştu, elinin eklem yerleri parmaklıklara bastırdıkça beyazlaştı ama hemen ardından gözle görülür bir şekilde rahatladı. “Ablanla tanıştığımda, bana ait olanı -bize ait olanı- geri almak için birlikte çalışabileceğimizi söyledi. Karşı koymayacağım kadar cazip bir teklifti.” Duraksadı ve sonra itiraf etti: “Bununla birlikte, kendimi gerçekten planlarımıza adamam sadece son birkaç hafta içinde oldu. Ondan önce de bilgi almasına yardımcı oluyordum ama harekete geçmek için acelem yoktu. Artık var.”

“Neden?” diye mırıldandı Kiva. “Ne değişti?”

“Navok.” Mirryn, Mirraven Kralı'nın adını bir lanet gibi söylemişti. “Yeterince iyi olmadığımı, ‘sadece bir prenses’ olduğumu söyledi. Buna inanabiliyor musun? İlişkimizi ondan gizli tutmak için çok dikkat etmiştik ama bir şekilde öğrendi. Ve şimdi sevdiğim kişiyi, bir gün kral olacağını ve Caramor’u yöneteceğini bildiği Voshell’le evlenmeye zorluyor.”

Kiva gözlerini kırptırdı ve Mirryn’in, Kral Navok’un kız kardeşi Serafine’den bahsettiğini fark etti. Ama bu demek oluyordu ki...

Ailesi olaya müdahale etti. İyi bir çift olmadığımızı düşündüler.

Prenses Serafine, Mirryn’in gizli sevgilisiydi. *Eski* sevgilisi. Navok, kız kardeşinin bir yedekle değil, bir varisle evlenmesini istediği için ayrılmaya zorlanmış olmalıydılar.

Kiva neredeyse Mirryn’e karşı sempati duyuyordu ama sadece *neredeyse*.

Prenses daha yakına eğildi, gözleri alevler içindeydi. “Serafine’i geri alabilmemin tek yolu, Evalon Kraliçesi olmak. Navok, ben tahta geçer geçmez nişanı bozacağına söz verdi. O zaman Serafine benim olacak.”

“Zuleeka bu planın neresinde kalıyor?” diye sordu Kiva kısık sesle.

“Ben ve o birlikte hüküm süreceğiz,” dedi Mirryn. “Çoktan anlaştık, bu dünyanın daha önce hiç görmediği türden iki kraliçe

olacağız. Bir Corentine ve bir Vallentis, her zaman olması gerektiği gibi.” Gülümsedi. “Ve hepsi senin sayende oldu.”

Kiva prensesin doğru söylediğini bilse de inkâr edercesine başını iki yana salladı.

Mirryn boştaki elini kaldırarak, “Kraliyet Üçlüsü,” dedi dalgın bir şekilde. Parmağında bir yüzük vardı. Kraliçenin Mührü olduğunu fark ettiğinde Kiva’nın kalbi sıkıştı. “Sen olmasaydın bu maddeden asla haberimiz olmayacaktı,” diye devam etti Mirryn. “Bu, bizi *yıllarca* plan yapmaktan kurtardı.” Loş ışıktaki dişleri bir kez daha parladı ve gülümsemesi ışıldayan bir sırıtışa dönüştü. “Teşekkür ederim, Kiva. Beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin. Zuleeka’yı da.”

Kiva kendini bomboş hissetti.

“Ne yazık ki,” dedi Mirryn sırıtışı solarken, “duyuruyu nasıl yapacağımızı ve yönetim değişikliğini nasıl yürürlüğe koyacağımızı bulmamız zaman alacak. Kraliyet Üçlüsü maddesi olsa bile, Evalon halkının isyan etme ihtimali hâlâ var. Kraliyet konseyinin bunu onaylamaktan başka çaresi olmamasına rağmen halk, tahtta yasal hakkımız olmasını umursamayabilir.” Mirryn’in dudakları tekrar yukarı doğru kıvrıldı. “Ama her ihtimale karşı ablanın bir yedek planı var. Buraya geldiğinde açıklamasına izin vereceğim. Sana veda etmek istiyor.”

Veda mı? Kiva şaşırdı.

“Bu arada,” diye devam etti Mirryn, “Anneme hiçbir şey değişmemiş gibi davranmasını emrettik. Tabii artık yetkili olmadığının da tamamen farkında. Sabah ilk iş olarak kraliyet konseyi bilgilendirilecek. Daha sonra ailemin tahttan çekilmesi için etkili yolu tartışacağız.”

“Jaren tahttan çekilmeyecek,” dedi Kiva, sadece adını söylemek bile içini acıtiyordu. “Kraliyet Üçlüsü olsun ya da olmasın.”

Mirryn’in yüzü gerildi. “Başka seçeneği olmayacak. Onu bulduğumuzda-”

Ne söylediğinin farkına varmış gibi aniden konuşmayı kesti.

Kiva bunu duyunca içinde bir umut yeşerdi. “Onu bulmak mı?”

Karanlık koridorda kaşlarını çatan Mirryn, “Caldon, biz onları ele geçiremeden onu ve Naari’yi saraydan kaçırdı. Ama gidecek hiçbir yerleri yok, ayrıca Jaren’ın büyüü de yok. Onları yakında buluruz.”

Uyandığından beri ilk kez Kiva’nın dudaklarında bir gülümseme belirdi. “O kadar emin olma.”

Mirryn’in kaşları daha da çatıldı. “Zindana kapatılmış biri için fazla memnun görünüyorsun.”

“Belli ki benim için bir planın var,” dedi Kiva, “yoksa beni buraya sürüklemezdin.” Muhafızların eksikliğini fark etmişti, bu da Mirryn’in onu herkesin dikkati parti yüzünden dağıldığı için kimse görmeden hücreye uçurarak getirmiş olabileceğini düşündürüyordu. “Jaren’ı tuzağa düşürmek için beni kullanmayı umuyorsan, işe yaramayacak. Artık benim...”

Artık onun kim olduğunu biliyordu. Kiva sözünü tamamlayamadı, kelimeleri söylerken sesi çatlıyordu.

“Aslında niyetimiz bu değil. Ama merak etme, burada uzun süre kalmayacaksın,” dedi Mirryn, ses tonunda alay vardı. “Sadece... ah, işte geliyor.”

Geçitte bir dizi ayak sesi daha yankılandı. Ardından, hâlâ değiştirmedığı lacivert elbisesinin üzerine koyu renk bir pelerin örtmüş olan Zuleeka, ağır adımlarla yanlarına yaklaştı.

“Merhaba, kardeşim,” dedi Mirryn’in yanında durarak. “Oldukça yoğun bir gün geçirmişsin.”

Kiva cevap vermek yerine yutkundu.

Zuleeka prensese döndü. “Bize biraz izin ver.”

Mirryn itiraz edecekmiş gibi göründü ama sonra başını eğip razı oldu. “Hazır olduğunda beni çağırırsın. Hemen dışarıda olacağım.”

Kiva bu sözlerin ne anlama geldiğini bilmiyordu ama Mirryn uzaklaşırken içinde endişeli bir düğüm oluştu.

Zuleeka prensesin duyma mesafesinden çıkmasını bekledikten sonra, “Sana bir dahaki yalnız kalışımızda bazı şeyleri açıklayacağımı söylemiştim,” dedi.

“Söyleyeceğin herhangi bir şeyi duymak istediğimi mi sanıyorsun gerçekten?” Kiva acısının derinliğini gizleyemeyerek homurdandı. “Şimdiye kadar tek yaptığın bana yalan söylemekti.”

Zuleeka bundan hiç etkilenmemişti. “Ailemize ihanet eden ben değilim.”

Kiva parmaklıklara daha da yaklaştı. “Tam bir ikiyüzlüsün,” diye tersledi. “Başından beri bir Vallentis’le çalıştığın hâlde Jaren’la ilgili her şey için bana kızdın.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorsun,” diye karşılık verdi Zuleeka. Ama başka bir şey de söylemedi.

Kiva ona ters ters bakarak, “Buraya bana ne söylemek için geldiysen söyle ve sonra da git. Bundan sonra seni bir daha görürsem-”

“Ne yapacaksın?” Zuleeka alaycı bir sesle sordu. “Ne yapacaksın, Kiva? Şifa büyüyle bana zarar mı vereceksin?” Elini kaldırdı ve karanlıktan bir sis oluşturdu. “Denediğini görmek isterim.”

Kiva o korkunç güç tarafından kapana kısılmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayınca irkildi.

Zuleeka homurdanarak güldü ve elini tekrar indirdi. “Acınacak hâldesin. Annem Zalindov’da sana ulaşmaya çalışmakla hiç uğraşmamalıydı. Ama eğer bunu yapmasaydı, Mirraven elimde olmayacaktı; yani en azından fedakârlığı işe yaradı.”

Kiva donakaldı. “Ne?”

“Annemin Navok’la yaptığı anlaşmayı sana daha sonra anlatacağımı söylemiştim. Benim hakkımda neye inanmak istersen ona inan ama ben nadiren sözümünden dönerim.” Zuleeka omzundaki görünmez kiri eliyle silkti. “Annem asileri Mirraven’la müttefik yaptı. Dolayısıyla Caramor’la da yapmış oldu, ne de olsa ikisi birbirlerine çok sıkı bağlılar ama onun anlaşması sadece Kral Navok’laydı.” Kendi kendine mırıldandı: “*Kral* bugün depoda

olanlardan hoşlanmayacak ama daha sabırlı olmalıydı. O aptallar her şeyi mahvedebilirdi.”

Zuleeka'nın *Annem asileri Mirraven'la müttefik yaptı*, cümlesi kulaklarında yankılanırken kalbi çarpan Kiva, diğer her şeyi görmezden gelerek uyuşmuş dudaklarıyla sordu: “Ne anlaşması?”

“Evalon'un savunması, kuzey bölgesindekilerin içeriden yardım almadan geçemeyeceği kadar güçlü,” dedi Zuleeka. “Yani biz, asiler olarak yardım edeceğiz.”

Kiva içinde giderek artan telaşa karşı mücadele etti. Kulağa Zuleeka, Evalon'u ele geçirmek için Navok'a yardım etmeyi planlıyor gibi geliyordu. Fakat...

“Krallığı ele geçirmemizi istiyorsa annem neden böyle bir söz versin ki?” Kiva'nın kafası karışmıştı.

Zuleeka, “Öfkesi o kadar fazlaydı ki tahtı onlardan alamasa bile, Vallentis ailesini tahttan indirmekten mutlu olacaktı,” dedi. “Yıllardır uğraşıyordu ama eline pek bir şey geçmemişti, artık hastalığı nedeniyle bir karar vermek zorunda kaldığında Mirraven'la anlaşma yapmak için yanımızdan ayrıldı. Navok ile ittifak yapmanın intikam almanın en hızlı yolu olacağına karar verdi. Ama buna rağmen, Navok'un yanında bir Corentine'in de hüküm sürmesi için elinden gelen her şeyi yaptı.”

Kiva'nın anlaması biraz zaman aldı fakat anladığında da yüksek sesle soludu. “Kral Navok'la *evleneceğini* mi söylüyorsun? Bu da anlaşmanın bir parçası mıydı?”

Zuleeka'nın elleri yumruk hâlinde sıkılmıştı, bu da anlaşma konusunda ne hissettiğinin tek göstergesiydi. Ama tek söylediği şeydi: “Annem Kraliyet Üçlüsü'nü bilmiyordu... Başka bir meşru yol olabileceğinden habersizdi. Bunlara rağmen yine de sorun çıkabilirdi, bu yüzden Mirraven'ın güçleri Evalon halkının ve ordularının hizaya gelmesini sağlayacak. İki durumda da tahtta bir Corentine olacak. Önemli olan da bu.”

Prences Mirryn'in bahsettiği yedek plan Mirraven'dı.

Tanrım. *Tanrım.*

Jaren, geceler önce Kuzey Krallıkları konusundaki endişelerini paylaşıırken haklıydı.

Ama asileri hafife almakla hata etmişti.

“Tor’un bundan haberi var mı?”

Zuleeka bir kahkaha attı. “Sence?” Başını iki yana salladıktan sonra yere baktı ve sessizce itiraf etti: “Bugün onu bıçakladığım için kendimi çok kötü hissettim ama yoluma çıkmasını göze alamazdım. Bu gece ne planladığımı anlarsa beni durdurmaya çalışacağını biliyordum. Bir süredir duyduğu sadakat konusunda bocaladığını biliyordum. Özellikle de sen döndüğünden beri bu durum daha da büyüdü.”

Kiva ablasına bakakaldı. “Onu *sen* mi bıçakladın? Ama ben gördüm...”

Kollar, bacaklar ve birbirine dolanmış üç beden. Kiva’nın gördüğü tek şey buydu, Mirraven kılıcını abisine kimin sapladığına dair hiçbir kanıt yoktu.

Zuleeka geri çekilip pelerinine uzanarak, “Gerçekçi görünmesini sağlamam gerekiyordu,” dedi. “Ve senin onu iyileştirebileceğini de biliyordum. Tek soru uyandığında ne hatırlayacağı olacak ama bununla sabah ilgileneceğim. Fakat *sen* tüm bunların nasıl sonuçlanacağını bir süre öğrenemeyeceksin.”

“Ne yapı-”

Kiva sözünü bitiremeden Zuleeka bir avuç altın rengi tozu yüzüne üfledi. Yoğun karamelimsi bir tat, duyularını istila ederken Kiva öksürerek geriye sıçradı.

Mutlak, kör edici bir dehşetle birlikte.

Melek tozu.

Son derece bağımlılık yapan uyuşturucu her tarafını sarmış, burnundan sızmış ve açık ağzından içeri girmişti.

“*Kahretsin* ne yapıyorsun, Zul-”

“Annemi benden aldın,” diye araya girdi Zuleeka, yüzü sertleşmişti. “Asla bilemeyeceğin, *asla* anlayamayacağın şekilde. Sana her zaman benden çok daha fazla inandı. Sana altın çocuk derdi.

Çok güçlü olduğunu söylerdi. Çok fazla potansiyelin olduğunu. Ama şu hâline bak... sen bir hiçsin.”

Zuleeka alaycı bir ses çıkardı ama Kiva, hızlı etki eden uyuşturucu yüzünden odaklanmakta zorlanmaya başlamıştı; ablasının öfkesini anlamak için savaşıyordu. *Olan biteni* anlamak için savaşıyordu.

“Benden *her şeyimi* aldın,” diye bağırdı Zuleeka. “Ve şimdi ben de senden alıyorum.”

“Ben...” Kiva konuşmaya çalıştı ama kelimeler dudaklarından çıkmadan birbirine karıştı.

Zuleeka melek tozu kesesini havada salladı, sesi çok daha sakin. “Bunu tüm yardımların için bir hediye olarak kabul et. Benden alacağın son hediye. Onu ve bunu.”

Kiva, görüşü gidip gelirken, Zuleeka’nın tılsımını elbisesinin altından çıkarışını ve zinciri Kiva’nın boynuna geçirmek için parmaklıkların arasından uzanışını izledi.

Zuleeka, “Mührü kraliçeden almaya gittiğimde tılsımın koruyucu gücünün kalan kısmı da kayboldu,” dedi. “Kraliçe ve Prens Oriel epey mücadele ettiği için tüm gücü tükendi, bu yüzden artık işe yaramaz ama bu geceyi ve gerçekleşmesine yardım ettiğin her şeyi hatırlatması için onu almanı istiyorum. Diğer eşyalarını alırken bunu da almamaları için emir göndereceğiz. Artık hatırlayamayacak hâle gelene kadar her gün hatırlamanı istiyorum.”

Kiva ayaklarının üzerinde sallanıyor, önündeki demir parmaklıklar dönüyordu. Ablasının ağzından çıkan her kelime puslu, anlamsız bir rüya gibi geliyordu.

Zuleeka tıpkı o gün depoda yaptığı gibi keskin bir ısıklık çaldı, ardından melek tozu kesesini tekrar sallayarak, “Bu aslında gerçekten bir hediye... Uzun sürecek geri dönüş yolculuğunda hayatta kalmana yardımcı olacak bir şey. Hiçbir şey fark etmeyeceksin, zamanın geçtiğini bile.”

Uyuşturucu ilaç Kiva'yı iyiden iyiye etkisi altına alırken, Zuleeka'nın yüzü renkli şekillere bürünüyordu ama bir şekilde geveleyerek ağzından tek bir kelime çıkarmayı başardı: "Geri?"

"Zalindov'a," dedi Zuleeka. "Etrafta koşturup prensinin büyük planlarıma engel olmasına yardım etmene izin veremem. Ya da iş birliği yapmazsa Torell'e yardım etmene." Dönen parmaklıklara doğru eğildi ve yüzünde bir parça delilik belirtisiyle fısıldadı: "Burada çok daha büyük şeyler oluyor, anlamadığın çok şey var. Annem çok küçük düşünüyordu. Ben aynı hatayı yapmayacağım. Seni özgür bırakmak riskli olur çünkü bana engel olmaya çalışacaksın."

Kiva zihninin bir köşesinde üzülmeye, hatta dehşete düşmesi gerektiğini biliyordu ama bunun yerine uzuvları gevşedikçe gevşedi, vücudunu bir uğultu kapladı, başındaki ağrı azaldı ve sıkıntıları kayboldu.

Zuleeka başka bir şey söylüyordu, Kiva'nın kulağındaki hoş çınlama sesinden dolayı duyamadığı bir şey. Sisli bir bulutun içinden, ablasının birine bakmak için dönmesini izledi. Isıklıkla çağrılan Mirryn yeniden onun yanında belirdi ve Zuleeka melek tozu kesesini uzattı.

Prenses, "Daha şimdiden kendinden geçmiş," diye yorum yaptı. Kiva, prensesin eğlenen sesini çok uzaklardan duyuyor gibiydi. "Gidip hapishane arabasının hazır olup olmadığına bakacağım ve bunun geri kalanını muhafızlarına vereceğim. Zalindov'a varana kadar onu uyuşturmaya kabul ettiler. Bu şekilde onlara sorun çıkarmayacaktır."

Buz mavisi ipeğin bulanık hatları görüş alanından kaybolurken Kiva'nın başı yana düştü. Her nasılsa farkına varmadan kendini yerde bulmuştu.

"Hoşça kal, kardeşim." Zuleeka'nın sözleri, kulağa bozulmuş gibi gelen bir fısıltıdan ibaretti. "Keşke her şey daha farklı olabilseydi."

Kiva, o andan sonra olanların farkında değildi. Melek tozu onu dibe çekiyordu, etkisi çok hızlı ve güçlüydü. Mirryn'in mavi elbisesinin geri döndüğünün, zindan hücresinin açıldığının ve ardından bedeninin havada süzülüşünün bilincindeydi. Kendini havadan daha hafif hissederek bu hisse güldü ama sonra dışarıda, soğukta ve sert bir zeminde yattığını fark etti; etrafını saran demir parmaklıklar onu hapsederken uzuvları iyice sıkışmıştı.

Sonrasında ise hareket ediyordu.

Takip eden dakikalar, saatler, günler, haftalar çakıl taşları ve cınlayan parmaklıklardan oluşan bir bulanıklığa dönüştü. Yalnızca çok kısa berraklık anlarıyla bölündü fakat nakli yapan muhafızlar yüzüne melek tozundan biraz daha üfledikten sonra tekrar kendinden geçti. Altın saraylar ve ısıtılı nehirler, pencerelerle dolu odalar ve buğuyla kaplı mermerler hayal etti. Jaren'ın yüzünü, ellerini, dudaklarını, ona dokunuşunu, onu tutuşunu ve ona değer verişini gördü. Ve ona fısıldadığını, yüksek sesle söylemediği her şeyi, içine attığı tüm gerçekleri; ucunun nereye varacağından korktuğu her şeyi ona söylediğini gördü.

Korktuğumu biliyorum. Ama söz veriyorum, korkmana gerek yok.

Jaren'ın sesi onu saf güneş ışığı gibi baştan aşağı aydınlattı ve ona yanıldığını söylemek istedi. Artık korkmuyordu.

Çünkü onu sevmişti.

Her şeyden daha çok.

Ve nihayet serin bir sabaha uyanıp kendini tanıdık kireç taşı duvarlarla çevrili bulduğunda, yaptığı ilk şey Jaren'ın adını mırıldanıp ona uzanmak oldu.

Ama Jaren orada değildi.

Hâlâ bedeninde dolaşan melek tozu zihninin kontrolünü yeniden ele geçirmeye çalışırken bile, gerçekler Kiva'nın üzerine çöktü. Jaren'ın onu öptükten sonra nasıl baktığını ve ihanetini öğrendikten sonraki yüz ifadesindeki acıyı hatırlayarak mücadele etti.

Bir an üzüntüyle inledi ama hem uyuşturucu hem de hapis-hane arabasının demir parmaklıklarının arasından muzaffer bir edayla bakan Başgardiyan Rooke'un karanlık yüzü belirdiğinde hissettiği korku, acısını bastırdı.

“Ne yazık ki senin yerine revire başka birini aldık,” dedi Rooke, “ama tünellerde her zaman bolca iş var.” Dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Evine hoş geldin, N18K442.”

Ve melek tozu onu tekrar etkisi altına almadan önce, Kiva'nın bilinci yerindeyken aklından geçen son düşünce şu oldu:

Eğer Rooke onu tünellere gönderiyorsa, yalnızca altı ay dayanabilirdi.

En fazla bir yıl.

Ve ardından ölmüş olacaktı.

YAZARIN NOTU

Serinin ilk zamanlarında, ilk kitabın sadece Kiva'nın bakış açısından olmasını, daha sonra ikinci kitap için Torell'in bakış açısını eklemeyi ve son olarak üçüncü kitapta Zuleeka'nın bakış açısını ekleyerek çoklu bakış açısı şeklinde yazmayı düşünmüştüm. Yani üç Corentine kardeşinin de gerçekleşmiş olaylarla ilgili kendi bakış açıları olacaktı. Ancak her ne kadar Tor ve Zulee hakkında daha derinden olan bakış açıları paylaşma fikrini sevsen de sonunda, hikâyenin ters köşelerinin olabildiğince şaşırtıcı olmasının en iyi yolunun sadece Kiva'nın bakış açısına bağlı kalmak olduğuna karar verdim. Bu da çoklu bakış açısı fikrime veda etmem gerektiği anlamına geliyordu.

Bununla birlikte, bu kararı vermeden önce bazı eğlenceli denemeler yapmıştım.

Diğer sayfadaki ek sahne, bir ara Altın Kafesin Esiri'nin başında kullanmayı düşündüğüm asıl açılış bölümüydü. Hemen fark edeceğiniz gibi, Torell'in bakış açısından ve yaşanan olayların hemen ardından... eh, göreceksiniz.

Umarım Tor'un zihnine yapılan bu bakışı ve kitabın ilerleyen sayfalarında onu biraz daha tanımış olmayı seversiniz!

TORELL

Torell Corentine, daha çok bilinen adıyla Torell Meridan, Oakhollow kasabasının sınırlarındaki ormanın derinliklerine gizlenmiş olan asi kampına doğru hızlı adımlarla ilerliyordu.

Henüz şafak sökmemişti ama erken kalkan birkaç kişi hareketlenmeye başlamıştı, çadırların önünden geçtiği sırada Tor'a sessizce selam verenler oluyordu. Normalde durup onlarla sohbet eder, nasıl olduklarını sorar, hatta dövüş yeteneklerini geliştirmek isteyenlerle idman yapardı ama bugün ablasını bulmaya ve elinde sıkıca tuttuğu şeyi paylaşmaya odaklanmıştı.

Korunun ortasındaki komuta çadırına yaklaşıırken kalbi göğsünde hızla çarpıyordu. Bu çadır bir zamanlar annesine aitti ama ablası Zuleeka, geçici asi liderliğini üstlendikten sonra çadıra el koymuştu. Torell annelerinin korkunç planına hâlâ öfke duyuyordu; bu, annesinin durdurulmak için çok geç olana dek Tor'dan sakladığı bir plandı. Onu kurtarması için çok geçti. Veda etmek için bile çok geçti.

Torell'in eli, taşıdığı kanlı kumaşın etrafında kasıldı; parmakları kumaşın üstündeki haber yüzünden bilinçsizce titredi. İçinde keder ve umut mücadele ediyordu ama ablasının çadırının girişine doğru ilerlemeden önce yüz ifadesini dikkatle topladı.

Saat erken olmasına rağmen Zuleeka çoktan kalkmış, dumanı tüten tahta bardaktan bir şeyler içiyor ve çadırın duvarına asılmış Wenderall haritasına bakıyordu. Tor'un gelişiyile birlikte gözleri ona dikildi, yüz ifadesi yıllardır olduğu gibi bomboştu.

Bir zamanlar tanıdığı iyi kalpli ablası gitmiş, yerine her geçen gün daha da yabancıya dönüşen sertleşmiş genç bir kadın gelmişti.

“Geç kaldın,” dedi Zuleeka çayını yudumlarken. “Saatler önce dönmüş olman gerekiyordu.”

Torell onun selam vermeyişini görmezden geldi ve aralarındaki mesafeyi kapattı. Tepesinde asılı duran luminium fener Zuleeka’nın koyu renk saçlarını parlatıyordu, pürüzsüz bukleleri neredeyse Tor’unkiyle aynı renkteydi ama aralarındaki benzerlikleri burada bitiyordu. Ablasının teni solgunken, Torell’in teni bronzdu. Zuleeka’nın gözleri tıpkı babalarınıninki gibi sıvı bal rengindeyken, Torell annesinin zümrüt bakışlarını miras almıştı. Zuleeka kamplarındaki herhangi bir savaşçı kadar kıvrak ve formdaydı ama Tor geniş omuzları ve yıllarca savaşarak sertleşmiş olan vücuduyla ondan çok daha uzundu. Saç renkleri dışında paylaştıkları tek şey, ikisinin de kalplerinin üzerinde taşıdıkları dövmeydi; çocukken oluşturdukları kodla yazılmış dört kelime-den oluşuyordu:

X||# 6|| .:|| ||.:≡

Kimsenin önünde diz çökmem.

Torell bu kelimeleri derilerine yazdırmalarının nedenini düşünmek istemedi. Tıpkı şimdi onlara baktığında ne hissettiğini, dilinde ekşi bir tat bırakan pişmanlığı ve sonsuza dek peşini bırakmayacağından korktuğu kemiklerine kadar işlemiş olan yorgunluğu düşünmek istemediği gibi. Bunun yerine Zuleeka’nın yanına ulaştığında zihnini temizledi ve özür dilemeden, “Geciktim,” dedi.

Kız kardeşi kaşlarını çatıp ağzını açtığında, Tor onu bir bakışla susturdu ve elini uzatarak, sıktığı yumruğundan artık iyice buruşmuş olan kanlı kumaşı gösterdi.

Zuleeka, kumaşı açıp kız kardeşlerinin aceleyle karaladığı şifreli sözcükleri okurken kaşlarını daha da çatı.

Çevirisi Tor'un beynine kazınmıştı, üç kısa cümle birbiri ardına karnına saplanan hançerler gibiydi.

Annem öldü.

Vallenia'ya gidiyorum.

Krallığımızı geri alma zamanı geldi.

Gözlerini kapattığında tek görebildiği şey şifreli mesajdı. Tek merak ettiği şey ise kanın küçük kız kardeşine mi yoksa artık ölmüş olan annelerine mi ait olduğuydu.

"Bu nasıl geçti eline?" diye sordu Zuleeka. Annelerinin ölümünün onu etkilediğine ya da uzun süredir hapiste olan kardeşlerinin özgürlüğünün bir anlam ifade ettiğine dair hiçbir belirti göstermiyordu.

"İbrahim," dedi Tor, Oakhollow'daki Sarhoş Domuzcuk'ta çalışan ve dış dünyayla gizli bağlantıları olan tavernacının adını söyleyerek. Tam olarak bir casus sayılmazdı ama ormanda kalıp bir sonraki hamlelerini planlarken onlar için -tarafsız olsa da- istekli bir bilgi kaynağıydı. "Günler önce geldiğini ama kötü hava koşulları ve habercinin hastalanması nedeniyle bize ulaşmasının geciktiğini söyledi. Ne zaman gönderildiğini bilmenin bir yolu yok. Haftalar önce gönderilmiş de olabilir."

Ne kadar uzaktan geldiği düşünülürse, bundan fazlası da olmuş olabilirdi.

Anneleri öleli ne kadar olmuştu?

Kız kardeşleri ne kadar zamandır özgürdü?

Torell bunu daha önce nasıl öğrenememişti?

Tor son sorunun cevabını bildiği için yanağının içini ısırırdı. Bilmiyordu çünkü yüzlerce kilometre uzaktaydı. Bilmiyordu çünkü Zalindov'un dışındaki ormandayken, kendisine ve hapisaneye sızıp annesini ve kız kardeşini kurtarmak için her şeyi göze almaya yemin etmiş seçkin savaşçılardan oluşan ekibine, dağlardan geri çekilme emri verilmişti. Zuleeka geri çekilmelerini emredinceye kadar hayatlarını feda etmeye hazırdılar. Tor çok öfkeliydi, özellikle de sahte bir kurtarma girişimiyle

Zalindov'un gardiyanlarını kıskırtmış ve başgardiyanın tam da Tor'un istediği gibi nöbetçileri iki katma çıkarmasını sağlamasını başarmışlarken. Zuleeka geri dönmelerini talep etmeden önce sadece bir gün daha bekleyeydi...

Tor onun talimatlarına karşı çıkmıştı ama asi kuvvetlerinde general olduğu için liderlik hiyerarşisine uyuyor gibi görünmesi gerekiyordu. Teknik olarak ablasıyla aynı düzeyde otoriteye sahip olsa da birbirleriyle çatıştıklarının görülmesinin kimseye faydası dokunmazdı.

Ancak bu, ailesini kurtarmaya ve hayatı hâline gelen çılgınlığı sona erdirmeye bu yaklaştığı için hâlâ öfke duymadığı anlamına gelmiyordu.

Zuleeka bir mırıldanma sesi çıkardı, ardından kumaşı buruşturup yere attı. "Günler, haftalar veya aylar... Ne kadar uzun olursa olsun, şimdi önemli olan bundan sonra ne yapacağımız. Bu durumu nasıl kullanacağımız." Attığı kumaşı çenesiyle işaret etti. "*Kiva'yı* nasıl kullanacağımız."

Tor çenesini sıkmamak için mücadele etmek zorunda kaldı. "On yıldır hapiste. Bir hayatı olmasını hak ediyor ve-"

Zuleeka sert bir bakışla onun sözünü kesti. "O da bunu istiyor," dedi. "Mesajından neredeyse fiziksel bir şekilde intikam arzusu *akıyor*."

"Neler yaşadığına dair hiçbir fikrimiz yok," diye karşı çıktı Tor.

"O hâlde öğreneceğiz." Zuleeka'nın bakışları kurnazcaydı, dudaklarında bir sırıtiş belirdi. "Son on yılın ne yarattığını, küçük kardeşimizin hangi tarafa bağlı olduğunu ve onu ne kadar zorlayabileceğimizi kendi gözlerimizle görelim."

Torell ağzından çıkabileceklerden korkarak kendini tuttu.

Zuleeka onun sessizliğini onay olarak algıladı ve "Onu bul ve bir buluşma ayarla. Burada değil," diye ekledi çabucak. "Sadakatinden emin olana kadar kampa gelemes."

Torell'in gözleri kısıldı. "O bizim kardeşimiz. Sadakati-"

“Herkes gibi kendini kanıtlanmalı.” Zuleeka elini geçirir şekilde salladı. “Ayrıca Kiva on yıldır bizim kız kardeşimiz değil. Zalindov insanları değiştirir. Umalım da her neye dönüştüyse bizim yararımıza olsun.”

Yüzü kararan Torell öne doğru eğildi. “Bahsettiğin kişinin *Kiva* olduğunun farkında mısın? Saçlarını ördüğün ve yatmadan önce masal anlattığın çocukla aynı kız olduğunun? Heris Stone’un senin eteğine çamur sıçratıldığını gören ve onu nehre iterek misilleme yapanla aynı kız olduğunun? Babama kızdığın için bir ay boyunca mükemmel bir şekilde hazırladığı ay söğüdü toniğini kasten bozduğunda suçu üstlenenle aynı kız olduğunun? Aynı-”

“Sadede gel, Tor,” dedi Zuleeka esneyerek.

Torell başını sallayarak, “Onun hakkında nasıl bu kadar umursamazca konuşabiliyorsun?” diye sordu.

Zuleeka homurdanarak güldü. “Bırak bu yufka yürekli ayaklarını.” Çayının kalan kısmını da içtikten sonra komuta çadırını kendi özel odasından ayıran bölmeye doğru ilerledi. “Vallenia buradan sadece yarım saatlik mesafede. İster kendin git ister başkasını gönder, umurumda değil. Sadece onun bulunduğundan emin ol.” Omzunun üzerinden ona karanlık bir şekilde sırtarak, “Ailenin yeniden bir araya gelmesinin zamanı geldi,” diye sözünü bitirdi.

Torell, ablası bölmenin ardında gözden kaybolduktan sonra onu takip edip, kendini onun aklını başına getirmekten alıkoymak için sakın olmaya çalıştı. Sonunda bu dürtüye karşı koya-bildiğinde dönüp çadırdan çıktı. Koruluğun kenarına ve sınırındaki ormanın ıssızlığına doğru yürürken hâlâ öfkeyle doluydu. Kampa tekrar girmeden önce yalnız başına kafasını toparlamak ve bundan sonra ne yapacağını düşünmek için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı. Asiler Tor’un yalnızca onlara değil, kendisine de hâkim oluşuna alışmışlardı. İlham, cesaret ve güvence için onu takip ediyorlardı. Ve şu anda Tor...

Kulaklarında yankılanan bir dalın hışırtı sesi düşüncelerini böldü. Keskin duyuları onu uyarınca durdu ve başını eğdi, ormanı farklı olan bir şeyler için tararken dikkatle dinledi.

Ve sonra onu duydu:

Bir yay girişinden gelen kısık bir *çat* sesi ve uçarken havada çalan *ıslık*, sonunun habercisiydi.

Ölüm ona doğru uçarken zaman yavaşladı. Adrenalin, bir korku dalgasıyla birlikte Tor'un bünyesine doldu ama o ne bu korkuya boyun eğdi ne de içgüdüsel tepkisini sorguladı. Hızlı bir hareketle topuğunun üzerinde döndü, eli havayı yardı ve şahdamarının okun sivri ucuyla delinmesine birkaç santim kala, tahta oku parmaklarıyla havada tuttu.

"Lanet olsun! Neredeyse başarıyordum!"

Tor'un komuta çadırından ayrılırken hissettiği öfke, en yakın arkadaşını bir ağacın arkasından çıkıp bir elinde yayını tutarken diğer elini kalçasına dayamış ve kaşlarını çatmış bir hâlde görünce dağıldı.

"Beni öldürmüş olabilirdin. Biliyorsun, değil mi?" dedi Tor alaycı biçimde eğlenerek, kalp atışları yeniden normal ritmine dönüyordu.

Rhessinda gözlerini devirerek, "Ah, lütfen," diye alay etti. "O oku uykunda bile yakalayabilirdin."

Tor'un böyle bir harekette ustalaşması aylarını, mükemmelleştirmesi ise yıllarını almıştı. Ama onun bile sınırları vardı.

"Bugün çok yaklaşmıştın, Rhess," dedi Tor parmaklarını tahta sapın üzerinde gezdirerek. "Fazla yakındın."

"Senin aklın bir karış havada," dedi Rhess hiç istifini bozmadan. Bir elini ona doğru uzatmış, diğer eliyle de gelişigüzel ördüğü örgüsünün dışında kalan kül rengi saç tellerini düzeltiyordu. Adamın yanına ulaştı ve oku elinden alarak sadağına geri koyduktan sonra sözlerine devam etti: "Eğer seni vurmuş olsaydım hak ettiğini bulmuş olurdun."

“Ve ben de seni sonsuza dek rahatsız etmeyi ebedî görevim hâline getirdim,” dedi Tor. “Benden asla kurtulamazdın.”

“Tanrılar adına, ne kâbus ama.” Rhessinda burnunu buruşturdu. “Eğer seni öldürmemek için bir nedene ihtiyacım olsaydı, işte o bu olurdu.”

Tor’un dudakları seğirdi, göğsündeki ağırlık biraz daha hafiflemişti. “Bunu düşünüyormuşsun gibi görüldüğü için endişelenmeli miyim?”

“Endişelenmek mi? Elbette hayır,” dedi Rhess yalandan bir masumiyetle. “Seni ölmeni istemeyecek kadar çok sevdiğimi biliyorsun, sevgili Torrie.”

Tor yüzünü buruşturdu. “Bana böyle seslenmenden nefret ediyorum.”

“Zavallı bebek general,” diye mırıldandı Rhess kirpiklerini kırıştıtararak.

Tor yüzünü daha da buruşturdu. “Bana *böyle* seslenmenden daha da fazla nefret ediyorum.”

Rhess, Tor’un ünvanı hakkında ne hissettiğini çok iyi bildiği için kıkırdadı. Kendini çimenlere bırakarak sırtını sağlam bir ağaç gövdesine yasladı ve yanındaki zemine eliyle vurdu. “Gel yanıma otur ve bu sabah seni bu kadar kötü bir ruh hâline sokan şeyin ne olduğunu anlat.”

“Kötü bir ruh hâlinde de-”

“Evalon’un diğer tarafındaki insanlar bile senin ormanda sinirle adımladığını duymuştur,” diye araya girdi Rhess, yere daha güçlü bir şekilde vurarak.

Torell iç çekerek kızın yanına yığıldı. Koyu renk pantolonunun içine çiğ sızmıştı ama bunu umursamadığını fark etti. Ormanın ortasında arkadaşının yanında oturmak bile onu sakinleştirmiş, sık yaprakların arasından hışırdayan rüzgârı ve sabahın erken saatlerindeki kuş seslerini dinlerken gerginliğinin son damlaları da uçup gitmişti.

Rhess onun dikkatini çekmek için omzuna hafifçe vurdu, gözlerinin içine bakarken nazikçe sordu: “Sen yokken senin bilmediğin bir şey mi olmuş? Bu yüzden mi bugün bu kadar keyifsizsin?” Kaşlarını çatarak, “Ayrıca dün gece dönmen gerekiyordu, bunun sadece bir erzak ikmali olduğunu sanıyordum?” diye ekledi.

“Öyleydi.” Tor birden kendini bitkin hissetti, artık hareket hâlinde olmadığı için uykusuzluğu onu etkilemeye başlamıştı. “Ama dönüş yolunda Oakhollow’da durdum.”

Rhess bacağındaki bir böceği silkeledi. “Oakhollow’un erzak almak için yasak olduğunu söylememiş miydin? En azından burada saklandığımız sürece.”

“Oraya erzak için gitmedim,” dedi Tor. Rhess’in sorgulayan bakışları karşısında, son birkaç saat içinde olup biten her şeyi anlatmadan önce bir kez daha iç çekti.

“Bekle, Kiva özgür mü?” Rhess’in normalde pembe olan yüzü şaşkınlıktan solmuştu. “Ama... nasıl?”

“Hiçbir fikrim yok.” Tor başını iki yana salladı ve sırtını ağaç gövdesine yasladı. “Onu bulduğumuzda soracaklarımızın bitmek bilmeyen listesine bunu da ekle.”

Rhessinde o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Tor dönüp kıza baktı. Derin düşüncelere dalmış, dudağını ısıırıyordu.

“Ne?” diye sordu Tor.

Kız yavaşça cevap verdi: “Zuleeka’yla ilgili hissettiklerim göz önüne alındığında bunu itiraf etmek bana acı veriyor...”

Tor homurdanarak gülmek için kendini zor tuttu çünkü en yakın arkadaşı ablasından nefret ediyordu.

“...ama haklı olduğu bir nokta var,” diye devam etti Rhess. “Kiva’nın, eh, *Kiva* olduğunu biliyorum ama on yıl çok uzun bir süre. Ve Zalindov gibi bir yerde on yıl...”

Tor sabrını zorlayarak, “Onun bir zamanlar olduğu gibi yedi yaşındaki kız çocuğu olmayacağının tamamen farkındayım,” dedi. “Tıpkı benim dokuz yaşındaki aynı çocuk olmadığım gibi. Ama bu, onun bir tür canavara dönüştüğü anlamına gelmez.

Zalindov'da insanlığından bir parça bile kaybetmeden hayatta kalabilecek biri varsa, o da Kiva'dır. Buna inanmak zorundayım."

Çünkü aksi taktirde... Torell bunu düşünmeye bile cesaret edemiyordu.

Rhessinda'nın kılıç tutmaktan nasırlaşmış parmakları Torell'inkileri yakaladı ve onu rahatlatmak için sıktı. "Haklısın, Tor. En azından ona karşı ilk başta ön yargılı olmamalıyız." Sesini alçaltarak fısıldamadan önce elini bir kez daha sıktı. "Annen için çok üzgünüm."

Tor, içine bir duygu dalgası yayılırken gözlerini kapadı. Boğazı düğümlendi ve birkaç kez yutkunmak zorunda kaldıktan sonra, "Annem gibi davranmamaya başlayalı uzun zaman olduğunu ikimiz de biliyoruz," diye fısıldadı.

Rhess başını Tor'un omzuna yaslamak için yaklaştı ve yanına sokuldu. "Bu acının azalmasını sağlamıyor."

Rhess haksız sayılmazdı. Ama Torell bir zamanlar tanıdığı, sevdiği annesinin yasını yıllardır yavaş yavaş tutuyordu. Kabul etmekte zorlansa da Tilda Meridan, Zalindov'a ayak basmadan çok önce ölmüştü. Tilda Corentine olduğu gün; saklandığı yerden çıktığı, ailesinden geriye kalanları da yanında getirdiği ve uzun süredir kayıp olan kraliçeleri olarak asilerin tarafına geçtiği gün ölmüştü.

O anda Torell için her şey değişmiş, hayatı bir anda başka bir yöne ilerlemişti. Zuleeka'ya da kendilerini bekleyen kaderle ilgili hiçbir seçim şansı sunulmamıştı ama ablası annelerinin yolundan gitmiş, kaybettikleri şeyin -*kişilerin*- acısına karşı kendini hissizleştirmişti. Tor duygularını hiçbir zaman bu kadar kolay değiştirememişti. Bir zamanlar küçük bir erkek kardeşi ve sevgi dolu babası olduğunu, bir zamanlar taparcasına sevdiği ve sonunda yüzüstü bıraktığı bir kız kardeşi daha olduğunu asla unutamamıştı. Kerrin ve Faran Meridan sonsuza dek gitmişlerdi ama Kiva... Tor on yıldır ilk kez bir umut ışığı hissetti. Kız kardeşi özgürdü. Kiva *özgürdü*. Ve on yıl önce o gece yapması gerektiği gibi onu bulmak ve korumak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

“Buradayım, Tor,” dedi Rhess sessizce, içinde savaşılan duyguları hissederek. “Neye ihtiyacın olursa. Bunu biliyorsun.”

Gerçekten de biliyordu. Tanrıların terk ettiği bu dünyada güvenebileceği tek bir kişi varsa, o da Rhessinde Lorin’di. Karşısına ne tür zorluklar çıkarsa çıksın, her zaman onun yanındaydı. Ve önündeki günlerde ona her zamankinden daha fazla ihtiyacı olacaktı.

“Annemle ilgili konuşmak istemiyorum,” dedi Tor sonunda. Sesi, zorlukla zapt ettiği öfke, acı, kızgınlık, ızdırap ve annesinin bir zamanlar olduğu ve bir daha asla olamayacağı her şey için duyduğu ezici bir kederle boğuktu.

“Konuşmak zorunda değiliz,” dedi Rhess anlayışla. “Şu anda şart değil.”

Tor uzun bir nefes verdi ve Rhess’in elini daha sıkı kavradı. “Kiva’yı bulmamız gerekiyor.”

“Bulacağız,” diye söz verdi arkadaşı. Tor’un ruh hâlindeki değişimi fark eden kız, başını onun omzundan kaldırıp gözlerinin içine baktı. “Ne yapmamı istiyorsun?”

En ufak bir tereddüt belirtisi göstermeden sormuş olması Tor için çok şey ifade ediyordu. Rhess Kiva’yı tanımıyordu çünkü Tor’la tanıştıklarında Kiva çoktan Zalindov’a hapsedilmişti. Ama Rhess, Kiva’nın Tor için ne kadar önemli olduğunu ve onun kaybını her gün ne kadar derinden hissettiğini biliyordu. Ayrıca Tor, Rhess’in bu acıyı hafifletmek için her şeyi yapacağını biliyordu.

Sadece bu teklifi yapmak zorunda kalmamış olmayı diliyordu.

“Kiva’nın yazdığı notta Vallenia’ya doğru yola çıktığı yazıyordu,” dedi Tor, kanlı kumaş gözünün önünden geçerken. “Mesajın bize ulaşmasının ne kadar geciktiğini düşünürsek, çoktan oraya varmış olabilir. Başkent küçük değil, yani her yerde olabilir. Ama içimde fırsatını bulur bulmaz nereye gideceğini bildiğime dair bir his var ve eğer haklıysam, onu orada bekleyen biri olmalı.”

“Biri mi?” diye tekrarladı Rhess, tek kaşı sorgular şekilde kalktı. “Sen olmayacak mısın?”

“Onu karşılamak için orada olacağım ama...” Vallenia gibi büyük bir şehirde kız kardeşinin yerini tespit etmenin yanı sıra, beklenmedik bir sorun çıkarsa onu güvende tutmanın da en iyi yolunu düşünürken Tor’un alnı kırıştı. Tecrübelerine göre beklenmedik sorunlar *her zaman* olurdu. Zuleeka kamplarına girmesine izin verene kadar ona göz kulak olacak, başı derde girdiğinde ona yardım edebilecek kadar yakınında durabilecek güvenilir birine ihtiyacı vardı.

En iyi arkadaşına bakarken aklına bir fikir geldi. Kelimeler o daha durduramadan ağzından döküldü: “Sence şifacı becerilerin ne kadar körelmiştir?”

Rhess gözlerini kırıştırdı. “Anlamadım?”

Planı aklında otururken Tor’un dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi. “Boş ver, her şey planlandığım gibi giderse becerine ihtiyacın olmayacak. Asıl soru şu, oyunculuk becerilerin ne kadar körelmiştir?” Rhessinda cevap veremeden Torell sözünü bitirdi: “Çünkü bir iyiliğe ihtiyacım var. Ve bu hoşuna gitmeyecek.”

